MARK ROBSON

SPIOANA IMPERIALĂ

CORIN *Teens*

SPIOANA IMPERIALĂ

MARK ROBSON

SPIOANA IMPERIALĂ

Traducere de Lavinia Braniște

CORIN *Teens*

Pentru Ruth (senior),
mamă, bunică, străbunică,
femeie înțeleaptă, vrăjitoare a cuvântului
și prietenă.
Toate astea la doar 35 de ani...
și un pic de TVA!

PERSONAJELE

ÎN SHANDRIM, CAPITALA SHANDARULUI

FEMKE — Tânără spioană talentată, care lucrează pentru împăratul Shandarului. Maestră a deghizării.

SURABAR — General al legiunilor shandeze. Devine împărat după moartea împăratului impostor, lordul Vallaine.

SHALIDAR — Membru al Societății Asasinilor și vechi dușman al lui Femke.

LORDUL VALLAINE — Lord vrăjitor al Ochiului Interior. Cunoscut pentru înșelătorie și fapte malefice. Își folosește puterile de vrăjitor pentru a se da drept împărat, după ce îl omoară pe adevăratul conducător, cu ajutorul lui Shalidar.

VAMMUS — Comandantul unei legiuni shandeze. Un militar supraponderal, cu idei prea pretențioase pentru condiția sa.

LORDUL FERRAND — Maestru al spionilor. Mentorul lui Femke. Dispărut, presupus mort de doi ani.

LADY ALYSSA — O iluzie. Adică un alter ego al lui Femke. O tânără răsfățată, cunoscută ca fiind fiica unui bogat lord negustor dintr-un oraș de pe coastă. Adevărata lady Alyssa — o tânără neatrăgătoare. Fiica retrasă a unui lord negustor din orașul de coastă Channa.

VERSANDE MATTHIASON — Proprietar al „Potirului de Argint", un han elegant din centrul Shandrimului.

RIKALA — Croitoreasă și prietenă a lui Versande Matthiason.

REYNIK — Tânăr soldat proaspăt admis în legiunea de elită a generalului. Unul dintre cei numai doi astfel de legionari de elită care n-au împlinit încă optsprezece ani.

LORDUL DANAR — Un tânăr chipeș și petrecăreț de la curtea imperială. Singurul fiu al lordului Tremarle, un puternic lord conservator. Cunoscut la curtea shandeză ca fiind un aventurier, face o pasiune pentru lady Alyssa, alter ego-ul lui Femke.

LORDUL TREMARLE — Lord conservator shandez cu mare influență. Tatăl lordului Danar.

LORDUL KEMPTEN — Lord conservator shandez. Regent al imperiului shandez în lipsa împăratului Surabar.

SIDIS — Căpitan în legiunea de elită a împăratului. O însoțește pe Femke în călătoria în Thrandor.

KALHEEN — Servitor supraponderal din palatul regal din Shandrim. Înclinat spre exagerări, un povestitor neobosit. O însoțește pe Femke în călătoria în Thrandor.

PHAGEN — Servitor de la palatul regal din Shandrim. Slab și introvertit. O însoțește pe Femke în călătoria în Thrandor.

LADY KEMPTEN — Soția lordului Kempten, o doamnă delicată. Soțul său i se adresează afectuos cu „Izzie".

În Mantor, capitala Thrandorului

MALO — Regele Thrandorului. Un bătrân blând, obișnuit să domnească peste un regat pașnic, dar care a avut de înfruntat recent invazii atât din nord, cât și din sud.

KRIDER — Șeful personalul domestic al regelui Malo.

VELDAN — Majordom-șef în palatul regal din Mantor.

LORDUL SHANIER — Subordonat al lordului Vallaine, care și-a înșelat stăpânul conducând dinadins armata shandeză în sudul Thrandorului, unde aceasta a fost distrusă

BARONUL ANTON — Prieten vechi și apropiat al regelui Malo. Potențial urmaș la tron, înainte să fie ucis.

CONTELE DREBAN — Nobil insipid de la curtea regală din Thrandor.

ENNAS — Nume folosit de un spion imperial, coleg al lui Femke. Trimis de împăratul Surabar s-o ajute pe Femke.

LORDUL BRENDEN — Nobil thrandorian. Reprezentatul acuzării în procesul lui Femke.

COMANDANTUL SATERIS — Comandant al primei legiuni shandeze. Reprezentant al apărării la procesul lui Femke.

PENNOLD — Alchimist chemat ca martor la procesul lui Femke.

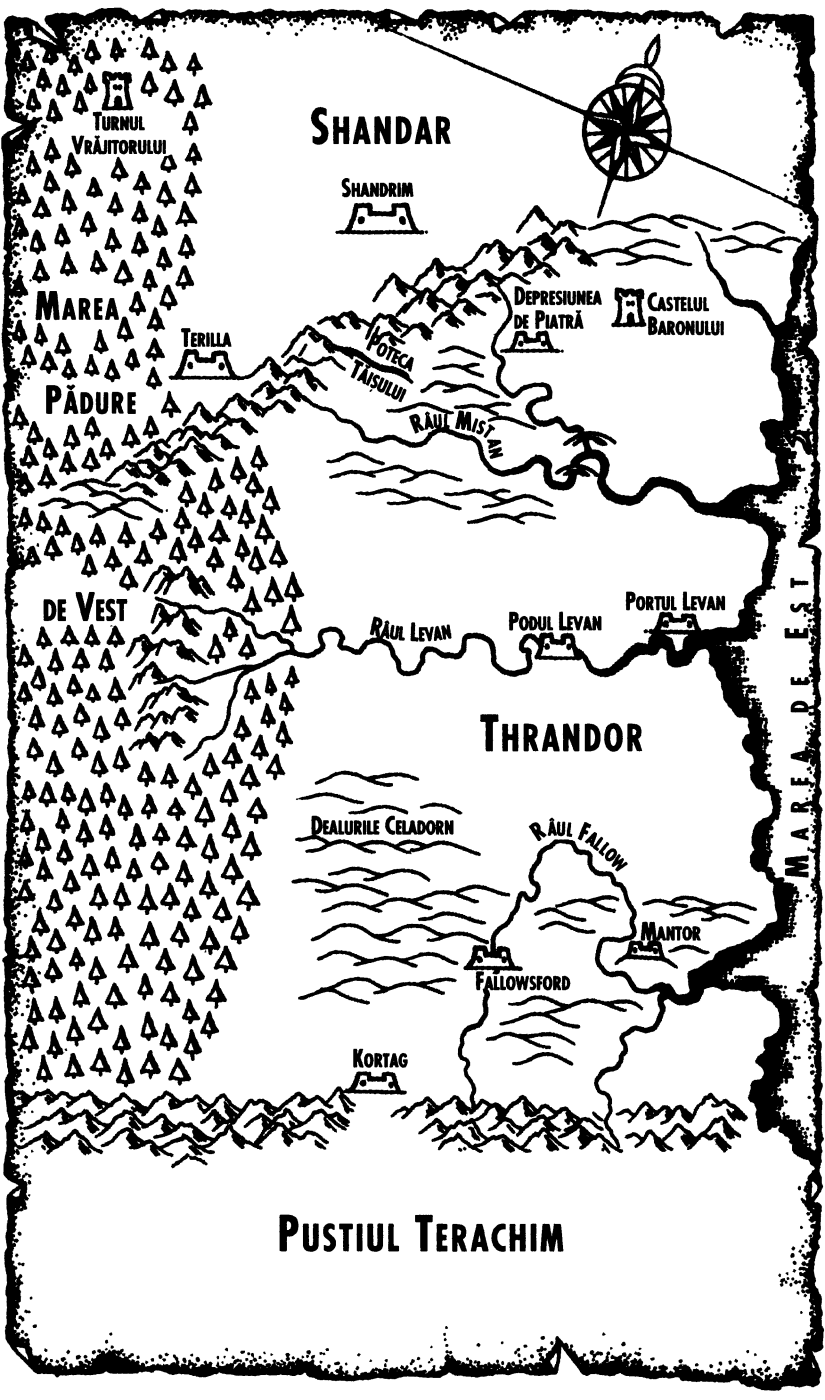
Shandar
Turnul Vrăjitorului
Shandrim
Marea Pădure de Vest
Terilla
Poteca Taișului
Depresiunea de Piatră
Castelul Baronului
Râul Mistan
Râul Levan
Podul Levan
Portul Levan
Thrandor
Marea de Est
Dealurile Celadorn
Râul Fallow
Mantor
Fallowsford
Kortag
Pustiul Terachim

PROLOG

— Puneți mâna pe omul acela! Va fi arestat pentru trădare.

Preț de o secundă, Shalidar fu luat prin surprindere. Se așteptase să-l întâlnească pe împărat. În schimb, generalul Surabar stătea în biroul împăratului și arăta acuzator cu degetul spre el. Cei doi gardieni care intraseră în cameră împreună cu Shalidar întârziară să răspundă la ordin. Instinctul de supraviețuire și experiența bogată îi dădură avantajul de care avea nevoie. Cât ai clipi din ochi, Shalidar se răsuci, lovindu-i fulgerător cu mâinile pe cei doi gardieni, care se prăbușiră înainte să apuce să se miște. Fără să se oprească, scoase un cuțit și-l aruncă spre general.

Timpul păru că încetinește când dădu drumul lamei. În clipa în care se desprinse de mâna lui, o văzu pe fata spion, Femke, scoțând un cuțit din cizmă. Pe fața ei se citea un amestec ciudat de durere și ambiție, iar ochii ei gri-albăstrui îl înghețară. Generalul Surabar se dădu la o parte, evitând lama aruncată spre el, dând dovadă de o uimitoare agilitate pentru vârsta sa înaintată.

Aproape în același timp, Femke își lansă cuțitul, iar Shalidar plonjă afară prin ușa deschisă.

Cuțitul trecu atât de aproape, încât îl simți vâjâind pe lângă el. Se înfipse vibrând în tocul ușii, cu un pocnet, convingându-l pe asasin că fusese aruncat cu o forță mortală. Timp de mulți ani, nimeni nu mai fusese atât de aproape de a-l omorî. Mai rău decât atât, cuțitul fusese azvârlit de o tânără care abia trecuse pragul dintre copilărie și vârsta matură.

Asasinii erau în mod normal ucigașii nevăzuți — neștiuți și neașteptați. Loviturile erau planificate cu atenție, pentru ca asasinul să nu fie prins. Erau întotdeauna factori neprevăzuți care sfidau și cea mai bună planificare, dar Shalidar avea fler pentru improvizații. Era cel mai bun în domeniu și numai cei mai bogați își permiteau să apeleze la serviciile lui. Astăzi nu era plănuită nicio lovitură, dar Femke reușise cumva să răstoarne situația în favoarea ei. Tânăra îi întinsese o cursă, motiv pentru care avea să pună la cale o răzbunare dureroasă la momentul potrivit. Deocamdată îl interesa doar să scape cu bine din palat.

Ca o umbră care se ascunde de lumină, Shalidar o luă la fugă pe coridor. Pașii lui nu făceau niciun zgomot și alerga atât de ușor, încât părea că se scurge pe holuri. După câteva cotituri, asasinul se opri să se uite în urmă și să asculte. Nu erau semne că ar fi fost urmărit, dar nu vru să-și asume riscuri inutile.

Shalidar era cunoscut în palat, deși puțini știau cu ce se ocupă. Majoritatea credea că e o gardă de corp sau un consilier al împăratului. Păstrarea secretului era esențială, întrucât, dacă adevăratul lui rol în palat ar fi ieșit la iveală, ar fi devenit nefolositor pe post de armă.

Lui Shalidar îi fulgerau prin minte tot felul de gânduri pe măsură ce-și analiza situația. Țesătura complicată de înșelăciuni și istoria amestecului său în chestiunile imperiale erau acum distruse, ceea ce-l mânia peste măsură. Furia îi mistuia măruntaiele, dar își stăpâni emoțiile și se concentră.

Se părea că generalul Surabar preluase puterea în Shandar, veste extrem de proastă pentru toți asasinii. Aversiunea generalului față de ucigașii plătiți era bine cunoscută. Credea că numai soldații aveau voie să ucidă, de nevoie, pe câmpul de luptă și că omorul nu era o îndeletnicire pentru cei care adunau avere de pe urma vieților altora. Ar fi indicat ca Shalidar să plece din capitală cât mai repede posibil. Poate chiar ar trebui să ia în considerare părăsirea Shandarului.

Shalidar desconsiderase întotdeauna grosolănia și metodele evidente ale militarilor, dar respecta reputația generalului Surabar de eficiență și rigurozitate. Cu un număr imens de trupe în oraș, menținând ordinea publică după recentele tulburări, generalul Surabar avea puterea să-i facă viața dificilă lui Shalidar.

— Ar fi timpul să-mi văd de drum, șopti, răsucind fără să-și dea seama brățara de argint parțial ascunsă sub mânecă. Dar am ceva de rezolvat mai întâi.

Cu pas iute, Shalidar se strecură pe coridoare către cea mai apropiată ieșire. În câteva minute ieșise din palat și se îndrepta spre cea mai apropiată poartă care dădea în oraș. Soldatul de la poartă abia se uită în direcția lui când ucigașul părăsi teritoriul palatului — datoria lui era să-i împiedice pe intruși să intre în palat, nu să-i țină pe oameni înăuntru.

Odată ieșit pe străzi, Shalidar încetini pasul, de parcă ar fi fost la plimbare, amestecându-se în forfota obișnuită a orașului. Era plin de soldați peste tot, mai ales în grupuri mici, de la șase până la zece persoane, patrulând în căutarea oricărui semn de conflict. Shalidar își planifică ruta astfel încât să evite zonele orașului în care tulburările erau la ordinea zilei. Niciunul dintre soldați nu-l băgă în seamă când trecu pe lângă patrulele lor. Stradă după stradă, mergea dinadins dinspre zona centrală a orașului către inima cartierului militar.

În mod normal, Shalidar și-ar petrece câteva zile pregătind o lovitură, dar acum nu-și permitea luxul acesta. Cunoștea în amănunt planul reședinței următoarei sale victime, altfel ar fi fost obligat să abandoneze asasinatul. Chiar și așa, riscul la care se supunea era considerabil, dar n-avea ce face. Persoana pentru care lucra acum, comandantul Vammus, cunoștea prea multe despre activitățile lui recente. Dacă generalul ar fi făcut presiuni asupra lui, Shalidar știa că Vammus avea să vorbească. Acesta nu greșise cu nimic, dar pentru Shalidar era în plus, o sursă periculoasă de informații de care ar trebui să scape înainte ca generalul să ajungă la el. Nu se punea problema de conștiință sau regret. Era vorba doar de afaceri. Dar exista o mică problemă. Comandatul locuia împreună cu alți comandanți în reședința generalului.

Nu va avea decât o singură șansă pentru lovitură. Îndrăzneala faptului pe care era pe cale să-l săvârșească îi aduse un zâmbet crud pe buze, în timp ce-și imagina cum ar vedea lucrurile colegii săi asasini: o lovitură cu specific de legendă. Își ridică mâneca dreaptă și privi lung imaginea stilizată a dragonului de pe brățara de argint. „Da", se gândi. „Va fi o crimă demnă de dragon."

Shalidar nu cunoștea niciun alt asasin care să se aventureze în casa generalului Surabar în plină zi, să-l omoare pe unul dintre comandanții săi și apoi să spere că va scăpa basma curată. Totuși, comandantul Vammus făcuse aceste lucruri posibile și chiar în mod foarte direct. Comandantul aranjase să se instaleze în camera care permitea cel mai ușor acces din toată casa. Procedase astfel ca să faciliteze întâlnirile secrete cu Shalidar într-un loc în care nimeni nu s-ar fi gândit la așa ceva. Dacă totul mergea bine, duplicitatea comandantului se va întoarce acum împotriva lui.

Shalidar se apropie de casă pe aleea care despărțea reședința generalului de locuința alăturată. Nu zări pe nimeni, iar asasinul escaladă repede gardul înalt al grădinii, fiind atent să se uite pe deasupra zidului și să se asigure că grădina era goală înainte să se aburce. Pe partea aceasta a casei se afla o ferestruică, iar Shalidar știa că șansele ca cineva să se uite și să-l vadă în aceste puține secunde erau mici.

De pe zidul grădinii și până la pervazul îngust care înconjura casa era o distanță de un pas mare, iar în lumina zilei saltul era ușor de apreciat. Shalidar sări fără ezitare, conștient că succesul depindea acum de cât de rapid și de silențios era, dar și de o doză moderată de noroc.

Asasinul înaintă clătinându-se pe pervaz cât de repede putu, trecu de un colț dificil și înaintă pe latura din spate a casei. Odată ajuns acolo, Shalidar se înălță și se apucă de glaful ferestrei comandantului. Degetele găsiră de ce să se apuce, își făcu vânt și se ridică, lăsându-și fără zgomot toată greutatea pe antebrat, odată ce ajunse suficient de sus.

Comandantul Vammus era singur, scrijelind concentrat cu pana pe un pergament. Era atât de absorbit de munca sa, încât nici nu-l observă pe Shalidar până când asasinul nu deschise încet fereastra.

Ochii comandantului se măriră de surpriză.

— Sha..., începu să zică, ridicându-se din scaun.

Privirea pătrunzătoare a lui Shalidar îl făcu pe Vammus să nu-i poată termina de rostit numele. Shalidar sări de pe pervaz și ateriză pe tăcute înăuntru, apoi duse un deget la buze și arătă spre ușă. După cum se aștepta, Vammus întoarse capul să se uite încotro indica Shalidar. Asasinul se folosi de momentul acesta ca să se apropie și, cu o mișcare expertă, apucă și răsuci rapid gâtul nefericitului comandant, rupându-i-l.

Shalidar se clătină când îl opri pe Vammus să se prăbușească pe podea și îl înjură în barbă pe comandantul mort pentru că nu se menținuse în formă. Fostul său angajator era atât de gras, încât ar fi fost un chin să conducă oameni într-o campanie de infanterie. Lui Shalidar i se părea surprinzător că un general renumit precum Surabar accepta să aibă un ofițer ca Vammus în subordinea sa. „Gras și incompetent", își zise Shalidar strâmbându-se. „Dacă n-ai fi deținut atâtea informații, Surabar poate mi-ar fi mulțumit că te-am ucis."

Atent să nu facă niciun zgomot inutil, Shalidar trase trupul comandantului lângă ușă și o deschise un pic. Nu era nimeni pe palierul de sus, dar se auzeau voci conversând într-una din camerele din stânga și altele la parter. Preț de o clipă, Shalidar se întrebă dacă era nevoie ca moartea comandantului să pară un accident. Era foarte puțin probabil ca generalul să se lase păcălit, așa că de ce s-o facă? Ar fi putut să se strecoare afară pe fereastră acum și nu l-ar fi văzut nimeni, dar capul scărilor era atât de aproape, iar lui Shalidar nu-i plăcea să fie neglijent. Corpul rostogolindu-se în jos pe trepte ar fi creat o diversiune excelentă, mascând zgomotele evadării sale.

Deveni tot mai hotărât. Deschise ușa și îl trase ușor pe Vammus către capătul scărilor. Îl împinse cu putere, iar trupul comandantului căzu grămadă pe trepte, cu o serie de sunete înfundate și bufnituri răsunătoare, provocând exclamații și zgomote de pași grăbiți.

Shalidar se mișcă repede. Se strecură într-o clipită înapoi pe ușă și o închise încet după el. După câteva secunde, ieșise deja pe fereastră și cobora pe pervazul de dedesubt.

Nimeni în afară de Surabar n-avea să-și imagineze că lui Vammus i s-a întâmplat altceva decât să se împiedice și să cadă pe scări, dar Surabar era încă la palat. Zarva dinăuntru îl făcu pe Shalidar să zâmbească. Lovitura funcționase ca unsă. Dragonul acționase din nou.

CAPITOLUL 1

— Prea bine, voi accepta mantia de împărat, dar vreau să se știe că sunt doar pe post de regent până când se prezintă un candidat mai potrivit.

— Maiestate, spuse Femke, făcând o reverență adâncă și plecându-și capul, permiteți-mi să sugerez că nu ar fi bine să vă anunțați intențiile viitoare, altfel veți fi asaltat de nobili, mari sau mici, care vor pretinde cu toții că sunt candidați numai buni pentru mantie. De ce nu luați titlul și abia apoi, la timpul potrivit, să-l cedați celui mai potrivit candidat? Dacă nimeni nu vă va cunoaște intențiile, aveți șanse mai mari să descoperiți cum sunt în realitate.

— Bine, Femke! Logica ta e sănătoasă. Unora dintre comandanții cu care am lucrat le-ar prinde bine o doză din judecata ta. Așa să fie. Du-te. Împrăștie vorba că împăratul Surabar a preluat controlul și lucrurile sunt pe cale să se schimbe.

— Da, Maiestate. Cu plăcere.

Înainte să plece, Femke înconjură biroul pentru a-și recupera primul pumnal din umărul lordului vrăjitor, Vallaine, acum mort. Chiar și așa, ochii lui Vallaine emanau o răutate neliniștitoare. Femke se gândi să lase pumnalul acolo unde era, dar nu-și dorea ca noul împărat să-i observe neliniștea. Se aplecă și smulse lama din umărul vrăjitorului.

Sângele se adună în rană, dar nu se scurse; dovada finală că inima lui Vallaine se oprise. Vrăjitorul rezistase surprinzător de bine la otrava ei în timpul luptei. Lui Femke îi trecuse prin cap că ar putea să folosească vrăjitoria ca s-o păcălească din nou, dar de data asta nu se mai prefăcea. Vrăjitorul era mort.

În trecut, omorul îi provoca lui Femke un sentiment profund de vinovăție. Era îngrozitor să iei viața altcuiva, iar tânăra spioană fusese deseori bântuită în vise de cei pe care-i ucisese. Lista victimelor ei nu era lungă, dar fuseseră ocazii în care uciderea era o necesitate. Femke nu ezitase niciodată să-și asume responsabilitatea. Dar când îi luă viața lordului Vallaine nu simți nicio vină. Privind trăsăturile deformate ale vrăjitorului, Femke se gândi că dacă răul ar putea să se manifeste sub forma unei persoane, atunci Vallaine se potrivea perfect.

Planurile necinstite ale lui Vallaine de a câștiga puterea supremă în Shandar fuseseră inteligente. El și Shalidar păcăliseră întregul palat cu înșelăciunile lor. Shalidar îl ucisese pe adevăratul împărat din Shandar pentru Vallaine. Vrăjitorul își folosise apoi puterile pentru a-și modifica trăsăturile zbârcite, astfel încât să-l poată înlocui pe împărat fără ca nimeni să-și dea seama. Încă nu se știa unde ascunseseră corpul adevăratului împărat. Femke avu nevoie de luni întregi pentru a alcătui puzzle-ul și a da în vileag deghizarea lordului Vallaine, dar astăzi pusese capăt uneltirilor vrăjitorului și îl făcuse pe Shalidar să fugă. Imperiul shandez avea în față un viitor mai luminos, căci mantia imperială intrase în posesia generalului Surabar. „Dacă exista cineva care ar fi putut îmblânzi intrigile sălbatice de la curtea shandeză, atunci acesta era generalul", reflectă Femke.

Femke părăsi biroul împăratului, iar Surabar îl ajută pe soldatul de la picioarele sale să se ridice și-i spuse să mobilizeze toată forța de pază a palatului pentru căutarea lui Shalidar.

— Femke, poți să trimiți un medic să vadă de băiatul ăsta? întrebă Surabar peste umăr, arătând spre soldatul inconștient. Probabil e în regulă dar cineva trebuie să aibă grijă de el.

— Sigur, Maiestate, răspunse ea. Trase cu putere și scoase cel de-al doilea cuțit din tocul de lemn al ușii, ascunzându-l la locul lui, în mânecă. Mă duc chiar acum.

În seara aceea a fost atât de obosită, încât abia a putut trage păturile peste ea să se învelească. După evenimentele tensionate ale dimineții, urmaseră o după-amiază și o seară în care se agitase prin oraș, împrăștiind veștile despre înșelătoria lui Vallaine și preluarea puterii de către Surabar către cei mai eficienți bârfitori și colportori de zvonuri din Shandrim, capitala Shandarului. Când Femke își închise ochii, colțurile gurii i se ridicară într-un ușor zâmbet de satisfacție, gândindu-se la tot ce făcuse în ziua aceea. Toată lumea va crede că generalul îl demascase pe Vallaine. Ea rămânea în continuare anonimă și avea să se retragă încă o dată încet în fundal — locul perfect pentru un spion. Femke spera ca împăratul Surabar să se folosească de abilitățile ei așa cum o făcuse și ultimul împărat. Îi plăcea cu adevărat munca ei.

A doua zi de dimineață, veștile zbârnâiau pe străzile din Shandrim. Nu era decât un singur subiect de conversație, iar Femke era mulțumită să observe că puține voci exprimau impresii negative despre Surabar în postura de nou împărat. Înainte să se întoarcă la palat, Femke petrecu o oră plimbându-se pe străzi, ascultând discuțiile.

Generalul era în biroul în care tânăra îl văzuse ultima dată cu o zi înainte, deși cu greu putea fi recunoscut. Dulăpiorul cu băuturi dispăruse, iar scobitura din perete folosită de foștii împărații pentru a-i ascunde pe spioni era acum umplută cu rafturi încărcate cu rânduri ordonate de cărți și pergamente.

Biroul fusese mutat în așa fel încât să stea cu fața la ușă, formând o barieră pentru persoana care intra. Toate celelalte scaune fuseseră îndepărtate, iar tablourile și decorațiile, înlocuite cu o selecție de arme strălucitoare, toate așezate cu precizie militară. Nu exista niciun dubiu asupra trecutului celui care ocupa camera.

Când Femke intră, făcu o plecăciune și aruncă o privire rapidă de jur împrejur pentru a înregistra modificările înainte să-și îndrepte atenția către zâmbetul de întâmpinare al împăratului.

— Ei bine, ce părere ai? întrebă el glumeț.

— Să fiu sinceră, Maiestate, mă simt de parcă tocmai aș fi intrat într-o curte marțială și urmează să fiu judecată, răspunse Femke, ridicând din umeri în semn de scuză.

— Perfect! spuse el hotărât. În mare, asta e ideea. Mă bucur să văd că ai curajul să fii sinceră. Sper că o să rămâi așa.

Surabar o privi pătrunzător în ochi. Expresia de pe chipul lui era ușor de interpretat — toți cei apropiați trebuiau să-i fie loiali până la ultima suflare. Femke își începuse bine relația cu noul împărat, dar nu știa cu ce ochi îi vedea Surabar pe spioni. Se știa că nu-i plăceau asasinii. Dacă ar fi simțit la fel și față de spioni, atunci Femke rămânea fără slujbă.

— Spune-mi, Femke, ai mai auzit ceva de Shalidar de ieri încoace?

— Nu, Maiestate. Am fost prea ocupată ca să mă mai gândesc să-l urmăresc. Să înțeleg că oamenii Maiestății Voastre nu l-au găsit?

Surabar se încruntă și se bătu pe bărbie cu arătătorul, iritat. O cântări din priviri pentru o secundă, măsurându-i corpul suplu, ținuta dreaptă și ochii inteligenți și luminoși. Își miji ochii, întrebându-se dacă părul blond, până la umeri, era

adevărat sau era o perucă foarte convingătoare. Probabil a doua variantă, se hotărî.

Fata avea stofă de spion perfect. Era isteață, îndemânatică și mortală în luptă. Nu era nici înaltă, nici scundă. Avea nasul drept, cu nimic ieșit din comun. Nu avea pometi proeminenți, ca frumusețile clasice, dar era ceva deosebit în simetria trăsăturilor ei. Acest echilibru îi făcea chipul incredibil de adaptabil. O unealtă foarte folositoare, își dădu el seama.

— A fost văzut ieșind din palat după ce a părăsit grăbit scurta noastră întâlnire de ieri, spuse generalul în cele din urmă. Nimeni nu l-a mai zărit de atunci. Se pare că i-a făcut o vizită comandantului Vammus la începutul după-amiezii, ca să-i aducă omagii.

— Presupun că nu comandantul v-a informat personal de această vizită, observă Femke, tresărind ușor.

— Vammus a suferit un accident neplăcut. Martorii l-au auzit căzând pe scări, dar nimeni nu l-a surprins strigând. Când a ajuns jos, avea gâtul rupt. Sunt aproape convins că era mort înainte ca trupul să i se rostogolească pe scări.

— Sunt sigură că aveți dreptare, Maiestate. Shalidar e renumit în anumite cercuri pentru abilitățile sale. N-ar vrea să lase în urmă detalii nerezolvate. Dacă Vammus deținea informații despre activitățile lui Shalidar în interiorul palatului, acesta ar avea grijă să-l reducă la tăcere. Pare un caz clar de crimă.

Gândurile lui Femke se îndreptară preț de o clipă către mentorul său. Lordul Ferrand îl urâse pe Shalidar. Asasinul îi fusese cândva coleg și prieten apropiat, dar Shalidar își trădase pregătirea în spionaj. Își vânduse statutul onorabil de spion de încredere pe aurul pe care oameni malefici erau dispuși să-l plătească pentru angajarea unui ucigaș profesionist. Astfel, Ferrand îi devenise dușman pe vecie. Femke se simțea trădată

în același fel. Doar gândul la uciderea pentru bani îi întorcea stomacul pe dos.

— Mi-am zis că trebuie să știi, de vreme ce Shalidar ar putea să te considere și pe tine un detaliu nerezolvat, adăugă generalul, urmărindu-i cu atenție reacția. Se pare că asasinul a fost părtaș la înșelătoria lui Vallaine, deși alegerea sa de a lucra cu comandantul Vammus a fost una ciudată. Era clar că Shalidar manipula lucrurile în palat în interes propriu. I-ai stricat planurile, așa că trebuie să fii foarte atentă. O să-i pun pe oamenii mei să-l caute cu orice ocazie, dar, dacă ne gândim cât de ușor a pătruns în reședința mea din districtul militar și cât de bine cunoaște palatul, trebuie să rămâi cu ochii-n patru.

Pe moment, Femke a fost șocată. Nu se gândise că ar fi putut deveni o țintă a asasinului. Se întâlniseră de câteva ori în ultimii ani. Se părea că Shalidar era implicat în toate. Femke avea o puternică bănuială că el îl ucisese pe unul dintre puținii ei prieteni adevărați din palat, în urmă cu un an. De asemenea, bărbatul făcuse aluzii că ar fi știut ceva despre dispariția misterioasă a mentorului ei în anul dinainte. Femke își exprimase dezgustul față de el de-a lungul timpului, enervându-l de câte ori avea ocazia, ceea ce nu-i aducea decât puține satisfacții, dar câteodată îi oferea o plăcere de moment.

Era periculos să calci pe nervi un asasin, dar exista un anumit grad de protecție oferit de Crezul Asasinilor. Toți membrii Societății Asasinilor depuseseră un jurământ că nu vor ucide niciodată de plăcere. Crimele erau o afacere. Dar acum situația era diferită. Femke nu numai că era enervantă, dar ajunsese să se amestece în treburile serioase ale lui Shalidar. Nu avea să uite cât de aproape fusese cuțitul ei de a-l lovi și era foarte puțin probabil s-o ierte că-i distrusese șansele unui viitor prosper în palat. Dacă Vammus ar fi câștigat mantia

împăratului, recompensele pentru Shalidar ar fi fost uriașe. Când își dădu seama de vulnerabilitatea ei, Femke simți dintr-odată o tensiune între omoplați. Era dificil să-și stăpânească impulsul inconștient de a-și roti umerii ca să-și relaxeze mușchii, dar era hotărâtă să nu-l lase pe general să-i observe disconfortul.

Odată ce digeră teoria lui Surabar, judecata începu să susțină o nouă ipoteză, iar tulburarea i se mai diminuă.

— Sunt destul de în siguranță pentru moment, spuse Femke gânditoare. Dacă Shalidar ar fi vrut să se răzbune, ar fi lovit repede, cum a făcut și cu Vammus. Cu trupele Maiestății Voastre scotocind prin oraș după el, Shalidar va sta deoparte o vreme. Dacă aș fi în locul lui, aș rămâne în umbră până când vânătoarea ar mai slăbi. Apoi m-aș întoarce pentru lovitură.

Generalul Surabar analiză logica lui Femke pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu. Totuși, n-o să-ți strice să iei câteva măsuri în plus. Nu vreau să stai în palat. Du-te în ascunzătoarea din oraș pe care o consideri cea mai sigură. Vino la raport în fiecare zi săptămâna asta, dar la ore diferite. O să-ți scriu un orar de care ar trebui să știm numai noi doi. Nu intra sau ieși din palat prin porți previzibile. Mișcă-te la întâmplare prin oraș — sunt sigur că știi mecanismul.

— Mulțumesc, Maiestate. O să am grijă să fiu atentă.

— Mă gândesc să-ți încredințez o misiune specială care să te țină departe de Shalidar o vreme, adăugă generalul, în timp ce ochii i se îndreptară automat spre un teanc de documente perfect ordonate de pe birou. Dar o să-ți explic asta după ceremonia oficială de încoronare de mâine.

— Mâine! exclamă Femke. Asta o să-i ia pe nobili prin surprindere. Nu vor anticipa o ceremonie atât de curând.

— Prima regulă a luptei, spuse rânjind Surabar. Inamicul trebuie ținut în gardă. Dacă poți să-ți iei prin surprindere dușmanii și să nu-i lași să-ți anticipeze mișcările, vor fi întotdeauna în defensivă. Nu numai că ceremonia va avea loc mâine, dar, ca general al legiunilor, mă voi asigura ca întreaga zonă în care va avea loc încoronarea să fie împânzită de trupe. Nobilii nu vor putea nici să se miște fără se împiedice de soldați. Mă îndoiesc că vor încerca ceva prostesc atâta vreme cât sunt înconjurat de sute de trupe loiale.

Femke râse zgomotos. Aveau să fie câțiva nobili frustrați și neliniștiți la ceremonia de a doua zi. Nu se va găsi niciun asasin în întregul imperiu atât de nebun încât să încerce o lovitură pe nepusă masă, în prezența atâtor soldați. Tacticile generalului păreau excelente, deși ar trebui și el să fie atent pentru un timp, cel puțin până când nobilii care puneau probleme vor fi identificați și convinși că domnia sa e îndreptățită sau vor fi ținuți sub control.

— Se pare că vă descurcați cu toate, Maiestate, spuse Femke cu o voce încă evident veselă. Ar trebui să știți că starea de spirit pe străzile din Shandrim în legătură cu venirea Măriei Voastre la putere este una pozitivă. Oamenii cred c-ați reușit să anihilați planurile lordului Vallaine de unul singur. Sunt sigură că o să vă amuze unele variante mai exagerate despre cum i-ați pus la cale prăbușirea. Mai important este că nu trebuie să vă îngrijorați în legătură cu oamenii de rând. Se speculează mult despre ce veți face în legătură cu planurile recente de a recruta personal pentru legiuni din rândurile orășenilor. Și, după înfrângerea noastră militară în Thrandor, oamenii sunt curioși să vadă cum o să vă descurcați cu situația diplomatică actuală. La urma urmei, noi eram invadatorii. Se știe că nu putem sta degeaba, sperând ca regele Thrandorului să uite de incursiunea noastră. Dacă nu facem ceva cât de

repede, răzbunarea va urma în mod inevitabil. Locuitorii par mai degrabă curioși decât îngrijorați. Se pare că oamenii au deja încredere, într-o oarecare măsură, în judecata Măriei Voastre.

Surabar dădu aprobator din cap, cu privirea pierdută, în vreme ce se gândea la implicațiile celor pe care fata i le adusese la cunoștință. Preț de o clipă, bătu darabana cu o mână pe birou, dar nu rămase mult timp căzut pe gânduri.

— Ar mai trebui să știu și altceva? întrebă.

— Nimic care să prezinte interes, Maiestate. Aveți vreo misiune pentru mine azi? Vreun zvon pe care ați vrea să-l lansez sau vreo informație pe care ați vrea s-o obțin?

— Nimic în mod deosebit, Femke. Continuă, te rog, să asculți cu atenție zvonurile care circulă. Nu cred că, pentru moment, e nevoie să întărești speculațiile. Voi începe să furnizez informații către populație după încoronarea de mâine. Veștile despre eveniment se vor răspândi destul de repede atunci când nobilii își vor primi invitațiile în după-amiaza asta. Tu doar fii atentă și ține-te deoparte pentru moment. Mi-ar plăcea să vii mâine la ceremonie. Ai haine potrivite ca să te dai drept nobilă?

Femke ridică ușor o sprânceană și zâmbi.

— Glumiți? întrebă ea. O să mă amestec printre ei, Maiestate. Am mai făcut asta și înainte. Sunt bine cunoscută ca fiica unui lord din una din cetățile de pe coastă. Participarea mea nu va cauza nicio problemă.

— Și chiar ești fiica unui lord? întrebă zâmbind Surabar. Încep să cred că mă pot aștepta la orice din partea ta, Femke.

— Nici vorbă, Maiestate, răspunse ea râzând. Dar îmi place să joc rolul ăsta.

— Bine.

Generalul scoase o bucată de pergament din sertarul biroului, își înmuie pana în călimară și notă o listă cu ore, cu un scris clar și ordonat. I-o dădu lui Femke pe deasupra mesei.

— Poftim. Învață-o pe dinafară și distruge-o. Întâlnirea de mâine este seara, ca să-mi poți raporta informații de la ceremonie. Încearcă să-ți dai seama care dintre aristocrați îmi vor sprijini domnia și cât de mult o vor face.

— La ce oră va avea loc ceremonia, Maiestate?

— Încoronarea va începe la al doilea clopot după miezul zilei. Am invitații pentru toți nobilii locali. Am luat lista din una din evidențele lui Vallaine. Paranoia lui mi-a fost de ajutor — se pare că-i urmărea pe toți, într-o oarecare măsură. Am aici o invitație și pentru tine. Ce să scriu pe ea?

— Voi fi acolo sub numele de lady Alyssa, Maiestate, răspunse Femke, zâmbind senină și nerăbdătoare.

Surabar scrise numele pe invitație și i-o înmână. O privi cum face o reverență, se întoarce și iese din încăpere. Bărbatul zâmbi când se gândi la sarcina pe care o avea în minte pentru ea. „Da", își zise. „Femke va fi perfectă pentru rol. E mai tânără decât mi-ar plăcea, dar e mai mult decât suficient de abilă."

Femke își petrecu noaptea aceea în lux. Era necesar să fie aproape de palat și voia să-și restabilească identitatea de fiică răsfățată a unui nobil bogat, așa că se cazează la „Potirul de Argint", una dintre cele mai scumpe case de oaspeți din Shandrim. Înainte de asta, Femke se abătu un pic de la drum ca să se schimbe în haine potrivite și să aranjeze expedierea unor bagaje la casa de oaspeți pentru mai târziu, în aceeași zi.

Shandrim era un oraș vechi. Fusese capitala Shandarului încă dinainte de marea expansiune a imperiului. În centru se

găseau clădiri vechi de câteva secole, dar zone întinse fuseseră demolate și reconstruite atunci când fusese înălțat actualul palat imperial. Constructorii se folosiseră de această ocazie pentru a lărgi străzi principale, pentru a reduce densitatea clădirilor și a degaja centrul orașului. Dimpotrivă, zonele mărginașe ale Shandrimului erau pline de case îngrămădite, cu străzi întunecate și înguste. Organizațiile criminale înfloreau și se aflau în competiție, făcând sectoarele mai sărace periculoase pentru cei fără băgare de seamă.

Femke cunoștea îndeaproape fiecare stradă și alee lăturalnică. Rețeaua ei de informatori și agenți era extinsă. Alte persoane îi ofereau case sigure și locuri de depozitare a echipamentului și a costumațiilor în care se deghiza. În cea mai apropiată dintre acestea se găsea tot ce-i trebuia pentru rolul ei de tânără nobilă.

O perucă de păr brunet, buclat și împletit într-un stil elaborat, combinată cu un machiaj îngrijit și haine minunat croite au schimbat atât de mult înfățișarea lui Femke, încât numai aceia care o știau foarte bine ar fi putut s-o recunoască. Expresia semeață exersată cu atenție și aerul indiferent completau deghizarea. Femke nu putu să nu zâmbească mulțumită în timp ce privea rezultatele în oglindă.

Lady Alyssa era unul dintre alter ego-urile ei preferate. Nu putea să spună exact de ce-i plăcea atât de mult să joace rolul tinerei nobile atrăgătoare, dar enervante. Faptul că Alyssa trăise întotdeauna în lux era parte din motiv, deși asta nu explica atracția. Femke mai pozase de multe ori în personaje bogate și se bucurase de un confort similar. Poate era bucuria secretă de a vedea cât de scandalizați erau ceilalți de egoismul total al Alyssei. Era ceva delicios de neobrăzat în insistența ei ca stăpânul de la „Potirul de Argint", Versande Matthiason, să-i aducă personal Alyssei bagajele, iar fiica

acestuia s-o servească pe post de cameristă personală în timpul şederii sale acolo.

„Potirul de Argint" era una dintre cele mai vechi clădiri din Shandrim, ceea ce-i dădea caracterul care le lipsea altor hanuri scumpe din centrul oraşului. Camera ei era frumos decorată, iar Femke îşi permise luxul de a merge desculţă pe covorul moale şi gros. Totul fusese aranjat cu bun gust. Tablourile în care erau reprezentaţi nobili şi cai se potriveau armonios cu mobila scumpă din lemn închis la culoare şi cu roşul şi verdele profund al covoarelor şi draperiilor. Cuverturile erau de un alb lăptos, cu flori frumos brodate, dând patului un aspect proaspăt şi îmbietor. Cearşafurile fuseseră perfect întinse şi înveleau impecabil salteaua generoasă.

Era greu să găseşti lucruri de care să te plângi, dar în rolul ei de lady Alyssa, Femke ştia că era atât necesar, cât şi aşteptat ca ea să facă asta. Îl puse pe Versande să dea jos de pe perete unul dintre tablouri, susţinând că i se părea că unul dintre domnii de acolo îi rânjea batjocoritor oriunde s-ar fi dus. De asemenea, îi ceru să ia o vază cu flori, pe care o descrise ca fiind vulgară. De fapt, fusese unul dintre cele mai frumoase aranjamente pe care le văzuse, dar Alyssa era cunoscută pentru firea ei agasantă, iar Femke nu voia să dezamăgească.

Versande îndeplini totul fără să pună întrebări, întrucât ştia ce reputaţie avea lady Alyssa, atât ca oaspete dificil, cât şi ca posesoare a unui portofel foarte adânc. Era tot timpul dispus să treacă cu vederea factorii care provocau neplăceri şi excentricităţile oaspeţilor săi atunci când aceştia plăteau bine.

Femke se relaxă în luxul camerei sale şi aşteptă până când restul nobililor primiră invitaţiile la încoronare. Cu o inimă răutăcioasă, continuă să facă cereri sâcâitoare pe parcursul întregii după-amiezi. Era uşor să se justifice: întreţinea imaginea personajului, dar era de asemenea delicios de plăcut.

Mai întâi se bucură de o baie fierbinte, care, bineînțeles, trebuia să fie exact la temperatura cerută, necesitând câteva modificări: apa trebuia să fie mai întâi fierbinte, apoi rece, apoi din nou fierbinte. După asta se șterse cu prosoape moi, care au fost încălzite mai înainte, așa cum insistase ea. Apoi comandă o tocană indiană și primi cu încântare o fiertură minunat de aromată, servită cu prăjituri calde și o porție generoasă de frișcă. Până și Alyssei i-ar fi fost greu să găsească motiv de nemulțumire în toate astea, hotărî Femke, în vreme ce lichidul fierbinte dizolva prăjitura pufoasă de pe limbă.

La scurt timp după ce termină, se auzi o ușoară bătaie în ușă, iar fata care îi adusese tocana intră.

— A fost pe gustul domniei voastre? întrebă timidă, luând tava cu capul plecat.

— A fost adecvat, mulțumesc, răspunse Femke cu dispreț. Spune-mi, fetițo, aveți un croitor aici? Cred că o să am nevoie de o nouă ținută pentru mâine, așa că voi cere să mi se facă una în noaptea asta.

— O rochie până mâine? lăsă să-i scape fata, cu un amestec de neîncredere și groază în voce. Nu cred că există cineva aici care să poată face asta, doamna mea. Dar o să-l întreb pe tata, poate știe el pe cineva.

— O, sunt sigură că știe, declară încrezătoare Femke. Pare o persoană destul de competentă. La urma urmei, trebuie să fi fost și alții care au avut nevoie de serviciile unui croitor. Nu cred că sunt singura care are trebuință de haine din când în când.

— Da, doamna mea. O să merg să întreb imediat, doamna mea.

Fata cea mică a lui Versande ieși făcând tulburată o reverență. Omul avea, fără îndoială, cunoștințe, căci după numai o oră o croitoreasă bătu la ușa Alyssei.

Femeia micuță și vânjoasă, cu un chip pe care cu greu se citea ceva, lucra repede și aproape fără să țină seama de rangul sau poziția pe care le avea lady Alyssa. În momentul în care Alyssa ridică glasul ca să se plângă de vocea răstită și de maniera directă a femeii, croitoreasa cea micuță se opri și o privi ferm.

— Vreți o rochie nouă până mâine sau nu? întrebă.

— Păi... bineînțeles că vreau...

— Foarte bine, o întrerupse brusc croitoreasa, dacă așa stau lucrurile, atunci faceți cum vă zic și nu-mi provocați neplăceri, că altfel plec de aici imediat. Vă garantez că nu mai găsiți pe altcineva dispus să vă facă o rochie în mai puțin de o zi și, chiar dacă reușiți, nu ar avea îndemânarea mea. Deci cum rămâne?

Femke fu cu adevărat surprinsă de atitudinea micuței femei și își dădu seama că-și găsise nașul. Nu avea prea multe de câștigat dacă făcea în continuare pe nobila înțepată, așa că încuviință resemnată din cap și se lăsă trasă și împunsă fără să scoată un sunet, în timp ce croitoreasa îi lua o mie de măsuri. Nu mai erau și alții în cameră s-o vadă atât de umilită, iar Femke se îndoia că femeia va vorbi despre asta. Nu părea genul care să bârfească.

Femeia susținea că e cea mai bună croitoreasă din Shandrim și refuză să i se spună ce să facă.

— O să vă fac o rochie și o să vă placă sau nu. Prea puțin contează asta pentru mine. Pot să-mi vând întotdeauna produsele, spuse semeț.

Cu măsurile lui Femke notate pe o plăcuță de ardezie, femeia se grăbi să iasă din încăpere, lăsând-o pe Femke să se întrebe cu ce fel de veșmânt se va întoarce a doua zi.

★ ★ ★

Tânăra n-ar fi trebuit să-şi facă griji; femeia nu se lăudase degeaba. Rochia era uimitoare. Era făcută din mătase de un roşu-închis, completată perfect cu o broderie minuţioasă din fir de argint. Linia decolteului, corsetul frumos cusut şi lucrătura din jurul gâtului şi de la mâneci erau rafinate. Era de necrezut că ceva atât de frumos a putut fi creat în mai puţin de o zi.

— O, uau! exclamă uimită. E incredibil! Pot s-o încerc, vă rog?

— Cu manierele astea, puteţi, răspunse croitoreasa, în mod evident mulţumită de efectul pe care-l provocase munca ei.

— Cum se face că n-am mai auzit de domnia voastră până acum? întrebă Femke, ieşind pentru o clipă din pielea personajului său, fără să-şi dea seama.

— Ei bine, nu lucrez chiar pentru oricine, tânără domniţă. Prietenii şi-au câştigat dreptul la serviciile mele, iar Versande a fost un prieten bun de-a lungul anilor.

— Vă rog, am fost extrem de nepoliticoasă cu domnia voastră, iar pentru asta îmi cer scuze. Aş putea să vă întreb cum vă numiţi, fiindcă mi-ar plăcea foarte mult să vă mai comand haine pe viitor? Sunteţi un geniu.

— Puteţi întreba, lady Alyssa, şi nu voi refuza o cerere atât de cinstită. Numele meu este Rikala, dar dacă vă spun numele nu înseamnă că dreptul la serviciile mele vă este garantat.

Rikala o ajută pe Femke să se îmbrace, închizând cu grijă rândul dublu de nasturi mici, care se întindea pe toată lungimea spatelui. I se potrivea perfect, iar Femke se admiră în oglindă.

— E frumoasă, Rikala. Mulţumesc, mulţumesc mult de tot. Cât vă datorez? Oricare ar fi preţul, rezultatul e pe măsură.

— Aveţi grijă de munca mea, lady Alyssa, răspunse Rikala. Voi şti dacă n-aţi procedat astfel. Îi puteţi achita

costurile lui Versande. Sunt sigură că va cere un preț corect. Să aveți o zi bună.

„Incredibil", se gândi, răsucindu-se din nou în fața oglinzii. „Oricâte aș afla despre Shandrim, mă așteaptă mereu câte o surpriză."

Pentru a demonstra că este demnă de încrederea Rikalei, Femke ceru o trăsură cu care să se deplaseze pe scurta distanță către palat în după-amiaza aceea. Deși nu avea mai mult de un minut de mers până la porți, Femke simți că Alyssa ar trebui să-și facă intrarea cu un fast pe măsura noii sale ținute. În plus, vistieria împăratului plătea pentru ca ea să fie o tânără domniță bogată, așa că simțea că e de datoria ei să-și joace rolul cum trebuie.

Când a ieșit din trăsură la poarta palatului imperial, nu puțini au fost cei care s-au oferit s-o ajute să coboare treptele. O mulțime de lorzi și lady soseau pentru ceremonia de încoronare. Toți erau îmbrăcați cu ce aveau mai bun pentru această ocazie, dar niciunul nu trecu cu privirea eleganța uimitoare a lui lady Alyssa. Nu era corect ca ochii să fie ațintiți asupra ei, de vreme ce își petrecea mare parte a vieții încercând să treacă neobservată, și totuși era acolo, în centrul atenției, bucurându-se din plin de fiecare secundă. Fiind atât de marcantă, Femke reuși să devină invizibilă. Toți îi vor remarca prezența, dar nu vor vedea decât o frumoasă nobilă.

— Gardă de ceremonie, mormăi Nelek din cealaltă parte a cortului. Stătea picior peste picior pe mormanul lui de pături, cu o parte din armură într-o mână și o cârpă în cealaltă. După cinci ani în legiunea de elită a generalului, mă pune gardă de ceremonie. Dar soldații ce au? De ce nu pot să-și lustruiască ei cataramele și să stea drepți?

Reynik zâmbi pentru sine. Unii oameni nu erau niciodată mulțumiți. Gândul că toată nobilimea din Shandrim avea să-l vadă îi gâdila orgoliul de a face parte din forțele speciale ale generalului. Era o onoare să fii ales pentru această legiune. Doar câțiva norocoși erau luați direct de la antrenamentele de bază pentru infanterie, iar competiția pentru cele câteva locuri disponibile în fiecare an era acerbă. Reynik era unul dintre cei doar doi membri din întreaga legiune care nu-și sărbătoriseră încă cea de-a optsprezecea aniversare, deci realizarea era cu atât mai specială.

Tânărul se uită preț de o clipă la imaginea sa reflectată în platoșa pe care o lustruia. Chiar și deformată de suprafața curbată a metalului, Reynik era încântat să observe că fața care îl privea nu mai era cea a unui băiat. Programul de pregătire intensă prin care trecuse îl maturizase atât fizic, cât și mental. Exuberanța copilărească se mai citea încă în trăsăturile sale numai când zâmbea.

Nimeni nu catadicsi să răspundă mormăitului lui Nelek. În schimb, bărbații se străduiau să-și lustruiască armura de ceremonie cât puteau de bine. Capul de coloană i-ar pedepsi imediat dacă ar găsi și cel mai mic cusur uniformelor lor. Nicio persoană cu capul pe umeri nu l-ar supăra. În ceea ce-i privea pe soldați, capul de coloană era un zeu. Rezultă că secundul era un semizeu, deci și acesta trebuia ascultat fără rezerve.

Comandanții, generalii și nobilii care se implicaseră în chestiuni militare erau văzuți în mare ca niște păuni care își etalează cozile, plini de sine, dar rupți de realitățile dure ale vieții militare din prima linie. Cu toate acestea, Reynik avea o perspectivă unică asupra rangurilor ofițerești. Atât tatăl, cât și unchiul său fuseseră comandanți ai legiunilor. Acum, că trecuse prin pregătirea de bază pentru infanterie și prin cea

avansată pentru postul actual, Reynik putea să-și dea seama cât de vaste trebuiau să fie cunoștințele ofițerilor. Pentru el, tatăl și unchiul erau cei mai profesioniști soldați pe care îi știa și scopul său era să le calce pe urme și să urce până în vârful ierarhiei. Voia cu disperare să-și facă tatăl mândru.

Reynik fusese antrenat cu finețe din momentul în care cei dintâi pași. Tatăl său a fost primul care l-a învățat cum să bată pasul și apoi cum să-și balanseze brațele ca un soldat în marș, făcând ca totul să pară o joacă de copii, care lui Reynik i-a plăcut la nebunie. Pe măsură ce creștea, și jocurile deveneau mai complicate. Hârjonelile dintre tată și fiu de care s-a bucurat nu au fost ca ale majorității copiilor. Dacă alți tați pur și simplu se rostogoleau pe podea ca să se amuze, tatăl lui Reynik introducea treptat tehnici de luptă fără arme, deprinzându-l subtil pe fiul său cu aptitudini pe care mulți adulți se chinuiau să le stăpânească.

Cât fusese copil, lui Reynik îi plăcuse să-și asculte tatăl și unchiul dezbătând tactici și strategii militare. Când se gândea acum la acele discuții, îi era ușor să-și dea seama cât de diferită trebuie să fi fost viziunea unui ofițer față de cea a unui soldat obișnuit. Dacă unchiul său n-ar fi fost ucis în urmă cu mai bine de doi ani, acum s-ar fi bucurat și mai mult să asculte aceste dezbateri.

Furia își făcu preț de o clipă loc în inima lui Reynik, la gândul uciderii unchiului său. Fusese de față când se întâmplase. Unchiul n-avusese nicio șansă de scăpare. Nu fusese nicio amenințare, nici un motiv plauzibil, nicio provocare care să poată justifica omorul cu sânge rece. Acum Reynik, vărul și unchiul său jucau ceva în mijlocul străzii, iar în clipa următoare un străin a apărut de nicăieri, l-a înjunghiat pe unchiul lui Reynik în piept și a dispărut pe o alee din apropiere.

Reynik a apucat să vadă în fugă chipul ucigașului. Știa că n-avea să-l uite niciodată. L-a urmărit până pe alee, dar doar câțiva pași. Strigătele de ajutor ale vărului său l-au oprit din drum, sfâșiat de nehotărâre. Uitându-se acum înapoi, era clar că decizia de a-și susține vărul înnebunit de durere fusese cea corectă. Dacă l-ar fi urmărit pe ucigaș, ar fi fost puțin probabil ca Reynik să supraviețuiască unei confruntări cu el.

Din câte spunea tatăl său, ucigașul era aproape sigur un asasin. Nu era, deci, surprinzător că autoritățile nu reușiseră niciodată să pună mâna pe el. Chiar și acum, Reynik cerceta figurile oamenilor în locuri publice, în speranța că-l va vedea pe criminal și-l va putea aduce în fața justiției, deși șansele erau foarte mici.

— În regulă, soldați! Vreau să vă văd plini de viață!

Vocea puternică a secundului întrerupse reveria lui Reynik. Toți săriră în picioare și luară poziția de drepți la marginea paturilor.

— Uniforma de ceremonie. Inspecție. Afară. ACUM! La următorul semnal, pornim în marș spre palat. Fiți sprinteni. N-avem toată ziua la dispoziție.

CAPITOLUL 2

— Cine e tipa *aia*? șopti lordul Danar cu o voce joasă și conspirativă.

Micul grup de nobili tineri din jurul său urmări cu priviri subtile încotro se uita Danar și remarcă o tânără atractivă într-o rochie regală, de un roșu-închis. Unul dintre bărbați tuși încet.

— O partidă fascinantă pentru tine, Danar. Lady Alyssa are o reputație interesantă

— Interesantă? În ce fel, Sharyll? Vorbește, omule, n-am mai auzit până acum de lady Alyssa și nici n-am văzut-o la curte.

— Poate că te-a evitat special, Danar. Ai o reputație de prădător când vine vorba de doamne, spuse unul dintre ceilalți, râzând încet.

— Nu, mă îndoiesc, zise Sharyll, scuturând ușor din cap. Lady Alyssa e un element care apare întâmplător în Shandrim. Sunt momente când vine la evenimente oficiale sau petreceri particulare timp de o săptămână sau două, apoi n-o mai vezi cu lunile. Când apare iar, se poartă de parcă n-ar fi fost deloc plecată. Nu știe nimeni unde se duce și cum se ține la curent cu bârfele de la curte. E o enigmă.

— A, ador provocările, murmură Danar, încă urmărind-o cu privirea pe Alyssa prin sala mare.

— Ei bine, n-aș fi zis, judecând după câteva dintre domnițele cu care ai ales să-ți împarți afecțiunea în ultima vreme! Acum n-ai putea să mai spui că ultima ta cucerire a fost o provocare, nu? S-a ținut ca râia de tine din primul moment în care ai arătat că te interesează. În ochii lui Sharyll se citea amuzamentul în timp ce observa privirea intensă a lui Danar. Lady Alyssa e foarte diferită de ce servești tu de obicei. S-ar putea spune că este unică tocmai pentru că nu se implică în relații, e imposibil de prins. Se zice c-ar fi singura fiică a unui lord negustor bogat dintr-una din cetățile de pe coastă, deși nu mi-a fost confirmat din care anume. E plină de bani, dar e capricioasă și se ține departe și de cele mai firave avansuri romantice. E ca și când ai încerca să aduni ceața dimineții într-un borcan, Danar — n-o s-ajungi nicăieri.

Tânărul lord își îndepărtă privirea de la lady Alyssa și îl fixă pe prietenul său, care rânjea. O expresie amuzată îi lumină trăsăturile ștrengărești și chipeșe și, fără să-și dea seama, își trecu degetele prin părul negru tăciune. Danar chicoti, iar zâmbetul îi accentuă gropițele copilărești și îi aprinse o luminiță în ochii de un albastru intens.

— Asta e o provocare căreia nu pot să-i rezist. Pe zece seni de aur c-o să pășească alături de mine în mai puțin de o săptămână, declară el.

— S-a făcut, acceptă Sharyll fără ezitare. Deja pot să simt greutatea aurului în buzunarul meu. Îți arunci banii pe geam, prietene. Vechiul tău farmec nu va face minuni cu lady Alyssa. O să te citească imediat. Te pregătești să fii învins, Danar, și o să râdem bine pe seama ta și o să bem un butoiaș de bere când o să plătești.

Ceilalți tineri nobili râdeau înfundat, dar Danar nu-i băgă în seamă, preferând să se uite din nou în mulțime după Alyssa, cu mintea plină de idei despre cum ar trebui s-o abordeze.

★ ★ ★

În adunarea din sala mare a palatului imperial se găseau toți membrii înaltei societăți din Shandrim. Toate numele sonore se învârteau printre coloanele înalte ale sălii, dar, departe de a fi civilizați și cu inima ușoară, murmurul conversației adăpostea un amestec potențial exploziv de emoții. Grupuri pline de furie stăteau alături de grupuri exaltate și bucuroase. Expresiile de pe chipurile lor variau de la sobrietate până la extaz, de la nerăbdare până la încruntări prevestitoare. Femke se bucura că Surabar hotărâse să trimită forțe armate numeroase. Simțurile ei îi strigau că evenimentul era un dezastru pe cale să se desfășoare.

Păstrându-și chipul senin, Femke se strecură prin mulțime, făcând ca privirile să se întoarcă după ea oriunde ar fi mers. Era ușor să joci un rol de lady dacă arătai ca ea. O binecuvântă din nou în tăcere pe Rikala. Cu reverențe subtile către lorzii mai în vârstă și înclinări din cap către cei tineri, Femke străbătu sala mare pe întreaga lungime, uitându-se după grupuri care păreau că pun ceva la cale. Câțiva se arătau ostili față de noua încoronare, dar, din câte îi știa pe aceștia, căpătă convingerea că nu vor face nimic prostesc. În ciuda faptului că în mijlocul nobilimii curgea suficientă fiere încât să genereze o mie de tentative de asasinare, Femke începu să se relaxeze.

— Poate că până la urmă o să apuc să mă bucur de eveniment, își zise ea încet.

Pe Femke o îngrijorau cel mai mult nobilii conservatori, acei lorzi care erau de părere că aristocrația se transmitea pe linie de sânge. N-ar fi primit niciodată cu brațele deschise un împărat aparținând castei militare, chiar dacă era general. Surabar nu se trăgea din rândurile nobilimii și nicio „Casă" nu-i putea susține pretinderea mantiei de împărat. Nobililor conservatori nu le păsa că Surabar era potrivit să cârmuiască. Pentru ei, era doar

un pretendent la mantie și n-aveau să renunțe până când cineva cu sânge albastru nu o va purta în locul lui.

În ciuda presimțirilor rele, Femke nu detecta iminența vreunei acțiuni în sală. Anunțul încoronării venise prea repede și fusese prea surprinzător pentru a lăsa loc de tentative de complot. Planul lui Surabar de a-i lua pe nobili prin surprindere începuse bine.

Când Femke îl văzu pe lordul Danar făcându-și loc prin mulțime către ea, oftă în sinea ei. N-avea pe unde să scape, și el se apropia ca o molie atrasă de lumină.

— Dintre toate locurile în care putea să se ducă, trebuia să vină spre mine! bombăni ea încet.

Nu putea să-și găsească o scuză rapidă, apoi să iasă iute. Femke va trebui să negocieze politicos avansurile lui inevitabile, pe cât de diplomat posibil. Danar era un afemeiat notoriu. De asemenea, era fiul cel mare al lordului Tremarle, unul dintre cei mai puternici lorzi din Shandrim. Drept urmare, în ciuda unei dorințe nebune de a-i trage una între picioare, făcu o reverență și îl privi în ochii albaștri și scânteietori cu respectul cuvenit rangului său. Apropierea sa rapidă și plecăciunea ridicol de adâncă pentru un aristocrat o făcură să i se strepezească dinții chiar înainte ca el să deschidă gura să spună ceva.

— Bine te-am găsit, doamna mea, spuse, afișând un zâmbet clar rezervat pentru domnițe.

— Într-adevăr, lord Danar, e o zi numai bună pentru întâlniri, nu-i așa?

— M-ai pus în inferioritate, doamna mea. În timp ce tu îmi cunoști, evident, numele, eu n-am avut încă plăcerea de a-l afla pe al tău.

— Haide, lord Danar, nu încerca să-mi spui că din grupul de seamă de tineri lorzi cu care erai când am intrat în sală n-a

știut niciunul să-ți spună numele meu. Mi-e greu să cred asta, adăugă ea pe un ușor ton de dojană. Aș fi zis că măcar lordul Sharyll și-ar aminti de mine, am avut o conversație mai lungă în urmă cu nici șase luni.

— Ai demascat tâlharul din start, recunoscu el ridicând din umeri, folosindu-și zâmbetul copilăresc despre care știa că face ravagii. Vai, voiam doar să aud numele de pe buzele tale, doamna mea, căci mă întrebam dacă nu cumva mi-au întins o cursă. Nu e neobișnuit pentru prietenii mei să facă glume și sunt sigur că, dacă te uiți la grupul pe care l-ai pomenit, vei vedea că ne urmăresc îndeaproape.

Femke îi privi și câteva capete se întoarseră repede, făcând-o să râdă. Se folosi de ocazie ca să se mai uite o dată prin mulțime, dar nu erau semne de pericol iminent. Femke își întoarse atenția către lordul Danar și, deși enervată că o întrerupsese din munca ei, simți un fior de atracție. Lui Femke i-ar fi plăcut să fie curtată de lordul Danar în alte împrejurări, deși știa că este un fustangiu. Dar nu și-ar risca identitatea fabricată pentru un flirt frivol cu ocazia acestui eveniment.

— Eu sunt Alyssa, spuse Femke, lăsând intenționat deoparte titlul de „lady", așa cum se cuvine când vorbești cu un lord mai în vârstă.

— Lady Alyssa, repetă Danar cu o altă plecăciune politicoasă. Ciudat, se pare că Sharyll nu numai că și-a amintit de tine, dar a și ales să-mi spună numele tău adevărat. Crezi că-mi joacă o festă și mai mare? Sau poate... o, fie ce-o fi! O tânără și frumoasă lady ca tine probabil că nu e interesată de uneltirile și jocurile tinerilor de la curte.

— „O tânără și frumoasă lady ca tine"? Și ce înseamnă asta mai exact, lord Danar? întrebă Femke cu sprâncenele ridicate, uitându-se pentru o secundă pe deasupra umărului său

pentru a observa grupurile de nobili din spatele lui, după care îl privi iar în ochi.

— Nimic rău, te asigur, răspunse el repede, fără să observe că ea era atentă și-n altă parte. Doar că am observat că nu i-ai căutat pe cei de-o seamă cu tine când ai intrat în sală. Într-adevăr, rar am mai văzut pe cineva să se simtă atât de bine în compania propriei persoane.

— Bine observat, domnul meu, dar atunci de ce ai ales să-mi invadezi spațiul intim? Se știe că nu-mi place compania bărbaților, așa că ar trebui să ai un alt motiv decât propria singurătate. Un pariu, poate? Un rămășag cu acei prieteni uneltitori?

Danar fu surprins de spiritul ei de observație, dar avu grijă să nu lase se vadă. Alyssa era mai isteață decât femeile pe care le curta în mod obișnuit, iar asta ar fi o schimbare interesantă. Decise că ar fi o plăcere rară să petreacă timp în compania unei femei care era atât atrăgătoare, cât și cu mintea ageră.

— Nici gând, lady Alyssa! Nu voi nega faptul că ceilalți mi-au spus de lipsa ta de preocupare față de curtenitori, iar asta, într-adevăr, mi-a stârnit interesul. Dar nu provocarea unei potențiale cuceriri m-a adus către tine. Este vorba de eterna mea căutare a unui suflet pereche. Partenera mea perfectă, dacă dorești. Am căutat aproape toată viața, dar vai!, încă n-am avut noroc... doar dacă...

La început, Femke fu tentată să-și bage degetul pe gât ca să arate ce credea despre replica asta. După aceea, instinctul o împinse să se manifeste verbal, dar se stăpâni și răspunse cu o replică înșelător de blândă.

— A, femeia perfectă pentru lordul Danar! Din câte am auzit, acea domniță ar fi într-adevăr greu de găsit, spuse, profitând de ocazie ca să-l înconjoare de parcă ar fi cercetat un

animal în piață, dar de fapt folosindu-se de asta pentru a arunca din nou o privire în mulțime.

Danar îi făcea sarcina mult mai dificilă decât ar fi trebuit să fie.

— Mă îndoiesc că eu m-aș încadra, mai spuse, încheindu-și cercul.

— Serios? Și cum ai ajuns la această concluzie? întrebă Danar, cu vocea debordând de curiozitate.

— Generalizând. În trecut, ai avut gusturi pentru un anumit tip de femei, domnul meu. Aș putea spune că multe dintre ele au însușiri fizice deosebite, care mie îmi lipsesc. De asemenea, au cam aceeași perspectivă a statutului lor în societate — își doresc să se mărite bine și să procreeze. Pot să spun cu toată sinceritatea că am puține în comun cu aceste doamne.

Danar râse de sinceritatea ei și de observațiile juste.

— Categoric, ești diferită. Dar nu e neapărat un lucru rău să fii diferit. Cine poate spune că n-am căutat printre femei care nu mi se potrivesc *deloc*? Ești atrăgătoare, singură și deșteaptă — de ce n-aș vrea să te cunosc mai bine?

Lui Femke îi trecu prin cap o duzină de replici tăioase, dar chiar când să deschidă gura să-i servească răspunsul ales, zări cu coada ochiului ceva ce-i îngheță sângele în vine.

— Îmi cer scuze, lord Danar, nu doresc să fiu nepoliticoasă, dar oricât de mult mi-ar plăcea să continui această conversație, tocmai mi-am dat seama că a sosit lordul Kempten. Te rog să mă ierți, am de discutat cu el treburi urgente, care nu pot aștepta. Poate ne întâlnim altă dată să ne continuăm discuția?

Femke își dori imediat să-și poată retrage ultimele cuvinte. De ce îi dădea lui Danar ocazia s-o caute? Ce fusese în mintea ei?

— Păi... desigur. Dacă dorești, răspunse Danar, care aproape că nu mai știa ce să spună. Credea că făcuse progrese și totuși, dintr-odată, ea îl dădea la o parte. Ce spusese? Conversația fusese inofensivă și lady Alyssa părea o persoană caldă în comparație cu imaginea pe care i-o zugrăviseră prietenii lui. Acum fata abia aștepta să plece de acolo.

— Dorești să te ocupi de afaceri acum, doamna mea? Ceremonia e pe cale să înceapă. N-ai putea să...?

Dar Femke deja se pregătea să plece și nu se opri să-l asculte. Ultima observație a lordului Danar despre ceremonie era corectă. O fanfară triumfală de trompete anunța sosirea lui Surabar și vestea, de asemenea, sosirea gărzilor sale armate. O coloană mare de soldați intră pe ușă în fața generalului, mărșăluind prin centrul sălii mari către scena din capătul opus, creând în trecere un culoar central prin mulțime. În marșul soldaților, coloana se împărți ușor. Unul câte unul, bărbații plecau din fruntea coloanei, pentru a ocupa poziții stabilite dinainte. Cu o precizie rafinată, milimetrică, se formară două rânduri strânse de soldați care priveau spre interior, într-o etalare ametitoare a paradei militărești. Astfel, se creă un culoar de trecere lat de vreo trei pași, prin care generalul urma să înainteze.

— Nu acum, domnul meu. Să nu uitați ce voiați să spuneți până data viitoare când ne întâlnim, zise hotărâtă Femke peste umăr și dispăru, abia schițând o reverență. Ochii îi erau ațintiți asupra lordului Kempten și se ruga încet să ajungă la el la timp, fără a crea vreun incident care să-i atragă atenția. Nu era sigur că încerca să-i ia viața lui Surabar, dar când Femke îi văzuse chipul pentru o clipă, avusese o presimțire. Învățase de mult să se încreadă în astfel de instincte.

Femke era pe partea cealaltă a rândurilor de soldați care se formau, așa că nu-și putea surprinde prada. Dacă nu ar ajunge

în capătul opus al sălii mari înainte ca alaiul să-i blocheze calea, atunci n-ar avea nicio putere să intervină în orice ar fi încercat lordul Kempten. Aplecându-se și strecurându-se prin mulțimea de nobili, Femke se scuza aproape la fiecare răsuflare, dar nu se opri din înaintare. La un moment dat, părea că se va împotmoli în spatele liniei de soldați, dar în cele din urmă, cu o ultimă manevră, își făcu loc pe lângă un grup de doamne, aparent absorbite de precizia militarilor și de armurile lor strălucitoare, și reuși să se strecoare prin fața coloanei și să treacă de partea cealaltă a sălii.

— La naiba! Unde s-a dus? bombăni Femke. În ultima parte a traseului ei, în care fusese obligată să-și croiască drum prin mulțime ca un șarpe, se concentrase mai mult la cum să traverseze sala și-l pierduse din ochi pe lordul Kempten.

— Nu poate să fie prea departe.

Înălțându-se pe vârfuri, Femke se uită în mulțime după el, dar fără succes. Îl văzu, în schimb, pe generalul Surabar, care intrase în sală și înainta cu pas regal prin culoarul de soldați, încă în formare.

Mintea lui Femke analiza sute de posibilități. „Ce aș face dacă aș fi în locul lui Kempten?", se gândi, încercând să-și liniștească bătăile inimii. Îi bubuia atât de tare în piept, încât n-ar fi fost surprinsă dacă cei din jur ar fi început să se plângă de zgomot. „Încă n-a avut timp să plănuiască nimic complicat și, după expresia pe care o avea mai devreme, e și neliniștit, și hotărât. Haide, Femke, gândește! E un tradiționalist cu o reputație de om care se ține de cuvânt în orice afacere ar încheia. Dacă pune ceva la cale, are de gând să acționeze singur, nu e genul care să intre într-o conspirație. E posibil să fie implicați și alții, dar cred că șansele sunt slabe. Dacă aș încerca să-l omor pe Surabar și dacă aș fi un bărbat cum e Kempten, cum aș face-o?"

Erau prea mulți soldați de față. Lordul Kempten avea puține opțiuni dacă voia să nu devină chiar el un martir. Atunci își dădu dintr-odată seama.

— O, prostul de el! exclamă încet și începu să-și croiască drum printre oameni pentru a ajunge cât mai aproape de locul prin care avea să treacă Surabar.

„Asta e", se gândi înnebunită. „Are de gând să se martirizeze. Cel mai probabil într-un atac cu pumnalul, pe care l-a otrăvit, ca să fie sigur. Nu-i de mirare că părea neliniștit!"

Ce era de făcut? Întrebarea îi ardea în minte. Dacă lordul Kempten avea să încerce un atac sinucigaș asupra generalului Surabar, cum să-l împiedice? Femke ar fi putut cu greu să justifice uciderea lui doar pe baza intuiției. Și oricum nu voia să-l omoare. Totuși, dacă n-ar reuși să ia măsuri și atacul lordului Kempten asupra lui Surabar va avea succes, atunci ea ar fi responsabilă. Era o dilemă care devenise și mai puternică în momentul în care îl pierduse din vedere.

Dintr-odată, acea parte a problemei se rezolvă. Femke îl zări pe lordul Kempten în apropiere. Evident, se afla în partea din față a mulțimii. Fața lui ca de ceară era de un cenușiu palid, iar la tâmple îi apăruseră mici broboane de transpirație. În momentul în care-l văzu, Femke știu că instinctele ei erau întemeiate.

Surabar nu era departe. Nu mai avea timp să se gândească. Femke trebuia să facă ceva și trebuia s-o facă acum. Își dădu seama imediat că uciderea lordului Kempten nu era o opțiune. Chiar dacă ar fi reușit să facă asta fără să fie observată de cei care se aflau în jurul ei în mulțime, îi spusese în mod prostesc lordului Danar că se ducea să stea de vorbă cu Kempten și probabil că acesta încă o urmărea. Chiar dacă Danar era un flirt enervant, nu era prost. Dacă Kempten ar pica mort în mulțime, ar pune totul cap la cap.

Fără să se oprească pentru a-și gândi următoarea mișcare, Femke își scoase un pieptăn din păr și-și făcu loc repede printre oameni până când ajunse exact în spatele lordului Kempten. Îl împunse ușor cu un capăt al pieptănului în zona rinichilor, în partea de jos a spatelui, și îi șopti în ureche:

— Nu vă mișcați, domnul meu, sau vă omor chiar aici. Pieptănul pe care îl țin în spatele domniei voastre are ascuns în el un ac înmuiat într-o otravă mortală. Vă rog să nu mă obligați să-l folosesc. Dacă o s-o fac, moartea domniei voastre nu va servi niciunei cauze.

— Ce...? Cum...? Lady Alyssa? îngăimă el.

— Sssst! îl potoli Femke, avertismentul ei șoptit abia auzindu-se în urechea lui. Stați nemișcat până când trece Surabar. Apoi mergem la o mică plimbare.

N-avură mult de așteptat, căci generalul se apropia. Surabar trecu pe lângă ei cu un pas măreț și cumpănit, iar Femke zâmbi când își dădu seama că generalul făcuse o mișcare curajoasă acceptând mantia îmbrăcat complet în ținută militară, inclusiv cu armură. O precauție inteligentă, se gândi. Avea să-i înfurie pe lorzii conservatori, atrăgându-le și mai mult atenția asupra mediului din care provenea, dar asta nu putea fi evitat.

— În regulă, domnul meu, șopti Femke, aplecându-se peste umărul lordului Kempten. Acum, să mergem. Vă rog, fără mișcări bruște. Nu vreau să vă înfig ăsta în spate din greșeală; ar fi jenant să vă otrăvesc aici. Niciunul dintre noi n-ar dori să se întâmple asta, nu-i așa?

Lordul Kempten dădu ușor din cap în semn că nu. Îndrumat de mâna lui Femke așezată pe spatele său, ieși repede din rândul de soldați și pătrunse în mulțime. Cei doi se mișcară încet prin adunarea de nobili, având grijă să nu facă nimic ce i-ar fi putut distrage de la înaintarea generalului Surabar.

Femke îl ghida pe lordul Kempten spre zona laterală a sălii și gândurile îi alergau. Era la cheremul ei, dar ce ar fi trebuit să facă acum cu el? Se gândi să-l încuie într-o încăpere până când ar putea să i-l predea lui Surabar. Asta ar fi fost soluția cea mai logică, dar Femke știa că, dacă lordul Kempten avea să mărturisească, atunci Surabar nu va arăta milă. Lordul Kempten ar muri cu siguranță, ca și când l-ar fi otrăvit ea. Surabar era cinstit, dar Kempten plănuise să-l asasineze pe viitorul împărat. Aceasta era o ofensă capitală. Femke nu voia să mai aibă încă o moarte pe conștiință. Exista vreo cale de a rezolva asta fără vărsare de sânge?

Zona de lângă peretele lateral al sălii mari era mai puțin aglomerată, iar când vocea puternică a Înaltului Preot din Shandar se auzi pronunțând frazele de început ale ceremoniei de încoronare, mare parte a nobilimii adunate se mișcă mai înainte, ca să vadă și să asculte. Cum oamenii erau atenți la partea din față a sălii, era ușor să-l îndrepte pe lordul Kempten cu vorbe șoptite înapoi, către cea mai apropiată ieșire. Ușa era încuiată. Femke ar fi fost surprinsă dacă nu ar fi fost așa. Generalul Surabar n-ar fi permis azi nicio scăpare evidentă în asigurarea pazei. Sigura cale de a ieși din sală era pe la intrarea principală, care era în momentul acela înconjurată de zeci de soldați. Nu aveau ce să facă. Și nici nu se punea problema să plece înainte de sfârșitul ceremoniei.

— Domnul meu, o să ne așezăm cât se poate de aproape de ieșirea principală. Vom pleca imediat după ce noul împărat va părăsi sala. Vă asigur că nu doresc să vă fac niciun rău. Dimpotrivă, de fapt, dar trebuie să discutăm în liniște înainte de a vă lăsa să părăsiți palatul.

— Ai de gând să mă lași să plec, Alyssa? N-are nicio logică. Credeam că o să mă predai gărzilor. Categoric, ești plină de surprize, tânără domniță. Cum ai știut ce voiam să

fac? întrebă lordul Kempten într-o șoaptă înfiorată care se auzi destul de tare.

Femke îi făcu semn să tacă fără să-și miște buzele și apoi dădu ușor din cap către scena înălțată din capătul îndepărtat al sălii.

— Fiți atent la ceremonie, domnul meu. Suntem urmăriți și nu vreau să stârnesc suspiciuni. Să spunem deocamdată că am doi ochi și-i folosesc. Ați ieșit în evidență. Nu voiam să vă risipiți viața degeaba. Shandarul are nevoie de domnia voastră și de alții asemenea. Vom vorbi mai încolo.

Ultimele comentarii măgulitoare fuseseră rostite cu intenția de a-l ajuta pe lordul Kempten să se relaxeze. Și avură efectul dorit. În timp ce se îndreptau spre spatele sălii, Femke îl zărise pe lordul Danar, care își făcea loc cu coatele prin mulțime ca să-i urmărească. Femke blestemă ca pentru sine neplăcerea acestei întâlniri. Danar era ușor de remarcat, pentru că era mai înalt decât majoritatea celor prezenți și pentru că era singura persoană din sală care se uita în mod evident în altă parte decât către scenă. Avea nevoie să scape fără alte intervenții și complicații inutile din partea urmăritorului său.

În timp ce vocea monotonă a Înaltului Preot recita formalitățile mărețe ale ceremoniei, minutele se dilatau în mintea lui Femke și-i dădeau senzația că evenimentul n-avea să se mai termine. Și apoi, dintr-odată, vocea nu se mai auzi. Preotul se aplecă, ridică încet diadema simplă a împăratului și o așeză pe capul lui Surabar, într-un ropot de aplauze. Apoi îi puse pe umeri mantia regală, adevăratul simbol al puterii în Shandar, și-i închise catarama ornamentată. De data aceasta aplaudă toată lumea, dar nici pe departe cu entuziasm.

Acum, că-i fuseseră încredințate simbolurile cârmuirii sale ca împărat, Surabar ținu un discurs scurt în care făcu un rezumat al înșelăciunilor și trădărilor lordului vrăjitor Vallaine.

Împăratul dinaintea lui ascultase prosteşte de sfaturile lui Vallaine şi îi încredinţase controlul asupra câtorva legiuni. Lordul vrăjitor trimisese o armată numeroasă în Thrandor, susţinând că ştia dinainte viitorul, dintr-o viziune pe care o avusese. Garantase că armata va pune stăpânire pe capitală, Mantor, cu o condiţie: ca forţele shandeze să fie conduse de un anume lord Shanier. Vallaine spera că va putea câştiga puterea în Thrandor pentru propriile sale interese, dar interpretarea pe care o dăduse viziunii sale se dovedise a fi incorectă. Lordul Shanier l-a înşelat, iar rezultatul a fost măcelărirea armatei shandeze şi căderea în dizgraţie al lordului Vallaine.

Surabar povesti apoi cum Vallaine îl ucisese în secret pe adevăratul împărat şi cum îşi schimbase înfăţişarea folosindu-se de magie, pentru a-i lua locul, punând astfel pe ascuns mâna pe putere în Shandar. Abuzurile vrăjitorului şi ambiţiile lui disproporţionate au fost trecute în revistă repede, apoi au urmat câteva declaraţii generale despre cum intenţiona Surabar să vindece unele dintre rănile pe care Vallaine le provocase în relaţia cu vecinii lor, thrandorienii.

— Pacea, spuse el hotărât, este mereu de preferat războiului. Războiul ar trebui să fie întotdeauna ultima opţiune, ar trebui să fie folosit numai când toate celelalte mijloace de negociere au dat greş. Ca soldat cu mulţi ani de experienţă, pot să spun cu autoritate că războiul poate aduce câteodată noi teritorii pentru imperiu şi poate subjuga popoare, dar durerea şi pierderile implicate în obţinerea acestor câştiguri rareori merită preţul plătit în vieţi omeneşti. Sper ca domnia mea ca împărat să oglindească aceste păreri şi ca Shandarul să prospere sub cârmuirea mea ca un imperiu paşnic.

După discurs urmară aplauze politicoase. Femke simţea că printre nobili erau câţiva care răspundeau acestor cuvinte cu

mai multă căldură decât le-ar fi plăcut să recunoască. Dar, deși Surabar începuse pe o notă pozitivă, va avea nevoie de mai mult decât de câteva vorbe pentru a împiedica tentativele inevitabile de înlăturare a mantiei de pe umerii săi.

În sunetul trompetelor, Surabar se retrase prin culoarul de soldați care se închidea cu precizie în urma lui, realcătuind coloana și mărșăluind afară din sală, după el. Când ultimii soldați părăsiră sala mare, Femke îl împunse pe lordul Kempten să-i urmeze. În loc să se îndrepte spre coridorul principal către ieșirea oficială, Femke îl trase pe Kempten într-un pasaj lateral și îl duse în inima palatului. Odată scăpați de mulțime, Femke încercă ușa de la unul din birourile administrației palatului. Se deschise. Întrucât toată lumea era cu ochii pe procesiunea noului împărat, șansele de a fi deranjați aici erau scăzute.

Odată aflați înăuntru, Femke îl invită pe lordul Kempten să ia loc, în vreme ce ea se așeză pe marginea biroului, a cărui înălțime făcea ca ea să-l privească de sus pe lord. Era un avantaj mic, dar dădea iluzia de autoritate. Avusese ceva timp la dispoziție cât durase ceremonia pentru a pune la cale un plan, așa că Femke trecu direct la atac. Adevărul, sau măcar o parte din el, i-ar ușura foarte mult munca.

— Uitați, lord Kempten, să lăsăm deoparte orice gânduri neplăcute de a ne răni unul pe celălalt, bine? propuse Femke, apăsând degajată cu degetul mare ultimul dinte al pieptănului. Un ac ascuțit apăru deodată din celălalt capăt, scoțând un sunet metalic. Era bine ca el să vadă că nu mințise. Îl puse lângă ea, pe birou, și se așeză picior peste picior, într-o poziție relaxată.

— Sunt sigură că vă dați seama ce s-ar întâmpla daca v-aș numi trădător. Dacă aș chema gărzile și aș pune să fiți percheziționat chiar acum, ar găsi o armă. Dacă presupunerea

mea este corectă, testele vor arăta apoi că această armă este otrăvită, la fel ca pieptănul meu.

— De unde știi toate astea? N-am mai spus nimănui, nici măcar soției mele.

— Nu contează. Ascultați-mă. Din fericire, în momentul acesta, împăratul pleacă urechea la ce am eu de spus și sunt o mulțime de lucruri despre el pe care nu le știți. Ați fost nesăbuit astăzi. Curajos, dar totuși nesăbuit. Ar fi o pierdere fără sens să renunțați la viață încercând să-l împiedicați pe Surabar să devină împărat. Fiul cel mare al domniei voastre crește repede, dar nu e încă pregătit să vă ia locul, domnul meu. Vă rog să nu vă mai grăbiți să faceți din nou pe martirul. Adevărul este că Surabar nu vrea să fie împărat. Nu intenționează să păstreze mantia prea mult.

— Cum? Și atunci de ce, pentru numele lui Shand, a luat mantia? întrebă Kempten neîncrezător.

— Încercați să priviți altfel, domnul meu: pe cine v-ați aștepta să vedeți luând mantia, dacă nu pe Surabar? îl îmboldi Femke.

— Păi, nu știu exact. Sunt câteva Case care ar putea pretinde în mod legitim mantia...

— Exact! îl întrerupse Femke. Mai precis, domnul meu, sunt câteva Case Nobile care s-ar tăia între ele în bucăți pentru a pune mantia pe umerii unuia dintre lorzii lor. Ar ieși o baie de sânge. Shandarul are acum nevoie de pace, nu de și mai multe crime. Am suferit pierderi drastice în timpul invaziei neinspirate din Thrandor. Ultimul lucru care ne trebuie este să reducem numărul Caselor Nobile prin pornirea unui conflict de succesiune sângeros. Când generalul Surabar l-a demascat pe trădător, pe Vallaine, a decis, pentru binele Shandarului, să preia puterea pentru atâta timp cât e necesar ca să restabilească ordinea. Apoi va decide care dintre Case

este cea mai îndreptățită să pretindă mantia. Din câte am înțeles, odată ce va stabili care dintre familiile de nobili are candidatul cel mai merituos și mai capabil, intenționează să abdice în favoarea persoanei alese. Trebuie să recunoașteți, domnul meu, că sunt nobili care, deși revendică mantia, ar fi niște conducători dezastruoși ai Shandarului.

— Da, e adevărat, recunoscu Kempten. Înțeleg logica, dar crezi sincer că Surabar va renunța la mantie? Puterea poate deveni un drog care creează dependență.

— Surabar e deja general de câțiva ani, domnul meu. E obișnuit să-și exercite puterea asupra multor oameni. Din câte știu, n-a abuzat niciodată de această responsabilitate și e bine cunoscut faptul că e un om de cuvânt. Cred că-și va respecta intențiile până la capăt. A preluat mantia forțat de împrejurări. Nu pot să dezvălui mai multe despre circumstanțe, dar vreau să vă gândiți *foarte* bine la ce am spus. Vă rog, gata cu tentativele de asasinat. De asemenea, vă sfătuiesc să păstrați secrete intențiile împăratului. Surabar va căuta cel mai puternic candidat dintre cei care vor apărea. Dacă interveniți în acest proces și îi dați la iveală intențiile, vor fi consecințe cumplite atât pentru domnia voastră și familia domniei voastre, cât și pentru imperiu. Nu trebuie să spuneți nimănui. Dacă se descoperă că planurile lui părăsesc buzele domniei voastre, atunci veți muri imediat, împreună cu întreaga Casă. Ați fost avertizat, lord Kempten. Acum o să vă conduc înapoi către una dintre ieșirile laterale ale palatului. Vă sugerez să-l susțineți pe împăratul Surabar și să-i încurajați și pe alții să facă la fel. Cei care vă vor asculta au șanse să beneficieze din plin de asta, mai ales dacă fac parte din una din Casele mari.

După câteva minute, Femke privi cum lordul Kempten iese gânditor printr-una din porțile pentru servitori și fu mulțumită că el înțelesese suficient din discursul ei cât să

devină prudent. Fără îndoială că el simțea o mare ușurare știindu-se scutit de moartea rezervată trădătorilor. Întâmplarea o să-i rămână proaspătă în minte câtăva vreme. Femke îi citise răspunsurile. Era convinsă că se va retrage și-l va urmări pe Surabar o vreme, înainte să facă din nou vreo mișcare împotriva lui. Femke va trebui să-l informeze pe împărat de riscurile pe care le prezenta lordul Kempten, dar era sigură că putea să-l facă să vadă beneficiile soluției ei. Dacă lordul Kempten îi luase discursul în serios, atunci interceptarea lui de astăzi s-ar putea dovedi mai importantă pentru viața împăratului Surabar, atât timp cât avea să se afle la putere, decât ceremonia de încoronare.

Lordul Danar privi dezamăgit cum lady Alyssa se strecura afară din sala mare înaintea lui. Voia să încerce să reia conversația cu ea, dar, din cauza îmbulzelii, îi era imposibil s-o ajungă din urmă. Strecurându-se printre grupuri cât de politicos putea, era nevoit să se oprească și să se țină țanțoș, căci mulțimea de trupuri se îngrămădea pe coridorul îngust. Înălțându-se pe vârfuri, încerca să vadă în față pe deasupra celorlalți. Pe lady Alyssa n-o zări nicăieri, iar lordul Kempten dispăru odată cu ea.

O zarvă ce cuprindea și zăngănitul unor arme îl făcu să se împingă înainte. Fără să bage în seamă nemulțumirile și protestele, se strecură și avansă pentru a afla ce se întâmpla. Spre surprinderea lui, în curțile din fața palatului se dădea o bătălie în toată regula. Nou învestitul împărat și soldații săi fuseseră forțați să se retragă și să se lipească de zidul din față al palatului. Erau înconjurați și depășiți numeric, dar se părea că se țineau tare printre luptătorii de rând care se agitau în jurul lor.

Niciunul dintre nobili nu avea arme la vedere și niciunul nu părea dispus să-și scoată arma, chiar dacă o ținea asupra sa,

ascunsă. Aproape la fel ca în sala mare, reacțiile nobililor în fața acestei situații erau amestecate. Unii se arătau șocați de-adevăratelea, alții erau evident mulțumiți, iar alții încercau să se detașeze de rebeliunea de moment. Dar niciunul dintre ei nu se aruncă în luptă în numele noului împărat.

Lui Danar îi păsa prea puțin de soarta împăratului Surabar. Omul putea să trăiască sau să moară. Vor fi o mulțime de nobili pregătiți să poarte mantia în locul lui. Judecând după evenimentele curente, cel puțin unul dintre ei avea de gând să preia conducerea. Lui Danar nu-i păsa. Gândurile lui erau în altă parte și era complet dezinteresat de politica momentului.

„Ce treabă avea Alyssa cu Kempten?", se întreba el, încă uitându-se după ei prin mulțimea de oameni care mai ieșeau prin porțile largi din fața palatului. „Doar nu încuraja o relație romantică." Se scutură. „Nu fi ridicol", își spuse hotărât. „Kempten nu e genul care să facă asta. E cel mai loial familist din câți există. E primul care condamnă orice infidelitate săvârșită de vreunul dintre noi. Și atunci de ce stăteau atât de aproape când vorbeau? Alyssa părea că-l cuprinsese cu brațul. Se poate ca ea să prefere compania bărbaților mai în vârstă?"

Danar scrută valurile de oameni și se uită după rochia ei roșie, în timp ce avea grijă să nu fie atras în încăierare. Nu văzu rochia nicăieri. Părea că astăzi urmărirea Alyssei se va încheia aici. Oricum, se hotărî ca va câștiga pariul, nu de dragul rămășagului în sine, ci pentru că era atras de această tânără misterioasă. Așa cum îl asigurase Sharyll, era o enigmă. Danar nu mai fusese niciodată atât de intrigat de o femeie. Prietenii săi spuseseră că e o pradă imposibil de cucerit; dar, presupunând că n-a fost ucisă în această răzmeriță ridicolă, instinctele îi spuneau că încă mai avea o șansă.

— Poate că mi-ai scăpat printre degete azi, Alyssa, dar o să te găsesc, își promise, bombănind în șoaptă. O să te găsesc.

CAPITOLUL 3

Din întâmplare, Reynik stătea chiar lângă împărat când se porni atacul. O mulțime numeroasă de bărbați, toți îmbrăcați obișnuit, de parcă ar fi fost servitori sau lachei, zăbovea lângă porțile palatului, aparent așteptându-și stăpânii să iasă din clădirea principală. Nimeni nu și-a dat seama decât după aceea că niciunul dintre ei nu purta vreo livrea specifică.

Sincronizarea atacului a fost exactă. Împăratul era prea departe de ușile intrării principale pentru a se putea întoarce înăuntru. În momentul în care prima armă a fost scoasă, oamenii din legiunea de elită a generalului au și reacționat.

— ÎN FORMAȚIE ÎN SPATELE MEU! strigă comandantul.

Ordinul veni cât se poate de clar, iar soldații strânseră rândurile în momentul în care se lansă atacul inamicilor deghizați. Nu ezitară deloc. Dacă soldații erau surprinși, nu lăsau să se vadă. Cu aceeași precizie de care dăduseră dovadă și în timpul ceremoniei, Reynik și ceilalți se așezară într-o formație în formă de V, cu vârful întărit îndreptat direct către atacul inamic. Împăratul și Înaltul Preot erau în siguranță, protejați de cele două rânduri.

Fusese o alegere excelentă, căci grupul de atacatori se împrăștie în momentul în care lovi. Mare parte din inamici

pur și simplu se răzlețiră și ricoșară spre partea din față a V-ului. După câteva secunde, se împrăștiau fără vreo organizare precisă de-a lungul liniilor de soldați, în grupul de apărare.

Reynik era poziționat în interiorul laturii stângi a V-ului, care se întindea până la zidul exterior al clădirii principale a palatului. Astfel, tot ce putea să facă era să rămână pe poziție, să privească și să aștepte, în vreme ce masa de atacatori se împingea în laturile exterioare ale V-ului. Palmele îi transpiraseră, iar inima îi bătea tare în piept, în timp ce confuzia din aer era alimentată de zăngănitul armelor izbite una de alta, de strigătele de luptă și de țipetele celor răniți sau pe moarte. Dintre toate locurile în care ar fi putut să-și câștige prima experiență de luptă, nu se gândise niciodată că aceasta va avea loc pe domeniul palatului imperial.

Reynik nu era sigur dacă ar trebui să spere că-și va încrucișa sabia cu cea a dușmanului sau dacă acesta va fi pus pe fugă înainte de a fi nevoie ca arma lui să fie pătată de sânge. Se înghesuiau și se împingeau pentru a câștiga teren, căci inamicul îi îngrămădise înapoi cu toată forța, dar formația în formă de V se ținea tare pe poziții, iar împăratul se afla în siguranță, în mijloc.

Din instinct, Reynik se uită peste umăr la împărat, să vadă cum reacționa la acest început violent al domniei sale. În ciuda mantiei imperiale, Surabar era general din cap până-n picioare. Chipul îi era calm în vreme ce observa scena, iar sabia o ținea trasă, gata să o folosească. Pe față nu i se citea nicio urmă de șoc sau surpriză. Reynik remarcă doar un interes detașat, profesional.

Înaltul Preot, dimpotrivă, arăta atât scandalizat, cât și îngrozit. Ținea pumnii încleștați pe toiagul de ceremonie aurit, pe care îl strânsese cu putere la piept, în semn de alinare. Când îl văzu pe preotul înspăimântat, Reynik începu să

zâmbească, dar abia dacă apucă să schițeze surâsul, că fața îi îngheță pe dată. De după colțul clădirii, nu departe de flancul drept, slab apărat, apăru un alt grup de bărbați, aruncându-se înainte într-un atac pe viață și pe moarte. Grupul era compact și era departe de a părea prietenos.

— Maiestate! strigă Reynik, arătând către dușmanii care se apropiau.

Strigătul său fusese suficient de puternic încât să-i atragă atenția lui Surabar, iar împăratul își întoarse capul să se uite în direcția în care arăta Reynik. Nu aveau timp să schimbe formația. Reynik știa că ar fi nesocotit un ordin direct dacă și-ar fi modificat poziția în V, dar flancul drept avea nevoie de întăriri, iar flancul stâng rezista și fără el.

Noul grup de luptători se izbi de flancul drept, împingând imediat linia către interior și făcând o mică breșă în ea. Câțiva bărbați pătrunseră printre soldați și îl atacară pe împărat. Înainte să ajungă la el, Reynik îi interceptă într-un atac maniacal pe cont propriu. Din gâtlejul lui ieși un strigăt spontan de luptă în momentul în care, cu o lovitură de sabie, reuși să dea la o parte lama conducătorului. Fără să-și piardă avântul, lăsă jos brațul și se aruncă asupra grupului, împrăștiind trupurile ca pe popice.

Contraatacul neortodox distruse simțul coerenței în grupul inamic. Înainte de a avea vreo șansă să-și revină, Surabar deja ucisese doi dintre ei. Nu i se vedea deloc vârsta înaintată în loviturile fluide de sabie și în mișcările rapide.

Reynik se lovi atât de tare de conducător, încât își scăpă sabia. Se ridică în picioare, dar n-o văzu nicăieri. Astfel, se văzu nevoit să înfrunte câțiva luptători numai cu un pumnal și cu armura de ceremonie, care să-l protejeze. Timp de o fracțiune de secundă, se întrebă dacă nu cumva cariera lui

militară avea să fie cea mai scurtă din familie. Apoi, instinctele de supraviețuire preluară din nou controlul.

Dintr-o singură mișcare, Reynik scoase și aruncă pumnalul de la centură către cel mai apropiat adversar. Deși el fusese rapid, ținta lui fusese și mai rapidă. Bărbatul se dădu la o parte din calea lamei care străpunse aerul, dar lui Reynik nici că-i păsa. Aruncarea fusese totuși bună la ceva, servise pe moment drept diversiune. Reynik își urmări pumnalul, lansându-se de-a rostogolul prin spațiul deschis printre dușmani de aruncătura sa. Auzi ceva vâjâind în aer și simți impactul metalic al lamei în timp ce trecea printre cei doi bărbați. Dar în urma loviturii nu simți nicio durere, lama fusese respinsă de armura sa. Reynik nu stătu deloc pe gânduri și țâșni în picioare lângă Înaltul Preot.

Smulse cu putere toiagul de ceremonie din strânsoarea acestuia și se întoarse să-și întâmpine inamicii cu bățul auriu, deja în mișcare în mâinile sale. Toiagul era mai ușor și mai lung decât ar fi preferat Reynik, dar se potrivea perfect nevoilor sale. Dacă atacatorii fuseseră surprinși de primul atac sinucigaș al lui Reynik, de cel de-al doilea au fost de-a dreptul șocați. Totuși, pentru prima dată în timpul scurtei lupte, tânărul soldat era încrezător în șansele sale.

Reynik primise pentru prima dată un toiag cioplit la vârsta de cinci ani și era expert în luptele cu astfel de arme deja de câțiva ani. Tatăl său susținuse dintotdeauna că în lupte strânse, mai ales împotriva mai multor oponenți, toiagul era o armă mai eficientă decât sabia. Reynik se încredea în judecata tatălui său și hotărî să demonstreze că avea dreptate.

Nu era locul pentru mișcări fanteziste. Cu o eficiență brutală, Reynik începu să-i doboare unul după altul pe luptătorii inamici, aruncând cât colo săbiile de parcă s-ar fi plimbat printr-o pădure și erau doar crengi în calea sa. Oamenii erau

total nepregătiți pentru versatilitatea armei cu două capete, iar Reynik lovea iar și iar, țintind către părți vulnerabile ale corpului, rănind și lăsând inconștienți câțiva luptători, într-o succesiune rapidă. Pe măsură ce aceștia cădeau, Surabar înainta repede și câștiga avantaj. Nu le dădea timp nici să respire. Făceau un duo formidabil.

Încă doi dintre colegii lui Reynik, care se aflau pe flancul stâng, observând în cele din urmă breșa, se alăturară împăratului în lupta sa împotriva ultimilor doi inamici rămași. Flancul drept se recuperă repede după impactul inițial al atacului. Calitățile superioare în luptă ale soldaților de elită se simțeau din plin asupra adversarilor. Deși erau mai numeroși, atacatorii își pierdură curajul când se convinseră că tactica lor de surprindere dăduse greș. Lupta nu mai dură mult. Inamicii își dăduseră seama repede că nu îi vor învinge pe soldații experți. Câteva minute mai târziu, erau în plină retragerea.

— Frumos toiag, Eminența Voastră. Îmi cer scuze că l-am vopsit, comentă Reynik cu o figură serioasă, înmânându-i degajat preotului simbolul ceremonial deteriorat.

Sfinția Sa era încă într-o stare puternică de șoc și nu putu face altceva decât să ia toiagul cu o expresie uimită pe față.

— Cum te numești, soldat? întrebă împăratul Surabar, fără să-și poată ascunde în întregime amuzamentul provocat de lipsa de politețe a tânărului.

— Reynik, Maiestate.

— Mulțumesc, Reynik. Ai luptat bine.

Femke își completă raportul către împăratul Surabar. Împăratul nu era convins că eliberarea lordului Kempten fusese o mișcare inteligentă, dar o ascultase fără să comenteze. După ce se gândi mai atent la problemă, se hotărî să susțină planul lui Femke. Era mult mai ușor să monitorizeze

activitățile lordului Kempten dacă știa ce fel de amenințare reprezintă. Rămânea de văzut dacă jucase vreun rol în organizarea atacului de după ceremonie, dar, având în vedere câți bărbați capturaseră, împăratul era sigur că detaliile despre orice fel de implicare vor ieși repede la iveală.

— Vom vedea cu timpul dacă ai făcut alegerea potrivită, spuse, apoi trecu repede la alte treburi.

Femke nu pomeni nimic în raport despre avansurile lordului Danar, subiectul n-avea de-a face aproape deloc cu siguranța împăratului și era mai bine ca unele lucruri să rămână personale.

— Femke, următoarea ta misiune e în Thrandor. O să mergi în calitate de ambasador cu drepturi depline la palatul regal din Mantor și o să începi un proces de pace cu regele Malo. Nu e nevoie să-ți mai spun cât este de importantă această misiune. Este vitală pentru viitorul imperiului.

— În Thrandor! Eu? exclamă Femke. De ce eu, Maiestate? Nu știu aproape nimic despre Thrandor. Nu am experiență în diplomație. Cu siguranță aveți la dispoziție mulți oameni care sunt mult mai potriviți pentru rolul de ambasador.

Împăratul zâmbi și dădu încet din cap.

— Ai mai multă experiență decât crezi, răspunse. E adevărat că sunt unii care știu mai multe despre Thrandor. De asemenea, există oameni mai experimentați în diplomația internațională, dar posezi aptitudini specializate pe care niciunul dintre acești oameni nu le mai are. Ai putere de observație și te pricepi de minune să citești caracterul oamenilor, știi să scoți la iveală informații și ești cât se poate de discretă. Mai mult, ești o supraviețuitoare. Am văzut asta de prima oară când ne-am întâlnit. L-ai întrecut pe Shalidar, un asasin de vârf, priceput la înșelăciuni și prefăcătorii. Puțini ar

putea să se laude cu toate astea. Am convingerea că-ți pot încredința această misiune, Femke. Nu mă dezamăgi.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, Maiestate.

— Asta e tot ce pot să cer. Sunt sigur că tot ce-ți stă în putință va fi suficient de bun. Cât timp vei fi în Thrandor, aș vrea să faci mai mult decât să întinzi o mână pentru împăcare și pace. Vreau să aduni informații despre regele din Thrandor și consilierii săi apropiați. Orice poți să afli despre felul în care regele din Thrandor își conduce țara va fi folositor în procesele viitoare de negociere. Informațiile despre cum ne-au înfrânt decisiv armatele vor fi primul obiectiv pe lista ta, dar orice intrigi și zvonuri de la palat vor fi, de asemenea, folositoare.

— Înțeleg, Maiestate. Am câteva întrebări practice, dacă se poate, zise, încercând să dea impresia că e încrezătoare, când de fapt era neliniștită în legătură cu sarcina descurajatoare care o aștepta.

— Sigur că da, spune.

— Prima întrebare e simplă: când plec?

— Poimâine, de cum se crapă de ziuă. Cu cât vei porni mai repede, cu atât mai bine, răspunse bărbatul. Ai nevoie de câtva timp ca să organizezi călătoria, dar trebuie să pleci repede. Vreau să ajungi acolo înainte ca thrandorienii să se gândească la moduri de răzbunare. Probabil că au pus deja la cale o contralovitură, dar simt că e puțin probabil s-o și aplice. Trebuie să te asiguri că ei înțeleg că Vallaine e mort și că nu intenționez să-i urmez exemplul agresiv. Să pui accent pe trecutul meu. Asta o să-i facă să se gândească de două ori înainte să contraatace. Vreau să știe că Shandarul rămâne puternic, dar, după schimbarea domniei, politica imperiului este aceea de a-și apăra granițele și de a oferi în același timp posibilitatea unor relații de prietenie și comerț intens.

Femke dădu aprobator din cap. Va fi bucuroasă să transmită un mesaj ca acesta.

— Voi merge singură, Maiestate, sau voi fi însoțită de o delegație?

— Nu, nu singură, dar nu cred că va fi necesară o delegație completă. O să numesc doi oameni din personalul palatului să te însoțească în calitate de servitori și doi soldați care să-ți asigure protecția. Un grup mai mare ar atrage atenția și s-ar mișca prea încet. Dacă sunteți numai cinci, veți putea călători repede și nu veți fi percepuți ca o amenințare.

— Prea bine, Maiestate. Am o ultimă întrebare. Ați spus că ar trebui să mă prezint cu daruri în fața Maiestății Sale, regele Thrandorului. V-ați gândit la ceva anume sau ar trebui să mă ocup eu de asta? întrebă Femke.

Surabar râse.

— Nu-ți face probleme, o liniști el. O să pregătesc eu darurile potrivite. Vor trebui să fie substanțiale, dacă vrem să le arătăm că imperiul este serios în legătură cu tratativele de pace. O să vorbesc la trezorerie să-ți dea tot ce-ți trebuie.

— Mulțumesc, Maiestate, o să merg să-ncep pregătirile. Sunt o mulțime de lucruri de făcut. Înainte să devin ambasadoare, trebuie să mă asigur că lady Alyssa iese cum se cuvine din Shandrim.

— Duci o viață complicată, observă Surabar cu un zâmbet. Oricum, această călătorie te va ține departe de Shalidar o vreme. Sper să-l arestez până te întorci sau măcar să-i dau suficient timp să-i piară nevoia de răzbunare

În sinea ei, Femke simțea că Shalidar nu va renunța la ideea de a se răzbuna pe ea pentru că se amestecase în planurile lui, dar asasinul avea un caracter ciudat. Orice era posibil. Un lucru era sigur, totuși: Femke era hotărâtă să-și țină garda sus, în cazul în care Shalidar ar fi făcut vreo mișcare.

Acum, că ordinele erau clare, Femke părăsi biroul împăratului și se întoarse la „Potirul de Argint". Lady Alyssa nu era deloc potrivită să fie ambasadoare a Shandarului. Această sarcină o va obliga pe Femke să joace un rol cu totul și cu totul diferit. „Ce păcat", se gândi. Ultimele două zile în pielea capricioasei domnițe fuseseră distractive.

Când ajunse la han, Versande Matthiason se afla în micul spațiu de recepție. Femke nu se putu abține să nu se răsfețe cu câteva ultime mofturi, așa că, înainte să-și anunțe iminenta plecare, îi înnebuni pe hangiu și pe angajații săi cu tot felul de nimicuri. Versande reuși să-și păstreze calmul atunci când Alyssa anunță că va pleca în curând, dar Femke își dădu seama după relaxarea trăsăturilor chipului său că era ușurat. Cuferele sale nu se vor mai umple cu grămezi de bani, dar era clar că Versande simțea că îndurase destul pentru o singură vizită.

Nu mai avea rost ca Alyssa să rămână la „Potirul de Argint" și Femke nu voia ca plecarea Alyssei din Shandrim să aibă loc în aceeași zi cu cea a ambasadoarei în Thrandor. Chiar și o zi distanță era puțin, dar nu prea avea de ales. De vreme ce ambasadoarea nu va arăta ca Alyssa, era puțin probabil ca cineva să facă legătura. Totuși, dacă ar pleca în seara asta, ar ridica suspiciuni, căci, deși Alyssa era capricioasă din fire, foarte rar se întâmpla să pornească dintr-odată la drum lung. Așa că Femke se mai bucură de o noapte de lux în pielea domniței Alyssa.

Erau multe de făcut. Alyssa trebuia văzută părăsind orașul și ideal ar fi fost ca și ambasadoarea să fie văzută sosind. Cu toate astea pe cap, Femke nu-i mai enervă mult pe Versande și pe oamenii săi înainte să se schimbe în haine mai obișnuite și să se strecoare afară neobservată, pentru a-și vizita câteva dintre cunoștințele din centrul Shandrimului. Avu nevoie de câteva ore ca să aranjeze totul așa cum îi convenea. Femke se întoarse la „Potirul de Argint" la lăsatul serii, mulțumită că totul era pregătit.

— V-a căutat un tânăr, doamna mea. A lăsat astea și m-a rugat să vă transmit complimentele sale, împreună cu rugămintea de a cina cu el în seara asta, îi spuse Versande în timp ce fata intra în holul hanului.

Bărbatul îi înmânâ un buchet de flori mic, dar aranjat cu mult gust. Împreună cu florile primise și un bilețel:

Dragă Alyssa,

Îmi pare rău că n-am avut ocazia să ne terminăm conversația mai devreme. Am putea-o relua, oare, la cină? Am să te aștept în sala de mese a hanului la ceasul al optulea.

Al tău,

Danar

Femke mormăi ușor.

— De parcă viața n-ar fi și așa destul de complicată, bombăni ea.

— S-a întâmplat ceva, doamna mea? întrebă Versande. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, Versande, poți. Sunt sigură că ai remarcat cine a lăsat astea. Lordul Danar va ajunge aici în scurt timp. Și-a exprimat dorința de a cina cu mine și așteaptă să mă întâlnească în sala de mese la ceasul al optulea. Când sosește, anunță-l amabil pe lordul Danar că sunt indispusă. O să iau o gustare ușoară în cameră mai târziu.

— Da, desigur, doamna mea, încuviință Versande, înclinându-se încet. Înțeleg pe deplin.

Femke se îndoi că așa stăteau lucrurile, dar nu se apucă să mai explice. Era de ajuns ca Versande să-l țină la distanță pe lordul Danar.

— Încă ceva, Versande.

— Da, doamna mea?

— Sub nicio formă să nu-i spui lordului Danar că plec mâine dimineață. Dacă află, ar putea insista să mă vadă și nu vreau să fiu deranjată în seara asta. Ai înțeles?

— Da, doamna mea. O precauție logică, doamna mea. O s-o trimit pe Soffi sus imediat, să vadă ce vreți să mâncați. Trag nădejde că veți dormi bine.

A doua zi de dimineață, Femke se trezi devreme și își strânse lucrurile. Abia mijiseră zorile când coborî la recepție să-și plătească nota. Nu o surprinse faptul că Versande era deja acolo. Se întrebă dacă omul ăsta dormea vreodată.

— Bună dimineața, Versande. Sper că nu ai avut neplăceri aseară, spuse Femke, cât putu de arogant.

— Nimic care să nu se poată rezolva în liniște, doamna mea, o asigură Versande. Lordul Danar a fost un pic... supărat că nu ați putut cina cu el, dar nu a provocat deranj inutil. Presupun că vreți să vă achitați nota?

Femke încuviință din cap cu o sclipire strengărească în ochi, întrebându-se ce o fi însemnat „un pic supărat".

— Ei bine, doamna mea, v-am făcut socotelile. Sper că v-ați simțit bine la noi.

— Da, mulțumesc, Versande. Camera a fost cât se poate de adecvată. Tu și angajații tăi ați fost foarte amabili, răspunse fata, făcând eforturi să nu-i spună că de fapt camera fusese excelentă și serviciile n-ar fi putut fi mai bune.

Totuși, „cât se poate de adecvată" și „amabili" erau cuvinte de înaltă apreciere venite din partea cuiva ca lady Alyssa. Versande nu se simți ofensat, mai ales la tarifele pe care le practica.

Femke se uită la suma totală și, fără să clipească în fața prețului exorbitant, începu să numere monedele de aur și argint. În sinea ei, era scandalizată de cât ceruse Versande

pentru un schimb de cearșafuri, șederea în apartament pentru două nopți, puțină mâncare ușoară și ceva băutură. Era inclus și onorariul Rikalei pentru rochie, dar Femke era sigură că prețul trecut de Versande pe notă era mult umflat față de cel pe care avea să-l primească Rikala. Femke îl trimise pe Versande sus, ca să-i aducă personal gențile, parțial ca un ultim moft din partea Alyssei, parțial ca un semn personal de protest față de nota de plată astronomică. Era hotărâtă să-l exploateze cât se putea pentru banii respectivi.

Femke aranjase ca doi servitori s-o însoțească la ieșirea din han. Sosiră cu armăsarii exact la timp, când ceasul bătea de șase. Fără să scoată o vorbă, încărcară gențile Alyssei și îi ținură calul până încălecă. Fără să se uite înapoi, Femke porni la drum, lăsându-l pe Versande în ușa hanului, aparent deja uitat.

Schimbul se petrecu fără probleme. Femke străbătu orașul călare, mergând pe străzile dinspre est, apoi părăsi Shandrimul. Într-un punct de întâlnire stabilit dinainte, se întâlni cu altă cunoștință de-ale ei, care îi aduse haine, o perucă și machiajul pe care îl indicase, împreună cu un cal odihnit. Era ușor să-și schimbe înfățișarea suficient de mult încât să nu fie recunoscută ca Alyssa și să facă un ocol amplu al orașului, călare.

Femke intră din nou în Shandrim prin cartierul de sud și se duse direct către palat. Primi ultima instrucție în biroul împăratului. Acesta adăugă foarte puține indicații la cele din ziua precedentă, apoi făcu o trecere în revistă a darurilor pe care le alesese pentru regele din Thrandor și-i spuse numele celor care aveau să călătorească împreună cu ea. În final, informația se dovedi a nu fi pe deplin precisă, căci a doua zi dimineață, când veni timpul să plece, unul dintre cei doi servitori era prea bolnav ca să poată călători și a trebuit să fie

înlocuit. Servitorul ales să meargă în locul lui păru șocat de întreaga poveste, dar reuși să se pregătească suficient de repede încât întârzierea să fie minimă.

De vreme ce misiunea era una de durată, Femke se hotărî să călătorească sub numele ei adevărat. Soldații și servitorii n-aveau de unde să știe că nu exista nicio ambasadoare shandeză pe nume Femke, așa că era sigură că nu vor demasca o impostoare. În plus, astfel era îndepărtată problema de a fi mereu concentrată la numele fictiv. După ce înlocuitorul servitorului bolnav își așeză bagajele pe calul de povară, se prezentară toți scurt și Femke îi conduse pe străzile orașului.

— Putem să ne cunoaștem cum trebuie în vreme ce călărim, spuse pe un ton autoritar. Vom avea timp suficient pentru asta până ajungem în Mantor.

După două săptămâni de drum, Femke reflectă la aceste cuvinte cu o strâmbătură. Spioana nu se simțise niciodată confortabil pe cal. Deși era o călăreață competentă, nu-i făcuse niciodată plăcere și nu se încumeta prea des. După cinci zile de la plecarea din Shandrim, fundul o durea atât de tare, încât restul călătoriei deveni o tortură fizică, înrăutățită de cei patru însoțitori ai săi.

Cei doi soldați, Sidis și Reynik, erau reținuți și se purtau ca doi profesioniști. Sidis deținea rangul de cap de coloană, în timp ce Reynik era un umil legionar. Femke își formă repede impresia că Reynik ascundea o personalitate plăcută sub scutul rece pe care îl afișa, dar în fața lui Sidis nu se va purta altfel decât ca un soldat profesionist. Soldatul mai în vârstă era o persoană distantă, care n-avea timp pentru civili. Era clar că Sidis nu voia să se afle în această misiune. Se simțea ca și când ar fi dădăcit copii, o slujbă nepotrivită pentru un militar cu rangul și experiența sa. Nu după mult timp, Femke

ajunsese să-şi dorească să-i poată îndeplini dorinţa evidentă de a se întoarce la legiunea sa.

De parcă reţinerea celor doi soldaţi n-ar fi fost de ajuns, Femke trebuia să suporte şi ciudăţeniile celor doi servitori, Kalheen şi Phagen. Cel care li se alăturase în ultimul moment, Phagen, era atât de tăcut, încât ziceai că e mut. În cele din urmă, Femke renunţă să mai încerce să-l angajeze pe tânărul slăbuţ în vreo conversaţie. În cel mai bun caz, reuşea să scoată de la el răspunsuri din unul sau două cuvinte. Părea suficient de inteligent şi de capabil, dar era atât de introvertit, încât cele mai mari eforturi ale lui Femke de a-l include în conversaţii dădură greş.

Singura ocazie în care Phagen şi-a oferit serviciile în timpul călătoriei a fost atunci când şi-a dat seama că Femke suferea de dureri acute din cauza şeii. În seara celei de-a cincea zile, a abordat-o discret după ce au aşezat tabăra şi i-a dat o alifie pentru posterior. Aceasta îi provocă o senzaţie de amorţire care îi făcu atât de bine, încât lui Femke îi dădură lacrimile în semn de mulţumire. După asta, deveni mult mai dispusă să-i ierte firea reticentă.

Kalheen era opusul lui Phagen. El avea tot timpul ceva de zis. Să-i întrerupi monologurile sau povestirea amintirilor se dovedi la fel de greu ca a-l face Phagen să spună mai mult decât „Da, doamna mea" şi „Nu, doamna mea". La început, asta fusese bine. Câteva dintre istoriile lui Kalheen erau amuzante — evident, mult exagerate, dar au ajutat ca timpul să treacă mai repede. Vocea lui joasă era expresivă, iar ritmul şi construcţia poveştii dovedeau calităţi care le lipseau multor barzi. Totuşi, fiecare istorisire aducea cu sine o alta şi apoi o alta, într-un şir nesfârşit. Ceea ce deveni obositor după numai o zi.

În timp ce Phagen era slab ca un băț, Kalheen era mai degrabă grăsuț. În locurile de popas, Kalheen părea că-și găsește întotdeauna doar muncile care îl solicitau fizic cel mai puțin. Asta nu era o problemă, căci ceilalți trei bărbați, împreună cu Femke, erau în formă și dispuși să facă lucrurile în locul lui, dar după câteva zile, pe Femke începu s-o irite faptul că el evita cu nerușinare efortul fizic de câte ori avea ocazia.

La două zile după ce ieșiseră din Shandrim, tânăra era gata să-i sugrume pe toți însoțitorii ei, dintr-un motiv sau altul. Dacă n-ar fi fost atât de importanți în menținerea imaginii ei de ambasadoare, s-ar fi descotorosit de ei. Totuși, echipa aceasta fusese aleasă special pentru ea și nu avea timp s-o schimbe, așa că strânse din dinți și le îndură ciudățeniile.

— Slavă lui Shand! oftă ea când trecură de culmile din nordul Mantorului și văzu orașul pentru prima dată. Stai un pic, spuse, întrerupând intenționat ultima poveste a lui Kalheen. Să ne recapitulăm planul înainte să intrăm în oraș.

Traseră de frâie și se uitară la ea. Sidis afișa o expresie de plictiseală dezinteresată, Kalheen părea iritat pentru că i se curmase istorisirea și Reynik era atent altundeva. Tânărul soldat se tot uita la Sidis, de parcă ar fi așteptat să-i spună dacă s-o asculte sau s-o ignore. Singurul care părea să fie concentrat era Phagen. Părea stânjenit de lipsa de politețe a celorlalți. Deși nu spuse nimic, o fulgerare de mânie îi străbătu ochii când se uită la ei.

— În regulă, o să fiu scurtă. Când intrăm în oraș, ne îndreptăm direct spre palat. Dacă e nevoie, întrebați cum se ajunge acolo, dar nu vă lăsați atrași în conversații. Pe cât posibil, priviți doar în față, trebuie să dăm impresia de disciplină și seriozitate. Nu e nevoie să vă reamintesc că suntem aici în numele împăratului, pentru a discuta cu regele acestui ținut. Eu nu sunt singurul ambasador aici. Fiecare dintre noi va

trece astăzi prin fața oamenilor din Thrandor, așa că hai să le arătăm că ne aflăm aici cu treburi importante. Sidis, Kalheen și Phagen mă vor însoți în audiența în fața regelui. Reynik, dacă ți se permite să ieși în oraș, aș vrea să mergi să cumperi lucrurile despre care am discutat. Vă rog pe toți să stați cu ochii larg deschiși și urechile ciulite. Îi vom raporta împăratului tot ce putem afla despre acești oameni și despre obiceiurile lor, căci vor fi informații folositoare. Nu suntem aici într-o misiune de capă și spadă, așa că nu faceți nimic nebunesc. E clar pentru toată lumea cum trebuie să procedeze?

Bărbații încuviințară toți din cap, iar Femke se uită în ochii fiecăruia. Toți răspunseră acestei priviri cu o încredere care o mulțumi.

— Prea bine, să-i facem o vizită regelui din Thrandor.

Cei doi soldați dădură pinteni cailor și o luară înainte, Reynik ținând steagul alb de pace astfel încât să fluture deasupra lui în vântul ușor. Femke era imediat în spatele lor, iar la urmă veniră cei doi servitori, care trăgeau după ei cei câțiva cai de povară.

Thrandorienii au fost surprinși să vadă oameni din Shandar vizitându-le capitala sub semnul steagului alb. Toți i-au urmărit din momentul în care au sosit. Gărzile de la poarta orașului n-au vrut să-i lase pe Femke și pe ceilalți să pătrundă fără escortă. Au insistat ca Sidis și Reynik să renunțe la arme înainte să intre, dar Femke se gândise dinainte la asta. Cei doi soldați își predară săbiile și arcurile fără împotrivire. Avură parte de o scurtă întârziere, cât soldații din Thrandor merseră să aducă patru bărbați călare, care să însoțească grupul din Shandar.

Drumul final până la palat dură ceva timp. Caii merseră la pas, dar orașul se întindea pe întreg dealul, iar palatul regelui se găsea în vârf. Femke nu întoarse capul pe tot parcursul

drumului, dar era cu ochii în patru și acumula în minte informații despre structura orașului.

Amplasarea în vârf de deal a acestuia era diferită de cea a Shandrimului. Relația dintre avuție și poziționarea pe panta dealului ușura distincția de clasă. Pe măsură ce urcau în oraș, casele deveneau tot mai luxoase. Femke se întrebă ce părere aveau cei din zonele rău famate de această situație. Hoții ar ști în care case se găsesc prăzile cele mai mari, dar dacă o patrulă ar fi găsit în zonele mai înalte ale orașului pe cineva care nu-și avea locul acolo, atunci asupra acestuia avea să fie aruncată automat vina pentru orice nelegiuire. Nu semăna deloc cu Shandrim, unde bogați și săraci trăiau deopotrivă în toate cartierele orașului. În capitala shandeză, oamenii cei mai sărmani puteau adesea fi văzuți plimbându-se pe străzile bogaților. Structura Mantorului prezenta avantaje pentru menținerea ordinii, dar lui Femke i se păru ciudată și descurajantă.

Către vârful dealului, zări trei bărbați intrând într-una dintre locuințele mai mari. Pentru o secundă, ar fi putut să jure că cel din mijloc era Shalidar. O străbătu un fior, dar imediat își veni în fire. Șansele ca Shalidar să fie aici, în Mantor, și să se plimbe prin fața ei erau extrem de reduse. Asemănarea era remarcabilă, dar nu putea să fie decât o coincidență. Bărbatul și asociații săi se strecurară în clădire, iar Femke se certă în sinea ei că se speriase așa ușor.

— Concentrează-te, Femke, își porunci cu asprime. N-ai timp pentru prostii.

Când au ajuns la palat, s-au confruntat cu obișnuitele întârzieri administrative. Mai întâi, la poarta principală, gărzile regale au insistat să-l cheme pe căpitan înainte să-i escorteze în interiorul zidurilor palatului. Când urcară treptele mari, Femke se minună de coloanele grandioase ale fațadei. Scările

de piatră urcau printre două rânduri de arbuști ornamentali cu diferite forme, apoi treceau pe sub niște panouri cu însemne regale, atârnate de bare orizontale sub acoperiș.

Înainte să urce treptele dintre cele două coloane aflate de-o parte și de alta a intrării principale, o privire aruncată în urmă o răsplăti cu o panoramă uimitoare a orașului întins în vale. Contemplarea acestui peisaj fu întreruptă de un om pe nume Krider, îmbrăcat imaculat și odios de formal, care îi întâmpină la ușă. Îi puse lui Femke întrebări despre natura vizitei sale, apoi insistă ca cele trei mici cufere cu daruri din partea împăratului Surabar să fie golite și cercetate amănunțit. Acestea au fost după aceea umplute la loc și înapoiate. Krider supraveghe totul cu precizie maximă, după care le dădu instrucțiuni altor angajați mai tineri ai casei regale să-i conducă pe Femke și pe însoțitorii săi în săli de așteptare adecvate. Fata și ceilalți profitară de ocazie ca să se spele și să se schimbe din hainele de călătorie în ținute mai formale pentru întâlnirea cu regele.

Delegația shandeză n-a fost scăpată din ochi nicio secundă. De când au intrat în Mantor și până când au ajuns în biroul de audiențe al regelui, au fost supravegheați de către cineva la fiecare pas. După aceea, Femke își dădu seama că nu era deranjată de monitorizarea constantă, ci de faptul că niciunul dintre chipurile acelea nu zâmbea, nici nu se arăta bucuros s-o întâlnească. Femke simți puțină căldură când se află pentru prima dată în prezența regelui, dar chiar și atunci sentimentul era supravegheat.

Majordomul-șef, Veldan, îi escortă pe Femke și pe cei trei aleși să poarte darurile către biroul de audiențe. Veldan era o persoană reținută, dar nu ostilă. Pentru el, Femke era pur și simplu o altă persoană pe care trebuia s-o recomande regelui.

— Maiestate, dați-mi voie s-o prezint pe lady Femke, ambasadoare a Shandarului, anunță Veldan.

Așteptarea se terminase, iar stomacul fetei se strânse de emoție și nerăbdare.

„N-ar trebui să fiu agitată", își spuse încet. „În biroul împăratului Surabar intru fără să am rețineri nicio clipă. Nici acum nu e altfel."

Era altfel, evident, dar Femke își controlă sentimentele și zâmbi cu toată prietenia de care putu fi în stare în momentul în care intră în biroul regelui. Spre ușurarea ei, acesta îi întoarse zâmbetul cu ceea ce părea a fi o bună dispoziție autentică. Regele Malo nu era singur, iar când făcu reverența, Femke profită de ocazie pentru a scruta încăperea.

— Bine ați venit, lady Femke. Întotdeauna ne face plăcere să primim un emisar de *pace* de la vecinii noștri cei mai apropiați. Ce vă aduce în umilul meu regat? întrebă regele.

Tonul său era prietenos, plin de căldură presărată cu puțină ironie.

Femke îi studie chipul, care părea binevoitor și înțelept. Regele Malo își purta bine vârsta. Părul argintiu desăvârșea coroana simplă, din aur. Stătea drept, ochii sclipindu-i de inteligență. Femke își dădu seama că acesta nu era locul potrivit pentru minciuni inutile.

„Un sfătuitor apropiat, două gărzi înarmate la ușă și un tânăr care ar putea să fie fiul regelui, așezat într-o parte", remarcă ea. „Și Veldan", adăugă ea și încheie astfel lista pe care o făcuse în gând, ținând seama de pașii din spatele ei.

— Maiestate, Maiestatea Sa Imperială, Surabar, *noul* împărat al Shandarului, vă salută și vă oferă aceste daruri drept despăgubire pentru recenta invazie nejustificată a teritoriului suveran al Maiestății Voastre. Dorește să-și ceară iertare din partea imperiului și să caute o cale de a inaugura o nouă eră

a comerțului și a cooperării cu Thrandorul, spuse ea, mândră că reușise ca în voce să i se simtă atât încrederea, cât și căldura. La un semn al fetei, Sidis, Kalheen și Phagen înaintară și deschiseră cuferele pline de comori pe care le aveau asupra lor.

Femke observă cu mulțumire cum regele ridică puțin din sprâncene, semn că era cu adevărat surprins de conținutul micilor cufere. Crezuse că probabil Krider sau unul dintre ceilalți servitori îi făcuseră o trecere în revistă a conținutului cuferelor. „Dar probabil că nu", concluzionă fata. „Doar dacă nu cumva regele joacă teatru mai bine decât mă pricep eu să citesc chipuri."

Observă că regele se uită lung la tânărul cu păr bălai care stătea într-un capăt al încăperii. O mică înclinare a capului îl făcu pe rege să zâmbească. „Mă întreb despre ce e vorba." În mintea lui Femke se derula o mulțime de posibilități. „Din acea privire, tânărul părea a deține o poziție prea înaltă pentru a fi fiul regelui. Ar putea oare să fie lordul Shanier, vrăjitorul care fusese mai inteligent decât lordul Vallaine și distrusese armata shandeză invadatoare? Dar pare mai tânăr decât mine!" Femke știa că și ea părea mai tânără de douăzeci de ani, cât avea de fapt, doar dacă nu încerca în mod voluntar să-și ascundă vârsta. Poate că la fel era și cu acest bărbat. „Pare prea tânăr pentru a fi o amenințare, ceea ce-l face cu atât mai periculos", se gândi. Tinerețea se dovedea adesea un mijloc folositor de a induce în eroare atunci când trebuia să-și mascheze abilitățile, așa că simți o oarecare empatie față de tânărul vrăjitor, dacă asta era.

Cum era ea însăși o maestră a deghizării, Femke putu să aprecieze beneficiile tinereții aparente a lui Shanier, dar știa că era posibil ca ea să nu vadă adevărata lui înfățișare. Timp de luni de zile, lordul Vallaine îi păcălise pe toți, inclusiv pe Femke, și-i făcuse să creadă că el e împăratul Shandarului.

Dacă zvonurile erau adevărate, Shanier avea puteri vrăjitorești chiar și mai mari decât cele ale lui Vallaine. Cine știe de ce era în stare?

— Lady Femke, accept cu bucurie aceste daruri din partea împăratului Surabar și în cel mai scurt timp o să vă dau un răspuns în legătură cu propunerea sa de pace. Ultimele luni au fost dificile pentru noi toți, dar Thrandor a încercat dintotdeauna să păstreze pacea cu vecinii. Le-aș face un mare deserviciu supușilor mei dacă aș refuza acum o astfel de propunere. Fiți binevenită în palatul meu. Veldan vă va găsi camere potrivite. Sunt sigur că sunteți obosiți după călătorie și înțeleg că n-ați avut timp să vă odihniți după ce ați intrat în oraș. Mergeți s-o faceți acum. Vorbim din nou mâine. Mi-ar plăcea să aud mai multe despre împăratul Surabar și aș aprecia șansa de a afla despre planurile sale de pace și comerț intens.

— Desigur, Maiestate, răspunse Femke, încă zâmbind. Vă mulțumesc pentru primirea călduroasă. Gestul e cât se poate de generos, date fiind nedreptățile recente care vi s-au făcut de către poporul meu. Sunt în serviciul Maiestății Voastre pe toată durata șederii mele aici, deși mă tem că de data aceasta nu voi rămâne prea mult timp. Maiestatea Sa Imperială, împăratul Surabar, dorește să audă răspunsul în legătură cu oferta de pace, iar eu trebuie să mă supun.

Regele Malo înclină din cap aprobator și își țuguie puțin buzele înainte să răspundă.

— Înțeleg. Și eu mi-aș dori același lucru dacă aș fi în locul său. Totuși, pentru moment, fiți binevenită. Vă puteți plimba în voie prin palat și prin curțile sale, căci nimeni nu vă va face niciun rău în interiorul zidurilor. Totuși, dacă domnia voastră sau vreunul dintre însoțitori doriți să vă aventurați în oraș, atunci insist să luați o escortă — pentru propria

siguranță, înțelegeți? Printre oamenii mei se află și cei care au pierdut recent persoane dragi. Sângele încă le clocotește la gândul răzbunării. Să nu le dăm șanse inutile celor care ar putea face ceva prostesc dintr-un impuls de nestăpânit.

— E o măsură de precauție cât se poate de înțeleaptă, Maiestate. Pe mâine, răspunse Femke, făcând încă o dată o reverență adâncă, apoi se întoarse și ieși pe ușa pe care Veldan se grăbi să i-o deschidă.

Majordomul-șef o conduse în aripa de vest a palatului și-i arătă câteva camere la primul etaj, care erau mai luxoase decât tot ce văzuse Femke până atunci. Nici măcar în rolul Alyssei nu se bucurase de un apartament ca acesta.

Zona de locuit era uriașă, cu scaune și mese frumoase, aranjate în încăpere într-un stil lejer. Ornamente bogate și tablouri splendide împodobeau pereții, în timp ce podeaua era complet acoperită cu un covor moale, gros și cu modele complicate. Se mai aflau acolo două biblioteci înțesate cu multe volume legate în piele, o masă de scris și un șemineu mare. Înăuntru erau surcele, iar o cantitate generoasă de bușteni era așezată într-o tainiță special făcută în peretele de alături. Lămpile cu ulei, puse atât pe etajerele din colțuri, cât și pe alte suprafețe disponibile, promiteau că vor da multă lumină în timpul serii, iar în cameră se mai observau vaze generoase cu flori și boluri cu fructe, împreună cu alte mici gustări. Dormitorul și băile erau încă și mai somptuoase. Femke se abținu cu greu să nu râdă când Veldan o întrebă dacă încăperile erau pe gustul ei.

— Sunt cât se poate de confortabile, mulțumesc, Veldan, răspunse fata, atentă să-și păstreze vocea calmă și chipul netulburat. Aș vrea să fac o baie, dacă se poate. Ai putea aranja să vină cineva să-mi aducă apă fierbinte, te rog?

— Nu trebuie adusă, lady Femke. Avem câțiva oameni deștepți în Mantor. Unul dintre ei a câștigat rangul de cavaler acum câțiva ani, când a dezvoltat un sistem de pompare a apei calde prin țevi direct în camerele de baie. O să trimit pe cineva să pună în funcțiune pompa pentru domnia voastră și baia ar trebui să se umple în câteva minute.

— Mulțumesc, Veldan. O să privesc procedeul cu interes. Dacă această pompă se dovedește a fi pe cât de eficientă zici, mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe acest cavaler. Crezi că ar accepta să monteze o instalație și în palatul imperial din Shandrim? Sunt sigură că Maiestății Sale Imperiale i-ar plăcea ca personalul angajat în palat să nu mai umble de colo-colo cu gălețile cu apă.

— Cine știe, doamna mea, cine știe? spuse Veldan cu un zâmbet ironic. Dacă mai doriți și altceva, trageți de sfoara clopoțelului din colț.

— Încă ceva, te rog, Veldan, adăugă Femke repede, căci majordomul se întorsese să plece. Unde sunt cazați ceilalți din delegația mea?

— Sunt în anexa de sud, doamna mea. Camerele de oaspeți de acolo nu sunt echipate la același standard ca acestea, dar vă asigur că nu le va lipsi nimic, răspunse Veldan.

Privind în jur prin camera ei, Femke nu se îndoi de spusele lui.

— Sunt sigură că vei avea grijă de ei într-un mod admirabil, Veldan. Doar că mă gândeam că mi-ar plăcea să mai vorbesc cu ei din când în când. Pe parcursul ședерii noastre aici, va mai trebui să le dau instrucțiuni legate de pregătirea drumului de întoarcere, spuse fata cu o voce caldă. Apoi, pe un ton ironic de șoaptă conspirativă, adăugă: Mai ales în ceea ce privește lista de suveniruri de cumpărat.

— Desigur, răspunse Veldan, evident amuzat de mărturisirea ei. Doar sunați din clopoțel. Servitorul domniei voastre vă va îndruma într-acolo dacă i-o veți cere.

— Mulțumesc frumos, Veldan, mi-ai fost de mare ajutor.

— Cu multă plăcere, lady Femke.

Veldan plecă, iar Femke se minună din nou de dimensiunea căzii uriașe din marmură, îngropată în podea. Ar fi putut mai degrabă să înoate decât să facă o baie, decise, cu un fior de nerăbdare. Era surprinsă că ceva atât de greu putuse fi montat la un etaj superior, dar cu siguranță se potrivea în decor. Întregul palat fusese împodobit la scară mare.

Din obișnuință, Femke cercetă camerele în căutare de intrări camuflate, ascunzători pentru spioni și căi de scăpare. Spre surprinderea ei, nu găsi vreun semn de puncte de supraveghere. Ori regelui nu i se părea potrivit să-și monitorizeze oaspeții, ori punctele de spionaj erau atât de bine camuflate, încât ea nu le putea localiza. După ce aruncă încă o privire, Femke renunță la a doua variantă și ajunse la concluzia că rețeaua de spionaj a regelui, dacă ar fi avut, într-adevăr, una, nu opera la același nivel ca în Shandrim. Intriga și comploturile făceau parte din stilul de viață shandez.

Femke fu încântată de rezultatele căutărilor sale. Munca ei aici avea să fie mai ușoară. Fără o rețea organizată de spionaj de care să se lovească, thrandorienii îi înmânaseră cheile palatului și-i spuseră: „Haide, ia tot ce-ți trebuie".

Reynik era dezamăgit că nu-l întâlnise pe rege. După un drum atât de lung, i se părea umilitor să fie exclus de la evenimentul principal. Încă nu era sigur dacă făcuse bine că-i atrăsese atenția împăratului Surabar în timpul luptei de după ceremonia de încoronare. Muncise atât de mult ca să intre în legiunea de elită a generalului. Și acum, când încă nici nu

apucase să se acomodeze, fusese smuls din rândul trupelor ca să facă pe escorta pentru domnița ambasador.

Ambasadoarea Femke era o persoană suficient de plăcută. Reynik știa că nu era vina ei că el se afla aici, dar era frustrat că-și începuse cariera în legiunea generalului cu o astfel de misiune. Câțiva dintre colegii săi soldați îl invidiaseră pentru ocazia de a vedea Mantorul. Asta va duce inevitabil la conflicte la întoarcere, ceea ce n-avea cum să fie bine, mai ales că era proaspăt recrut. Tot ce putea să spere era că din această călătorie va câștiga o experiență care se va dovedi utilă în viitor.

Sidis fusese un tovarăș de călătorie dezastruos. Din cauza bătrânului cap de coloană, cu fața lui acră, nimic n-avea cum să fie distractiv. Reynik era de părere că, dacă Sidis ar fi fost mai prietenos, ambasadoarea ar fi fost și ea o companie mai plăcută. Astfel, cele două săptămâni fuseseră o tortură lentă. În plus, Sidis nu voise să se antreneze cu armele, așa că Reynik se simțea înțepenit și nemulțumit.

Servitorii îl conduseră pe Reynik prin palat până la locul unde urma să fie cazat. Palatul era un labirint. Cu siguranță s-ar rătăci pe aici, se gândi posomorât. Totuși, când se deschise ușa de la camera lui, Reynik nu-și putu reține un zâmbet. Era mai luxoasă decât tot ce cunoscuse în Shandar. „Poate că, până la urmă, călătoria asta n-o să fie atât de rea", se gândi.

CAPITOLUL 4

— A plecat? Unde a plecat?

Lordul Danar era iritat de chipul placid al lui Versande Matthiason. Hangiul părea imperturbabil în fața furiei sale. Ca o stâncă la țărm în timpul furtunii, lăsa valurile de mânie să se reverse asupra lui și, dacă mișcarea asta l-ar fi modelat în vreun fel, atunci n-ar fi făcut decât să-i netezească trăsăturile feței.

— Nu sunt sigur unde a plecat lady Alyssa, domnul meu. Nu e treaba mea să le pun întrebări oaspeților despre deplasările lor, dar am observat că gențile pe care le-a luat cu ea erau pline. Dacă ar fi să fac o presupunere, aș spune că a părăsit orașul și că e în drum spre casă, răspunse calm Versande.

— A părăsit orașul! exclamă Danar.

Ridică atât de mult din sprâncene, încât aproape că îi ajunseră până la linia părului și fiecare trăsătură a chipului său expresiv arăta neîncredere.

— Când a plecat?

— În dimineața asta. Devreme. Îmi pare rău, lord Danar.

Alyssa fugise din nou de el. Mai întâi reușise să se sustragă eforturilor lui de a o vedea după încoronare. Acum îl făcuse de râs în fața lui Versande. Și apoi, ca o insultă în plus, umilința avea să-l mai coste zece seni de aur, când prietenii lui vor descoperi că fata a plecat.

— Ai idee când se va întoarce? întrebă el, cu foarte puțină speranță în voce.

Versande clătină din cap.

— Mă tem că nu, domnul meu. Când lady Alyssa a plecat, n-a zis nimic despre când va reveni.

— Asta pare a fi una dintre tendințele generale ale Alyssei, mormăi Danar. A plecat în dimineața asta, zici? Atunci, poate că aș putea s-o ajung din urmă, adăugă, mai mult pentru sine decât pentru hangiu. Mulțumesc, Versande. Dacă mai auzi ceva de lady Alyssa, aș fi recunoscător să primesc vești despre ea.

— Înțeleg, domnul meu. Dacă aud pe unde este, o să vă trimit vorbă. Dacă vă e de ajutor cu ceva, să știți că Alyssa și servitorii săi au luat-o în jos, pe Bulevardul de Est.

Danar încuviință din cap, apoi se întoarse și ieși încet din han, cu chipul gânditor. Oare se amăgea singur? Chiar stabilise o legătură cu Alyssa sau era doar imaginația lui? Era obișnuit ca femeile să leșine la picioarele lui chiar în clipa când se arăta interesat de ele. Era enervant și totuși ciudat de reconfortant că Alyssa nu se lăsa cucerită atât de ușor. Ar trebui s-o urmărească? Nici nu știa din ce oraș vine, dar cu siguranță în orașele de pe coastă ar exista câteva femei care corespundeau descrierii Alyssei și rangului său. Ar putea încerca să-i ia urma. Dacă i-ar pierde-o pe drum, ar putea întreba în următorul oraș. Va fi Alyssa impresionată de insistența lui de a o urmări sau el se va dovedi a fi doar o pacoste de evitat? Era o dilemă grea. Danar încă n-o cunoștea pe Alyssa suficient de bine încât să facă o evaluare echilibrată.

— Oricum aș proceda, trebuie să mă hotărăsc acum. Dacă mai amân mult, îi voi pierde urma, murmură. Se opri și privi tăcut în gol pentru o clipă. N-are rost, trebuie să fac ceva. Dacă o las să plece, atunci poate că n-o s-o mai văd niciodată.

Nu vreau să mă întreb ce-ar fi fost pentru tot restul vieții. Bine sau rău, trebuie să mă duc după ea.

Străzile erau aglomerate. Se apropia momentul clopotului de la miezul zilei. În curând avea să se aglomereze și mai mult, căci oamenii se întrerupeau din muncile lor și ieșeau să caute de mâncare pentru prânz. Mergeau de colo-colo, fiecare în treaba lui. Nu era timp de sporovăială, iar cei care se angajau în conversații vorbeau în propoziții scurte. Toată lumea se grăbea să facă ceva. Danar se hotărâse, așa că se amestecă în mulțime și se puse pe treabă.

Lăsă mesaje pentru prieteni și rude că va lipsi din oraș o vreme, apoi adună câteva obiecte de care avea nevoie în călătorie. Nu mai drumețise prea mult și n-o făcuse niciodată singur. Nu mai campase și nici nu cunoștea căile pe care urma să le apuce. Mai târziu în după-amiaza aceea, când ieși din reședința tatălui său și o porni pe Bulevardul de Est, bagajele îi erau sărăcăcioase, echipamentul, prost ales și planul, cât se poate de neconvingător. Avea o perspectivă îngustă — nu-și dădea seama de neajunsuri și era concentrat exclusiv pe scopul său.

Când a plecat din Shandrim, vremea era frumoasă, sporindu-i iluzia că această călătorie va fi o aventură minunată. Avea un cal bun din grajdul tatălui său, o sabie ascuțită și o grămadă de bani. Se simțea pregătit să înfrunte orice. Ironia făcu însă ca în momentul în care el părăsi orașul, îndreptându-se spre est, Femke să se întoarcă prin sud.

Femke era la palatul din Thrandor de două zile când vraja luxului se rupse brusc.

— Doamna mea, doamna mea, spuse Kalheen gâfâind, după ce dădu buzna în apartamentul ei fără să anunțe.

— Unde-ți sunt manierele, Kalheen? izbucni Femke cu vocea gravă, plină de dojană. Slujești de destulă vreme încât să știi că nu intri niciodată într-o cameră fără să bați la ușă, mai ales în cea a unei femei.

Femke era foarte surprinsă că servitorul încălcase un protocol atât de simplu. Dacă lui i se părea că putea fi familiar cu ea pentru că timp de trei săptămâni călătoriseră împreună, atunci Femke era gata să fie dură cu el pentru a elimina imediat astfel de păreri greșite.

— Îmi pare rău, doamna mea, spuse el răsuflând din greu, străduindu-se să-și revină după ce alergase către camera ei. Lui Femke îi era greu să-și imagineze cât de mult alergase Kalheen, căci nu cunoștea încă planul palatului. Nu era în formă, deci presupuse că nu fugise mult. Promit că o să țin seama de maniere pe viitor, dar acum e prea important ca să mai pierd vremea și cu politeturile. A avut loc o crimă, doamna mea, aici, în palat.

— O crimă, Kalheen? Cine? întrebă Femke.

I se ridicase părul ceafă. Instinctul îi spunea că n-aveau să-i placă veștile lui Kalheen.

— Baronul Anton, doamna mea. A fost găsit mort în camera lui în dimineața asta, dar e ceva și mai rău de-atât...

— Spune repede, Kalheen, ce e?

— Toată lumea crede că *domnia voastră* l-ați ucis, hârâi el. De fapt, când spun „toată lumea" nu mă includ și pe mine, evident. Nici Phagen, Sidis și Reynik nu cred asta, dar thrandorienii zic că domnia voastră l-ați ucis. Un grup de soldați vine încoace să vă aresteze. De aceea am alergat. Trebuie să fugiți, doamna mea. Acum, trebuie să fugiți. Dacă vă prind, cine știe ce vă vor face?

Era panicat și vorbea repede, iar cuvintele deveneau și mai greu de înțeles, căci pieptul lat i se înălța și cobora din cauza efortului depus.

Femke nu se sperie. Inspiră adânc și numără încet până la cinci, în gând. Disciplina funcționa.

— Mulțumesc, Kalheen, dar încă nu sunt pregătită să fug, spuse calm. N-am săvârșit nicio nelegiuire și cu siguranță n-am omorât pe nimeni. Am fost aici, în camera mea, toată noaptea, deci de ce cred ei că eu sunt de vină?

— Au găsit broșa domniei voastre în pumnul încleștat al baronului și un cuțit în stil shandez înfipt în pieptul său. Era broșa pe care ați purtat-o ieri la rochia verde.

— Așa deci, mai mult declară ea decât întrebă. Să vedem despre ce-i vorba, nu?

Femke se îndreptă spre dormitor, apoi către garderoba uriașă în care își atârnase hainele. Rochia verde era pe umerașul cel mai din față, unde o așezase cu o seară înainte, dar nici urmă de broșă, iar rochia era ușor ruptă în locul în care bijuteria fusese prinsă de material. Cineva smulsese broșa din rochie, dar Femke se îndoia că fusese baronul Anton. Cine îi furase broșa voia să-i întindă o cursă. Mai rău, când își verifică centura pentru cuțite, văzu că lipsea un cuțit. Mânerele erau lucrate într-un stil shandez greu de confundat. Dacă în urmă cu câteva minute ideea de a evada i se păruse prostească, dintr-odată părea să fie mult mai bună.

Femke știa că n-ar putea niciodată să-și dovedească nevinovăția din interiorul unei temnițe sau, mai rău, atârnată într-o spânzurătoare. Dacă fugea, va părea vinovată, dar cel puțin va avea libertatea de a-și căuta adversarul necunoscut și de a încerca să-i descopere motivele. Știa doar foarte puține despre sistemul juridic thrandorian și încă și mai puține despre cum va fi tratat un diplomat străin acuzat de uciderea

unui nobil de seamă, prieten al regelui. O trecu un fior gândindu-se câte variante existau și decise să nu aștepte să afle.

— Încuie ușa, Kalheen, îi ordonă. Mi s-a întins o cursă. Ai dreptate, trebuie să ies de aici și nu cred că ajung departe dacă o iau pe coridoare.

Femke fugi în sufragerie și se duse la fereastră. Deschise partea mai mare a ferestrei și se aplecă în afară o clipă, studiind ruta de scăpare pe care o avea în minte. Era una periculoasă. Nu se așteptase să fie nevoită să părăsească în grabă palatul thrandorian și totuși, din obișnuință, apucase să caute toate variantele de ieșire. Fusese cea mai bună mișcare pe care o făcuse. Nu era pentru prima dată când planurile ei se dovediseră folositoare.

Femke nu coborî imediat pe fereastră, ci se întoarse repede în dormitor și răscoli printre lucrurile ei. Înșfăcă un mic rucsac și aruncă mai multe articole în el. Bani thrandorieni, două schimburi de haine, mica ei colecție de cuțite și deschizători de lacăte, împreună cu o cutiuță din lemn pentru bijuterii în care își ținea provizia de otrăvuri, în flacoane minuscule de metal, bine închise, ascunse sub fundul fals. O bătaie puternică în ușa sufrageriei făcu ca inima să-i bată puternic în piept. Nu mai avea timp. Trebuia să plece.

Își aruncă rucsacul pe umeri, își schimbă pantofii de curte cu niște ghete scurte și fugi pe fereastra deschisă. Rochia nu era potrivită pentru genul acesta de activitate, dar acum nu mai avea ce să facă. Kalheen o ajută să-și mențină echilibrul când se urcă pe pervaz. Ea se întoarse pentru o clipă. Observă că servitorul voinic trăsese deja zăvorul ușii.

— Încearcă să-i întârzii cât poți de mult. Aș fi recunoscătoare pentru tot timpul pe care mi-l poți câștiga, șopti fata.

— O să fac tot ce pot. Mult noroc, doamna mea, răspunse.

Pervazul era îngust. Rucsacul pe care îl avea pe umeri o împiedica să stea cu spatele la perete, așa că trebuia să se deplaseze cu fața la zid, fără să vadă aproape nimic. Marginea rochiei îi fâlfâia în jurul gleznelor și o distrăgea, căci vântul trăgea de material cu degete invizibile. Trebuia să treacă de patru pervazuri înainte de ajunge jos. Era îngrijorată să nu fie văzută din interior în timp ce le traversa, dar avu noroc. Camerele pe lângă care trecu erau toate goale și, când ajunse în punctul din care trebuia să coboare, nu erau semne că cei care bătuseră la ușă se uitau deja în afară după ea.

Femke își întinse gâtul să privească peste umăr. Copacul din apropiere păruse mult mai aproape de perete când îl văzuse de la fereastra apartamentului său. Acum, distanța dintre pervazul pe care se afla și cea mai apropiată creangă îi dădu senzația că ar avea nevoie de aripi ca să străbată cu bine golul care le despărțea.

Se opri să se gândească ce opțiuni avea, dar acestea erau limitate. Deși se afla doar la primul etaj, aripa de vest fusese construită la scară mare, iar camerele erau extrem de înalte. Dacă s-ar fi lăsat să atârne cu mâinile agățate de pervaz, tot ar mai fi avut vreo șase metri până la pământ. De la o așa înălțime, ar fi riscat să-și rupă un braț sau un picior. În cel mai bun caz, s-ar alege doar cu vânătăi și durere, dar nici pe acestea nu și le putea permite.

Ar mai fi fost varianta să continue să meargă pe pervaz, să intre pe o fereastră și să spere că poate evita să fie descoperită pe coridoare până când va găsi scările pe care să coboare până la parter. Dar cu atâția oameni care o căutau, riscurile implicate erau de neacceptat.

Nu-i rămânea decât să se arunce în copacul din apropiere. Nici nu voia să se gândească. Va putea oare sări atât de departe? Dacă nu va reuși să se prindă, va avea o a doua șansă

cu crengile de mai jos sau își va lua prea mult avânt și acestea nu-i vor putea împiedica prăbușirea?

Femke nu se temuse niciodată de moarte și uneori curajul ei mergea până la nesăbuire. Ca și acum. Închise ochii și se concentră. Pentru o clipă, timpul păru că încetinește, iar inima mai avea puțin și i se urca în gât, dar se ghemui să-și ia elan. Adrenalina îi curgea în vene, în timp ce corpul i se balansa, pregătindu-se pentru salt. Trupul i se înclină, iar Femke sări din ghemuire și se azvârli cu spatele în aer, cu toată puterea de care era în stare. Se răsuci la jumătatea saltului și se întinse ca un trapezist care încearcă să apuce bara ce se apropie rapid.

Săritura îi ieși perfect. Mâinile îi găsiră creanga la care dorea să ajungă, dar, spre groaza ei, aceasta era prea groasă ca să se poată apuca așa cum trebuie. Odată prinsă de cracă, trupul i se balansă, dar nu reuși să se țină bine și se lovi cu picioarele de copac. Răsucindu-se a doua oară la jumătatea saltului, ca o pisică ce se redresează înainte de impact, Femke reuși să se îndrepte cu fața în jos, tocmai la timp pentru ca trupul ei să se lovească de o creangă de dedesubt. Ramura o izbi în plin de-a lungul abdomenului, atât de puternic încât simți cum îi iese tot aerul din plămâni. Valul de durere i se răspândi în corp, iar ochii i se umeziră.

Atârnată de creangă, Femke nu avu timp să-și găsească echilibrul. Înainte să-și revină de pe urma impactului, se răsturnă și căzu cu picioarele înainte. Se apucă disperată cu mâinile și picioarele, apoi reuși să găsească ceva stabil pe care să se sprijine și își restabili echilibrul. Pentru moment, era din nou în siguranță, dar, dacă rămânea prea mult timp expusă în copacul desfrunzit, cineva avea să o observe. Trebuia să treacă de zidul exterior al palatului și să intre în oraș dacă voia să rămână liberă suficient de multă vreme cât să-și dovedească nevinovăția.

Mușchii abdomenului ei învinețit protestau pe măsură ce cobora cu atenție din copac, dar n-avea timp să facă o pauză. Când sări de pe creanga cea mai de jos, se auzi un strigăt de la fereastra apartamentului său de la primul etaj. Era urmărită. O luă la fugă spre zidul exterior, percepând vag țipete de răspuns care veneau de la parter, de undeva din dreapta ei.

Ajunse la baza zidului. Acesta se înălța imens deasupra ei. La prima vedere, părea neted, dar Femke făcuse mai înainte o plimbare prin curtea palatului și știa că nu era peste tot la fel. Erau multe locuri de-a lungul lui cu suficiente crăpături în zidărie care să-i permită unui cățărător agil să-l escaladeze fără probleme. Trebuia doar să găsească o astfel de zonă, și asta repede.

Un alt zgomot îi stârni din nou teama care-o cuprinse ca o gheară. Femke se întoarse și, preț de o secundă, îngheță. Gărzile regale alergau către ea. Se aflau încă la distanță, dar se apropiau repede. Zgomotul care îi dăduse fiori nu venea însă dinspre gărzi, ci dinspre câinii imenși și fioroși care alergau alături.

— Stai pe loc, îl auzi pe unul dintre oameni strigând. Oprește-te sau dăm drumul câinilor.

Femke nu ezită. Acționă imediat, fugind cât putea de repede de gărzile care se apropiau. Era imposibil să nu-i bage în seamă, dar se concentră să găsească o porțiune din zid pe care să se poată cățăra. Instinctul îi spuse la început că gărzile voiau doar s-o păcălească. Era improbabil să dea drumul câinilor, asmuțindu-i pe un ambasador. Dar era oare sigură că statutul său diplomatic îi va face să se gândească de două ori? Din nefericire, se părea că în momentul acesta gărzile nu aveau de gând să ia în calcul imunitatea diplomatică.

Femke uită de durerea provocată de căderea în copac și alergă de-a lungul zidului, binecuvântându-i în gând pe arhitect și pe grădinari că nivelaseră atât de bine peluzele. Găsi

exact porțiunea pe care o căuta. Sări, își înfipse degetele în prima crăpătură și se trase în sus cât putu de departe de pământ.

Tocmai își găsise primul suport bun pe care să-și sprijine piciorul și se ridica tot mai sus pe zid când două lucruri care îi distraseră atenția se întâmplară în același timp. Mai întâi, un mârâit energic, căci colții unui câine îi zgâriaseră piciorul. O durere puternică îi izbucni deasupra gleznei, dar dulăul nu putu să se apuce bine și se desprinse de ea. Animalul avu nevoie de un moment ca să aterizeze și să se lanseze într-un nou atac, timp în care un nou acces de disperare o împinse pe Femke să se înalțe și mai sus pe zid. În aceeași clipă în care câinele ataca, o săgeată de arbaletă se izbi de zid în dreapta ei și fu împroșcată de bucățele de lemn și piatră.

— N-o omorî, idiotule! strigă cineva. Regele vrea să-i pună întrebări. Și o să-i fie greu dacă e moartă! Repede. Prinde-o înainte să treacă de zid.

Femke ar fi zâmbit dacă n-ar fi strâns din dinți din cauza efortului de a se cățăra. Glezna și abdomenul o dureau. Ochiul drept i se zbătea și-i lăcrima abundent, căci fusese lovit de o bucățică de piatră când săgeata se zdrobise de zid. Oricum, nimeni nu avea s-o mai prindă de partea aceasta a gardului și o veselie puternică puse stăpânire pe ea pe măsură ce se apropia de siguranța temporară.

Cu un ultim elan, Femke încălecă zidul și se uită înapoi la gărzile care erau acum la baza acestuia.

— Veniți jos, domniță ambasador. Dacă părăsiți teritoriul palatului, n-o să vă mai pot proteja, strigă la ea gardianul pe care Femke îl recunoscu ca fiind cel care le ordonase celorlalți să nu tragă.

Femke se gândi că e probabil cel mai înalt în rang dintre cei prezenți.

— Să mă protejați? Am fost atacată de câini și s-a tras asupra mea și numiți asta protecție? spuse ea râzând. Nu, mulțumesc, o să-mi încerc norocul afară.

— Regele nu vrea decât să stea de vorbă cu domnia voastră, insistă gardianul. Vă rog, coborâți de pe zid. Promit că vă voi escorta personal în camera de audiențe.

— Și după aceea bănuiesc că mă veți escorta de asemenea din camera de audiențe în temniță. Nu cred, adăugă ea sarcastică. Mi s-a înscenat o crimă. N-am de gând să stau prin preajmă și să văd deznodământul logic al poveștii. Transmiteți-i salutările mele regelui. Spuneți-i că intenționez să aflu cine l-a ucis pe baron. Când o să am informația asta, atunci o să vin să vorbesc cu el.

— Nu faceți asta, zise gardianul pe un ton de „nu forțați nota".

Femke nu-l băgă în seamă. Se lăsă de partea cealaltă a zidului până atârnă doar de vârfurile degetelor, apoi își dădu drumul. Deși ateriză ușor și își amortiză căderea printr-o rostogolire, șocul lovirii unui trotuar de piatră îi zgudui corpul. Durerea o străbătu din cap până în vârful picioarelor, dar știa că n-are timp să-și îngrijească rănile.

Porni mai departe șchiopătând, în căutarea unei ascunzători pe străzile din apropiere. Simțea cum sângele i se scurge în jos pe picior, până în gheată. Nu putea rămâne mult timp în spații deschise. Gărzile regale vor ieși în curând în număr mare și vor lua imediat la rând străzile din partea de sus a orașului. Un avantaj era acela că gărzile nu știau că era rănită, așa că se așteptau să fugă mai departe decât intenționa ea.

Erau mai puține străzi în vecinătatea palatului decât în Mantor, dar instinctele lui Femke îi spuseră că urmăritorii se așteaptă ca ea să fugă ca un iepure speriat. Nu vor scotoci cu prea mare grijă în partea de sus a orașului. Femke voia ca în

cele din urmă să se amestece printre oamenii de la poalele oraşului, dar pentru moment ar fi fost bucuroasă să-şi găsească o ascunzătoare care s-o ajute să scape de primele căutări ale urmăritorilor.

Erau doar puţine reşedinţe dintre care putea alege, căci toate erau mari şi aşezate la distanţă una de alta. Casele aveau grădini enorme, ceea ce putea fi un avantaj. Şi străzile pustii îi erau de folos. Până acum, Femke nu văzu nici ţipenie, ceea ce însemna că nimeni n-ar fi putut spune că a zărit-o trecând.

Dacă stăteai să te gândeşti, era ciudat că în oraşul de jos era forfotă la ora asta. Vânzătorii îşi scoseseră probabil deja mărfurile, întinse în pieţele de vechituri care se aflau peste tot pe acele străzi, strigând şi făcând semne ca să atragă atenţia către tarabele lor. Viaţa în oraşul de sus înainta într-un ritm mai lent. Cei care locuiau cel mai aproape de palat avea venituri sigure sau averi familiale care nu-i obligau să se învârtă de colo-colo ca s-o scoată la capăt. Aici, cel mai agitat moment al zilei era seara, când bogaţii se adunau ca să se distreze la petreceri sau la alte întâlniri. Dimineaţa şi-o petreceau revenindu-şi şi strângând după aceste petreceri, dar asta nu însemna că bogaţii ignorau ceea ce se întâmpla în jurul lor. Femke ştia că trebuia să fie cu băgare de seamă oriunde s-ar fi dus în acest oraş.

Să intre prin efracţie într-o casă ar fi fost şi mai periculos. În mod normal, înainte s-o facă, Femke urmărea casa o vreme, de preferinţă câteva zile. Comportamentul tipic al locatarilor furniza informaţii esenţiale dacă voia să intre şi să iasă neobservată, dar acum nu avea timp pentru astfel de pregătiri. Singura variantă care îi rămăsese era aceea de a se ascunde într-o dependinţă. Un grajd sau un atelier, un şopron sau un umbrar — oricare ar fi fost bun, oferind o ascunzătoare rapidă şi eficientă.

Din instinct, Femke se opri și se uită în jur. Simțurile îi spuseră că era urmărită de o pereche de ochi și, deși hotărî că de vină era doar hiperactivitatea acestora, intuiția îi întări senzația că în apropiere o păștea un pericol și mai mare.

Renunță să se gândească la asta pentru moment. Orice pericol era relativ. Prioritatea ei era să-și păstreze avansul față de gărzile regale și asta nu avea să fie atât de simplu, mai ales că șchiopăta. De toate celelalte urma să se ocupe pe drum. Riscurile erau inevitabile; acesta nu era decât primul.

Femke găsi ceea ce căuta la câțiva zeci de metri de zidul palatului. O casă impresionantă, cu grădini frumos îngrijite, avea alături o mică anexă de aproape patru metri lungime și doi și jumătate lățime. Femke se uită din nou repede împrejur, să vadă dacă o urmărește cineva, sări peste gardul grădinii, care îi venea până la mijloc, și șchiopătă până la ușa micii construcții.

Ușa era încuiată, dar asta nu era o problemă. Era simplu să deschidă lacătul și să intre înăuntru. Cu o expresie tăcută de durere pe față, își dădu jos rucsacul de pe umeri și cotrobăi în el până găsi un șperaclu potrivit. Tropotitul copitelor care se apropiau din direcția palatului îi dădu o motivație în plus să se grăbească. Timpul se scurgea repede. Gărzile regale se mobilizaseră mai repede decât anticipase. Graba combinată cu durerea provocată de răni făceau ca o operație simplă să pară că durează o veșnicie.

Femke simți cum îi curge transpirația pe frunte în timp ce se chinuia să desfacă mecanismul încuietorii. Știa că apasă în punctul care trebuie, dar încuietoarea nu voia să cedeze. Tânăra spioană se găsi într-un moment agonizant de îndoială, pe măsură ce caii se apropiau la pas, dar în cele din urmă mecanismul rigid al încuietorii cedă și se deschise cu un hârâit moale. Femke descuie repede ușa și intră. Din fericire,

balamalele fuseseră unse mai bine decât zăvorul, iar ușa se deschise încet, apoi se închise la fel. Câteva momente mai târziu, Femke încuie ușa pe dinăuntru și oftă ușurată. Era puțin probabil ca urmăritorii să deschidă uși încuiate în prima fază a căutărilor.

„Dacă ești într-o situație tensionată, nimic nu poate fi mai rău decât o încuietoare neunsă care să-ți strice ziua", îl cită ea pe mentorul său și se gândi cu plăcere la lecțiile pe care le luase cu el. Câtă dreptate avusese! Ce ar spune Ferrand dacă ar putea s-o vadă acum? Această misiune se arătase de la bun început a fi neobișnuită, dar Femke nu putea să nu se întrebe cum o relație sinceră ajunsese să fie un dezastru total atât de repede. Nu existase niciun indiciu că ceva ar fi fost în neregulă. Thrandorienii n-o primiseră chiar cu brațele deschise, dar se purtaseră civilizat. În puținul timp pe care îl petrecuse în palat, Femke nu observase nimic ce putea sugera că omorul era ceva obișnuit în politica thrandoriană. Ferrand ar fi știut ce să facă. El părea tot timpul că are situația sub control, indiferent de circumstanțe. Ce anume îi provocase eșecul? Femke încă n-avea idee ce se întâmplase cu mentorul ei, iar acesta era unul dintre misterele cele mai discutate în Shandar. Nici chiar împăratul Shandarului nu știuse ce se întâmplase cu spionul său șef, dar Femke era sigură că bătrânul său prieten își trăise deja ultimele clipe.

Ferrand fusese întotdeauna un excentric în comunitatea spionilor. Mulți dintre aceștia își duceau viața rămânând cenușii și anonimi, adunând în liniște informații, în fundal. Foarte rar se întâmpla ca Ferrand să nu fie în centrul atenției. Era un lord puternic și un personaj de frunte în înalta societate shandeză, deși puțini știau că era de asemenea un maestru al deghizărilor. Timp de mulți ani fusese cel mai bun spion al împăratului, iar Femke fusese norocoasă să-i fie elevă.

Gândurile acestea melancolice o făcură să ofteze zgomotos. Va avea timp de astfel de amintiri odată trecut pericolul care o păștea acum. Locul în care se ascundea pe moment era un pariu imens. Dacă gărzile regale aveau câini de urmărire, atunci nu putea să scape. Adăpostul nu avea o altă ușă prin care ar fi putut să fugă, ceea ce era contrar tuturor celor învățate de ea. Câinii de atac care o urmăriseră în interiorul palatului nu aparțineau unei rase cunoscute pentru capacitatea de a mirosi urmele, deci Femke nu se simțea amenințată de ei. Totuși, nu știa ce alte resurse mai aveau gărzile la dispoziție.

În adăpost era întuneric, dar nu beznă. Raze mici de lumină pătrundeau prin lateralele ferestrei acoperite cu un oblon. După câteva minute, Femke simți că ochii încep să i se adapteze la lumina slabă și căpătă încredere că se poate mișca fără să se împiedice din greșeală de ceva. Ar fi dezastruos să facă acum vreun zgomot.

Din câte se putea vedea, adăpostul era folosit atât ca atelier, cât și ca depozit pentru echipamentul de grădinărit. Unelte de grădină cu mânere lungi erau așezate frumos într-un suport în dreapta ușii, în timp ce pe un banc de lucru erau expuse o mulțime de unelte de tâmplărie, toate înșirate cu grijă în diverse cârlige și rafturi, aflate sub fereastra oblonită din stânga. În capătul îndepărtat al micului adăpost stătea la pândă o formă ciudată, butucănoasă și acoperită de umbre, ca un mare monstru ghemuit, gata să sară la atac. Femke îngheță pentru o clipă, apoi își reveni în simțiri. Singurul lucru de care se putea teme aici era să nu fie descoperită de gărzile regale.

Având grijă să nu facă vreun zgomot, păși încet către umbră. Bâjbâind cu mâinile, își dădu seama că era ceva tare, înfășurat într-o cârpă moale și închisă la culoare. Dintr-odată, îngheță din nou. Auzi pe cineva cum bate la ușa casei, apoi

sunetul unor ghete care se apropiau pe cărarea din fața adăpostului.

Femke auzi vag pe cineva întrebând:

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineața, domnul meu, căutăm o femeie care a fost văzută ultima dată îndreptându-se în această direcție. E slabă, brunetă...

Femke își ținu răsuflarea. În timp ce-l asculta pe gardian vorbind cu proprietarul casei, auzi cum cineva încerca mânerul ușii atelierului. Acesta făcu un zgomot puternic, căci persoana se hotărî să tragă tare de ușă, să verifice dacă era într-adevăr încuiată sau numai ușor prinsă sau blocată dinăuntru cu vreun obiect.

Ghemuită la pământ, Femke ridică încet marginea materialului din fața ei și se forță să privească în întunericul de dedesubt. Pânza acoperea o stivă de cherestea tăiată. Spre încântarea ei, în marginea din dreapta era suficient spațiu încât ea să se poată strecura sub material și să se ascundă de o eventuală inspecție. Abia îndrăznind să respire, își răsuci corpul și intră în micul spațiu. Abia se așeză, când se auzi un scârțâit, iar lumina inundă adăpostul prin fereastra laterală. Persoana care încercase ușa fusese suficient de suspicioasă încât să smulgă obloanele de lemn ale ferestrei atelierului. Dacă Femke nu s-ar fi ascuns, gardianul ar fi prins-o ca pe un șarpe într-o groapă.

— Hei, fii atent! Nu-i nevoie să forțezi obloanele alea, au închizători sus și jos. Sper că nu le-ai rupt.

— Îmi pare rău, domnul meu, se scuză o voce de bărbat, deși tonul nu reflecta scuzele. Aici nu e nimeni, sergent, spuse aceeași voce.

Sunetul pașilor care se retrăgeau o făcu pe Femke să expire încet a ușurare.

— Ei bine, domnul meu, dacă o vedeți pe ambasadoare, vă rog să anunțați imediat gărzile regale. Vă sfătuiesc cât se poate de serios să nu o abordați sau să o rețineți cu forța, poate fi periculoasă, spuse respectuos sergentul.

— Da, desigur, domnule sergent, cu siguranță așa voi face. Mult succes cu căutările.

Femke zâmbi și își schimbă în liniște poziția până se așeză cât putu de confortabil în spațiul îngust. Corpul plin de vânătăi o durea în multe locuri, dar, pe măsură ce sunetele urmăritorilor se îndepărtau repede, Femke își dădu silința să ignore durerea și se concentră la planificarea următoarei sale mișcări. Primul impuls a fost acela de a aștepta lăsarea întunericului. În timpul acesta, gărzile vor fi descurajate de căutarea nefructuoasă și vor fi mai relaxate. Cât despre unde ar trebui să meargă mai departe, asta nu putea decide. Mintea ei oscila între posibilități și le analiza pe fiecare în parte.

Trecură câteva minute încet și în liniște, iar Femke începu să simtă cum o moleșeală somnoroasă pune stăpânire pe ea. Aerul închis și întunericul de sub pânză își făcură vraja, îi amorțiră mintea și încet-încet începu să nu mai știe de ea, până când un sunet brusc o făcu să tresară alarmată. Era zgomotul unei chei care se răsucea în încuietoarea ușii atelierului.

Femke rămase complet nemișcată, rugându-se cu disperare ca persoana care intră în atelier să n-o descopere. Se auzi un scârțâit ușor, ușa se deschise și în încăpere pătrunse mai multă lumină. După o scurtă pauză, vocea lordului care vorbise cu gardienii se auzi moale, dar pe un ton clar:

— În regulă, domniță ambasador, poți să ieși acum.

CAPITOLUL 5

— Am spus că poți să ieși acum, repetă vocea, fermă. Nu încerca să faci nimic prostesc. Sunt înarmat și n-am reținere să lovesc o femeie. Ieși de sub pânză și hai în casă, unde putem discuta mai confortabil.

Mintea lui Femke zbârnâia, dar nu putea face altceva decât să se conformeze. Lordul o prinsese în cursă. Ar fi putut să-l doboare sau să-l ucidă și să scape din nou, dar asta n-ar face decât să-i aducă și mai multe necazuri. Omorârea unui lord al Thrandorului n-ar ajuta-o să-și dovedească nevinovăția în cazul uciderii baronului Anton. Bărbatul știa că ea se afla acolo, dar nu le spusese gărzilor. De ce? Ar fi interesant de văzut ce pune la cale, se hotărî. Se va dovedi a fi un aliat neașteptat? Experiența îi spunea că asta era foarte puțin probabil. Mai degrabă fusese îndreptățită senzația ei că se află în pericol în momentul în care fugise din palat; în loc să scape de necaz, se băgase direct în ghearele lui.

— Prea bine, domnul meu, aveți un avantaj asupra mea, spuse Femke cu voce scăzută. Vă accept invitația. Aveți cumva și o băutură caldă? Am plecat de la palat în grabă în dimineața asta și n-am apucat să-mi termin paharul. A fost cât se poate de neplăcut.

— Sunt sigur că putem aranja să avem un pahar de fiertură, spuse bărbatul, lungind cuvintele cu o urmă de amuzament la cererea ei nepăsătoare.

Femke dădu la o parte materialul și miji ochii către silueta întunecoasă din prag. Omul avea înălțime medie, dar, după contur, părea supraponderal. Văzu că are mâna pe mânerul unei săbii, care era prinsă în talie de o curea. Nu era normal ca lorzii să poarte săbiile la ei tot timpul, deci probabil că și-a luat-o după ce plecaseră gărzile. O avea doar ca să intimideze sau chiar știa cum s-o folosească? Robustețea lui ar fi sugerat prima variantă, dar intuiția lui Femke o făcu să creadă că a doua era cea adevărată. La prima vedere, nu părea agil, dar nu putea fi sigură că nu fusese un maestru al sabiei în tinerețe.

Femke se strecură afară din colțul întunecat și auzi un sunet fin pe care îl recunoscu imediat ca fiind acela al destrămării pânzelor de păianjen. Păianjenii n-o deranjau în mod deosebit, dar simți cum o străbate un tremur involuntar. În ciuda durerii pe care acesta o provocă, ea se scutură energic. Își trecu mâinile prin păr de câteva ori, dar tot simți o furnicătură pe pielea capului, ca și când s-ar fi mișcat ceva.

— De asemenea, mi-ar prinde bine și o baie acum, spuse Femke, încercând să păstreze un ton degajat.

Lordul o ignoră și se uită în schimb afară, de jur împrejur, fără s-o scape însă din ochi, ca nu cumva să facă vreo mișcare bruscă. Femke nu făcu nimic care să-i aducă și mai multe neplăceri. Durerea provocată de numeroasele vânătăi și zgârieturi o împiedica și să stea în picioare cum trebuie. Înțepenise destul în ascunzătoarea strâmtă și ultimul lucru de care avea chef era să fugă din nou.

— Hai repede. Intră în casă până nu te vede cineva.

Ieși pe ușă cu spatele și-i făcu semn cu mâna liberă, uitându-se încontinuu după gărzile regale.

Femke se conformă cât putu de bine și ieși clătinându-se în lumina zilei. Estimă că stătuse ascunsă mai puțin de o oră, dar fusese suficient pentru ca ochii ei să se adapteze la întuneric. Ochiul drept era încă foarte sensibil. Îi intrase ceva în el în timpul atacului cu arbaleta și acum îl făcea să-i lăcrimeze în lumina puternică. Deși se chinuia să se concentreze, nu putu să nu observe că era plină de sânge pe mâini și pe haine.

— Ce nai...? rosti ea.

— N-avem timp pentru asta acum, domniță. Hai înăuntru. Repede!

Femke simți un brânci puternic în spate, se împiedică și aproape căzu pe cărarea scurtă care ducea la o ușă laterală a casei mari. Picăturile despre care credea că sunt de transpirație când încercase să deschidă încuietoarea adăpostului și apoi le simțise și în căldura de sub materialul care acoperea cheresteaua fuseseră șiroaie de sânge de la una sau mai multe răni la cap. Deși nu-și amintea să se fi lovit, presupuse că se tăiase în bucățile de piatră împroșcate de săgeata arbaletei. Rănile la cap sângerează mereu abundent. Femke văzuse destule încât să-și dea seama că și cea mai mică zgârietură putea provoca o sângerare spectaculoasă, dacă se afla în locul potrivit.

— Drace! spuse printre dinți. Va fi dificil să fugă dacă arăta în halul ăsta. Comentariul ei amuzat despre o baie fusese mai potrivit decât își imaginase.

Femke intră pe ușă clătinându-se, iar lordul o închise ușor în urma lor. Erau într-o bucătărie, deși nu se vedea niciun angajat. Femke se întoarse și se uită pentru prima dată cu atenție la cel care o luase în captivitate. Omul îi părea cunoscut, deși când Femke îl văzuse în palat nu avea zâmbetul lacom de acum.

Femke întâlnise mulți nobili în palat cât timp stătuse acolo. Se plimbau mereu în grupuri mici pe coridoare. Regele o

prezentase scurt la o sesiune a curții în a doua ei zi acolo, iar ea se folosise de ocazie ca să stea de vorbă cu unii dintre ei după ce problemele de pe ordinea de zi fuseseră discutate. Să fi fost acest bărbat unul dintre cei cu care vorbise? Femke se îndoia. Reținea bine detaliile și și-ar fi amintit numele lui dacă i s-ar fi adresat mai înainte.

— Deci, domniță ambasador, înțeleg că ai avut parte de niște aventuri în palat. Ai întărâtat gărzile regale și acum bâzâie pe aici ca gărgăunii. Mă întreb ce ai făcut de i-ai supărat așa de tare. Ești dispusă să-mi spui sau va trebui să aștept până mai târziu, când voi face o vizită la palat?

Femke analiză întrebarea preț de o clipă. Bărbatul ăsta avea ceva ce nu-i plăcea. Era dezgustător. O ducea cu gândul la o broască umflată, cu un rânjet flămând și ochi lacomi. Își imagină cum scoate limba repede, o prinde și o bagă în gură, ca pe o muscă. O trecu un fior pe șira spinării.

— Mi s-a întins o cursă, lord...

— Conte, de fapt... Contele Dreban, completă nobilul rotofei, cu o privire ca de broască și plină de dispreț față de ignoranța ei.

— *Conte* Dreban, se corectă Femke, înclinând din cap în semn că-și recunoaște greșeala. Mi s-a înscenat o crimă, când de fapt eu sunt aici într-o misiune de pace. Situația e cu totul și cu totul bizară.

Contele ridică din sprâncene când auzi de așa ceva și mijii ochii, nesățios.

— Crimă? întrebă, cu vocea-i savurând gustul cuvântului pe limbă. Nu e vorba de rege, nu?

— Nu, domnul meu, regele e în viață. Baronul Anton a fost ucis și cineva s-a priceput să facă să pară că eu aș fi criminalul.

Spre surprinderea lui Femke, contele începu să râdă; un râs adânc și încet, care era departe de a arăta amuzament.

O trecu încă un fior pe șira spinării văzându-l cum se bucură. Pentru o clipă, se gândi să încerce să fugă imediat.

— Baronul Anton! Baronul care avea să fie rege — ucis! Ha, ha, ha! Foarte nostim, domniță, deși probabil că tu nu apreciezi finețea situației.

— Nu văd umorul dintr-o crimă, conte Dreban. Mai ales când acuzatul sunt eu.

Contele continuă să chicotească, mulțumit de veștile aduse de Femke și fără să se îngrijoreze de situația ei. În cele din urmă, își veni în fire. Îi zâmbi; broasca ce-și prinsese musca suculentă. Ochii lui albaștri sclipeau de răutate.

— Nu ești thrandoriană, domniță ambasador, spuse misterios. Dacă ai fi, ai aprecia frumusețea poveștii. E destul de simplu. Gloriosul nostru rege, Malo, care pentru mine nu e nici glorios și nici demn de a fi rege, nu a făcut nimic în timpul domniei sale pentru a ridica Thrandorul din mlaștina obscurității. Într-adevăr, a eșuat într-atât în îndatoririle sale, încât a neglijat până și să procreeze un moștenitor pentru momentul în care în sfârșit ne va face un serviciu și va părăsi această lume. Lipsa moștenitorului a stârnit interesul multora în legătură cu urmașul la tron în eventualitatea morții regelui.

— Înțeleg de ce lipsa unui moștenitor evident poate cauza neliniște printre cei pe care poziția îi face să aspire la tron, răspunse Femke, alegându-și cu atenție cuvintele. Recent am avut și noi o situație similară în Shandar. Baronul Anton era unul dintre cei mai puternici pretendenți?

— Anton? Nici vorbă! pufni Dreban. Nu are... nu *avea* sânge regal deloc. A fost ideea lui Malo să-l pună pe Anton în schema pentru tron. Se știa la curtea regelui de câțiva ani că Malo intenționa să-l numească pe Anton succesorul său. Odată ce ar fi făcut asta, dinastia actuală, întemeiată pe linie

de sânge, s-ar fi sfârșit pentru totdeauna cu moartea lui Malo. Anton și familia sa ar fi fondat o nouă dinastie, iar Malo ar fi fost văzut timp de secole ca un trădător de către neamul său.

— Dar ce spuneți de victoriile militare recente? Nu le puteți ignora. Credeți-mă, împăratul Shandarului îl ia foarte în serios pe regele Malo. Dacă ne gândim că înainte de a prelua mantia, împăratul Surabar a fost un general de prim calibru, aș spune că în ultimul an regele Malo i-a readus Thrandorului reputația de țară puternică. Sunt surprinsă că nu e universal văzut ca un erou.

— Victoriile militare! scuipă Dreban cu dispreț. Pot să le ignor și am s-o și fac. În ambele situații a fost salvat de câte un puști de rând, care nu avea în vene mai mult sânge nobil decât un șobolan de canalizare. Adevărul este că a fost extrem de norocos de ambele dăți și știe și el asta. Cel mai bun lucru pe care l-a făcut Malo pentru Thrandor a fost să nu procreeze un urmaș. În felul acesta, una dintre ramurile mai abile ale familiei va avea șansa să demonstreze ce înseamnă să fii rege.

— Presupun că dacă baronul Anton era favoritul regelui la tron, asta i-a atras o mulțime de dușmani, spuse Femke gânditoare.

— Aș spune „rivali" mai degrabă decât dușmani, domniță, replică Dreban, deși expresia de pe chipul său îi contrazicea cuvintele. Politica noastră nu e controlată prin vărsare de sânge aici, în Thrandor. Viața în Mantor nu e barbară.

— Bine, dacă așa spuneți, conte Dreban, dar până acum experiența mea cu orașul acesta m-ar face să cred altceva.

— O, mă îndoiesc că uciderea baronului Anton a avut o motivație politică, răspunse contele.

— Serios? Cum puteți fi atât de sigur? întrebă Femke, intrigată de certitudinea din tonul lui.

— La curte am reputația de a fi cel mai nemilos dintre nobili și nici chiar eu nu m-aș coborî la nivelul ăsta. Săvârșesc orice act necinstit de care am nevoie ca să-mi subminez și să-mi discreditez rivalii, dar n-aș recurge niciodată la omor și cred că niciunul dintre nobilii noștri n-ar fi în stare de tactici atât de sângeroase. Ascultă ce-ți spun, domniță ambasador, ăsta nu e un asasinat politic.

— Dar dacă nu este politic, atunci cine l-a ucis pe baron? întrebă Femke, pe care argumentele contelui n-o convinseseră.

În Shandar se găsea tot timpul cineva gata să ucidă pentru a-și atinge scopurile. Era un risc al meseriei pentru cei aflați la putere și era greu să-ți imaginezi că Thrandorul era scutit complet de acest mod de gândire.

— Habar n-am. Sunt și eu curios să aflu, dar în ceea ce privește restul Thrandorului, răspunsul la această întrebare va fi evident. Ambasadorul nou-venit este elementul implicat întâmplător. Bineînțeles că tu ai făcut-o, iar eu mă voi umple de glorie pentru că te-am capturat și te-am adus în fața justiției. Cine știe, asta ar putea să-mi dea un avantaj asupra celorlalți în noua luptă pentru succesiune care se va isca.

Contele își frecă mâinile, privind în gol o clipă și savurându-și norocul. În acest timp, Femke se gândea intens la această întorsătură a lucrurilor. Nu voia să-l rănească pe conte și să ajungă într-o situație și mai complicată și nu era convinsă că va reuși să scape de el fără să facă asta. Dar contele probabil că n-o va duce direct la rege. Dacă ar fi vrut să facă asta, atunci ar fi predat-o gardienilor când aceștia au venit și au bătut la ușă. Nu. Dacă înțelesese ea bine cum stau lucrurile, contele Dreban urma s-o țină închisă și să-l lase pe rege să transpire câtă vreme gărzile regale scotoceau prin oraș fără rost. Asta însemna că va avea timp să-și pregătească evadarea.

Dacă va avea noroc, nu va fi nevoită să plece în împrejurări atât de stresante ca atunci când părăsise palatul regelui.

Presupunerile lui Femke se dovediră corecte, deși speranța ca nobilul s-o trateze cu respect, dat fiind statutul ei, se dovedi nefondată. Contele o forță, cu sabia îndreptată spre ea, să se dezbrace până la lenjerie și o privi cu o expresie avidă și lascivă, dar nu încercă s-o atingă. Ridică din sprânceană când văzu micul arsenal de arme pe care îl avea ascuns pe lângă corp. Când Femke rămase îmbrăcată doar în lenjerie, era deja sigură că Dreban avea mult mai multe motive să o considere o asasină. Dar, chiar dacă gândea așa, el nu zise nimic. În schimb, îi puse lucrurile grămadă pe masa din bucătărie, lângă micul ei rucsac. Fără să spună o vorbă, aprinse o torță de la focul din bucătărie și-i făcu semn să iasă pe o altă ușă.

— Ați putea să-mi dați apă să-mi spăl rănile? întrebă Femke în timp ce era îndrumată către niște scări reci de piatră ce duceau într-o pivniță.

Dar contele nu voi să-și asume niciun risc. Își ținu sabia îndreptată către ea până coborî.

— Nu cred că e necesar. Și impresia o să fie mai puternică dacă te prezint ca o fugară, domniță, răspunse el. În politică, totul ține de prezentare.

Femke ajunse la ușa de la baza scărilor și se opri. Era rece și întunecat, în ciuda luminii torței care pâlpâia în spatele ei. Încuietoarea și zăvorul erau destul de simple, iar Femke zise încet o rugăciune de mulțumire când văzu că nu e decât un singur zăvor. Dacă ar fi fost mai multe, s-ar fi aflat într-o încurcătură serioasă.

— Deschide ușa, domniță. Noua locuință te așteaptă. Îmi pare rău că umila mea casă nu se ridică la nivelul aripii de vest a palatului regal, dar va trebui să te mulțumești cu asta pentru moment, spuse el.

Femke trase zăvorul și împinse ușa, care se deschise până la jumătate, cu un scârțâit. Păși înăuntru, apoi se întoarse și-i aruncă nobilului o privire plină de dezgust.

— Presupun că n-o să mă lăsați în groapa asta, spuse. O să mor înghețată imediat.

— O să-ți aduc o pătură mai încolo, răspunse Dreban cu un rânjet care nu arăta deloc înțelegere. Dacă mă gândesc la obiectele din rucsacul tău și la armele pe care le aveai la tine, mi-e greu să cred că ești o floare ofilită care nu poate îndura puțin disconfort. Ești, fără îndoială, cel mai neobișnuit ambasador pe care l-am întâlnit. Aproape că te-am crezut nevinovată un timp. Joci bine rolul de victimă inocentă, dar porți cu tine ustensile de asasin bine pregătit. Nu poți să negi dovezi ca astea. Ceea ce nu pot să înțeleg este de ce împăratul Shandarului te-ar trimite acum aici. E un moment ciudat ales. O să vreau răspunsuri de la tine înainte să te dau pe mâna regelui. Răspunsuri adevărate.

Contele făcu un pas înainte și o împinse pe Femke în pivniță cu vârful sabiei. Tânăra abia avu timp să se uite în jur în lumina tremurândă a torței, căci Dreban trase ușa și o închise cu un zdrang! puternic, lăsând încăperea cufundată într-un întuneric ca de cerneală. Urmă sunetul zăvorului și zăngănitul cheilor, apoi se auzi siguranța trasă la zăvor. Acel scurt moment de lumină fusese suficient să-i domolească lui Femke cea mai puternică teamă. Camera nu era goală. Era plină cu o grămadă de lucruri vechi, care nu mai erau folosite, dar acolo se aflau resurse ample care o puteau ajuta să scape.

Femke se ocupase deja de partea cea mai dificilă a deschiderii ușii. Dreban o făcuse să-și dea jos hainele, unde avea ascunsă majoritatea ustensilelor sale, dar reușise să pitească una dintre acestea în gură când își ridicase rochia peste cap.

Avusese dintotdeauna obiceiul de a-şi dosi tot felul de ciudăţenii în haine, iar azi, acest obicei dădu roade. Îi fusese la îndemână să prindă mica bobină cu dinţii în timp ce-şi dădea jos rochia, apoi s-o ascundă cu limba în interiorul obrazului. Era uşor să manipuleze micuţa piesă de metal astfel încât firul său subţire să se desfăşoare.

Când Dreban îi ţinuse scurtul discurs în uşa pivniţei, fără să fie văzută, Femke introdusese cu degetul mare bobina în balamaua zăvorului. Apoi, cu mâinile la spate, trăsese de firul bobinei, îl desfăşurase parţial şi îl adusese în pivniţă, în partea stângă a uşii. Când va fi pregătită să evadeze, nu va trebui decât să prindă capătul firului şi să tragă uşor de el. Firul va mişca bucata de metal ataşată, fixată în balamaua zăvorului. Era o şmecherie simplă, dar, ca să funcţioneze, trebuia ca zăvorul să nu fie înţepenit. Firul, deşi puternic, se putea rupe. Femke nu-şi făcea probleme legate de această uşă, căci zăvorul făcut dintr-o bucată dreptunghiulară de metal se trăsese uşor atunci când îl deschisese ea. Nu avea motive să creadă că va merge mai greu când o va face din nou.

Problema principală era să găsească ceva cu care să deschidă încuietoarea. Cum nu avea lumină deloc, Femke trebuia să se descurce numai pe pipăite. Era greu să-şi dea seama cât e ceasul, dar estimă că îi va lua cam o oră să extragă un cui potrivit dintr-unul din rafturile de pe perete. La un moment dat, un zgomot uşor de dincolo de uşă o făcu să se oprească din căutări şi să-şi reia locul în încăpere. Se gândi că poate contele aducea pătura pe care o promisese sau mâncare şi ceva de băut. Femke rămase lângă uşă şi ascultă timp de mai multe minute. Nu mai auzi şi alte sunete. În cele din urmă, ridică din umeri şi se întoarse la treabă.

După ce obţinu cuiul, deschise încuietoarea în mai puţin de două minute, dar apoi o închise imediat la loc. Din câte îşi

dădu seama, era o oră târzie a dimineții. Gărzile regale probabil își desfășurau toate forțele pentru a o găsi. Femke era bine ascunsă aici și nu se grăbea să se arunce înapoi în cursă. În schimb, văzu unde se află firul care ducea la balamaua zăvorului și îl așeză la baza tocului ușii, ca să-l ascundă cât se putea de bine. Apoi se puse să aștepte căderea întunericului.

Era greu să se simtă confortabil, dar Femke găsi ceva care semăna cu o carpetă sau cu un covor subțire și se înfășură cu el, ca să-i țină de cald. Se ghemui într-un fotoliu vechi și închise ochii ca să se odihnească, dar, în ciuda liniștii și întunericului, somnul nu venea ușor. Durerea provocată de vânătăile de pe tot corpul, căpătate în urma căderii în copac, începu să-i revină, răspândindu-i-se în corp ca o plantă agățătoare. Crescând. Strângând. Invadând. În comparație cu asta, zgârietura de pe picior, provocată de colții câinelui, părea a fi doar un pic mai mult decât o arsură neimportantă. Femke nu știa în ce loc se tăiase la cap, dar rănile de acolo nu o dureau, așa că le lăsă în pace, de teamă că, dacă le-ar zgândări, ar începe iar să sângereze. În cele din urmă, o cuprinse un somn agitat.

Vise chinuitoare o tulburară pe parcursul întregii zile lipsite de lumină. Când, în cele din urmă, se trezi cu o tresărire dintr-un coșmar tulburător, nu-și mai aminti nimic din ce visase. Dar ceea ce știa era că nobilul nu coborâse în pivniță în timpul zilei. Tânăra spioană știa că dormise iepurește și că somnul fragil i-ar fi fost deranjat și de cele mai ușoare zgomote.

N-avea cum să fie sigură ce oră era, dar instinctul îi spuse că afară se lăsase întunericul. Era timpul să se miște și să ajungă în orașul de jos, înainte ca Dreban s-o predea regelui.

Avu nevoie de câteva momente ca să se orienteze în întunericul ca de smoală. Când dădu jos de pe ea așa-zisa pătură, începu să tremure. Se furișă de-a lungul încăperii, iar

podeaua de piatră îi îngheță picioarele desculțe. Preț de o clipă, nu putu găsi cuiul și firul. Un atac de panică puse stăpânire pe ea, dar își recăpătă curajul când le descoperi pe amândouă, câteva secunde mai târziu. Femke răsuflă ușurată și se certă în gând pentru că-și pierduse cumpătul pe moment.

Cu o ușurință venită din experiență, deschise fără zgomot încuietoarea. Luă capătul liber al firului. Simți cum adrenalina îi curge prin vene. Exista întotdeauna pericolul ca un obiect neprevăzut căzut pe fir să-i rupă legătura cu libertatea. Spuse în gând o rugăciune către orice zeitate care s-ar fi întâmplat să asculte, strânse din dinți și trase de fir cu atenție. Recompensa fu zgomotul ușor al metalului lovindu-se de metal. Încet — incredibil de încet —, Femke trase până când simți că firul cedează, căci mica pană de metal căzu din balama. Tresări când aceasta se mișcă și se lovi de șild cu un zgomot ascuțit care păru puternic în liniștea temniței întunecate. În realitate, zgomotul era prea slab ca să se audă până departe.

Ușa era deschisă, dar Femke știa că de acum norocul avea să joace un rol important dacă voia să aibă parte de o evadare curată. Avu grijă să nu deschidă ușa decât până la jumătate și ieși din pivniță. Scările se dovediră la fel de întunecoase ca și pivnița, așa că urcă de-a bușilea, pipăind înainte fiecare treaptă, ca nu cumva să se lovească de ceva ce ar putea să facă zgomot. Ușa de la capătul de sus al scărilor dădea într-un hol care lega bucătăria de ceea ce părea a fi camera de zi principală a reședinței contelui. Când ajunse sus, de dincolo de ușă nu pătrundea niciun strop de lumină, așa că putea presupune că nu era nimeni în holul întunecos.

Femke încercă mânerul și descoperi mulțumită că ușa nu era încuiată. Următoarele câteva minute vor fi cruciale. Îmbrăcămintea era prima pe lista priorităților, dar dacă ar fi fost nevoită să fugă așa cum era, ar fi făcut-o. Ultima dată își

văzuse hainele în bucătărie. La fel și rucsacul, așa că bucătăria era primul loc în care trebuia să caute.

O lumină slabă pătrundea în hol printr-o fereastră mică. Îi dezvăluia drumul la fel de bine ca orice altă torță. Înainte să iasă din hol, se opri și ascultă. Casa era cufundată în liniște. Oare Dreban le dăduse liber tuturor servitorilor în ziua aceea, ca nu cumva vreunul dintre ei s-o descopere? N-ar fi fost surprinsă. Avea un caracter urât, căci nu-și ținuse promisiunea de a-i aduce o pătură și nici nu-i dăduse nimic de mâncat și de băut.

„Contele s-a gândit să mă prezinte în fața curții regale ca pe o evadată disperată", se gândi Femke furioasă. „Când o să aflu cine l-a ucis pe baronul Anton, o să dau în vileag și ce șarpe jegos și prefăcut e el."

Din nou, de după ușa de la bucătărie nu pătrundea niciun pic de lumină. Nu ezită s-o deschidă. Totuși, când apăsă pe clanță, ceva împinse ușa și o forță să se deschidă către ea. Un obiect mare căzu pe podea la picioarele ei, iar pe hol răsună un zgomot înfundat.

Femke sări înapoi și duse o mână la gură să-și înăbușe un strigăt, căci atunci când se uită în jos, doi ochi lipsiți de viață o priveau la rândul lor. Era contele. Spre groaza lui Femke, lumina de afară, ce pătrundea prin ferestrele bucătăriei, o ajută să vadă că unul dintre cuțitele sale era împlântat în gâtul lui până la plăsele.

Lordul Danar se întoarse sfârșit înapoi în Shandrim la zece zile după ce plecase s-o găsească pe lady Alyssa. Era furios, frustrat și obosit. Danar pornise la drum cu mari speranțe c-o va ajunge repede pe tânără și călărise mult. Cu toate astea, îi pierdu urma încă din prima zi. După cele dintâi ore de mers, nu găsise pe nimeni care s-o fi văzut sau să fi auzit de ea, ceea

ce părea ciudat, pentru că Alyssa nu era genul de persoană pe care s-o uiți repede.

O dată sau de două ori fuseseră unii care, auzind că se oferă bani ca recompensă pentru informații, pretinseseră că ar fi văzut-o. Dar când Danar îi chestionă mai îndeaproape, deveni evident că nu încercau decât să-i ia aurul. Alyssa dispăruse fără urmă.

Când își dădu seama că-i scăpase, Danar hotărî să meargă mai departe cu planul de a se îndrepta către cel mai apropiat oraș de coastă și călări ca vântul și ca gândul până ajunse acolo. Mergea mult, până după lăsarea întunericului, apoi se trezea înainte de răsărit în fiecare zi și continua cu aceeași grabă. În cele din urmă, când ajunse la orașul port Channa, tânărul lord descoperi că misterul dispariției Alyssei se adâncea tot mai mult.

Niciunul dintre nobilii din Channa nu auzise de o lady Alyssa care să se potrivească descrierii pe care o făcea Danar. Se pare că exista o lady Alyssa, care era într-adevăr fiica unui bogat lord negustor, dar toți cei cu care vorbise îi spuseseră aceeași poveste — Alyssa nu era nici frumoasă și nici nu fusese vreodată în Shandrim. Poveștile erau greu de crezut pentru Danar. Ca să se asigure, călători s-o vadă pe această Alyssa, în speranța că cei cu care vorbise se înșelaseră. Dar nu era așa.

Lordul negustor fu surprins să primească vizita unui gentleman care dorea să-i vadă fiica. Niciunul nu mai venise până atunci. Danar observă speranța trecătoare care licări în ochii negustorului atunci când el anunță că dorește să-i vadă fata. Zări, de asemenea, cum această speranță se stinge când întrebă dacă Alyssa fusese recent în Shandrim.

— Nu, răspunse lordul negustor. Nu prea mai iese nicăieri.

Danar înțelese de ce atunci când fiica ieși dintr-un salon să-i salute. Sărmana fată era grasă și nu fusese binecuvântată

cu un chip drăguț. Avea părul subțire și lins și, în vreme ce unele fete își mascau defectele prin haine frumoase și machiaj, părea că acestei tinere nu-i pasă.

Lordul Danar se scuză pentru greșeala pe care o făcuse și plecă.

— Ce ghinion ar fi să aflu că în tot timpul ăsta Alyssa a fost în Shandrim, mormăi Danar în vreme ce-și mâna calul obosit spre centrul orașului. Pun pariu că eu m-am dat de ceasul morții pe drumuri de țară, în timp ce ea petrece cu prietenii mei aici, în oraș. Cu siguranță Sharyll și ceilalți vor râde pe săturate pe seama mea. N-au decât! O să-mi plătesc datoria față de Sharyll, dar m-aș bucura ca ei să râdă, dacă asta ar însemna că o voi vedea din nou pe Alyssa.

Când a ajuns în centrul orașului, Danar s-a dus direct la casa lui Sharyll, să verifice dacă temerile îi erau întemeiate. Sharyll a râs într-adevăr de eforturile zadarnice ale lui Danar. I-a luat și banii, dar cea mai mare insultă a fost aceea că Sharyll nu mai auzise nimic de Alyssa de la ceremonia de încoronare.

Lordul Danar era obosit, cu moralul la pământ și aproape gata să renunțe la căutări — aproape, dar nu chiar. Mai era o ultimă pistă pe care nu o încercase. Ultima dată când Danar o văzuse pe Alyssa, ea vorbea cu lordul Kempten. Știa bătrânul nobil unde se dusese? Se gândi că merită încercat.

„Dacă bătrânul Kempten nu știe nimic, o să renunț pentru moment", își promise Danar în gând, îndepărtându-se de casa lui Sharyll. „Alyssa trebuie să iasă iar la suprafață, deci o să mă asigur că toată lumea o să fie cu ochii pe ea. Când o să apară, o să fiu prin preajmă ca să aflu mai multe despre ea. Dacă aș putea să-mi dau seama ce anume la ea este atât de atrăgător..."

Gândul acesta neterminat îl tachina. Nu putea să-și dea seama ce avea Alyssa în plus de era dispus să facă atâtea ca s-o vadă. Tânăra era atrăgătoare fizic, dar nu mai mult decât numeroase alte domnițe de la curte. Flirtase cu multe femei a căror înfățișare fusese mai plăcută. Avea ceva, o calitate de nedefinit, care îl făcea să vrea s-o cunoască mai bine. Poate pentru că Alyssa era greu de cucerit? Sau oare tânăra nu era cu adevărat deranjată de interesul pe care i-l stârnise? Era atât de greu de zis. Ambele ar fi fost reacții noi în ceea ce-l privește pe Danar și fiecare dintre ele îl atrăgea prin prospețime.

Danar era sigur ca dorea s-o revadă. Încercă să se convingă că nu voia decât o șansă să-i exploreze caracterul, dar în adâncul inimii recunoscu faptul că era doar un pretext care ascundea motivații mai adânci. Dar acum motivația nu era relevantă. Nu putea să progreseze dacă n-o găsea, iar asta se dovedea a fi mult mai dificil decât anticipase.

CAPITOLUL 6

Casa lordului Kempten era mare și impunătoare. În general, clădirile shandeze nu erau deosebite, căci arhitecții preferau modelele practice. Chiar și printre nobili, erau puțini cei care risipeau timp și bani cu fațade frivole și fanteziste care nu aveau niciun scop. Excepția, desigur, era palatul imperial, dar asta era o chestiune de mândrie. Nu se putea ca imperiul să fie condus dintr-o clădire pătrată din cărămidă, lipsită de suflet, indiferent cât de practic ar fi fost. De aceea, palatul fusese un proiect desfășurat de-a lungul mai multor generații de pietrari, cei mai buni din ținut, iar silueta și frumusețea sa dominau zona centrală din Shandrim.

Danar întinse mâna și sună la clopoțelul de aramă așezat într-o scobitură în zidul din dreapta ușii principale. Puse clopoțelul la loc și zâmbi gândindu-se câți clopoței fusese nevoit lordul Kempten să-și procure în timpul vieții. În ziua de azi, majoritatea nobililor renunțase la tradiția clopoțeilor și decisese să-și pună în loc ciocănele frumos ornamentate. Și asta din cauza unei perioade în care colecționarea clopoțeilor de la uși devenise o modă în cultura tinerilor de rând și nobili deopotrivă.

Provocarea consta în dobândirea unora dintre cei mai „dificili" clopoței, ceea ce îi făcea cu atât mai râvniți. Danar își

aminti câteva dintre propriile sale aventuri. Își amintea în mod deosebit de bătaia pe care o primise de la tatăl său când fusese prins încercând să-l ușureze pe lordul Vittara de clopoțelul său nou-nouț la doar câteva minute după ce bătrânul năzuros îl așezase la ușă. Pedeapsa fusese dureroasă, dar nu-l împiedicase să se întoarcă a doua zi și să-și adauge clopoțelul la colecție.

Ușa de la casa lordului Kempten se deschise. O servitoare într-o rochie simplă, maro, îl salută politicoasă pe Danar, invitându-l să nu mai stea în frig, ci să vină înăuntru. Danar răspunse bucuros propunerii și îi mulțumi, trecând pragul. Și mai multe amintiri îi veniră în minte pe măsură ce privea tablourile, ornamentele și steagurile de luptă vechi, care decorau pereții holului de la intrare. Mai fusese aici înainte, o dată, cu tatăl său, în urmă cu mai mulți ani. Nimic nu se schimbase, absolut nimic. Întregul hol era exact așa cum și-l amintea.

— A, tinere lord Danar, ce plăcere neașteptată! exclamă lordul Kempten când intră în hol pe o ușă laterală. Bătrânul lord se apropie și îi întinse mâna, așa cum se salutau cei de rang egal, ceea ce îl surprinse pe moment pe Danar, căci era obișnuit ca tatăl său să-l trateze tot ca pe un puști. Vino, să servim împreună niște tocană. Tocmai am cerut să se facă o oală proaspătă și, după cât ești de roșu la față, bănuiesc că afară e frig. O picătură de ceva cald va fi, fără îndoială, binevenită.

— Mulțumesc, lord Kempten, sunteți foarte amabil, răspunse Danar, sincer surprins de primirea bătrânului. Și-l amintea pe Kempten ca pe un bătrân cu fața acră, care n-avea timp de discuții cu tinerii și rareori spunea ceva de bine despre cineva. La ceremonia de încoronare afișase chipul său morocănos dintotdeauna. Căldura asta era suspicios de neobișnuită pentru firea sa.

Lordul Kempten îl conduse într-o sufragerie unde lady Kempten stătea într-un fotoliu confortabil, cu un goblen în poală și o cutie deschisă, plină cu mosorele de ață, pe o măsuță alăturată. Pe o alta se afla o tavă cu o oală de tocană fierbinte, două căni goale și un borcănaș de îndulcitor. Danar se înclină către lady Kempten și începu să se scuze că îi întrerupsese în timpul de relaxare, iar în acest timp o altă servitoare intră cu o a treia cană și începu să toarne fiertura.

— Nu-ți face probleme, Danar, chiar deloc, spuse grațioasă lady Kempten, punându-și goblenul deoparte și făcându-i semn să se așeze într-unul dintre fotoliile moi din apropiere. Ne bucurăm întotdeauna să avem musafiri. Mă tem că toți tinerii noștri sunt în oraș momentan, au de rezolvat o treabă sau alta. Pe care dintre ei voiai să-l vezi?

— De fapt, doamna mea, doream să stau un pic de vorbă cu lordul Kempten, dar mi-ar plăcea să vă țin companie la o cupă de fiertură mai întâi, răspunse el cu un zâmbet ușor jenat.

— A, o discuție între bărbați, nu? spuse ea, făcându-i cu ochiul. N-o să te stânjenesc. Ai vrea să fii singur cu soțul meu câteva minute? Mi-e ușor să găsesc ceva de făcut, dacă preferi să plec.

— Prostii, dragă, sunt sigur că nimic din ce ar putea spune lordul Danar n-ar fi nepotrivit pentru urechile tale, interveni hotărât lordul Kempten. Nu-i așa, tinere?

— Păi..., începu Danar ezitant.

— Nu-l forța, iubitule. Dacă îi este mai comod să vorbească de la bărbat la bărbat, atunci pentru mine nu e nicio problemă să vă las singuri câteva minute.

— Mulțumesc, lady Kempten. Vă apreciez înțelegerea. Promit că n-o să răpesc decât un moment sau două din timpul soțului domniei voastre.

Lady Kempten termină de turnat tocana, apoi își luă cana și ieși în liniște, cu un zâmbet blând pe chip. Danar spera din suflet că lordul Kempten nu era implicat în vreun fel de relație extramaritală cu Alyssa. Lady Kempten părea o soție minunat de mulțumită, iar Danar nu-și putea imagina cum ar fi ca ea să audă că lordul are o aventură.

— Să vedem, Danar, despre ce e vorba? Îi faci curte vreuneia dintre fetele noastre? În cazul acesta, soția mea e mai mult decât în stare să reziste la astfel de vești..., începu Kempten, puțin iritat de plecarea soției sale.

— Nu, nu, domnul meu, nimic de genul acesta. Voiam să vă vorbesc despre tânăra cu care erați la ceremonia de încoronare acum două săptămâni, îl întrerupse Danar repede, vorbind încet și pe un ton conspirativ.

— Lady Alyssa? întrebă Kempten, fără să-și coboare vocea câtuși de puțin. Ce-i cu ea?

— Ei bine, domnul meu, continuă Danar, stânjenit de îndrăzneala bătrânului. Mai întâi voiam să vă întreb ce... adică... păi, stăteați foarte aproape de ea la ceremonie și mă întrebam dacă nu cumva...

— Ha, ha, ha..., izbucni puternic lordul Kempten la tentativa firavă a lui Danar de a deschide subiectul relației dintre bătrân și tânăra domniță. Crezi că eu și Alyssa... ha, ha, ha!

— Bine! spuse Danar oftând zgomotos, înroșindu-se la față de stânjeneală. Bănuiesc că asta răspunde la întrebare. Dar una și mai importantă pentru mine, totuși, este dacă știți unde o pot găsi pe lady Alyssa. O caut de aproape două săptămâni și nu e nici urmă de ea nicăieri.

— Ei bine, tinere Danar, apreciez că ai încercat să mă scutești de jena de a vorbi despre asta de față cu lady Kempten, zise bătrânul Lord cu o voce încă veselă. Nu am cu lady

Alyssa nicio relație de genul celei la care te-ai gândit, dar îi sunt îndatorat și o să mă asigur să-i mulțumesc pentru ce a făcut data viitoare când o văd la curte. Din păcate, nu știu unde poate fi găsită și n-aș fi surprins dacă Alyssa ar rămâne învăluită în mister multă vreme de acum încolo. Mă îndoiesc că ar fi mulți în întreg imperiul care să știe unde s-a găsit ea într-un moment sau altul, căci am suspiciunile mele în ceea ce-o privește.

— Pot să întreb ce fel de suspiciuni, domnul meu? întrebă Danar, ros de curiozitate, pe măsură ce mintea lui căuta să pună cap la cap ușurarea, frustrarea și interesul față de ce-i spunea lordul Kempten. Ideea că bătrânul îi era îndatorat Alyssei era fascinantă, dar Danar știa că trebuie să rămână concentrat pe scopul lui principal. Dacă îl lăsa pe lordul Kempten să înceapă să-i împărtășească povești nesfârșite, fără nicio legătură cu locul în care se afla Alyssa, Danar știa că ar putea pierde ocazia de a afla unde se dusese. Orice indiciu pe care i-l putea oferi bătrânul era mai bun decât nimic.

— Mă tem că nu pot să vorbesc nimănui despre lucrurile astea în momentul de față, dar îți pot sugera să încerci într-un anume loc, dacă ești așa hotărât să afli unde este Alyssa, răspunse lordul Kempten, coborând ușor vocea, de parcă ar fi fost pe cale să-i împărtășească un secret.

— Orice, răspunse avid Danar. Vă rog, o să ascult orice sugestie.

Lordul Kempten îl privi pe tânărul nobil cu o expresie curios de mulțumită, iar Danar începu să simtă o mâncărime stânjenitoare și ciudată pe șira spinării. De ce îi plăcea atât de mult bătrânului lord situația asta? Avea un indiciu promițător sau pur și simplu îi făcea plăcere să-l aibă pe Danar la degetul mic?

— Păi, dacă vrei să știi unde este lady Alyssa, îți sugerez să ceri o audiență la împărat și să-l întrebi pe el, spuse Kempten încet.

Danar rămase cu gura căscată.

— La împărat? Vorbiți serios, domnul meu? se bâlbâi el. Știu că mi s-a dus vestea că joc farse și că pedeapsa nu e blândă pentru asta, dar aș aprecia dacă ați lăsa gluma deoparte pentru moment. Merit să-mi fie plătit cu aceeași monedă. Să mi se joace feste. Dar această chestiune poate avea urmări serioase. Am nevoie de un răspuns sincer, domnul meu. E mai important pentru mine decât tot ce am făcut până acum în viața mea.

— Vorbesc serios, Danar, du-te și întreabă-l pe împărat. Am motive să cred că știe unde este Alyssa. Bineînțeles, n-am idee dacă o să-ți spună și ție, dar, dacă nu-l întrebi, n-o să afli niciodată.

— În numele zeilor, ce... ? răsuflă Femke, uitându-se în jos la corpul contelui Dreban, în timp ce groaza punea stăpânire pe mintea ei.

Era și așa suficient de rău că i se înscenase o crimă, dar acum tânăra trebuia să se mai ocupe de încă un cadavru. Dacă ar fi fost găsită în apropiere, ar fi părut că e prinsă asupra faptului împlinit. Pentru moment, șocul o țintui locului, iar creierul încerca să înregistreze această ultimă întorsătură de situație. Cineva, undeva, încerca s-o pună în încurcătură, dar Femke nu avea nici cea mai vagă idee cine ar fi putut să fie și de ce făcea așa ceva.

Părea că aceste acțiuni erau îndreptate către ea personal, dar Femke nu se putea gândi la nimeni pe care să-l fi înstrăinat suficient de mult în scurta perioadă cât stătuse în Thrandor astfel încât persoana aceea să vrea să pună la cale

genul acesta de răzbunare. Încerca cineva să pericliteze procesul diplomatic pe care îl începuse sau era folosită ca un țap ispășitor numai bun pentru crime care fuseseră plănuite înainte de sosirea ei? Dacă această ultimă teorie era adevărată, atunci Femke avusese un ghinion incredibil că-și alesese casa contelui Dreban ca primă ascunzătoare.

— Nu e vorba de coincidență aici, își spuse în șoaptă. Dreban s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Ucigașul probabil că m-a urmărit de la palat sau a dat de mine cumva în timpul evadării.

Femke fusese destul de disperată când escaladase zidul palatului. Nu era foarte surprinsă că nu băgase de seamă că ar fi urmărită.

— Hai, Femke, adună-te! mârâi, inspirând adânc și pregătindu-se din nou de acțiune.

Evitând cu grijă corpul contelui, intră în bucătărie și descoperi cu încântare că rucsacul și hainele erau tot acolo. Rucsacul era deschis. Cineva căutase prin el. Dar când răsturnă repede totul, văzu că aparent nu lipsea nimic în afară de cuțitul folosit la uciderea contelui. Spre surprinderea ei, chiar și banii erau la locul lor.

Era esențial să se miște repede. Se îmbrăcă imediat cu niște haine închise la culoare, pe care le luă din rucsac, iar în locul acestora puse rochia pe care o purtase în timpul evadării din palat, împreună cu restul obiectelor recuperate.

Femke nu se scârbea ușor, dar recuperarea cuțitului din corpul contelui nu era o treabă tocmai plăcută. Trase lama din beregată și observă precizia și forța cu care lovise atacatorul. „Cel care a aruncat-o, oricine ar fi fost, știa bine ce face", se gândi ea încruntată. Nu erau prea mulți cei care puteau azvârli un cuțit cu atâta putere și precizie — un fapt care îi restrângea mult câmpul de căutare.

Deşi era tentant să-şi bage nasul prin casa contelui şi să caute mai multe indicii despre identitatea ucigaşului, Femke ştia că astfel putea să-şi creeze şi mai multe probleme. Probabil că n-ar fi găsit nimic nici pe timp de zi, dar să riște să aprindă lămpi ar fi fost extrem de nesăbuit. Nu, era timpul să plece. Va avea vreme destulă să pună piesele cap la cap, odată instalată în siguranţă într-un han liniştit, undeva în partea de jos a oraşului.

Ieşi pe o uşă laterală a casei. Tocmai atunci, auzi apropiindu-se zgomotul făcut de mai multe perechi de ghete. Apoi cineva bătu tare cu pumnul în uşa de la intrare, iar acest bubuit se auzi puternic în aerul nemişcat al nopţii. Decizia de a nu scotoci prin casă părea să fi fost cea mai bună alegere pe care o făcuse întreaga zi. Tăcută ca o umbră, spioana închise uşa şi se strecură în partea din spate a casei, pentru a căuta o altă ieşire. Din fericire, umbra era adâncă şi se putea ascunde. Corpul încă îi era extrem de rigid şi de dureros. De asemenea, îşi dădu seama că, surprinsă de găsirea contelui, uitase să se şteargă pe faţă de sângele uscat provocat de evadările anterioare.

Ca un spion cu experienţă, Femke ştia că era bine să pui greşelile pe seama stresului provocat de situaţie, dar asta nu schimba faptul că făcea erori majore. Până atunci, reuşise să improvizeze în jurul acelor greşeli, folosind aptitudini secrete, tactici disperate şi mult noroc. Dar acesta nu era un mod eficient de a progresa dacă voia să rezolve misterul şi să împiedice potenţialul scandal diplomatic care se putea cu uşurinţă isca.

„S-a zis cu încrederea lui Surabar", se gândi încruntată. „Ar fi trebuit să trimită un diplomat adevărat. N-am făcut decât să creez haos. De ce trebuia să fug? Dacă aş fi rămas la palat şi aş fi procedat ca orice diplomat, cel puţin situaţia nu s-ar fi înrăutăţit. Se pare că dezastrele trag la mine ca muştele la miere."

În fața ei, în umbra a trei copaci mari, așezați în rând, se afla zidul grădinii vecinilor. Femke mulțumi în gând că acesta nu era înalt. I-ar fi fost ușor să se cațere pe el fără să facă zgomot și fără mișcări dureroase pentru corpul ei rănit. Clepsidra ei mentală calcula timpul rămas până ce soldații aveau să găsească trupul contelui. Nu mai era mult, dar știa că în întuneric șansele ei de a scăpa neobservată din reședința acestuia erau sporite simțitor.

Ghemuindu-se în umbră pe lângă zid, Femke străbătu în liniște grădina, apoi o luă pe lângă imensa casă a vecinilor. Toate ferestrele aveau perdelele trase, dar experiența și valul recent de ghinioane n-o lăsară să riște să fie văzută de cei dinăuntru.

Crăpături de lumină se vedeau în locurile în care, în unele camere, perdelele nu fuseseră trase de tot sau nu se lipeau de zidul interior. Aceste fâșii de lumină erau strălucitoare în comparație cu tot ce văzuse ea de când fusese închisă în pivnița contelui. Pentru că ochii îi erau acum acomodați cu întunericul, Femke rezistă tentației de a se uita într-acolo, de teamă ca după ceea să nu mai vadă la fel de bine în noapte. Lumina stelelor era suficient de puternică pentru a putea desluși totul limpede și fără ajutorul luminii artificiale. Se mișcă repede, ajunse de partea cealaltă a casei și tocmai dădea colțul când auzi larma care semnala descoperirea trupului contelui. Se gândi că peste numai câteva minute soldații vor începe să percheziționeze casa și să discute ce e de făcut mai departe. Apoi vor chema și mai mulți oameni. Cât de repede se va desfășura lanțul inevitabil al evenimentelor depindea de cine conducea grupul care sosise la casă. Din nou, logica îi spuse că cel mai mic rang al unei persoane care putea conduce un grup care ar veni să inspecteze casa unui conte ar fi acela de sergent. Dacă era sergent, atunci norocul nu prea ar

fi fost de partea ei. Ofițerii credeau în general că ar trebui să facă mai multe de unii singuri înainte să cheme ajutoare. Sergenții de obicei judecau situația la rece și organizau lucrurile mai repede. Femke se rugă în gând ca acești oameni să fie conduși de cineva care nu știa ce face. Orice avantaj în momentul acela ar fi de ajutor.

Alergă pe lângă casă până la colțul din față, unde se opri, încă învăluită în umbră. Pe stradă nu era nimeni, dar perdelele vor fi trase la o parte în curând. Zarva inițială din reședința contelui Dreban sunase destul de tare, dar era imposibil să se fi auzit și în alte case de pe stradă. Dacă ar conduce ea patrula care descoperise cadavrul, Femke s-ar grăbi să trimită oamenii la toate casele din apropiere, să vadă dacă nu cumva mai sunt și alte surprize. De asemenea, i-ar avertiza pe locatari să-și încuie ușile și să fie atenți la orice posibili intruși.

N-avea de ales. Din locul în care se afla și până la colțul străzii nu prea avea unde să se ascundă. Felinarele de stradă erau puternice, luminând totul într-un fel care accentua mișcările bruște. Va trebui să fugă cât poate de tare și să spere că va fi bine. Deci, fără să-și dea timp pentru gânduri agitate, Femke o luă la goană către cea mai apropiată umbră adâncă de la capătul străzii.

Acesta era mai aproape decât i se păruse de la colțul casei. Femke se aștepta să audă la fiecare pas strigăte și zgomote din partea urmăritorilor, dar acestea nu veniră. Plonjă din nou cu recunoștință în umbre, apoi se opri o clipă. Îi era greu să respire, căci pieptul îi era plin de zgârieturi și vânătăi, iar piciorul o durea foarte tare acolo unde o zgâriaseră colții câinelui.

Se uită în jur. Ceva nu era în regulă. Părul de pe ceafă i se ridică, pentru că un al șaselea simț o avertiza că, deși nu se auzeau strigăte și urmărirea nu era evidentă, cineva era cu

ochii pe ea. Era o senzație care îi dădea fiori, dar, oricât de mult s-ar fi uitat în jur, nu găsi nicio dovadă că simțurile sale nu reacționau exagerat în aceste împrejurări extreme. Dacă era, într-adevăr, cineva acolo, atunci nu făcea nimic ca s-o împiedice să evadeze. Îi rămăsese, deci, să se asigure că cel care o observa nu va reuși s-o urmărească până la locul în care ar fi decis să-și petreacă noaptea.

După poziția stelelor, Femke aprecie că era înainte de miezul nopții, deci probabil că încă vor fi câțiva oameni pe stradă în orașul de jos. Cei mai mulți tâlhari profesioniști ieșeau la treabă noaptea — cel puțin așa se întâmpla în Shandrim, iar Femke n-avea motive să creadă că în Mantor era altfel —, așa că trebuia să fie atentă dacă voia să nu intre fără să vrea în belele și mai mari.

„Dacă ești acolo, o să-ți fie greu să mă urmărești", îi jură ea în gând urmăritorului pe care și-l imagina și, zicând asta, porni la vale pe panta dealului, către orașul de jos.

Pe măsură ce înainta, își lua toate măsurile de siguranță. Tânăra spioană se mișca în liniște de la o umbră la alta, dând colțul din când în când la întâmplare, ca să evite o schemă clară, dar căutând constant să ajungă în orașul de jos. De multe ori, se oprea dintr-odată într-un loc cu umbră adâncă și stătea acolo și câteva minute, să vadă dacă poate detecta pe cineva care o urmărea. Nimic nu părea să se miște. În mod ciudat, în loc să se relaxeze, era din ce în ce mai tensionată. Sentimentul că era privită deveni atât de puternic, încât ajunse să fie convinsă că cineva, cumva, era pe urmele ei. Era cât se poate de supărător.

Femke încercă toate trucurile pe care le știa ca să-și prindă umbra imaginară. Mergea când mai repede, când mai încet, se ascundea după colțuri, se întorcea înapoi pe unde a venit, dar nimic din toate astea nu dădu rezultate.

Pe măsură ce cobora pe străzile orașului de jos, întâlnea tot mai mulți trecători. În felul acesta, era mai dificil să-și prindă urmăritorul. Rămânea tot timpul în umbră, pentru ca oamenii să nu vadă în ce stare era, dar știa că în scurt timp va sosi momentul când cineva va observa sângele uscat de pe față și din părul încâlcit. Ar urma, inevitabil, întrebări care ar putea-o pune în pericol.

Deși nu scăpase de senzația că cineva era pe urmele ei, nu erau semne clare că ar fi fost urmărită de gărzile regale. Totuși, n-avea cum să știe că soldații nu se apropiau. Cu fiecare pas, simțea tot mai puternic nevoia să se spele și să se deghizeze, astfel încât să-i poată păcăli pe urmăritori. Odată camuflată, Femke știa că ar putea câștiga timp de gândire, care îi va permite să-și pună la punct următoarea serie de pași.

Din câte aflase în ultimele zile despre Mantor, exista un izvor natural între zidurile orașului, care ar fi furnizat apă în caz de asediu. Din nefericire, Femke știa doar că se afla undeva în cartierul de nord-vest al orașului și nu voia să-și petreacă toată noaptea căutându-l. Se gândea că cel mai bine ar fi să găsească fie o tavernă prost luminată, unde ar fi putut să folosească o baie înainte ca cineva să-și dea seama că e ceva în neregulă, fie o casă goală în care să intre. A doua opțiune, deși ilegală, era mai sigură în aceste împrejurări, căci în felul acesta nimeni n-avea să fie martor la transformarea ei.

Era riscant să intre undeva prin efracție în acest moment al serii, dar la fel de riscant era și să fie văzută în starea aceea. Femke nu-și permitea să piardă toată noaptea căutând o casă, așa că decise să meargă la noroc.

Casele de aici nu se comparau cu extinsa reședință a contelui. Erau simple, lipite una de alta și așezate în șir și aparțineau negustorilor mai puțin înstăriți, militarilor de rang mediu sau meșteșugarilor. Important nu era să-și dea seama

cui aparţinea casa, ci mai degrabă dacă se afla cineva înăuntru. Mai erau o grămadă de indicii pe lângă cele evidente: lumini care răzbăteau prin crăpăturile obloanelor trase sau fire de fum înălţându-se din hornuri. Obiceiul prin părţile acestea era ca oamenii se lase încălţămintea pe prispă înainte de a intra în casă. Dacă nu era încălţăminte în prag, atunci era foarte probabil să nu fie nimeni acasă.

Femke observă, de asemenea, că mulţi localnici din Mantor preferau să-şi atârne rufele spălate pe frânghii întinse de-a lungul grădinilor, pentru a le lăsa să se zvânte la aer, mai degrabă decât să le întindă pe uscătoare de lemn şi să le aşeze în faţa şemineului. Se presupunea că astfel hainele vor mirosi a proaspăt, dar Femke se îndoia că această practică va prinde şi în rândurile nobilimii. Veşmintele aveau să se umezească din nou dacă erau lăsate afară după lăsarea întunericului, aşa că era logic să fie băgate în casă după căderea serii. Deci erau şanse mari ca acele case care aveau încă rufele întinse pe sârmă să fie goale.

Tânăra îşi dădu seama că asta nu era întotdeauna adevărat, dar o ajuta să-şi facă o imagine şi să poată aprecia dacă locatarii erau plecaţi şi în cât timp urmau să se întoarcă. N-avea rost să intre prin efracţie într-o casă goală dacă proprietarul va reveni imediat. Femke avea nevoie de puţin spaţiu ca să respire şi de ocazia să-şi vină în fire.

Nu avu nevoie de mult timp ca să identifice o proprietate convenabilă. Îi luă încă şi mai puţin să pătrundă înăuntru. Odată intrată, Femke decise să rişte şi să aprindă o lampă mică. Toate obloanele erau trase şi era puţin probabil ca cineva care trecea pe stradă să considere neobişnuită o lumină fixă. Ştia că trebuie să evite să mute lumina de colo-colo, căci asta ar fi părut suspect. Şmecheria era să facă să pară că locatarul era implicat într-o activitate într-o singură cameră sau

că lumina fusese lăsată aprinsă ca să țină departe orice persoană ar fi vrut să dea vreo spargere.

Femke hotărî că cel mai bun loc în care putea aprinde lampa era bucătăria. Voia să se spele, dar și să-și întindă lucrurile pe masă și să se îngrijească de schimbarea înfățișării îndeajuns de mult încât să poată merge prin Mantor fără teama de a fi descoperită.

Cu lumina aprinsă, nu-i luă mult timp să găsească butoiul cu apă, chiar lângă ușa din spate, și o oglindă de copii, care era numai bună pentru ce voia ea să facă. Folosind o cârpă pe care o găsise în bucătărie și un lighean de apă rece, Femke începu să-și spele părul și să-și curețe fața. La început, nu era ușor să îndepărteze sângele uscat, iar tăietura de la cap începu să sângereze din nou, deși se spălă cu atenție în jurul ei. Strângând din dinți, Femke puse pe rană niște sare de masă, în încercarea de a o închide mai repede. Durerea ascuțită o străbătu imediat ce sarea pătrunse în tăietură, dar nu dură mult. După un minut sau două, își pierdu din intensitate și deveni pulsândă.

Femke își tratâ piciorul cât putu de bine. De la mușcăturile animalelor puteau apărea întotdeauna infecții, așa că nu vru să-și asume riscuri. În majoritatea gospodăriilor din Shandar, oamenii țineau în casă câte un borcan cu tinctură din rădăcină de brusture, care era cunoscută pentru proprietățile sale dezinfectante. Chiar dacă în această locuință se afla așa ceva, Femke nu găsi borcanul cu pricina când căută prin dulapuri, așa că se rezumă la a-și curăța bine cu apă rece rana lungă de carne sfâșiată.

Tânăra spioană termină îngrijirile de prim-ajutor și începu să-și înfășoare un bandaj improvizat dintr-o bucată de material ruptă din rochia ei, dar chiar atunci o mână îi astupă gura și simți pe gât vârful ascuțit al unui cuțit.

— Bună, Femke! Ce surpriză să te întâlnesc aici. Nici să nu te gândești să țipi, că-ți retez vocea din gâtlej.

Glasul șoptit al lui Shalidar era inconfundabil. Inima lui Femke tresări din cauza șocului, apoi îi îngheță în piept de frica rece și paralizantă pe care o provoca vocea asasinului. Mintea ei, deși obosită după câte se întâmplaseră în timpul zilei, începu imediat să ia în calcul o mulțime de acțiuni posibile, căci fata își dădu seama că în următoarele secunde ar putea fi moartă dacă nu făcea ceva impresionant. Shalidar îi luă mâna de la gură pentru ca ea să poată vorbi, dar nu mișcă vârful cuțitului de la gâtul fetei.

— Bună, Shalidar. Ți-a plăcut plimbarea din seara asta prin Mantor? Ar fi trebuit să mi te alături mai devreme și am fi putut să ne bucurăm împreună de priveliște.

Era imposibil să elimine complet tensiunea din voce, dar Femke era mulțumită că, măcar pentru urechile sale, tonul îi rămăsese calm și încrezător. Dacă l-ar fi putut ține de vorbă o vreme, Femke știa că avea o șansă mică de a-l face pe Shalidar să se relaxeze suficient cât să greșească.

— A, dar atunci aș fi fost văzut colaborând cu o ucigașă. N-aș vrea să-mi pătez reputația printr-o legătură cu un criminal periculos, răspunse Shalidar, aproape bucuros. Autoritățile de aici țin foarte mult să pună mâna pe tine, Femke. Se spune că te-ai dat drept ambasadoare a împăratului din Shandar ca să intri în palatul regal și să-l ucizi pe rege. Zvonurile că împăratul te-ar fi trimis ca asasin, ca să stârnești haos în Mantor înainte ca el să-și expedieze următorul val de soldați peste granița cu Thrandor, circulă nebunește.

— Ce prostii! izbucni ea cu dispreț. Mă îndoiesc că regele crede mormanul ăsta de minciuni.

— Femke, ai fi surprinsă să descoperi ce e dispus să creadă regele. A acceptat de curând faptul că magia e reală și e

primul monarh thrandorian de câteva generații încoace care crede asta. Sunt de acord că nu ești plauzibilă ca asasin. Un profesionist adevărat n-a fi făcut nici pe departe atâtea greșeli elementare câte ai făcut tu, dar, pe de altă parte, Malo nu posedă asasini proprii, așa că n-are cu ce să te compare. Tot ce știe e că doi dintre nobilii săi sunt morți, inclusiv cel mai bun prieten al lui de ani de zile. Nu gândește la fel de limpede ca în mod normal.

— Ce-i cu vizita asta, Shalidar? Ai de gând să mă ucizi după ce ai înscenat toate astea atât de frumos? Ce rost au? Sau ești îngrijorat că sunt suficient de capabilă să mă întorc în Shandar și să scap de spânzurătoarea regelui? întrebă Femke, provocându-l în mod voit pe cel care o capturase.

Lui Femke îi era deja clar că Shalidar n-avea de gând să se folosească de cuțit, căci altfel ar fi făcut-o până acum. Avea impresia că el se afla acolo ca să râdă pe seama ei. Împăratul o avertizase că Shalidar va dori să se răzbune, dar presupusese că o va face încercând s-o omoare. Femke se îndoia că cineva ar fi putut prezice că Shalidar va merge atât de departe pentru un act simplu de răzbunare.

— O, nu, tânăra mea spioană. Nimic de genul acesta, te asigur. Vezi tu, spânzurătoarea te așteaptă și în Shandar. Am trimis mesageri care să-i împărtășească împăratului povestea trădării tale aici. Sunt sigur că le va fi destul de ușor să-l convingă pe Surabar că thrandorienii se pregătesc să lanseze un atac miliar ca răspuns la crimele pe care le-ai comis. Dacă te gândești că thrandorienii s-au confruntat până acum cu o invazie și cu un asasin din partea împăratului, de ce n-ar răspunde cu violență? Din câte îl știu pe Surabar, va desfășura la graniță o imensă forță defensivă, care va fi văzută în schimb de thrandorieni drept o altă forță de invazie. Iar de aici, dintr-o simplă scânteie, poate izbucni un război în toată regula.

Femke era uluită. Nu se putu gândi să întrebe altceva decât:

— De ce? De ce să-ți încalci prețiosul Crez al Asasinilor și să obligi cele două țări să intre într-un alt război?

— O, dar n-am încălcat Crezul, Femke. S-a plătit pentru ambele crime. Am grijă întotdeauna să respect Crezul la literă. În plus, războiul e bun pentru afaceri. Din ce alte motive? șopti Shalidar, abținându-se să nu râdă. Există întotdeauna, de ambele părți, oameni care vor să scape de persoane importante din tabăra opusă. Asasinatele sunt mult mai populare pe vreme de război. Pur și simplu îmi fac provizii pentru viață. După ce mi-ai distrus ultimul plan, a trebuit să mă gândesc la ceva care să-mi asigure confortul la bătrânețe. Cireașa de pe tort a fost că puteam să mă și răzbun pe tine în același timp, dar asta a constituit doar o coincidență.

— Deci acum știu, spuse oftând Femke. Mintea îi zbârnâia, gândindu-se nu numai la cum să scape. Cine îl plătise pe Shalidar să-i ucidă exact pe oamenii pe care-i voia, exact la momentele potrivite? Lucrurile se aranjaseră mult prea bine.

— Și acum ce urmează? întrebă ea, ca să tragă de timp. Ai de gând să mă omori sau să mă predai gărzilor regale? Apreciez mica noastră discuție, evident. Când cazi pe un morman de rahat, e întotdeauna drăguț să știi cine te-a împins. Te ajută să vezi totul în ansamblu și să speri că, în timp, situația se va răsturna.

Shalidar râse, iar Femke simți vârful cuțitului împungându-i gâtul în timp ce el își exprima amuzamentul. Un firișor de sânge din cea mai mică dintre tăieturi i se scurse ușor pe gât, gâdilând-o. „Încă o rană de adăugat pe listă, chiar dacă asta e doar o zgârietură", clocoti Femke în tăcere. „Trebuie să existe o cale de scăpare, trebuie."

— Ce am de gând să fac acum cu tine? Păi, să-ți dau drumul, desigur! răspunse Shalidar, încă râzând. Îi spusese lui Femke ultimul lucru pe care ea se aștepta să-l audă. Fără îndoială că vei reuși să eviți gărzile regale pentru un timp, dar, în cele din urmă, vei fi prinsă. N-ai unde să te duci în altă parte, așa că sunt sigur că-ți vei da silința să-ți dovedești nevinovăția. Aș fi teribil de dezamăgit dacă n-ai încerca, măcar. Nimeni n-o să te creadă, evident, chiar dacă reușești să-i spui regelui sau apropiaților săi ce se întâmplă. Sunt extrem de multe dovezi împotriva ta. Acum, o să-ți iau cuțitul de la gât și-ți sugerez să rămâi nemișcată. Altfel *voi fi nevoit* să te omor, ceea ce va fi o dezamăgire, după efortul pe care l-am depus încercând să pun la cale acest mic joc. Rămâi unde ești suficient de mult pentru ca eu să pot ieși din casă. Mișcă-te prea repede și te omor când ieși. Mișcă-te prea încet și gărzile regale te vor înconjura. O să-ți dea din nou de urmă în următoarele câteva minute. Distracție plăcută, Femke.

Shalidar îi luă cuțitul de la gât și Femke avu senzația că asasinul se mișcă, deși nu putea auzi nimic. Pe frunte i se rostogolea o picătură de sudoare. Cât de mult trebuia să aștepte? Chiar plecase? Shalidar se pricepea prea bine să se miște fără să facă zgomot, așa că Femke nu putea să-și dea seama. Secundele treceau una după alta, dar ea se hotărî să nu cedeze fricii pe care asasinul i-o insuflase. Dacă era încă acolo, atunci ea era hotărâtă să-l facă să muncească pentru prada lui. Dacă nu era, atunci n-avea de gând să-i lase un avans prea mare.

Hotărâtă și cu inima bubuindu-i de emoție, Femke se aruncă de pe scaun într-o parte și se rostogoli.

— Phagen! Phagen! Ai auzit? gâfâi Kalheen, dând buzna în camera lor cu fața roșie de agitație.

Phagen oftă când văzu intrusul. Kalheen părea că nu înțelege ce înseamnă liniște și pace. Grasul era cel mai enervant coleg de cameră pe care-l avusese vreodată. Phagen puse deoparte tunica pe care o cosea și se uită la Kalheen, expresia răbdătoare a chipului său ascunzând exasperarea care îl încerca. Era aproape ora prânzului. Sperase să termine tunica până atunci, dar acum asta nu mai părea posibil.

— Ambasadoarea Femke a fost acuzată de crimă! continuă Kalheen. Crimă, Phagen! A fugit din palat și acum e urmărită prin oraș. Aș fi venit să-ți spun mai devreme, dar m-au reținut soldații pentru întrebări, după ce am tras de timp să nu-i las să intre în camerele ambasadoarei.

— Ea e în regulă? întrebă Phagen, în voce citindu-i-se o îngrijorare tăcută.

— Cred că da. Am urmărit-o cum a sărit peste zid. Ar fi trebuit s-o vezi, Phagen, a fost uimitoare. A sărit într-un copac de pe pervazul camerei ei. Jur c-am crezut că n-o să reușească...

Kalheen înșiră o descriere a evadării lui Femke, care era în mod evident exagerată, dar Phagen aștepta răbdător până când își termină povestea.

— Zici că această crimă s-a întâmplat aseară? întrebă el când grăsanul se opri să răsufle.

— Da, aseară târziu.

— Tu ai fost pe afară atunci. Ai observat ceva neobișnuit?

— Nu, nimic. Eram... ăăă... stăteam de vorbă cu Neema, camerista pe care am întâlnit-o ieri în salonul servitorilor. Ne-am văzut din nou după cină. E o fată minunată, răspunse Kalheen, iar fața rotundă i se înroși și mai tare.

— Păi, cred că ar trebui să ne începem propria investigație, spuse Phagen gânditor. Dacă am putea s-o ajutăm pe ambasadoare, atunci ar trebui s-o facem.

— Absolut, Phagen. Sunt perfect de acord. Merg să-i chem pe Sidis și Reynik. Sunt sigur că ne vor ajuta.

— Pot să mă antrenez cu voi?

Reynik urmă câteva instrucțiuni primite și în cele din urmă găsi zona de antrenament armat, retrasă undeva în partea din spate a palatului. Nu-i fusese ușor să-și găsească drumul prin labirintul de coridoare din palat, dar acum, că știa unde se află, Reynik hotărî că la următoarea vizită avea să ocolească clădirile mai degrabă decât să le străbată.

Câțiva soldați din garda regală exersau cu săbiile. Păreau cu toții niște militari desăvârșiți. Când auziră cererea politicoasă a lui Reynik, cei doi care se aflau cel mai aproape de el se opriră din luptă și îl salutară. Amândoi îl priviră suspicioși pe tânărul soldat shandez.

— Shandez? întrebă nedumerit unul dintre bărbați.

— Exact. Am venit aici cu ambasadoarea într-o vizită diplomatică. Însoțitorii mei nu țin foarte mult să exerseze, dar mie mi-ar plăcea să mă antrenez. Vă deranjează dacă mă alătur?

— Deloc, spuse cel mai înalt dintre cei doi, cu un rânjet răutăcios. N-am avut ocazia să mă lupt cu niciunul dintre ai tăi la Kortag, așa că ar fi o plăcere să văd dacă voi, legionarii, sunteți la fel de buni pe cât șoptesc zvonurile. Bănuiesc că săbiile sunt în regulă. Sau ai o altă armă preferată?

Preț de o clipă, Reynik își aminti de încercările sale recente cu toiagul, dar alungă ideea.

— Nu mă deranjează, spuse. O să apreciez antrenamentul, oricare ar fi arma.

Gardianul îi aruncă o privire tăioasă, încercând să-și dea seama dacă tânărul soldat shandez încerca să se dea mare sau se pricepea, într-adevăr, să mânuiască toate armele. Părea prea

tânăr ca să fi fost antrenat la orice nivel cu mai mult de una, dar avea ceva în el care îi contrazicea tinerețea.

— Pot să împrumut o sabie cu care să mă antrenez? Eu a trebuit să predau toate armele când am intrat în palat. Nu mi-au fost încă înapoiate.

— Uite, poți s-o iei pe a mea, spuse soldatul mai scund, dându-i lui Reynik arma sa.

— Mersi.

Timp de câteva secunde, Reynik răsuci sabia, de încercare, simțindu-i greutatea și felul straniu în care se echilibra. Era diferită de a sa, dar înainte exersase cu suficiente săbii încât această diferență să nu fie semnificativă într-o ședință de antrenament.

Ridicând arma în chip de salut, în stil shandez, Reynik își luă poziția defensivă.

— Pur și simplu? Fără încălzire? Ești sigur că ești gata? întrebă adversarul lui Reynik, încruntat.

— O să mă încălzesc pe parcurs, răspunse el cu un rânjet.

Soldatul din garda regală ridică din umeri, salută repede și luă o poziție asemănătoare cu a lui Reynik. Fără alte avertismente, thrandorianul atacă. Lama sa trecu razant și violent pe lângă corpul lui Reynik. Acesta se feri ușor, ignorând ocazia subită de contraatac. Lovi încă o dată, iar Reynik îi păru și acum sabia, ușor ofensat de violența loviturilor gardianului. Sunetul de metal izbindu-se de metal era mai puternic decât cele care veneau dinspre celelalte perechi aflate la antrenament. Încleștarea subită și viguroasă a săbiilor atrase atenția asupra acestei perechi. Mulți se opriră să privească.

Gardianul se lansă într-o suită rapidă de lovituri, date cu mai multă forță decât era obișnuit într-un antrenament. Fiecare dintre acestea ar fi putut răni cu ușurință sau chiar omorî,

dacă şi-ar fi atins ţinta. Pentru o clipă, Reynik se întrebă dacă fusese o idee bună să vină aici.

De pe margine, era evident că gardianul încerca să impresioneze. Totuşi, Reynik putea face faţă provocării. Bloca şi para loviturile adversarului cu o graţie care nu putea fi negată.

Gardianul se repezi către Reynik, iar el se feri de sabie, astfel încât aceasta trecu pe alături fără să-l lovească, stârnind un uşor murmur de înfiorare din partea gardienilor care priveau de pe margine. Thrandorianul era rapid, dar nu suficient încât să-l îngrijoreze pe Reynik. Începu să-şi dorească să nu fi fost atât de nepăsător faţă de încălzirea iniţială.

Erau multe ocazii de contraatac, dar Reynik le ignoră. În schimb, se concentră în totalitate pe apărare. Nu avea intenţia de a răni pe cineva. Venise aici ca să construiască poduri, nu ca să le distrugă. În felul lui, considera că acesta este rolul său diplomatic, ca reprezentant al Shandarului. N-a fost obraznic. N-a vrut să atace, aşa cum ar fi făcut ceilalţi soldaţi. N-a făcut nimic provocator. Pur şi simplu a blocat şi a parat atacurile gardianului, asigurându-se că cei din jur vedeau că proceda intenţionat astfel. După câteva minute de luptă violentă, tactica sa începu să dea roade.

— Destul, Espen! Ar fi putut să te ucidă de zece ori sau mai mult.

Cel mai scund dintre cei doi gardieni făcu un pas în faţă, între cei doi combatanţi, forţându-i să se despartă, căci altfel ar fi riscat să-l rănească.

— Eşti într-adevăr talentat, legionare. Eu sunt Faslen. Tu cum te numeşti?

— Reynik, răspunse el, strângând ferm mâna pe care i-o întinsese Faslen.

— Bine ai venit, Reynik. Îmi cer scuze pentru ostilitatea colegului meu în acest antrenament. Te-ai descurcat bine şi

talentul de care ai dat dovadă face onoare legiunii tale. Spune-mi, cu câte arme poți lupta bine?

— Sunt bun în lupta cu toiagul, mă descurc cu arcul și arbaleta și știu să folosesc cum trebuie sulița, toporul și buzduganul. Totuși, mi s-a spus că abilitățile mele sunt cel mai bine puse în evidență în lupta corp la corp, adăugă Reynik modest.

— Dacă nu ești mai în vârstă decât pari, instructorii tăi au făcut o treabă uimitoare. Sunt sigur că putem învăța multe de la tine. Haide, să ne antrenăm mai *prietenește*, vrei? întrebă el, aruncându-i lui Espen o privire înțepătoare.

— Îmi pare rău, Reynik, m-a luat valul, se scuză Espen.

— Nicio problemă, Espen. Sunt sigur că un thrandorian care ar fi vizitat legiunile ar fi primit un test similar. De ce nu mai încercăm noi doi o dată înainte să încep cu Faslen? M-am încălzit un pic acum, sugeră zâmbind Reynik.

CAPITOLUL 7

— Intră, porunci dintr-odată vocea împăratului Surabar.

Lordul Danar inspiră adânc, deschise ușa, apoi păși iute înăuntru. Era ceva în glasul împăratului care-ți cerea sa stai drept și să arăți elegant, de parcă toți cei care intrau pe ușă erau la paradă. Experiența îndelungată de conducător militar îi înăsprise vocea lui Surabar, astfel încât inducea un sentiment instantaneu de inferioritate în toți cei care o ascultau. Danar aprecie că, pentru împărat, aceasta era o însușire folositoare. Vocea lui îl pusese la respect încă dinainte de a păși în încăpere.

Nici când trecu de ușă nu scăpă de senzația că era o persoană măruntă și că se afla sub observație. Camera avea puține piese de mobilier și un decor minimalist. Biroul mare la care stătea împăratul Surabar era așezat cu fața la ușă. Singurele ornamente de pe pereți erau niște arme încrucișate și câteva scene deprimante de bătălie, zugrăvite în tablouri și tapiserii. Danar nu avea unde să se așeze, așa că trase ușa în urma sa, înaintă și rămase în picioare în fața biroului.

În timp ce Danar se apropia, împăratul studia intens niște pergamente. Tânărul lord se opri și păstră tăcerea, simțind disconfortul unui școlar chemat în biroul directorului, fără să știe dacă este acolo ca să fie lăudat sau mustrat.

— Deci, lord Danar, cu ce te pot ajuta? întrebă Surabar direct. Presupun că n-ai venit să socializezi cu mine, căci sunt înclinat să cred că te învârți în alte cercuri.

Danar își împreună mâinile la spate, ca să nu-i trădeze nervozitatea mai mult decât avea s-o facă vocea. Palmele i se umeziseră deja și știa că se va juca inconștient cu degetele, dacă nu se străduia să împiedice acest lucru.

— Păi, nu, Maiestatea Voastră Imperială, nu chiar să socializez, spuse repede. De fapt, am venit să caut informații... informații despre lady Alyssa. Lordul Kempten m-a sfătuit să vorbesc cu Măria Voastră și mi-a spus că s-ar putea să știți unde este Alyssa.

Surabar îi aruncă lui Danar o privire care ar fi putut să străpungă și piatra.

— Deci lordul Kempten ți-a spus asta, da? Și ți-a mai spus lordul Kempten și altceva despre lady Alyssa sau de ce aș ști eu unde se află? întrebă împăratul, cu vocea ascuțită și cu ochii scânteindu-i periculos.

Tânărul lord se simțise ciudat încă de la început, dar acum simțea că e pe punctul de a fi prăjit de viu. Se gândi că poate nu fusese o idee atât de bună să-l asculte pe lordul Kempten și se strădui să alcătuiască un răspuns coerent.

— Nu, Maiestate. Lordul Kempten a insinuat că Alyssa este o femeie misterioasă de la curte, ceea ce nu a fost ceva nou pentru mine. A refuzat să-mi spună mai multe, dar mi-a dezvăluit că-i era îndatorat, fără să-mi dea detalii despre ce fel de datorie este vorba. De fapt, mi-a spus foarte puține despre Alyssa, doar că Măria Voastră ați putea să mă ajutați s-o găsesc, dacă nu vă supărați.

— Îndatorat? Kempten a spus că-i este îndatorat? Asta e interesant, comentă împăratul gânditor. Ești sigur că astea au fost cuvintele lui?

— Da, Maiestate. Lordul Kempten a vorbit destul de clar. Mi-a împărtășit și intenția de a-i oferi mulțumirile sale când o va vedea data viitoare la curte, răspunse Danar, dezorientat de interesul împăratului pentru un subiect pe care îl considerase minor în conversația sa cu bătrânul lord. Era, evident, mult mai important decât își imaginase.

— Și de ce, mai exact, vrei s-o găsești pe lady Alyssa? zise împăratul Surabar, apoi dădu din cap când încă nu terminase întrebarea. Uită că te-am întrebat asta. Este evident de ce o cauți. Din ce alt motiv ar căuta lordul Danar o tânără atrăgătoare de la curte?

— Maiestate, vă asigur că nu e o pasiune nechibzuită. O respect și o cinstesc pe lady Alyssa și doresc să explorez posibilitatea unei relații serioase cu ea, protestă Danar, căci indignarea îl făcu mai curajos.

— O relație între tine și lady Alyssa ar fi imposibilă din mai multe puncte de vedere. Îți sugerez să renunți s-o mai cauți și să te concentrezi în schimb pe aspectele mai serioase ale vieții la curte. Tatăl tău nu mă susține și îi înțeleg punctul de vedere. În ochii lui, eu sunt un impostor care a preluat tronul, un om de rând care n-ar fi trebuit niciodată să îmbrace mantia de împărat. Dar are câteva legături periculoase cu unii dintre cunoscuții săi. Îți sugerez să-i urmărești întâlnirile și uneltirile. Nu-l lăsa să facă nimic prostesc, altfel te vei trezi că ești capul familiei mai devreme decât te așteptai. Nu voi tolera trădarea. Cei vinovați vor fi pedepsiți conform tradiției. Nu-l lăsa pe tatăl tău să fie printre cei pe care îi dau exemplu sau zilele tale de cochetat cu domnițe vor fi de domeniul trecutului.

Împăratul Surabar își plecă din nou ochii în foile de pergament din fața sa, iar Danar înțelese că asta însemna sfârșitul discuției. Mânia clocoti în el ca printr-o fântână de foc în vârful unui vulcan.

— Asta-i tot? întrebă, ridicând ușor vocea, căci nu reuși să-și păstreze calmul pe de-a-ntregul. Politica e importantă, Maiestate, nu neg asta. Promit că voi face tot posibilul să-l conving pe tatăl meu să înceteze orice activități legate de trădare, dar vă rog, vă implor, spuneți-mi ceva despre Alyssa. Știți unde este?

Împăratul își ridică ochii, iar privirea lui era atât de calculată și de calmă, încât clocotul din inima lui Danar îngheță.

— Da, știu unde este Alyssa. Și nu, n-o să-ți spun. O să observ cu atenție, să văd dacă-ți ții promisiunea, și apoi, dacă sunt impresionat de eforturile tale, s-ar putea să revin asupra deciziei. Acum, du-te și fă ceva demn cu viața ta.

Acelui ton nu i te puteai împotrivi. Dădea ordine cu o autoritate absolută, pe care Danar se îndoia că ar fi putut s-o nege cineva. Îi venea greu să creadă că-și găsise curajul să-și țină pledoaria finală în fața împăratului, dar se bucura că o făcuse. Cel puțin, în felul acesta Surabar nu-l va considera un ratat total. Danar dăduse dovadă de hotărâre, chiar dacă Surabar simțise că era prost plasată.

Danar făcu o plecăciune, dar, chiar dacă Surabar observase gestul, păru să nu țină seama de el. Împăratul era deja cufundat în hârtiile sale. Danar ieși din încăpere în liniște. Pus pe gânduri, analiză porunca lui Surabar în vreme ce se îndrepta cu pași greoi pe coridoarele palatului către prima ieșire. Părea că n-are altă soluție decât să facă după cum dorea împăratul.

Tatăl lui Danar se implica în comploturi care ar fi putut să-l ducă la spânzurătoare. Împăratul era la curent cu acest fapt și lansase avertizarea la timp, așa că Danar nu putea s-o ignore. Dintr-odată, responsabilitățile vârstei și poziției sale în familie îl loviră în moalele capului. Trebuia să ia măsuri repede ca să salveze reputația familiei sale, dar n-avea deloc de gând să renunțe s-o mai caute pe lady Alyssa. Dacă doar asta

îl va convinge pe împărat să-l ajute s-o găsească, atunci așa să fie, se hotărî el.

Regele Malo era copleșit de sentimente. Mintea lui oscila sălbatic între furie și durere și îi era greu să gândească rațional, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

— De ce ar trimite împăratul din Shandar un asasin să-l omoare pe Anton? întrebă din nou camera goală, plimbându-se de colo-colo. Urzeala ambasadoarei a fost atât de eficientă, încât ar fi putut să mă doboare și pe mine la fel de ușor ca pe Anton, deci de ce el?

La situația aceasta confuză se adăuga durerea care-i umpluse ochii de lacrimi toată ziua. Uciderea lui Anton n-avea niciun sens, căci asasinul ar fi putut să-l omoare pe rege și să arunce țara din nou în haos. Era posibil ca împăratul să fi văzut în Anton adevărata forță care condusese la recentele victorii militare ale Thrandorului, dar cu siguranță asta nu era de ajuns ca să-l amplaseze deasupra regelui pe lista cu inamici.

Și acum mai era și confuzia legată de moartea contelui Dreban. Era un alt asasinat sau pur și simplu contele fusese la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit? Nu existau legături evidente între interesele lui Dreban și cele ale lui Anton, iar cei doi se situau în puncte diametral opuse în cercurile politice și sociale. Malo n-avea de gând să jelească moartea contelui, dar în fața împăratului shandez va protesta puternic pentru uciderea lui. Oricare ar fi fost motivul din spatele acestor crime, ambasadoarea Femke trebuia să răspundă la o mulțime de întrebări. Regele Malo era hotărât să poruncească să fie găsită și adusă în fața lui, ca să-i poată pune personal acele întrebări.

— Krider! strigă el. Krider, vino aici acum, te rog.

Ușa se deschise aproape în aceeași clipă. Și ochii lui Krider erau înroșiți din cauza lacrimilor vărsate de curând, dar reuși să-și țină emoțiile în frâu când făcu o plecăciune rigidă în fața regelui.

— Da, Maiestate?

— Cheamă cel mai rapid mesager. Vreau să-i trimit o scrisoare vecinului nostru, împăratul Surabar. N-a mai fost un asasinat în Thrandor de peste o sută de ani și n-o să stau degeaba, să las chestiunea fără răspunsuri. Spune-le celor de la grajduri să pregătească cel mai bun cal. Vreau ca scrisoarea mea să ajungă în mâinile împăratului într-o săptămână.

— Da, Maiestate, imediat, spuse Krider, plecându-se din nou.

Malo știa că e imposibil să ajungi în Shandrim într-o săptămână, dar era hotărât să-l zorească pe mesagerul regal cât putea de tare. În momentul în care bătrânul servitor închise ușa, Malo se așeză la birou și începu să-și compună scrisoarea de protest. Nu avu nicio reținere în limbaj și aruncă vina pentru aceste atrocități categoric în curtea împăratului. După ce o semnă, ezită o clipă. Oare se pripea? Era o misivă de condamnare care putea cu ușurință să stârnească un război.

— Nu, spuse hotărât. A trecut de mult vremea reacțiilor potolite. În lunile din urmă s-au succedat numai acte de nebunie violentă. Să vadă și Surabar că sunt mânios și îndurerat de acest ultim act de agresiune. Nu voi mai face pe conducătorul blând al unui regat minor.

Femke ateriză pe podea și se rostogoli, rămânând ghemuită, într-o poziție de atac, cu un cuțit scos și brațul pregătit să-l înfigă cu toată forța. Într-o clipă, privi roată prin cameră și își dădu seama că Shalidar plecase. Cât de departe ajunsese, nu era sigur; instinctele îi spuneau că părăsise clădirea, dar n-avea rost să-și asume riscuri inutile. Femke nu plănuia să iasă din

casă pe ușa din față, căci astfel Shalidar avea prea multe șanse să-i demonstreze că se înșelase. În schimb, își luă rucsacul, își aruncă lucrurile înăuntru și îl puse pe umeri.

Câteva minute mai târziu, Femke părăsea casa, ieșind pe fereastra de la bucătărie.

Escaladă peretele din spatele clădirii ca un păianjen, apoi se târî pe panta ușoară a acoperișului din plăcuțe de ardezie. Corpul încă o mai durea în diverse locuri, dar, pentru moment, mândria personală o durea mai mult. Fusese luată prin surprindere de asasinul care intrase pe nesimțite în casă și acum era hotărâtă să nu-l lase să iasă învingător pe deplin. Perseverența ei încăpățânată o făcea să-și forțeze corpul dincolo de oboseală și durere.

Cu simțurile ascuțite de natura periculoasă a situației, Femke se furișă pe partea cea mai înaltă a acoperișului și inspectă strada. Preț de un minut întreg ochii săi scrutară colțurile întunecate și umbrele străzii, în căutarea asasinului. Cu siguranță Shalidar n-ar fi putut ajunge departe, se gândi, în scurta perioadă cât ea așteptase nemișcată în bucătărie. Nu-i venea să creadă că personajul acesta alunecos îi scăpase atât de ușor. Ar fi putut chiar să se afle în continuare în casă, dar, din nou, instinctul îi spunea altceva. De asemenea, bărbatul ar fi putut să anticipeze faptul că ea se va urca pe acoperiș. În cazul acesta, probabil că ar sta pe partea interioară a străzii, pentru ca ea să nu-l poată vedea de la înălțime.

— OK, Shalidar, pe unde ai luat-o? șopti Femke ca pentru ea. Dacă aș fi în locul tău, unde m-aș duce? Aș lua-o... la stânga, cred.

Odată hotărâtă, Femke începu să se deplaseze de-a lungul acoperișului, încercând să rămână cât putea de jos, ca să nu i se vadă silueta în luminile din susul dealului. N-ar fi vrut să-i

îndeplinească dorința lui Shalidar și să se lase prinsă de gărzile regale la doar câteva minute după ce-a ieșit din casă.

Cel puțin Femke era acum îmbrăcată în hainele închise la culoare, mai potrivite pentru camuflare. Fața și părul îi erau curate și șansele de a atrage atenția în public erau mai mici, dar n-avusese timp să-și schimbe înfățișarea în mod semnificativ. Oricine ar fi avut o descriere detaliată a ei ar fi recunoscut-o cu ușurință ca fiind ambasadoarea Shandarului.

Din fericire, Shalidar o prinsese înainte să apuce să folosească pentru deghizare puținele articole pe care le avea în rucsac. Două proteze pentru gură care să-i schimbe forma obrajilor, împreună cu o perucă cu păr negru care s-o înlocuiască pe cea deschisă la culoare pe care o folosea, și Femke știa că ar putea arăta foarte diferit de descrierea pe care o știau gărzile regale. Avea de gând să opereze transformarea imediat ce găsea ocazia.

Ajunse la ultima casă din șir și se cocoță din nou pe vârful acoperișului. Îl localiză imediat pe asasin pe o stradă alăturată. Era însoțit. O patrulă a gărzii regale vorbea cu el. După gesturile pe care le făcea, le dădea indicații asupra casei în care o găsise pe Femke.

— Să te ia naiba, Shalidar, dar lucrezi fin, nemer...

Femke nu apucă să-și termine blestemul scrâșnit, căci trebui să se ascundă după vârful acoperișului, ca să nu fie văzută de către patrulă. Controlându-și perfect mișcările, coborî ușor spre partea din spate a casei și începu să caute un mod convenabil de ajunge jos, pe pământ. Colțul clădirii se dovedi potrivit, cu numeroase puncte de sprijin.

În câteva clipe coborî și se strecură pe stradă aproape de locul în care îl văzuse pe Shalidar cu patrula. Gardienii porniră către strada transversală, în direcția în care arătase Shalidar. Femke îl văzu în treacăt pe asasin dispărând după un colț,

undeva mai la vale, pe o stradă paralelă. Știa că va trebui să fie extrem de atentă dacă voia să-i ia urma lui Shalidar. Acesta avea să folosească multe dintre trucurile pe care Femke le încercase pentru a-l prinde mai devreme, atunci când fugise din casa contelui Dreban. Experiența ei cu asasinul îi spunea că era foarte posibil ca el să aibă câteva trucuri noi și capcane proprii, așa că trebuia să fie de două ori mai atentă.

Shalidar se aștepta ca ea să-l urmărească, dar lui Femke îi trecu deodată un gând prin minte și tot scenariul urmăririi periculoase deveni irelevant. În ziua în care intrase în Mantor cu cei patru însoțitori ai ei, își aminti că văzuse pe cineva care semăna cu el dispărând într-una din casele mai mari aflate sus, pe deal. Își aduse aminte exact unde era casa și zâmbi larg.

— Pun pariu pe ultimul meu sennut de cupru că acolo stai, Shalidar, mormăi bucuroasă. E timpul să schimbăm regulile. Ne-am jucat prea mult de-a șoarecele și pisica după regulile *tale*. Acum poți să joci un pic și după cum cânt eu.

Având grijă să nu fie văzută de la distanță, o luă pe străzi într-o direcție complet diferită de cea în care pornise Shalidar. Apoi, cufundată în umbră, ascunsă pe o alee lăturalnică tăcută, își dădu jos rucsacul și își scoase puținele obiecte cu care avea să se deghizeze. Peruca și protezele pentru gură vor fi îndeajuns pentru această seară, hotărî ea încrezătoare. A doua zi avea să fie destul de ușor să-și mai ia provizii din piața desfășurată pe străzile orașului de jos. Știa că până mâine la prânz va deveni aproape invizibilă.

O oră mai târziu, instalată într-o cămăruță într-unul din hanurile aflate la baza Mantorului, Femke se relaxa într-un pat îngust. În ciuda durerilor care îi străbăteau corpul, alunecă imediat într-un somn adânc și fără vise, încrezătoare că nimeni nu-i va da de urmă peste noapte.

Când se trezi, soarele răsărise de câteva ore, iar mirosul de mâncare gătită care intra pe geam îi făcu burta să chiorăie de foame. Atunci își dădu seama că nu mâncase nimic timp de o zi întreagă, ceea ce explica de ce era atât de flămândă acum.

Cu un geamăt de durere, se dădu jos din pat și, când se ridică în picioare, se îndreptă de spate. Nu era nicio părticică a corpului care să n-o doară, dar după ce-și luă ligheanul cu apă și bucata mică de săpun lăsate în fața ușii, descoperi mulțumită că în multe locuri durerea era mai redusă atunci când se mișca. Mușchii îi erau acum țepeni de la efortul la care îi supusese cu o zi în urmă, dar dacă nu îi va forța prea tare timp de o zi sau două, rănile minore pe care le suferise în timpul evadării ar trebui să se vindece repede.

În timp ce-și așeza peruca în oglindă, se gândi dintr-odată că Shalidar fusese cel care cotrobăise prin rucsacul ei în casa contelui Dreban, iar nu contele, așa cum presupusese inițial. Se hotărî că n-avea rost să-și asume riscuri. Așa că decise că, imediat după ce va termina micul dejun, primul lucru pe care-l avea de făcut în ziua aceea era să-și cumpere două rânduri de haine complet noi și câteva obiecte mai elaborate cu care să-și alcătuiască deghizările.

Se părea că aromele divine de mâncare ce se strecuraseră în camera ei nu veneau de la bucătăriile hanului, ci de la una din tarabele de afară. Strada cea mai de jos din Mantor avea tarabe înșirate și de o parte, și de alta. Din câte își putu da seama Femke, piața era semi-permanentă. Negustorii mai săraci își strigau mărfurile de pe tarabele improvizate, în competiție directă cu magazinele permanente din clădirile de pe stradă.

La câteva tarabe se serveau sandviciuri. Feliile groase și fierbinți de carne de porc prăjită, dată prin sos și așezată între bucăți de pâine proaspătă alcătuiau o gustare consistentă. Fiecare vânzător striga tare că sosul lui era cel mai bun din

Mantor. Femke se gândi că toți spuneau adevărul, pentru că gusturile diferă.

Își puse lucrurile în rucsac și părăsi hanul, ca să se alăture forfotei de pe străzi. Hangiul insistase să i se plătească toate cheltuielile cu o seară înainte, așa că nu mai avea nicio notă de achitat. Femke se îndoia că se va caza de două ori în același loc în următoarele câteva seri. Hotărî că era mai bine pentru moment să aleagă la întâmplare unde va sta. Tânăra spera în străfundul său că, folosindu-se de experiența pe care o avea în adunarea informațiilor, va fi în stare să adune suficiente dovezi cât să-l pună repede la zid pe Shalidar. În felul acesta, ar putea să repare orice daună diplomatică survenită din cauza acestei chestiuni, înainte ca lucrurile s-o ia razna.

Femke s-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi trebuit să rezolve problema în Shandar. Shalidar se simțea mai confortabil aici decât ea și era limpede că asasinul mai fusese în Mantor înainte.

Ținând în mână un sandvici imens și fierbinte, Femke se plimba pe strada mare a pieței, căutând haine potrivite și alte obiecte necesare. Toate acestea se găseau din abundență. Ar fi putut să cheltuiască de zece ori banii pe care îi avea, dar era conștientă că mica sumă pe care o înșfăcase în timpul evadării din palat n-avea să țină mult. N-ar fi inteligent să cheltuiască tot din prima zi. Mai era varianta de a fura bani, dar aceasta conținea și un element de risc.

Trecuseră câțiva ani de când Femke fusese nevoită să supraviețuiască în Shandrim, orașul său natal, cu banii altora, dar acum era mult mai pricepută în această artă decât fusese în acele zile întunecate. Dacă nu fusese chiar cel mai bun tânăr hoț de buzunare din Shandrim, atunci cu siguranță se numărase printre cei mai buni. Timp de câțiva ani, supraviețuise confortabil din recolta de genți și podoabe, pe care le vindea pe piața neagră. În acea perioadă nu fusese nici

măcar aproape de a fi prinsă. Apoi, într-o zi, își alesese ținta nepotrivită și viața i se schimbase pentru totdeauna.

Privind înapoi, tentativa de a ușura buzunarul lordului Ferrand fusese de fapt o greșeală cât se poate de fericită, căci el a fost cel care i-a transformat abilitățile neobișnuite în ceva productiv și legitim. El o antrenase în arta de a fi spioană.

Procesul fusese îndelungat, mai ales partea în care trebuia s-o învețe eticheta nobilimii și arta mai rafinată legată de comportamentul unei domnițe de la curte. În orice caz, lordul Ferrand fusese răbdarea în persoană de-a lungul procesului de instruire și avusese un mod minunat de a găsi ceva bun până și în cele mai dezastruoase tentative ale ei de a învăța lucruri noi.

Femke a trăit în casa lui pe parcursul acestui proces, ruptă de lumea exterioară, până când noul ei maestru s-a declarat mulțumit că era pregătită. Cu încurajări și îndrumări constante, Femke se transformă dintr-un copil al străzii isteț într-un spion sofisticat și cu abilități deosebite în mai puțin de un an. Nu mai cunoscuse o perioadă atât de fericită în copilăria ei. Casa în care locuia familia ei nu fusese un loc vesel, așa că restricțiile pe care lordul Ferrand i le impusese libertății sale nu o deranjaseră prea tare. Dar nici n-au împiedicat-o să testeze limitele și resursele lordului, despre care Femke află repede că erau mai mult decât adecvate ca s-o stăpânească. După cum o prinsese cu mâna în buzunarul lui când s-au întâlnit pentru prima oară, tot așa lordul o prinsese și când încerca să se strecoare într-o vizită în oraș. Dar pentru că Ferrand părea că vede tot și o amenințase că o aruncă înapoi pe stradă dacă mai iese vreodată din cuvântul lui, Femke învățase să se poarte frumos.

Tânăra avea speranțe mari că va reuși cumva să rezolve situația de aici, din Mantor, înainte să fie nevoită să fure, dar era liniștitor să știe că nu avea să moară de foame, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Știa cu cine are de-a face, ceea ce îndepărtă

incertitudinile din ziua precedentă. Dacă Shalidar n-ar fi ținut să-i râdă în nas, atunci poate că i-ar fi trebuit săptămâni întregi să descopere cine era în spatele înscenării. Pe Shalidar îl cunoștea, așa că probabil va fi simplu să-și dea seama, pe măsură ce aduna informațiile, ce măsuri de precauție sunt necesare.

Pe stradă se vedeau patrule ale gărzilor regale, dar niciuna dintre acestea nu se arătă interesată de Femke. Peste numai câteva ore, tânăra spioană știa că va putea să umble fără să fie recunoscută. Asemeni unui cameleon, avea să se piardă pur și simplu pe fundalul vieții de oraș.

Femke își alese pe îndelete două rânduri de haine și se interesă discret cine furnizează palatului uniformele pentru angajații casei regale. Și-a amintit că auzise o conversație între doi servitori când era în palat. Una dintre cameristele mai în vârstă urma să iasă la pensie în curând, iar această informație era cât se poate de folositoare.

În calitate de spioană, Femke fusese învățată că minciunile funcționau cel mai bine atunci când erau spuse în contexte convingătoare. În acest fel, aluziile vagi pe care le făcuse în legătură cu natura postului de cameristă pe care spera să-l obțină, combinate cu faptul că se știa că va fi un loc liber, i-ar fi făcut pe oamenii cu care vorbise să pună cap la cap aceste detalii, în cazul în care ar fi fost chestionați. De fapt, acest post liber o făcu pe Femke să pară convingătoare și află repede numele persoanei care furniza uniformele.

La scurt timp după aceea, spioana își luă o uniformă de cameristă pentru palat. Aceasta fusese cumpărată sub același pretext. Nu-i fuseseră adresate întrebări, iar ea nu oferi de bunăvoie nicio informație, lăsându-i în schimb pe negustori să tragă propriile lor concluzii.

Din prăvălia unui alchimist își luă un ulei pentru corp care să confere pielii ei o nuanță închisă, un auriu profund care

avea să dureze o săptămână. Își cumpără de asemenea decolorant pentru a-și deschide nuanța părului până la un blond pal și machiaje pentru a-și colora buzele și pleoapele după o modă populară în prezent printre toate femeile din Mantor, indiferent de rang. Mai luă o altă perucă brunetă, dar într-un stil diferit de al celei pe care o avea și fu mulțumită și de măsură, și de calitate. Peruchierii din Thrandor stăpâneau tehnici mult mai avansate față de cei din Shandar, iar Femke se jură că n-avea să mai cumpere niciodată peruci din Shandar.

Mai târziu în după-amiaza aceea, după ce își luă o cameră la un alt han, Femke se transformă într-o femeie diferită de cea care se cazase cu ceva timp în urmă. Nimeni n-o băgă în seamă nici în han, și nici pe stradă. Noile haine (în afară de uniformă) fuseseră alese special să nu atragă atenția. Și se părea că alesese bine.

— OK, Shalidar, să vedem ce pui la cale, mormăi ea pentru sine. Mai întâi, cred c-o să fac o vizită la casa unde te-am văzut intrând acum câteva zile.

Femke știa că nu va fi ușor să stabilească o legătură între Shalidar și baronul Anton. În plus, va fi delicat, dacă nu chiar imposibil, să demonstreze că Shalidar îl omorâse pe baron, când broșa ei fusese găsită în mâna lui încleștată. Compararea rănilor provocate de cuțit va dovedi, de asemenea, o potrivire cu lamele ei, dar ea știa că astfel de probe pot fi văzute ca fiind circumstanțiale, doar dacă pumnalul ei dispărut n-ar fi fost găsit la locul asasinării lui Anton. A doua crimă ar fi putut fi de ajutor. Însemna că Shalidar ar avea nevoie de două alibiuri, ceea ce ar fi putut înclina balanța în favoarea ei, măcar un pic, dar era prea devreme ca să știe sigur.

Îi luă o oră să urce în oraș și să ajungă la casa cea mare în care îl văzuse pe Shalidar. Pentru o clipă care păru că durează o veșnicie, Femke studie imensa proprietate, pierdută în gânduri.

— E totul în regulă, domniță, pot să vă ajut?

Vocea unui negustor care era în trecere o înfioră ușor pe Femke. Văzuse că e în preajmă, dar nu-l băgase în seamă, considerându-l irelevant și inofensiv. Acum mintea și corpul îi erau în alertă. Oricine s-ar fi arătat preocupat de ea era un posibil pericol, așa că Femke răspunse cu grijă, încercând să nu-i stârnească și mai mult interesul.

— Sunt bine, domnule, deși, dacă mi-aș permite să întreb, știți cumva a cui este casa aceea frumoasă? Clădirea și grădinile sunt încântătoare.

— Într-adevăr, da! Casa îi aparține unuia dintre puținii negustori de carieră de aici. Se ocupă de negoț în Thrandor de câțiva ani și e foarte respectat pentru cinstea și reușitele sale în afaceri.

— Nu cumva îl cheamă Shalidar? întrebă Femke, care deja știa răspunsul.

— Shalidar, el e. Îl cunoașteți? Un om bun din toate punctele de vedere, deși nu m-aș mira dacă nu i-ar fi bine în următoarele câteva săptămâni, spuse negustorul coborându-și glasul, de parcă ar fi împărtășit un secret.

— Îl știu numai din auzite, domnule. N-o să-i fie bine, ziceți? De ce? întrebă ea curioasă.

— Cu siguranță ați auzit veștile, nu? Mai întâi, ambasadoarea din Shandar l-a ucis pe baronul Anton cu două seri în urmă și se spune c-ar fi lovit din nou aseară. De data aceasta, victima a fost contele Dreban. Cum e și normal, situația a provocat și mai multe resentimente față de shandezi, dacă asta e posibil.

— Am auzit ceva de genul ăsta, spuse Femke, încuviințând din cap. Înțeleg că sunt patrule care o caută prin tot orașul. Vă rog, domnule, mai permiteți-mi o întrebare. Deși am mai auzit de negustorul Shalidar înainte, nu știam că deține proprietăți aici, în Mantor. Casa o are de mult?

— Cred că de câțiva ani, domniță. E negustor în Mantor de multă vreme, dar cred că mai are treburi și prin alte locuri în lume — un om cât se poate de bogat. Cred că acum se află în oraș, deși călătorește des. Înainte să sosească, acum o săptămână, nu mai fusese văzut în Mantor de ceva timp, dar, ținând cont de recentele tulburări, probabil că e mai bine așa. Bănuiesc că-și dorește să fi stat deoparte mai multă vreme, dacă mă gândesc la povestea asta cu ambasadoarea.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, domnule. Nu vreau să vă mai reții. O să mă asigur că-l complimentez pe negustorul Shalidar pentru gustul în materie de case, dacă mă întâlnesc cu el.

Femke merse mai departe, în jos, pe stradă, cu pas domol. Shalidar avea o proprietate substanțială în Mantor, iar această întorsătură neașteptată de situație se putea dovedi cu ușurință problematică. Dacă Shalidar avea o reședință aici și o reputație bună de negustor, probabil că se bucura de mulți aliați în oraș. Deci va fi mai greu să-i convingă pe thrandorieni că au crescut o viperă la sân în tot acest timp.

Dacă Shalidar făcea aici comerț legal de câțiva ani, atunci cuvântul său de negustor cinstit era mult mai apreciat decât cel al unei ambasadoare care venise doar de câteva zile și era primul suspect pentru două crime.

Jocul devenea tot mai complex cu fiecare minut care trecea și avea să fie greu de câștigat dacă Shalidar deținea toate atuurile.

— Hai, Femke, gândește! Ce ar fi făcut Ferrand acum? murmură, încercând să se concentreze la tot ce ar fi putut să aducă o rază de lumină în groapa întunecată care amenința s-o înghită.

„Ferrand nu și-ar fi pierdut calmul", își zise. „Și, mai presus de toate, nu s-ar fi dat bătut." Gândul acesta o făcu să pășească mai ușor.

CAPITOLUL 8

—Domniță ambasador, domnia voastră sunteți?

Femke îngheță. Pentru o fracțiune de secundă, inima îi săltă în piept, iar mâna i se duse instinctiv pe mânerul unui cuțit. Avu nevoie de o clipă pentru ca mintea să înregistreze vocea și să încheie procesul de identificare.

— Kalheen! Cum de rătăcești prin palat la ora asta târzie din noapte? întrebă Femke în șoaptă și se întoarse cu fața la servitorul său shandez.

Nu putea să-și imagineze cum de-o recunoscuse, dar faptul că se întâmplase asta o neliniștea. Era atât de prost deghizată încât putea fi identificată imediat? „Nu, cu siguranță nu", se gândi ea. Gărzile nu dăduseră nici cel mai mic semn că ar ști cine este când intrase pe poarta pentru angajați.

— Aș putea să vă pun aceeași întrebare, lady Femke, șopti Kalheen aspru, trăgându-se mai aproape și uitându-se de jur împrejur de parcă ar fi așteptat să dea de necaz în fiecare secundă. Ați înnebunit de tot, să vă întoarceți aici atât de curând? Ați intrat într-o capcană, doamna mea. Gărzile regale vă așteaptă. Am auzit ieri cum erau instruiți în legătură cu asta, așa că am stat toată seara în partea asta de palat, sperând să vă găsesc înaintea lor. Din fericire, zeul Shand mi-a purtat noroc, dar acum trebuie să plecați, și încă repede. Plecați de aici și nu vă mai întoarceți.

Tonul lui Kalheen era atât de hotărât, încât Femke aproape că cedă tentației de a fugi către cea mai apropiată ieșire, dar rămase pe poziții, căci era curioasă și avea nevoie de informații. Tânăra spioană nu putea să facă nimic dacă nu afla mai multe despre ce se întâmpla. Voia foarte mult să se uite prin camerele baronului Anton, sperând să găsească ceva, orice, care ar fi putut să-l lege pe Shalidar de moartea lui. Fără dovezi care să susțină ceea ce ea știa că este adevărat, Femke își dăduse seama că nu are nicio șansă de a ieși din această situație și că viitorul nu-i poate fi decât întunecat.

— Kalheen, înainte de a pleca, trebuie să-mi spui cum de m-ai recunoscut, zise Femke, uitându-se repede într-o parte și în alta a coridorului. Nu văzu pe nimeni. Credeam că deghizarea mea e bună, dar tu m-ai recunoscut imediat.

— Lady, deghizarea e în regulă, dar am călătorit împreună timp de trei săptămâni, vă aduceți aminte? De asemenea, vă mărturisesc că știam care vă este adevărata meserie înainte de a pleca din Shandar.

— Cum așa? întrebă Femke, cu adevărat șocată.

— Eu îmi țin ochii deschiși, doamna mea. Au fost dintotdeauna destui spioni prin palat și, după atâția ani în care am lucrat acolo, cred că m-am obișnuit să-i recunosc. Ați fost unul dintre cei mai dificil de detectat, dar probabil că m-am perfecționat și eu cu timpul.

— La naiba, dacă aș fi știut că ai așa spirit de observație, te-aș fi folosit mai eficient în călătoria asta, înjură Femke, furioasă pe ea însăși pentru că-l judecase greșit pe servitorul cel vorbăreț. Spune-mi, ai mai observat și pe altcineva din Shandrim aici, în palat?

Kalheen zâmbi.

— Dacă vorbiți despre Shalidar, de ce nu spuneți așa? Lucrurile sunt mult mai ușoare dacă sunteți cinstită. De fapt,

doamna mea, nu e timp pentru asta. Vorbesc serios, trebuie să plecați de aici acum.

— Nu, Kalheen, trebuie să știu. L-ai văzut pe Shalidar în noaptea în care a fost asasinat Anton? Trebuie să încep să pun totul cap la cap cât pot de repede. Știi cine este Shalidar, dar știi cum își câștigă existența?

— Bănuiesc că e și el un spion, doamna mea. Nu l-am văzut pe aici în seara crimei, dar a fost în palat a doua zi, cred. A avut câteva întâlniri cu regele și cu câțiva dintre nobilii mai în vârstă. Nu sunt sigur cu cine anume s-a întâlnit sau în ce ordine, pentru că nu l-am urmărit. Dacă mă gândesc mai bine, cred că Shalidar a fost gazda unui soi de cină festivă în seara crimei, pentru că a doua zi, când l-am văzut aici, în palat, îmi amintesc că i se mulțumea pentru ospitalitate. Un nobil care era în trecere a comentat că toată lumea se simțise bine. De ce? Nu lucrați împreună aici?

— Nu, Kalheen, nu lucrăm împreună. Shalidar nu e spion. E asasin — unul dintre cei mai buni pe care Shandarul îi are de oferit. Din nefericire, drumurile noastre profesionale s-au intersectat în urmă cu puțină vreme și eu i-am dat peste cap câteva dintre planurile personale. Cred că el mi-a întins cursa asta, dar n-am nimic solid pe care să fondez acuzația.

— Asasin, răsuflă Kalheen, vădit înspăimântat doar la auzul cuvântului. Pe numele lui Shand, lady! Ieșiți de aici acum. Dacă ați întâlnit un asasin, sunteți ca și moartă dacă nu o luați la fugă.

— Adună-te! ordonă Femke în șoaptă, dar cu vocea hotărâtă. N-am timp de panică. Am nevoie de ajutorul tău și asta chiar acum. Unde stătea baronul Anton? Trebuie să mă uit prin camerele lui. S-ar putea să găsesc indicii acolo, dovezi de care am nevoie ca să-l pun la zid pe Shalidar. Știu că șansele sunt mici, dar trebuie să arunc o privire.

— E o capcană, lady. Nu vă duceți, insistă Kalheen. Gărzile regale au împânzit partea aceea a palatului toată ziua. Veți fi recunoscută fără îndoială. Shalidar probabil că a anticipat că veți face asta. Dacă e un asasin atât de bun pe cât sugerați, atunci nu veți găsi dovezi acolo. Asasinii de vârf nu lasă niciodată urme, ar trebui să știți asta.

Nici nu-și termină bine fraza, că un zgomot ușor, venit din spatele ei, îi atrase atenția lui Femke. O patrulă a gărzilor regale apăru de pe un coridor lateral și se îndreptă către ei. Soldații erau încă la o oarecare distanță și Femke era pe punctul de a-i spune lui Kalheen să se prefacă, dar o mână puternică o apucă de încheietură și-i răsuci brațul la spate, cu o forță care îi provocă durere.

— Ce faci, Kalheen? mârâi către el, îngrozită.

— Aveți încredere în mine, doamna mea. Promit c-o să fac tot posibilul să vă eliberez, șopti el. Apoi strigă tare către gărzile regale care se aflau pe coridor: Uitați-o, am prins-o. Nu-i nevoie să vă grăbiți, domnilor, nu pleacă nicăieri.

Femke gemu ușor și se uită înapoi, să verifice coridorul și în cealaltă direcție. Un alt grup de gărzi apăru și de pe partea opusă și se apropie de ei. Femke abandonă dintr-odată orice gând de a scăpa din strânsoarea lui Kalheen și a fugi pentru a-și recâștiga libertatea. N-avea rost, era încolțită de soldați. Ar fi trebuit să-l asculte pe Kalheen de la început. Încercase să-i spună să fugă, dar ea a crezut că știe mai bine. Până acum, în această călătorie în Thrandor, Femke nu era chiar mândră nici de aptitudinile, și nici de judecățile ei.

— Să te ia naiba, Shalidar! înjură ea printre dinții încleștați. Cum de ești atât de mult înaintea mea?

Gardienii n-au fost foarte duri, dar nici blânzi. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să-i strângă mâinile la spate cu o pereche de brățări metalice, legate între ele cu un lanț scurt

și închise cu o încuietoare dublă. Chiar și rămasă singură cu șperaclul preferat, Femke știa că i-ar fi greu să desfacă aceste legături, căci mâinile ei nu aveau suficient spațiu de manevră încât să fie eficiente.

Gardianul șef îi mulțumi lui Kalheen pentru ajutor, apoi îi spuse să se întoarcă la treabă sau în camera sa, unde știa el că trebuie. Femke era mulțumită că nu-l reținuseră și pe el, căci el încercase să-o avertizeze, dar, în încăpățânarea ei, ea refuzase să asculte. N-avea rost să se văicărească acum de judecata ei, așa o învățase Ferrand. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să se conformeze și să fie gata să profite de orice greșeală cât de mică pe are aveau s-o facă supraveghetorii ei.

Cu mâinile strâns legate la spate, Femke era condusă pe coridoare către camerele centrale ale regelui. Încăperea în care se țineau audierile, biroul personal al regelui, sala curții regale și multe dintre celelalte camere de zi pe care le folosea pentru întâlniri sau primirea oaspeților se aflau toate în zona centrală a palatului. Gardienii vorbeau foarte puțin, doar îi mai ordonau din când în când să se miște, ceea ce pentru Femke era ridicol. N-avea cum să se oprească, de vreme ce era împinsă cu putere în spate.

Ajunseră pe coridorul care ducea către biroul personal al regelui. Gardianul-șef se opri.

— Țineți-o aici și n-o scăpați din ochi. Aduceți-vă aminte ce am discutat. Nu vreau ca vreunul dintre colaboratorii săi să aibă nici cea mai mică șansă de a o elibera. O să-l informez pe Maiestatea Sa că ambasadoarea a fost capturată. Nu va dura mult.

Femke era ușor amuzată. „Colaboratori!", se gândi, cu un zâmbet amar. „Ce n-aș da acum pentru câțiva colaboratori!"

Apoi își dădu seama că de fapt chiar are un colaborator în Kalheen, dar n-avea rost să se bazeze pe asta. Ce-ar putea să

facă el pentru ea acum? Nimic. Femke era pe cont propriu și așa fusese de la început. Nu putea decât să spere că va avea inspirație și șansa de a-și folosi iscusința pentru a scăpa din această situație tot mai disperată.

Într-un fel, se îndoia că vreuna dintre ustensilele ei avea să scape de inevitabilul control până la piele care urma. Era uimită că gardienii nu o scuturaseră deja de diferitele cuțite pe care le avea ascunse asupra ei, dar trebuia să fie o contorsionistă ca să ajungă la ele cu mâinile legate și nu putea face mare lucru cu ele.

Gărzile regale au dus-o către biroul regelui și au ținut-o afară în vreme ce liderul lor bătu la ușă. Dinăuntru se auzi un ordin înfundat de a intra, iar Femke recunoscu vocea regelui. Gardianul se strecură înăuntru, apoi urmă un dialog scurt, pe care cei care așteptau pe coridor nu-l putură auzi.

Deodată, ușa se deschise din nou și gardianul făcu semn ca Femke să fie adusă înăuntru. Când păși înainte, fu împinsă în spate cu destulă forță, astfel încât se împiedică de prag. Femke se uită înapoi peste umăr la fața ușor amuzată a gardianului care o împinsese, apoi îi aruncă o privire care i-ar fi făcut pe toți cei care o cunoșteau să doarmă iepurește cel puțin o lună.

Când se uită din nou în față, văzu că regele o studia atent. Avea pe chip o expresie pe care nu crezuse că o va vedea vreodată și care îi dădu fiori.

— Uitați, Maiestate, ce v-am spus? A fost prinsă, exact cum am zis. N-aș fi deloc surprins să aflu că nu *Maiestatea Voastră* era ținta ei în seara asta, dar, din fericire, după cum am spus și mai devreme, o cunosc pe tânăra aceasta și știu cum acționează. Vă sugerez, Maiestate, s-o terminați cu ea repede și fără milă, căci regatul nu va fi în siguranță până când asemenea scursuri nu vor fi exterminate.

În clipa în care vocea începu să vorbească, Femke știu că fusese din nou cu un pas în urmă. Shalidar era în aceeași

încăpere cu regele și Femke începu să se simtă ca o marionetă manevrată de niște sfori pe care asasinul le trăgea după bunul plac. Acum, dansul era unul agitat, care ar fi putut foarte ușor să o ducă spre moarte.

— Ei bine, negustor Shalidar, oricât de dureros ar fi să recunosc, se pare că ai avut dreptate de la început, spuse regele Malo cu un oftat greoi. N-aș fi crezut dacă n-aș fi văzut-o pe ambasadoarea Femke cu ochii mei. Nu pot să vă spun, domniță ambasador, dacă într-adevăr asta sunteți, cât de dezamăgit sunt că acele cuvinte curajoase pe care ați spus că le aduceți din partea împăratului nu s-au dovedit a fi adevărate. Speram foarte tare ca toate neplăcerile din ultimele luni să fi rămas în urmă, dar se pare că vremurile grele sunt abia la început. Aveți vreo explicație pentru ce-ați făcut în ultimele două zile? De ce sunteți acum îmbrăcată ca o servitoare de-ale mele și deghizată astfel încât numai cei care știu ce să caute să vă poată identifica?

— Maiestate, începu Femke, cu vocea plină de umilință și dorință de iertare. Credeți-mă, nimeni din acest palat n-ar putea fi mai tulburat decât mine de evenimentele din ultimele două zile. Știu că nu trebuia să fug atunci când mi s-a adus la cunoștință că cineva pusese pe seama mea moartea baronului Anton. Ar fi trebuit să rămân pe poziții și să încerc să-mi demonstrez inocența înainte ca situația să se agraveze. Sunt aproape sigură că știu cine l-a ucis pe prietenul Maiestății Voastre, dar nu am nicio dovadă fermă care să confirme vreo acuzație, așa că de data asta prefer să nu spun nimic.

— Ziceți că știți cine l-a omorât pe baronul Anton? Dar nu veți spune numele ucigașului, interesant! Mă întreb de ce. Poate pentru că aveți impresia că ucigașul e aici, în încăpere cu domnia voastră? întrebă regele cu subînțeles, privind către Shalidar și făcând o sugestie care cu greu ar fi putut fi mai evidentă.

— Aș prefera să nu spun, Maiestate. Sper că într-o zi veți înțelege. Știu că trebuie să mă închideți și să faceți dreptate, dar vă implor să rămâneți cu ochii în patru. Aveți cuvântul meu că nu sunt ucigașul pe care îl căutați. Împăratul dorește pace. Cel care este în spatele acestor crime face tot ce-i stă în putere pentru a întrerupe demersurile deschise de împăratul Surabar, începu să pledeze Femke și nu se putu abține să nu se uite la fața încrezută a lui Shalidar.

— Vedeți, Maiestate? exclamă Shalidar în șoaptă, dar cu vocea puternică. Exact cum v-am spus. Femke este o asasină, da, dar nu cea mai strălucită dintre ucigași. Știu ce caută. Nu vrea decât răzbunare și nimic altceva. Am mai întâlnit-o pe această tânără și, după ce i-am stricat planurile în acea întâlnire, știam că va veni după mine să caute răzbunarea. Nu pot decât să-mi cer iertare că nobilii Maiestății Voastre au fost cei pe care Femke i-a folosit drept unelte pentru acest scop. Era ușor de ghicit că va inventa o poveste ridicolă ca să arunce vina pe mine pentru lucrătura ei murdară. Ei bine, Femke, n-o să-ți meargă. Ai lăsat mult prea multe indicii la locul crimei pentru ca cineva să mai creadă în poveștile tale nebunești de data asta, așa că n-are rost să-ți răcești gura de pomană. N-o să ai parte de nicio răzbunare astăzi aici, ai înțeles?

— Nu astăzi, *negustor* Shalidar, dar în curând vei fi descoperit și se va ști cine ești cu adevărat, răspunse Femke pe cât de disprețuitor putea. Înțeleg că n-are rost să mai joc, de vreme ce tu ai toate atuurile, așa că nu mai zic nimic. V-aș implora, Maiestate, să-mi îngăduiți o judecată cum se cuvine, cu reprezentanți imparțiali din țara mea. Ar fi posibil?

Regele se gândi o clipă și îi privi pe rând pe cei doi.

— Dacă ne gândim cine a fost ucis, probabil că n-aș fi de acord, dar cazul acesta nu e simplu. O să mă gândesc la propunerea domniei voastre, dar nu promit nimic. Orice decizie

aș lua, nu voi amâna prea mult procesul. Anton a fost prietenul meu cel mai bun timp de mulți ani. Nu voi permite ca cel care l-a ucis să rămână nepedepsit și chiar și numai ăsta..., scrâșni Malo, cu vocea aspră din cauza mâniei reprimate, și se aplecă spre gheata lui Femke, de unde scoase unul dintre cuțitele ei cu modele specifice și i-l flutură în față, ...și chiar și numai ăsta mă face să-mi doresc să fiți spânzurată pentru omorârea lui. Nu mă interesează certurile personale ale domniei voastre, dar știu că, în lumina rece a zilei, conștiința mă va certa dacă voi spânzura pe cine nu trebuie. Acum nu vreau să vă mai văd pe niciunul. Am nevoie să jelesc în pace.

— Desigur, Maiestate, spuse Shalidar încet, strecurându-se către ușă cu o grație instinctivă. Sunt la dispoziția Măriei Voastre dacă mai doriți ceva de la mine. Noapte bună, Maiestate.

După ce Shalidar ieși din încăpere, gardienii care rămaseseră înăuntru o înșfăcară din nou pe Femke și o traseră brutal către ușă.

— Aveți grijă ca ambasadoarea să fie percheziționată până la piele, dar vreau ca de asta să se ocupe o femeie. Nu doresc să aud acuzații deplasate dacă va fi găsită nevinovată la proces, ați înțeles? După abilitățile pe care le-a etalat până acum, nu trebuie ca tânăra Femke să ne mai surprindă, reușind să ne scape printre degete, ordonă Malo hotărât.

— Desigur, Maiestate, răspunse imediat liderul gardienilor. Rezolvăm imediat, Maiestate.

Gardienii au salutat, apoi au împins-o pe Femke înapoi pe coridor. După aceea se porni forfota, căci bărbații au fost trimiși să găsească femei care s-o poată percheziționa și, de asemenea, haine de detenție pe care să le poarte cât timp avea să fie în închisoare. Femke se tot întreba unde va fi aceasta, căci nu observase niciodată vreo zonă păzită în palat. S-ar fi putut ca celulele să nu se afle în interiorul palatului, desigur,

dar Femke nu-și putea imagina că regele ar permite ca un asemenea prizonier să fie ținut departe.

Mai întâi, tânăra a fost dusă într-una dintre camerele regale de oaspeți și obligată să stea pe podea cu picioarele încrucișate și capul plecat până când au fost găsite femeile care s-o percheziționeze. Când acestea au sosit și bărbații au plecat, Femke descoperi că aceste doamne știau bine ce aveau de făcut. Spre disperarea ei, toate ustensilele ei ascunse au fost găsite, până la ultima. Deși tânăra spioană se aștepta pe jumătate la așa ceva, păstrase totuși o slabă speranță că le va scăpa măcar unul dintre instrumentele cele mai mici. Dar n-a fost să fie. Imediat după aceea, Femke era condusă pe coridoare către parterul aripii pentru servitori. Era desculță, îmbrăcată cu o tunică lungă și dreaptă și lenjerie de corp simplă.

Se deschise o ușă care semăna foarte bine cu toate celelalte uși din aripa servitorilor, și dincolo de ea văzu o scară în spirală, care cobora. Asta îi dădu lui Femke o senzație neplăcută legată de natura celulei către care era dusă. Scara era îngustă și întunecată. Deși unii dintre gardieni aveau torțe, coborârea nu era deloc plăcută.

La baza scării se afla un hol cu patru uși. Gardienii o împinseră către ușa care se afla chiar în fața lor. Unul dintre bărbați scoase de la centură un inel mare cu chei, descuie lacătul și deschise ușa către interior, lăsând să se vadă o încăpere mică și întunecoasă. Femke fu din nou împinsă înainte și forțată să intre în celulă, unde un alt gardian îi scoase cătușele.

Fata își frecă încheieturile și făcu ochii roată prin cameră. Era un pat mic de campanie, pe care se afla un singur pled împăturit frumos, o gaură în podea în colțul camerei, despre care presupuse că era toaleta, și o gură de ventilație în tavan, acoperită cu un grătar solid de fier. Gardienii plecară fără să spună nimic și închiseră ușa cu putere în urma lor, lăsând

încăperea în beznă. Sunetul zăvoarelor trase și cheia răsucită în încuietoarea masivă de metal îi aduseră în suflet o depresie adâncă.

— De două ori în două zile, mormăi furioasă. Prinsă și închisă de două ori în două zile! Asta nu mai este amuzant.

Femke își dădu seama după câteva secunde că întunericul din această celulă nu era total, cum fusese în pivnița contelui Dreban. Afară, la baza scărilor, încă se mai auzea zgomot și o rază subțire din lumina torțelor pătrundea prin crăpătura de sub ușă. Ascultă cu atenție și înțelese imediat că soldații pregăteau o gardă permanentă în fața celulei sale. Cel puțin holul de afară va fi luminat tot timpul, ceea ce însemna că un pic avea să pătrundă și în celula ei, se gândi ea, încercând să găsească ceva pozitiv în toată situația asta. Cu puțină lumină, celula n-o s-o mai claustreze atât.

Sunetul înfundat al vocilor de afară se stinse, dar lumina de sub ușă rămase. Femke oftă resemnată. N-o să fie ușor să scape de aici, dar avea în ea o scânteie puternică de hotărâre care nu era gata să se lase stinsă. Femke știa că regele Malo ar putea decide să o judece fără reprezentare independentă, dar, dacă îi interpretase corect limbajul corpului, tânăra se simțea încrezătoare că regele îi va răspunde cererii. O asemenea reprezentare probabil că nu avea să schimbe rezultatul procesului, dar i-ar demonstra împăratului Surabar dorința de a vedea că s-a făcut „dreptate".

Femke ceruse în primul rând acest lucru pentru că voia să câștige destul timp cât să-i sporească șansele de a evada și a-și dovedi nevinovăția. Pe moment, mintea îi era încă plină de mânia că Shalidar fusese din nou cu un pas înaintea ei, așa că decise că mai bine se culcă.

Pătura de pe pat mirosea a vechi, dar Femke era mulțumită că avea cu ce să se învelească. În comparație cu pivnița

casei contelui Dreban, aici se simțea chiar confortabil. Se întinse pe patul îngust. Rănile și vânătăile nu-i mai erau atât de dureroase ca în ziua precedentă. Avea un pat pe care să doarmă, îmbrăcăminte și o pătură care să-i țină de cald, puțină lumină și probabilitatea ca soldații să-i aducă mâncare în mod regulat — nu era cea mai rea dintre situații.

În mod straniu, în ciuda tuturor relelor care o urmăriseră în ultimele zile, înainte să se culce, Femke se gândi la lordul Danar. Trăsăturile sale strengărești și zâmbetul zburdalnic îi veniră deodată în minte, cum se mai întâmplase de câteva ori în timpul călătoriei sale către Mantor. Femke nu știa de ce se tot gândea la tânărul lord, dar se întreba vag oare cum reacționase el la dispariția Alyssei înainte să reușească s-o curteze cu farmecul său legendar.

Dacă vreunul dintre gardieni ar fi avut ocazia să se uite înăuntru la prizoniera lor în acel moment, ar fi fost fără îndoială surprins să vadă că, pe măsură ce o lua somnul, o expresie de bucurie liniștită se instalase pe chipul ei și rămase acolo destulă vreme.

— A, lord Danar, intră. Te așteptam.

— Maiestatea Voastră Imperială, răspunse Danar, oprindu-se pentru a se pleca înainte de a păși în biroul împăratului. Am venit cât am putut de repede.

Surabar zâmbi, iar pe chip i se citi cea mai caldă expresie pe care Danar o văzuse vreodată la nou încoronatul împărat. Pentru o clipă, îi veni greu să împace această expresie cu imaginea împăratului din ultima întâlnire pe care Danar o avusese cu el. Prima impresie a tânărului lord fusese cea a unui lider militar aspru, ale cărui corp și minte erau extrem de disciplinate. Credea că Surabar este intransigent, despotic, rece

și neîndurător; totuși, bărbatul cu păr grizonant care îi zâmbea acum din spatele biroului nu era nimic din toate astea.

— Mulțumesc pentru că ai răspuns rapid la solicitarea mea, lord Danar. Sunt foarte mulțumit atât de sosirea ta promptă, cât și de rapoartele pe care le-am primit în legătură cu eforturile tale de acasă.

— Dar cum de...? începu Danar să întrebe, fără să se gândească prea mult.

— Asta e o întrebare la care nu vrei să știi răspunsul, zise Surabar chicotind ușor. Deși sunt sigur că o să-ți dai seama destul de repede. Sursele mele îmi spun că ai fost elocvent și convingător în discuțiile cu tatăl tău. Acum nu mai rămâne decât să vedem în timp dacă asta va fi suficient ca să-l întoarcă de pe calea pe care a apucat-o, dar te asigur că mi-ai câștigat respectul pentru ce ai făcut după ultima noastră întâlnire. Datorită loialității tale, atât față de mine, cât și de familia ta, am hotărât să-ți spun unde s-a dus lady Alyssa.

— Într-adevăr? rosti Danar, cu vocea dintr-odată plină de speranță și bucurie.

— Da, răspunse împăratul. Totuși, motivul meu pentru această dezvăluire nu e să te ajut în viața amoroasă. O să-ți spun câteva lucruri despre lady Alyssa care nu trebuie să părăsească această încăpere. Probabil că ai observat deja că sunt bine informat despre ce se întâmplă dincolo de zidurile palatului. Poți lesne să-ți imaginezi că voi ști dacă ai încălcat această parte a înțelegerii. Am fost clar, lord Danar?

— Foarte clar, Maiestate, răspunse tânărul lord, un pic ofensat de schimbarea tonului de la prietenos la amenințător în doar două fraze. Acest fost general era un personaj cu multe fețe, greu de înțeles, dar Danar era dispus să-i ierte lui Surabar toate capriciile dacă-i dădea informația pe care o promisese.

— Bine, pentru că ceea ce face Alyssa e delicat și strict secret. Dacă vreo persoană nepotrivită aude cea mai mică aluzie despre activitățile sale, asta ar putea fi neplăcut pentru imperiu și fatal pentru ea, spuse Surabar grav. Sunt sigur că nu vrei să i se întâmple nimic rău tinerei domnițe, așa că am încredere că, știind că viața ei depinde de discreția ta, vei avea grijă să nu-ți scape prostește vreun detaliu.

Lordul Danar încuviință din cap în tăcere, în ochi citindu-i-se șocul provocat de cuvintele dure ale împăratului. Dacă până acum credea că Alyssa este un personaj interesant, opinia sa se întărise însutit.

— Lady Alyssa este membră a rețelei imperiale de spionaj. De fapt, Alyssa nu e doar un simplu membru, ci un agent de vârf, care operează de multe ori sub acoperire, interpretând o serie de roluri. Înainte să continuăm, ar trebui să-ți spun că Alyssa nu este numele ei adevărat, sau cel puțin nu cred că este.

Împăratul se opri pentru o clipă și căzu pe gânduri.

— Dar ar putea fi și numele ei adevărat, însă sunt aproape sigur că Alyssa nu s-a născut într-o familie de nobili, așa că cel puțin titlul ei este fictiv.

— Asta se potrivește cu puținul pe care l-am descoperit despre ea când am încercat s-o găsesc pe *lady* Alyssa, mărturisi Danar, vrând să-l încurajeze pe împărat să-i împărtășească mai multe.

— Ei bine, e suficient să știi că, în momentul de față, Alyssa folosește numele de Femke. Aveam impresia că acesta e numele ei adevărat, dar, dacă stau și mă gândesc mai bine, nu am nicio dovadă ca să demonstrez asta. Am trimis-o pe Femke pe post de ambasadoare în Thrandor, pentru a le întinde o mână împăciuitoare vecinilor noștri de la sud și, de asemenea, pentru a cerceta și aduna informații generale,

desigur. Din nefericire, se pare că lucrurile nu au mers după cum am plănuit.

— În ce sens, Maiestate? Thrandorienii nu vor pace? întrebă Danar. Aș fi crezut că după tulburările recente, ar primi bucuroși șansa unei remedieri pașnice.

Surabar îi observă expresia feței și știu că face ceea ce trebuie. Acest tânăr lord era suficient de copt pentru a fi introdus în serviciul imperial. Danar era dedicat unui scop care în momentul acesta avea legătură cu planurile lui Surabar. Dacă se folosea și de un șantaj familial, atunci toată lumea avea să iasă mulțumită din această poveste.

— O, cu siguranță că thrandorienii doresc pace, dar ceva n-a mers cum trebuie în Mantor. Cineva a ucis doi nobili thrandorieni de vază în timp ce Femke se afla acolo în vizită. Un mesager din partea regelui Malo a sosit acum mai puțin de un ceas și mi-a expus pe scurt întâmplările. Veștile sunt dezolante. Toate dovezile sugerează că Femke a fost ucigașul. Obiecte de-ale ei au fost găsite la locul faptei și, pentru ca lucrurile să se înrăutățească, atunci când oamenii regelui au venit în camera ei pentru a o lua și a o duce în fața acestuia, unde ar fi povestit versiunea ei despre cele întâmplate, Femke a fugit. Sunt atâtea dovezi împotriva ei încât, dacă aș fi în locul regelui Malo, mi-ar fi greu să cred că nu ea este ucigașul.

— Dar de ce ar vrea Alys... Femke să-i ucidă pe nobilii thrandorieni? N-are logică, protestă Danar vehement.

— Tu îți dai seama de asta și eu la fel, dar se pare că cineva va trebui să-l convingă pe regele din Thrandor de nevinovăția ei. Cred că tu ai putea la fel de bine ca oricare altul să-l înduplece pe rege și de aceea te trimit acolo imediat, spuse Surabar hotărât, reușind cumva să rămână serios, dar zâmbind în același timp.

— Eu? Să-l conving pe rege? Dar cum? întrebă Danar, dintr-odată nesigur pe sine.

— Știu c-o să te gândești tu la ceva, răspunse Surabar încrezător. Dacă nu, în mai puțin de o lună o să-l trimit la spânzurătoare pe tatăl tău pentru implicare în organizarea revoltei din fața palatului, la încoronarea mea. În plus, o să mai trimit cu tine un membru al rețelei imperiale de spionaj, ca să te ajute. Va avea ordin să te sprijine cu tot ce-i stă în putință pentru a rezolva această problemă pe căi cât mai amiabile și a reduce șansele ca situația să degenereze într-un alt război. Imperiul are nevoie de pace și stabilitate pentru a prospera. Evenimentele recente au dăunat relațiilor noastre internaționale și încrederii propriei noastre populații în cârmuirea imperială. Dacă vrem să rămânem puternici, trebuie să dăm timp rănilor să ni se vindece.

Danar analiză atent situația. Nu-i plăcuse niciodată politica, dar n-avea încotro. N-avea de gând să stea cu mâinile-n sân și să-i permită împăratului să-i spânzure tatăl, dacă exista o șansă de iertare. În sfârșit, se ivise ocazia de a face ceva pentru a câștiga respectul tatălui său. De asemenea, va intra în grațiile împăratului și va putea să meargă după Alyssa sau Femke sau cum o fi chemând-o. Toată lumea va avea de câștigat. Ba mai mult, spionul profesionist care va merge cu el va face probabil mare parte din treburi, dar meritul îi va fi atribuit lui. Situația n-ar fi putut să se aranjeze mai bine nici dacă ar fi plănuit-o el.

— Prea bine, Maiestate, voi pleca imediat. Unde îl găsesc pe tovarășul meu de drum? întrebă grăbit tânărul lord.

— Te așteaptă la grajdurile palatului, Danar, dar nu te pripi. Ai idee cum vei da de Femke când sosești în Mantor? S-ar putea să nu mai arate deloc ca lady Alyssa, așa că ai

nevoie de un soi de plan de acțiune pentru când vei ajunge. Cum crezi că trebuie abordată cel mai bine situația?

Danar se gândi o clipă, își duse instinctiv mâna dreaptă la bărbie și începu să și-o pipăie cu degetele, de parcă și-ar fi îndreptat firele de păr din barbă. Ochii îi sclipeau, iar prin minte îi treceau idei și planuri din care încerca să aleagă ceva care să merite încercat.

— N-ar fi mai bine să mă duc deschis? sugeră el, cu privirea plină de entuziasm. Aș putea, la fel cum a făcut și Femke, să merg cu un răspuns din partea Măriei Voastre pentru Maiestatea Sa, regele. Regele va ști atunci că mesajul său a fost primit și că sunteți suficient de îngrijorat încât să trimiteți un nobil care să răspundă acuzațiilor puse pe seama ambasadoarei. În același timp, dacă intru în oraș în văzul lumii, Femke poate auzi că au sosit mai mulți vizitatori shandezi și ar îndrăzni să ne contacteze. Odată ce știm și versiunea ei, eu și spionul, împreună cu ea, desigur, vom putea decide ce să facem mai departe.

Împăratul Surabar se gândi la acest răspuns, apoi încuviință din cap.

— Pare un bun punct de plecare. Discută și cu însoțitorul tău. Cred că dorește să fie cunoscut sub numele de Ennas în această călătorie. Ascultă de el, Danar. Are experiență în spionaj și îți va oferi multe informații și sfaturi de expert, dacă îi dai ocazia. Mergi cu bine și noroc!

— Mulțumesc, Maïestate. N-o să vă dezamăgesc, promise Danar entuziast. Se plecă și se întoarse să plece, adăugând ca pentru sine: Și nici pe tine n-o să te dezamăgesc, Alyssa. Sosesc.

CAPITOLUL 9

— Unde ai fost, Phagen? Lipsești de-un secol.

Phagen era surprins să-l găsească pe Kalheen în camera lor. În ultima vreme nu-și văzuse colegul prea des.

— Încercam să aranjez o vizită s-o văd pe ambasadoare, răspunse Phagen aproape în șoaptă.

— Serios? Și ai reușit? Mă simt foarte prost pentru că am dat-o așa pe mâna gărzilor. Poate că ar fi trebuit să-i ofer o șansă să scape. Era o situație delicată. N-am vrut să fiu și eu aruncat în temniță.

Phagen nu răspunse. Strânse din buze și scutură din cap în semn că nu.

— N-ai avut noroc? Am încercat și eu acum câteva zile, dar gărzile regale sunt de neînduplecat, continuă Kalheen, fără să înțeleagă gestul lui Phagen. Sunt hotărâți să nu lase pe nimeni lângă ea până la proces. Am vorbit și cu Sidis și Reynik mai devreme. N-au aflat nimic despre crime care să ne poată fi de ajutor. Toate dovezile duc către ambasadoare. Crezi că e ea e vinovată?

— Nu cred, răspunse. Dar nici eu n-am găsit nimic și timpul trece. Dacă nu descoperim repede adevăratul ucigaș, va fi prea târziu.

* * *

— Nu sta mult. Să n-avem probleme.

— Nu stau. Mersi, Faslen, răspunse Reynik în șoaptă, recunoscător.

Ușa de la celulă se deschise. Ambasadoarea Femke arăta palidă și ușor îngrijorată, dar se lumină la față în clipa în care văzu cine intră.

— Reynik! Cum i-ai convins să te lase înăuntru? Nu mă așteptam să mai văd pe cineva înainte să fiu chemată la proces.

— Mi-am făcut câțiva prieteni printre gardienii din palat. Sunt oameni de treabă, odată ce ajungi să-i cunoști, răspunse Reynik rânjind. Uitați, n-am decât un minut. Voiam doar să știu dacă sunteți în regulă și dacă putem face ceva să vă ajutăm. Noi, adică eu, Sidis, Kalheen și Phagen, nu credem că ați săvârșit acele crime, dar n-am putut găsi niciun indiciu despre cine ar fi criminalul.

— E un om pe nume Shalidar, spuse Femke repede. E un asasin shandez. Are o casă aici, în partea de sus a Mantorului. Se pare că e cunoscut drept un negustor shandez bogat și probabil conduce o afacere perfect legală.

— Shalidar. Bine. O să fiu cu ochii pe el.

— Kalheen îl cunoaște, dar ascultă: Reynik, ceilalți știu că ești aici? întrebă Femke grăbită.

— Nu. Doar ce am reușit să-l conving pe Faslen să mă aducă aici, jos.

— Nu le spune că m-ai văzut. S-ar putea să fiu paranoică, dar cred că e mai bine să implicăm cât mai puțini oameni. Dacă poți să afli câte ceva, aș aprecia, dar fii cu băgare de seamă. Shalidar este extrem de periculos. Te-ar ucide într-o clipită. Știu că el e criminalul. Mi-a spus-o cu gura lui, dar n-am nicio dovadă. Am senzația că dovezile nu se vor găsi prea ușor.

— Nu vă îngrijorați, domniță ambasador. Voi fi atent. O să-mi dau silința și... — Reynik șopti cât putu de încet — o să văd dacă pot cumva să vă scot de aici. Fiți pregătită pentru când va fi momentul.

— Te rog, nu face nimic prostesc, Reynik. Vizita asta a fost și așa un dezastru pentru relațiile internaționale. Nu vreau să înrăutățim lucrurile.

— Aveți încredere în mine, doamna mea, șopti Reynik cu un zâmbet care îl făcea să arate ca un copil. Trebuie să plec. Curaj!

— Scuzați-mă, domnule.

— Da, Hanri, ce se întâmplă? întrebă Shalidar, enervat că fusese deranjat.

— Unul dintre străjeri a raportat că e un tânăr care se tot învârte pe afară. Spune că e a doua zi când îl vede supraveghind casa. Ați vrea să fie adus înăuntru?

Shalidar se gândi un moment.

— Nu, spuse, fluturându-și mâna indiferent. Spune-le să-l „convingă" să nu mai stea pe aici, bine? Dar să nu-l omoare. Doar să-i tragă vreo câteva. O să prindă el mesajul imediat.

— Prea bine, domnule. O să mă ocup îndată.

Femke bătea darabana pe marginea de lemn a patului. Au trecut oare paisprezece zile sau cincisprezece? se întreba deznădăjduită. De la vizita lui Reynik trecuseră cinci, dar înainte de asta fuseseră nouă sau zece zile în temniță? Dar chiar nu mai conta. În tot acest timp nu reușise să găsească nicio cale de scăpare.

Femke ajunsese de mult la concluzia că cel care proiectase celula făcuse treabă bună. Ușa era solidă, cu un zăvor dublu și o încuietoare robustă. Avea instalate două plăcuțe de metal

glisante. Una se afla la înălțimea capului, pătrată, lată cam cât palma lui Femke. Cealaltă era aproape de podea și funcționa ca o fantă. Pe aici gardienii împingeau farfuriile cu mâncare în momente obscure din zi și din noapte. Din câte-și putuse da seama, intervalele dintre mesele ei nu aveau nicio logică, dar știa câte ceva despre strategiile de tratament al prizonierilor. Probabil gardienii încercau s-o dezorienteze, jucându-se cu noțiunea timpului. Dar ei nici că-i păsa.

Judecând după raza firavă de lumină naturală care pătrundea în timpul zilei prin gura de aerisire din tavan, cam la zece metri deasupra acesteia ieșeai la suprafață. Dar era prea îngustă ca să te poți cățăra prin ea și era blocată cu bare solide din fier. Canalul de scurgere de la toaletă era, de asemenea, îngust și blocat. Aerisirea, canalul de scurgere și ușa erau singurele puncte de intrare și ieșire din celulă. Femke analiză toate posibilitățile de a se folosi de ele, dar nu găsi nimic convenabil.

Se gândi prima dată că poate lua materiale care să-i înlesnească evadarea din micul pat de campanie. Ascultă cu atenție la ușă, să vadă când trage un pui de somn gardianul care o păzește, apoi așteptă până simți că poate face un pic de zgomot fără să trezească suspiciuni, răsturnă patul pe o parte și începu să caute în locurile în care bucățile de lemn erau îmbinate. Cel care făcuse patul fusese extrem de inteligent și nu folosise nici măcar un singur cui sau șurub de metal la construirea acestuia. Întregul pat fusese asamblat cu lipici, așa că nu avea la dispoziție nicio bucățică de metal care s-o ajute.

Nici farfuriile cu mâncare pe care le împingeau gardienii pe sub ușă nu îi erau de mai mare folos. Femke se bucurase când văzuse siluetele tacâmurilor în lumina difuză a celulei. Dar bucuria nu dură mult, căci furculița și cuțitul se dovediră a fi din lemn. Nicăieri în interiorul micii încăperi nu putea găsi ceva cu care să deschidă, zgândărească sau împinge

eficient încuietoarea. Fără ajutor din afară, Femke nu avea nimic care să-i permită să evadeze.

Odată ce tânăra spioană văzu că nu poate scăpa, începu să se gândească la cum de îi anticipase Shalidar mișcările atât de inteligent și la cum ar putea să dovedească faptul că el îi ucisese pe Anton și Dreban.

Rememorând ordinea evenimentelor și momentele în care se întâmplaseră, Femke începu să elaboreze scenarii. Spioana lăsă deoparte propriile convingeri și se folosi de experiența ei obiectivă pentru a studia faptele din punctul de vedere al regelui.

Se părea că Shalidar are alibiuri de neclintit pentru momentele ambelor crime. Din ce spusese Kalheen înainte ca Femke să fie prinsă, asasinul organizase o cină festivă la el acasă în timpul primei crime, apoi reușise să se afle în palat aproximativ la ora la care avusese loc a doua. Dacă ceea ce spusese Kalheen era de încredere, atunci Shalidar n-ar fi putut să-i ucidă pe niciunul dintre cei doi. Dacă servitorul nu era de încredere, atunci se deschideau o mulțime de posibilități.

Dar ce făcea Kalheen pe coridor în toiul nopții? Voia cu adevărat s-o ajute sau era un aliat al lui Shalidar? Kalheen o determinase să fugă din palat prima dată, când venise s-o anunțe că Anton fusese omorât. Kalheen chiar fusese îngrijorat pentru ea sau voia numai s-o facă să pară vinovată pentru crime? Cu cât Femke se gândea mai mult la rolul servitorului în această poveste, cu atât enigma din jurul lui sporea. Fusese cu adevărat atent și o remarcase pe când umbla deghizată sau o urmărise dinainte?

Apoi mai era și Shalidar. Multe dintre informațiile despre el și rolul pe care îl juca aici nu se potriveau. Era posibil ca, după eșecul planurilor sale în Shandar, să se fi hotărât să vină în Thrandor și să se ocupe de afaceri negustorești legale în Mantor. Dar Femke decise că această variantă era foarte puțin

probabilă. Shalidar era la apogeul carierei sale de asasin. De ce ar renunța o persoană la ceva ce stăpânește foarte bine doar pentru că unul dintre planurile sale a fost dat peste cap? Femke nu putu găsi niciun motiv. Apoi, dacă Shalidar îi omorâse pe Anton și Dreban, cine îl plătise pentru aceste lovituri? Crezul Asasinilor nu le permitea să ucidă din răzbunare personală sau din plăcere. În afară de crimele pentru bani, mai aveau voie să omoare atunci când anonimatul le era pus în pericol.

Așa cum spusese contele Dreban, era posibil ca gelozia vreunui alt nobil să fi fost motivul pentru angajarea unui asasin care să-l ucidă pe baronul Anton. S-ar fi putut ca Dreban să fi enervat pe cineva atât de tare, încât acesta să fi cumpărat serviciile unui asasin. Ceea ce era dificil de înțeles erau șansele ca acele crime să fi fost aranjate din motive care nu aveau legătură cu înscenarea care i se pregătise lui Femke. Asta era greu de imaginat, mai ales că tânăra spioană fusese în ambele ocazii exact la locul potrivit pentru a se arunca vina asupra ei. Asta însemna fie că Shalidar nesocotea Crezul Asasinilor, fie că aranjase să fie plătit pentru a-i ucide pe ambii nobili. E *posibil* să fi justificat crimele cu motivul menținerii anonimatului, dar îi spusese deja lui Femke că fuseseră lovituri plătite.

Oricum ar fi încercat Femke să aranjeze piesele puzzle-ului, acestea nu se potriveau. Un lucru era sigur: Shalidar nu lucra singur aici, în Mantor. Asta ar fi trebuit să fie evident de la început și-i păru rău că nu-și dăduse seama mai devreme. Shalidar avea o casă aici, așa că nu era străin de Mantor și avea, deci, asociați și poate chiar o întreagă rețea de cunoștințe prin oraș. Așa se explica faptul că reușise să-i dea de urmă după ce dispăruse după întâlnirea lor în partea de jos a orașului.

Shalidar o mai înșelase înainte pe Femke cu o șmecherie asemănătoare, în Shandrim, dar Femke nu luase în calcul posibilitatea ca asta să se repete și aici. Era un truc destul de

simplu, dar, sub presiunea situației, Femke nu mai luase măsuri de prevenire. Își dădu seama că asasinul probabil aranjase ca cineva să-l urmărească discret, păstrând o distanță suficient de mare pentru a vedea dacă mai încerca și altcineva să facă același lucru. Dacă ar fi fost extrem de precaut, era posibil ca și urmăritorul să fi fost urmărit, la rândul său, de încă cineva. Principiul de bază era simplu: asasinul avea s-o apuce pe un drum la întâmplare, către un punct de întâlnire prestabilit, unde, dacă urmăritorul n-ar fi observat nimic, avea să primească un semnal că totul era în regulă. Dacă Shalidar nu primea semnalul, atunci l-ar fi dus pe cel care îl urmărea pe o pistă moartă sau către o capcană.

În noaptea uciderii contelui Dreban, Femke hotărâse să nu-l urmărească pe Shalidar. Totuși, crezând că a rămas de capul ei, nu se îngrijise să verifice dacă era urmărită. Urmăritorul pus de Shalidar pur și simplu o localizase și mersese după ea până la hanul unde se cazase pe timpul nopții. Odată ce acesta se convinsese că ea va rămâne peste noapte, îi raportase lui Shalidar unde se afla, iar el pusese pe cineva s-o urmărească atunci când ieșise din han.

Femke deveni extrem de nervoasă când își dădu seama că fusese urmărită și în ziua următoare. Hotărî încruntată că Shalidar știa totul. Știa exact ce haine își cumpărase, când și de unde. Dacă, așa cum bănuia, el aranjase ca un grup mic de persoane să-i înregistreze fiecare mișcare, atunci aflase că trecuse pe strada sa, că pusese întrebări despre casă și, cel mai important, că seara târziu intrase în palat deghizată. Pe scurt, neglijase una dintre regulile de bază ale spionajului: să nu te concentrezi niciodată pe ceva fără să te gândești că sunt alții care ar putea să te observe.

— Of, pe Shand! înjură ea deodată. Reynik! Nu l-am avertizat! Înjură din nou.

Dar acum era prea târziu să-l mai ajute pe tânărul soldat. Acesta nu știa nimic de rețeaua de agenți a lui Shalidar. Femke nu putea decât să se roage să nu dea de belea.

Reynik era descurajat. Supraveghease pe furiș casa lui Shalidar timp de două zile și nu observase nimic suspect. Aflase foarte repede unde locuia bărbatul, căci se părea că mulți îl cunoșteau. Totuși, problema era să-l vadă cu ochii lui pe presupusul negustor.

Lui Reynik îi trecu prin minte că Shalidar ar putea fi ucigașul unchiului său. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci ar fi fost interesat în mod deosebit să demonstreze că e vinovat de crimele din palat. Dar dacă nu dădea cu ochii de el, avea puține șanse să afle.

Reynik oftă și se îndepărtă din nou de casă. Nu voia să devină evident că supraveghează proprietatea, așa că petrecea prin preajmă doar intervale scurte. Nu trebuia decât să fie răbdător, să spere că va avea noroc și să încerce în continuare.

Tânărul soldat nu ajunsese prea departe când observă că era urmărit. Se uită repede în spate și văzu patru bărbați care veneau după el. Nu păreau prietenoși. Își dădu seama că voiau să pună mâna pe el, iar inima începu să-i bată mai tare.

— Calmează-te, își spuse încet. N-ai de unde să știi sigur.

La primul colț o coti la dreapta și intră pe o străduță laterală, ca să vadă dacă vor veni după el. Și veneau. Ba mai mult, iuțiseră pasul și alergau. Ar trebui oare să fugă? Dacă o lua la goană și-l prindeau, ar avea mai puține șanse într-o luptă decât dacă ar rămâne pe poziții. Nu fusese niciodată prea bun la alergările pe distanțe mari. Nu voia nici să încerce să se lupte cu cei patru. Șansele erau destul de bune, dar încă nu știa sigur că bărbații vor să se bată. Ezitant, Reynik se hotărî să-i lase să se apropie și să afle ce vor.

Când văzură că Reynik se întorsese ca să le țină piept, cei patru bărbați lăsară pasul mai moale. Pe fața șefului apăru un zâmbet urât. Privirea lui nu era un semn bun, hotărî Reynik. Niciunul dintre cei patru nu fusese binecuvântat cu o înfățișare frumoasă. Toți erau musculoși, iar chipurile aveau trăsături dure. Se apropiară, apoi îl încercuiră pe tânăr.

— Bună seara, domnilor, pot să vă ajut cu ceva? întrebă Reynik politicos, concentrându-se asupra celui care rânjise, căci el părea a fi șeful.

— Ai supravegheat o casă, spuse omul cu o voce aspră. Lu' stăpânu' nu-i place. Zice că tre' să te oprești.

— Am supravegheat o casă? întrebă Reynik neștiutor. Dar despre ce casă e vorba?

— Știi și tu care casă. Noi o să-ți arătăm că nu face bine la sănătate să urmărești casa aia, răspunse el, în timp ce rânjetul i se făcea mai larg și mai urât ca niciodată.

— Prea bine, atunci. O să mă asigur că n-o să mai supraveghez case. Mulțumesc pentru avertizare.

— Acum e prea târziu.

Șeful făcu un semn din cap și cei patru atacară în același timp. Reynik era pregătit. Se răsuci, apoi ridică piciorul drept și-l lovi pe cel din spatele său, care se rostogoli la pământ. Aproape simultan, întinse mâna stângă pentru a lovi un altul în gât. Impactul îl opri pe acesta, căci se apucă de mărul lui Adam, îngrozit și doborât de durere. Dar oricât ar fi fost de rapid, Reynik nu putu să-i înfrunte pe toți patru.

Chiar când îl lovea pe al doilea bărbat, al treilea îl înșfăcă din față și îi strânse brațele pe lângă corp. Înainte ca Reynik să aibă ocazia măcar să se gândească să se elibereze, șeful celor patru îi trase un pumn în stomac. Încercă să se încordeze ca să reziste loviturii pe cât de bine putu, dar tot i se tăie răsuflarea. Bătăușul care rânjea continuă să-i tragă o lovitură în

față, din lateral, atât de puternică încât Reynik se întrebă pentru o secundă dacă nu cumva i se rupsese falca. Știu în clipa aceea că, dacă nu se elibera în următoarele secunde, va fi la mila acelor bărbați.

Gândul îl umplu de teamă, dar îi dădu și o putere interioară pe care nu știa că o are. Reynik era ținut din spate și încercă să folosească acest lucru în avantajul său, căutând un efect de pârghie. Își ridică piciorul drept cu toată forța pe care o putu aduna și-l lovi pe șef în burtă. Omul se îndoi, cu o privire de panică bolnavă, iar genunchiul drept lui Reynik îl lovi din nou direct în față. Bărbatul căzu ca o vită la abator.

Reynik avea ambele picioare în aer și le lăsă în jos cu putere, călcându-l pe picioare cât putu de tare pe cel care îl ținea. Bărbatul începu să urle de durere și slăbi din strânsoare suficient cât Reynik să capete un avantaj. Se răsuci și-l pocni pe al patrulea bărbat peste umăr, iar acesta se izbi de cel pe care tânărul soldat îl lovise mai devreme în gât. Amândoi erau acum la pământ.

Reynik se uită repede în jur. Bărbatul pe care îl doborâse cu prima lovitură tocmai se ridica din nou în picioare. Ceilalți trei erau în continuare pe jos. Nu era o luptă pe care ar fi vrut s-o prelungească, așa că-și spuse că mai bine pleacă înainte ca șansa să-i devină potrivnică.

Încă răsuflând greu, se îndepărtă șchiopătând. După cum se și așteptase, bărbatul care se ridicase în picioare nu dădea semne că ar vrea să-l urmărească. Reynik știa că avusese noroc. Dacă i-ar întâlni din nou, ei ar fi mai atenți, iar el ar avea slabe șanse să mai scape doar cu niște vânătăi.

Femke încercase să se angajeze în discuții cu gardienii. De cele mai multe ori, n-avusese sorți de izbândă, căci regulile nu le permiteau să comunice cu prizonierii. Totuși, unul

dintre gardienii mai tineri începu la un moment dat să se deschidă și să stea de vorbă cu ea când era de serviciu. Ros de plictiseala turelor lungi, începu prin a da din când în când răspunsuri scurte la întrebările lui Femke, în timp ce asculta pălăvrăgeala ei jovială. Deși nu-i spuse niciodată cum îl cheamă, tânărul prinse să vorbească deschis despre tot felul de subiecte, pentru ca timpul să treacă mai repede.

Gardianul vorbea mult despre familia lui și despre cum trăise dintotdeauna la țară, fără să vrea vreodată să se apropie de un oraș, cu atât mai puțin de capitală. Femke află că mama gardianului se îngrijorase foarte tare când el se hotărâse să intre în armată, dar fusese extrem de mândră când îl aleseseră pentru gărzile regale. Povestea cu o voce călduroasă cum își cheltuise primele salarii punând un artist de stradă să facă o schiță cu el în uniformă, schiță pe care o trimisese apoi acasă, mamei sale. Acum stătea la loc de cinste, pe polița de deasupra căminului.

Femke află totul despre noua prietenă a gardianului, despre visele și speranțele lor de a-și lua o casă frumoasă în partea de sus a orașului, apoi de a se retrage, bogați și fericiți, înapoi la țară. Își dorea ca într-o zi să devină căpitan al gărzilor regale, ceea ce i-ar fi dat posibilitatea financiară de a-și atinge scopurile domestice și se lamentă de faptul că scăpase ocazia de a avansa rapid în timpul conflictelor recente. În loc să se ducă unde se desfășurau luptele, fusese pus de pază la trezoreria regală.

În timp ce gardianul vorbea despre timpul petrecut ca paznic acolo, o sămânță mică încolți în mintea lui Femke. Ideile începură să curgă. Problema era că această sămânță putea deveni orice, de la copacul înalt și magnific care ar fi putut fi un plan măreț și până la cea mai neînsemnată buruiană. Tot ce putea să facă era s-o hrănească, în speranța că se va dovedi a fi o minune, odată crescută pe de-a-ntregul.

După numărătoarea lui Femke, era după-amiaza celei de-a cincisprezecea zile în temniță, când inima începu să-i bată de teamă la auzul pașilor care coborau scările. Erau bărbații care aveau s-o ducă la curtea regelui pentru judecată? Hotărâse regele să înceapă procesul fără să-i acorde reprezentare independentă?

Tânărul gardian ieșise recent din tură. Femke știa că n-avea rost să-i ceară informații celui care era acum de serviciu. Dar nu trebui să aștepte mult pentru un răspuns.

— Deschide ușa. Lasă preoții să intre, îi porunci o voce gardianului care stătea acum de strajă.

— Da, domnule, răspunse acesta, apoi sunetul cheilor pe inel și al zăvoarelor trase spori și mai mult teama lui Femke.

Ce însemna prezența preoților? C-o să fie binecuvântată, apoi executată? Se desfășurase vreun proces în absența ei? Inima îi bătea tare în piept, iar ea se înfășură în pătură și se ghemui în micul pat de campanie pentru a ascunde tremurul nervos al mâinilor și picioarelor. Ușa se deschise larg. Trei persoane îmbrăcate în mantii maro închis intrară împreună cu gardianul în celula mică.

— Ne poți lăsa singuri cu prizoniera, spuse unul dintre preoți cu o voce limpede. Sunt sigur că această tânără nu ne va face niciun rău în cele câteva minute pe care le vom petrece aici.

— Foarte bine, părinte, dar știi pentru ce este închisă, nu? Pentru crimă. Fata e o criminală, părinte, așa că nu vă încredeți prea mult în ea.

— O să fim atenți, căpitane. Mulțumim pentru grijă. Te rog, dă-ne voie să păstrăm una dintre torțe, ca să vedem pe cine binecuvântăm. Ne vom îndeplini îndatorirea pentru care ne-a chemat zeița noastră, continuă preotul pe un ton calm. Ascultă, copilă, suntem preoții lui Ishell și am venit să... începu

preotul, coborând glasul tot mai mult până când Femke se văzu nevoită să se concentreze pentru a auzi ce-i spunea.

Ușa se închise cu un sunet înfundat, dar unul dintre preoți încă mai avea o torță, așa că mica celulă se umplu cu mai multă lumină decât puteau îndura ochii lui Femke. Își puse mâinile paravan împotriva luminii, strânse din ochi cât putu de tare și încercă din răsputeri să fie atentă la omul care îi vorbea în șoaptă.

Imediat după ce ușa se închise, căpetenia preoților se uită la ea, pentru a verifica dacă vizorul era tras de tot, apoi își dădu jos gluga. Femke clipi uluită atunci când își dădu seama cine se afla în fața ei.

— Lor...

El îi astupă gura cu o mână și rânji.

— Surpriză! chicoti el în șoaptă. Hai să vedem cum te scoatem de aici.

În timpul acesta, ceilalți doi bărbați începură să intoneze incantații care sunau a rugăciuni, pentru a le acoperi conversația. Sunetul umplea mica încăpere cu tonuri solemne care, cumva, se potriveau, dar păreau și deplasate.

— Dar cum? întrebă Femke în șoaptă, străbătută de un tremur ușor din cauza emoției și a disconfortului provocat de tonul trist al cântării. Dacă îl doborâm pe gardian, vom avea multă bătaie de cap în palat.

— Nu vă faceți griji, domniță, ne-am gândit la toate, șopti o voce familiară.

Reynik își trase gluga, se opri din cântat și își afișă zâmbetul copilăros. Avea buza spartă și umflată în partea dreaptă, dar în rest arăta bine. Femke era atât de bucuroasă că-l vedea în viață, încât îl îmbrățișă dintr-odată. O grămadă de întrebări îi veniră în minte, dar știa că nu e nici timpul, nici locul pentru o discuție.

— Nu va fi nevoie de violență, o asigură Danar, cu o urmă de gelozie în voce pentru dovada de afecțiune pe care o primise Reynik. Ennas, aici de față, a fost de acord să te înlocuiască o vreme. Să sperăm că va reuși să-i păcălească pe gardieni un timp, înainte ca ei să-și dea seama c-ai dispărut.

— Ennas? Îți dai seama că vei fi complice la evadarea mea și vei fi tras la răspundere? întrebă Femke, căci nu voia să i se întâmple nimic rău.

— Nu te îngrijora, Femke, la momentul potrivit voi fi pregătit să plec, răspunse Ennas, apoi își scoase mantia și i-o întinse.

— Tu! Bănuiesc că împăratul te-a trimis ca să mă aduci înapoi, zise ea, recunoscându-l imediat pe Ennas ca fiind unul dintre cei mai buni spioni imperiali.

— De fapt, împăratul credea că ești încă în libertate. Sunt surprins c-ai fost prinsă atât de repede. Te cam ofilești și tu, comentă Ennas încet, pe chip încolțindu-i un zâmbet care o tachină.

— Nu începe! Mi-a fost înscenat totul din clipa în care am intrat pe porțile orașului. O să-ți povestesc odată, spuse Femke, cu vocea clocotindu-i de furie reprimată din cauza rușinii la care era supusă. Mișcându-se repede, se dezbrăcă de tunică, i-o aruncă lui Ennas și, pe când el o prinse, îi zise cu un zâmbet: Scuze pentru miros. Thrandorienii nu cred că prizonierii au dreptul la igienă personală.

Ennas strâmbă din nas, ridică din umeri, apoi își trase tunica peste cap. Femke se îmbrăcă și ea la fel de repede în veșmintele preoțești. Cu o deosebită plăcere, ridică gluga, și-o puse pe cap și o lăsă să-i acopere fața în întregime. Ennas înșfăcă pătura, se înveli cu ea și se așeză pe pat cu fața întoarsă către perete.

— Gata? întrebă Danar.

Toți încuviințară din cap, așa că Danar bătu la ușă cu dosul palmei.

— Deschide, te rog, strigă el către gardian.

După o scurtă pauză, se auzi cum cheia se răsucește în încuietoare și zăvoarele sunt trase. Ușa se deschise și afară căpitanul și gardianul așteptau cu priviri curioase.

— E totul în regulă? întrebă căpitanul bănuitor. N-ați stat înăuntru prea mult.

— Se pare că ambasadoarea nu crede în cultul nostru „păgân" pentru zeița Ishell. Domnița ne-a spus că nu acceptă binecuvântări decât din partea preoților lui Shand, așa că n-are rost să mai rămânem. Noi ne-am oferit rugăciunile, dar fără participarea ei nu putem face mare lucru, răspunse Danar cu tristețe.

Căpitanul privi dincolo de preoți. În semiîntunericul celulei, văzu silueta ambasadoarei mișcându-se sub pătura de pe pat. Era cu spatele către ușă, ceea ce părea un semn voit de respingere.

— Fiecare cu ai lui, spuse el ridicând din umeri. Tonul nu-i mai era suspicios. Atunci, veniți după mine. Vă arăt cum să ajungeți înapoi la poartă.

— Mulțumim, căpitane. Apreciem ajutorul pe care ni l-ai dat în înlesnirea acestei vizite. Cu siguranță o să rostesc rugăciuni pentru tine și familia ta când o să ajung la templu.

Femke zâmbi încet sub glugă. „Dacă Danar îl mai unge mult, o să ne fie greu să-l urmăm pe căpitan pe scări fără să alunecăm", își zise ea, chicotind în gând. Apoi degetele reci ale îndoielii îi cuprinseră inima, căci Femke își dădu seama că Danar e lipsit de experiență cu genul acesta de înșelăciune. „Nu întinde coarda", îi porunci ea încet, sperând din suflet ca tânărul lord să nu facă nimic prostesc. Se descurcase atât de bine până acum. Ar fi fost o pierdere cumplită să se destrame totul pe ultima sută de metri.

Dar Femke n-avea motive să se îngrijoreze. Străbătură palatul fără incidente. Ajunseră imediat afară și o porniră către templul lui Ishell. Când se îndepărtară de palat, Danar se întoarse să discute cu Femke. Ea îl dojeni în șoaptă.

— Jucați-vă rolul până scăpăm de mantiile astea, îi spuse fermă. Vom avea destul timp să vorbim mai târziu. Chiar mergem la templu?

— Da, răspunse Danar. E un vestiar undeva în spate, unde ne putem lăsa mantiile. Sunt haine potrivite pentru tine într-unul dintre dulapurile de acolo, împreună cu ale noastre.

— Bine, răspunse Femke scurt și-și continuă mersul târșâit, ținând capul în jos.

Nimeni nu băga în seamă trei preoți care pășeau încet pe stradă. De parcă ar fi fost invizibili, se gândi Femke amuzată. În Shandar, oamenii erau mai interesați de preoți, căci cei de rang înalt aveau tendința să se amestece în politică. Aici, preoțimea se îngrijea aproape numai de cei săraci și nevoiași. Bogații, ca și cei care urcau pe scara socială, nu aveau nicio legătură cu bisericile. Dacă voiai să eviți să fii privit de nobili, ce deghizare mai bună ai putea alege decât o persoană pe care aceștia o ignorau din principiu? Era un detaliu pe care Femke îl reținu cu gelozie, dorindu-și ca ideea să fi fost a ei.

Când au ajuns la templu, tânăra descoperi cu surprindere că nu era clădirea măreață la care se așteptase. Era mare, dar practică, lipsită de ornamentele imensului templu al lui Shand. Cei trei merseră cu pași târșâiți și capul în jos, ocoliră clădirea până în spate și intrară în vestiarul de care pomenise Danar. Pe un perete se întindea un șir de dulapuri din lemn, iar în mijlocul camerei se afla un cuier lung, cu cârlige fixate la distanțe egale, de care erau agățate câteva mantii. În zonă nu era nimeni, așa că Danar scoase cheile și deschise câteva încuietori.

— Uite hainele tale, îi zise lui Femke, cu o tandrețe în voce care trase un semnal de alarmă în mintea ei.

Cât ținuse drumul de la palat încoace, Femke se întrebase întruna de ce străbătuse lordul Danar cale atât de lungă până în Mantor, și apoi în celula ei. Tânăra spioană nu voia să recunoască răspunsul evident. În momentul în care el își dăduse jos gluga, în celulă, ei aproape că-i venise să țipe de spaimă. Visase la el de câteva ori cât fusese în temniță, gândindu-se cu drag cum ar fi putut avea o relație cu el, dacă viața ei ar fi fost altfel. A fost de parcă unul dintre vise devenise realitate în fața ochilor ei. Pentru o clipă, Femke se întrebase dacă nu cumva avea halucinații, dar îndată ce Danar vorbise, știuse că e real.

Dar ce căuta el aici? Lordul Danar era un cuceritor, un tânăr care-și pierdea controlul printre domnițele frumoase de la curtea shandeză. Ar putea să se gândească serios la o relație cu ea? Mai ales acum, că știa că nu era lady Alyssa, ci o spioană a împăratului. Femke era prea înspăimântată de idee ca să vrea să se gândească până la capăt. Ajunse la concluzia că cel mai bun lucru pe care îl putea face era să fie rece și nepăsătoare față de el. Dacă va putea să-l convingă să-și piardă repede interesul, atunci își va continua viața ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. O relație între un lord și o spioană nu avea niciun viitor. Cineva urma să fie rănit. Și Femke știa că, cel mai probabil, acel cineva va fi ea.

Se schimbară cu toții repede, își așezară mantiile la întâmplare pe cârligele goale și traseră pe ei hainele din dulap în cea mai mare grabă. Danar lăsă cheile în încuietorile dulapurilor goale și ieși primul pe ușa pe care tocmai intraseră. Femke și Reynik nu spuseră nimic. Fata se întrebă dacă Reynik știa de ce se afla Danar acolo cu adevărat. Își dădea seama tânărul soldat cu ce avea de-a face? Își dăduse măcar seama că Femke era spioană? Ea se gândi că era mai bine să nu-l implice mai mult decât era necesar.

Danar presupuse că el avea să fie liderul, de parcă era dreptul lui. Femke își jură în gând că n-o să stea prea mult în fruntea lor. Tânărul va afla curând care-i era locul în toată această poveste, iar Femke va fi cea care i-l va arăta.

Odată ieșiți înapoi pe stradă, Femke păși alături de Danar și încercă să afle cu ce cărți jucau în noua rundă. Danar îi zâmbi călduros, dar, dacă se aștepta să i se răspundă cu aceeași căldură, avea să fie dezamăgit.

— Unde o să stăm? întrebă Femke pe un ton neutru, fără să lase să se vadă în niciun fel sentimentele amestecate care îi încolțiseră în suflet.

— Avem camere rezervate la „Căruțașul bătrân", răspunse Danar, fără ca entuziasmul să-i fi fost diminuat de întrebarea ei directă. Nu e chiar salubru, dar Ennas m-a convins că nu vrem să atragem atenția asupra noastră stând într-un loc prea dichisit. Problema e că oamenii își aduc aminte de cei cu bani, mai ales dacă aceștia sunt dispuși să-i cheltuiască.

— Înțeleg motivele, lord Danar. Credeți că eu nu știu nimic? „Căruțașul bătrân" e în regulă pentru început, dar va trebui s-o luăm din loc repede, preferabil astăzi.

— De ce am vrea să facem asta? întrebă Danar curios. Lui Ennas i s-a părut o idee bună să stăm la hanul ăsta. Și Reynik a fost de acord, nu-i așa, Reynik?

— Într-adevăr, am fost, încuviință Reynik, frecându-și mâinile neliniștit. Totuși, lady Femke are dreptate, trebuie să plecăm de acolo repede. Imediat ce gărzile regale își vor da seama că în temnița lor nu se mai află ambasadoarea Shandarului, ci un tăntălău despre care vor crede că a fost plătit ca să-i ia locul, vor porni pe urmele noastre. Gardienii nu sunt proști. Îi știu pe câțiva dintre ei. N-o să le ia mult timp să-și dea seama că nu eram preoți adevărați, ceea ce îi va conduce la templu. De acolo și până la „Căruțașul bătrân" va mai dura

un pic, dar bănuiesc că cineva le va indica direcția potrivită destul de repede.

— Atunci ar trebui să plecăm către Shandar imediat? întrebă tânărul lord, pe un ton mai puțin sigur. Ești convinsă că e prea periculos să rămâi aici?

— Mă tem că lucrurile au mers prea departe ca să mai fug, răspunse Femke serioasă. Dacă nu-i demonstrez regelui că împăratul Surabar nu m-a trimis aici ca asasin, e posibil să înceapă un alt război și niciuna dintre țări nu vrea asta. De asemenea, nu mă întorc în Shandar până nu mă asigur că Ennas a ieșit din temniță cu bine și că Shalidar a fost demascat. Totuși, ar fi o idee bună să părăsim orașul pentru un timp. Prea mulți oameni m-au văzut în prea multe deghizări. Voi avea nevoie de una total diferită, pentru care îmi vor trebui anumite materiale. Astea se pot obține destul de ușor.

Lordul Danar nu arăta prea încântat, dar Reynik încuviință gânditor.

— O să vă aduc eu ce vă trebuie, se oferi el. M-am plimbat prin piețe și știu unde să găsesc mai toate lucrurile. Dați-mi o listă. Pot să vă estimez destul de bine măsurile. Vă gândiți la un plan?

Femke rânji.

— O, da! răspunse râzând răutăcios. Am un plan și e bun de tot.

— Știți, domniță ambasador, când mi s-a dat misiunea asta, am crezut că o să fie plictisitoare. Dacă aș fi știut c-o să fie atât de distractiv, aș fi arătat mai mult entuziasm, spuse Reynik, cu fața radiindu-i de bucurie.

Lordul Danar privi ba la un chip zâmbitor, ba la celălalt și începu să simtă o teamă stranie. Această călătorie în Thrandor fusese în întregime o aventură. Deghizarea ca preot și riscurile pe care le-a presupus pătrunderea în inima palatului regal

pentru salvarea lui Femke îi amintiseră de șotiile pe care le făcea în Shandrim. Își dădu seama dintr-odată că văzuse această întreagă misiune ca pe una dintre poveștile pe care i le spusese tatăl său pe când era copil. Își imaginase că este eroul curajos care pornește s-o salveze pe prințesa întemnițată și apoi ea se va îndrăgosti de el și vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe.

Dar abia acum începea să înțeleagă care era de fapt realitatea. Femke, deși la fel de atrăgătoare ca orice tânără de la curtea shandeză, nu era genul care să se lase impresionată și să se îndrăgostească. În schimb, era o tânără spioană puternică, având o voință de neînvins și hotărâtă să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Lordul Danar încă se simțea atras de Femke, dar acum, că-și dăduse jos lentilele roz prin care văzuse lumea, începea să se întrebe în ce se băgase.

Regele Malo stătea în biroul său și bătea cu degetele în imensa masă ovală. Moartea baronului Anton și cea a contelui Dreban fuseseră foarte diferite, dar erau legate printr-o atrocitate comună, așa că bătrânul monarh nu putea să și le scoată din minte. Crimă: numai când se gândea la acest cuvânt inima îi era cuprinsă de un fior rece de mânie și disperare. Ambii fuseseră uciși cu lovituri de cuțit — unul în inimă, celălalt în gât. Raportul medicilor arăta că Dreban fusese omorât cu un cuțit de aceleași dimensiuni ca cel înfipt în pieptul lui Anton. Unul dintre servitorii ambasadoarei identificase cuțitul și spusese că-i aparținea ei.

Toate dovezile indicau clar că ambasadoarea Femke comisese cele două crime. Nici un ambasador întâlnit de Malo până atunci nu avea abilitățile necesare pentru a evada din palat în modul spectaculos în care reușise Femke. Negustorul, Shalidar, întărise dovezile, confirmând că femeia era o asasină. Și atunci de ce regele era frământat de ceva ce respingea toate probele?

Îl deranjase ceva în scurta întrevedere avută cu Femke. Ambasadoarea avea un aer de nevinovăție care îl bântuia. Știa că va trebui să stea din nou de vorbă cu ea, dar amâna de zile întregi. Mesagerii pe care îi trimisese împăratului shandez ar fi trebuit să ajungă de mult în Shandar. Fără îndoială că o altă delegație shandeză va sosi în curând. Întrebarea care îl frământa pe rege era când s-o interogheze din nou pe ambasadoare. Ar trebui să aștepte ca reprezentantul shandez să fie de față sau ar trebui s-o interogheze acum? Era o decizie grea.

Regele îi chestionase pe ceilalți membri ai delegației ambasadoarei, cu diferite grade de reușită. Cei doi soldați nu dezvăluiseră mare lucru. Respectaseră codul militar: „Cu cât spui mai puțin, cu atât provoci mai puține necazuri". Iar asta nu-i fusese de folos.

Puținul pe care-l ziseseră cei doi bărbați constituise o adevărată revelație. Spuseseră amândoi că ambasadoarea îi rugase să adune informații despre evenimentele recente, dar că nu avuseseră ocazia să raporteze ce descoperiseră. De ce ar fi interesat un asasin de astfel de informații? Asta ținea mai mult de adunarea de informații generale, ceea ce era în conformitate cu rolul unui ambasador sau cel puțin cu o operațiune de spionaj, și nu cu preocupările unui asasin. Regele avea sentimentul puternic că, dacă ambasadoarea era ucigașa, atunci cei doi soldați nu știuseră dinainte de vreun plan de asasinat.

Cei doi servitori fuseseră mai greu de citit. Unul vorbi atât de puțin, încât întrevederea se dovedi o pierdere de vreme. Era greu de zis dacă era timid, secretos sau se ferea să spună ceva ce ar fi putut-o incrimina pe ambasadoare. Însă celălalt servitor n-ar fi putut fi mai diferit. A încerca să oprești potopul de cuvinte care-i ieșeau pe gură era de parca încercai să stăvilești un val cu mâinile goale. Din nefericire, informațiile

pe care le-a furnizat au fost complet inutile, căci îi era foarte loial ambasadoarei și n-ar fi spus niciun cuvințel împotriva ei.

Malo era bucuros că acceptase cererea lui Femke de a-i aduce reprezentanți din Shandar. Asta îi dăduse timp să se gândească din nou de câteva ori la întreaga serie bizară de evenimente, căci erau o mulțime de lucruri minore care nu aveau logică. De asemenea, avusese timp să se calmeze suficient încât să fie mai obiectiv în legătură cu acuzațiile pe care le avea de înfruntat Femke, ceea ce va fi bine când procesul va ajunge în instanță. Acum se simțea sigur că ar putea să-i ofere ambasadoarei o audiere corectă, de care n-ar fi fost în stare dacă ar fi ținut procesul imediat.

De asemenea, era ceva ciudat în informațiile pe care le oferise negustorul. Lui Shalidar părea că-i face plăcere s-o condamne pe ambasadoarea shandeză, iar povestea lui despre cum dejucase un mai vechi plan al ei nu părea reală. Dacă era adevărat că ea dorea răzbunare, atunci constituia un motiv valabil. Dar regele era sigur că în joc se aflau mai multe decât părea.

— Of, Anton! oftă el cu voce tare. De ce a trebuit să fii tu? În momente din astea am nevoie de mintea ta calmă și de judecata limpede. Ce să fac, bătrâne prieten?

Vocea regelui se risipi și în încăpere se așternu din nou liniștea. Malo știa că nu va primi răspunsuri din această nemișcare, ci doar din inima lui. Avea să aștepte. Ambasadoarea nu pleca nicăieri. Hotărî că-și putea permite să aștepte răspunsul împăratului la mesagerii săi înainte să aducă acest caz în instanță. Cu siguranță Surabar nu va întârzia să răspundă unui mesaj atât de urgent. Malo se hotărî să-i mai acorde împăratului încă trei zile. Dacă nimeni nu sosea în Mantor în timpul acesta, atunci curtea se va reuni oricum și procesul va începe.

— Încă trei zile, își jură. Trei zile și apoi termin cu povestea asta.

CAPITOLUL 10

— Asta e tot?

— A, da, și o foarfecă, o să am nevoie să-mi tai părul, răspunse Femke, încheind lista. Mersi, Reynik. După ce te întorci, o să discutăm detaliile planului și o să ne gândim unde o să ne mutăm în seara asta, Danar și cu mine. Încearcă să nu întârzii prea mult. Ar fi bine să te întorci la palat înainte să se facă târziu, altfel s-ar putea să apară întrebări.

Reynik încuviință din cap, ridică mâna într-un gest rapid de rămas-bun, apoi dispăru pe ușă. Femke îi zâmbi recunoscătoare și se întoarse fără tragere de inimă către lordul Danar, pe care îl simțea c-o privește cu ochii lui de cățeluș. Era ceva nou să fie curtată și se simțea flatată că era vorba de un nobil tânăr și frumos. Totuși, era stânjenitor și neadecvat în situația de față. Nici nu-i trecea prin cap să permită să se dezvolte o relație între ei, oricât de atrăgător și de galant ar fi fost el.

Femke nu putea să nege că se simțea atrasă de Danar, deși mai degrabă ar fi murit decât să-lase să vadă că farmecul lui o afectase. Observase cum cucerise inimile multor alte domnițe de la curte și le disprețuise pentru neștiința lor. Dacă i-ar fi spus cineva, înainte să plece din Shandar, că Danar va călători până în Thrandor de dragul unei relații cu o domniță,

Femke ar fi râs de cât de ridicol ar fi sunat. Avea destule femei frumoase gata să-i cadă la picioare acolo, în Shandrim.

„Va trebui să aştepte", se gândi ea nemiloasă. „Dacă a venit până aici, n-o să renunţe aşa de uşor. Mă întreb dacă noua mea deghizare o să-l facă să se răzgândească."

— Lord Danar, n-am avut ocazia să vă întreb de ce aţi venit în Mantor împreună cu unul dintre cei mai buni spioni ai împăratului, spuse Femke tare, hotărâtă să elimine tensiunea dintre ei.

— Te rog, spune-mi Danar. Nu e nevoie de formalităţi.

— Prea bine, Danar. Ce te-a adus aici?

— Păi, a fost un pic ciudat, răspunse Danar, cu zâmbetul ştrengăresc caracteristic lui. Voiam să închei o conversaţie cu o tânără frumoasă pe care am întâlnit-o la recenta ceremonie de încoronare a noului împărat al Shandarului. Din anumite motive, tânăra, cunoscută curţii shandeze sub numele de lady Alyssa, n-a avut bunăvoinţa să se vadă cu mine după ceremonie şi a părăsit oraşul înainte ca eu să am vreo şansă s-o conving să se răzgândească. Am vrut să aflu câte ceva despre ea, ceea ce m-a făcut ca în cele din urmă să ajung să discut cu împăratul Surabar. El mi-a oferit cu amabilitate un tovarăş de drum capabil şi m-a trimis aici, în Mantor.

Femke oftă şi-l privi pe Danar în ochi.

— Atunci călătoria este irosită, lor... Danar. Femeia pe care o cauţi e un produs al imaginaţiei tale... nu, al imaginaţiei *mele*, creat pentru un scop anume. Scopul acesta nu este şi nu va fi deviat spre o relaţie frivolă.

— Ştiu, răspunse Danar încet, păstrând încă zâmbetul pe faţă. Mi-am dat seama cu ceva timp în urmă că Alyssa nu e reală, dar asta nu contează. Sunt sigur că cea care a creat personajul ei va fi cel puţin la fel de interesantă. Problema mea

este cum să aflu cine este acea persoană și, atunci când voi ști mai multe despre ea, cum va primi interesul meu.

Femke nu se putu abține să nu zâmbească ușor la vorbele sale. Acest bărbat era un fermecător înnăscut, iar ea nu poseda imunitatea pe care și-ar fi dorit-o atât de mult acum și care ar fi ajutat-o să-i ignore carisma.

— Să fiu sinceră pe de-a-ntregul, nu sunt foarte sigură, spuse ea. Ar trebui să știi că trecutul meu e cât se poate de diferit de al tău. Dacă insiști să urmărești o iluzie, dă-mi voie s-o risipesc acum. Am fost al treilea copil din cei șase ai unei familii sărace din cartierul de est al Shandrimului. Tatăl meu e un ratat din toate punctele de vedere. Ultima dată când am auzit de el, fusese dat afară de la slujba lui de nimic ca țesător pentru că întârzia mereu la lucru. Amintirile mele despre el nu sunt plăcute. Era aproape tot timpul beat și o bătea pe mama, care era ori prea proastă, ori prea încăpățânată ca să-l părăsească. Ne bătea și pe noi, copiii, când era suficient de treaz ca să ne prindă. La vârsta de nouă ani ajunsesem deja să fur, iar la doisprezece, eram o hoață faimoasă. Dacă ai vreo viziune romantică despre mine, cum că aș fi vreo fată bogată și plictisită care s-a apucat de spionaj pentru puțină distracție, atunci e timpul să renunți la ea. De opt ani încoace, familia mea habar n-are unde am dispărut și nu pare că le-ar păsa. Din câte mi-am dat seama, dispariția mea n-a însemnat decât că au cu o gură mai puțin de hrănit.

— Povestea familiei tale nu contează pentru mine. Pe *tine* vreau să te cunosc, femeia care s-a dezvoltat din fetița aceea. Ce e cu ea? Pot spera să aflu mai multe despre cea care a creat-o pe lady Alyssa și pe celelalte personaje?

— Nu sunt sigură, Danar. Până nu se rezolvă situația aici, în Mantor, niciunul dintre noi nu are șanse să afle. Evenimentele din următoarele zile vor influența chestiuni mult mai

importante decât orice relație personală. Trebuie să mă ocup de o treabă periculoasă. Dacă voi supraviețui, atunci mă voi gândi mai îndeaproape la întrebările tale.

Danar încuviință din cap.

— Înțeleg, spuse. Cred că te înșeli, dar înțeleg. Relațiile personale șlefuiesc multe și felul în care oamenii interacționează poate avea un efect profund asupra lumii înconjurătoare. Nu mă sfiesc să recunosc că nu mi-e foarte clar ce s-a întâmplat pe aici. Totuși, sunt sigur că una sau două relații personale bune între oameni-cheie ar ușura aceste probleme.

Femke râse, apoi îi păru rău, căci văzu că amuzamentul ei îl rănise. Danar avea dreptate: nu înțelegea. Cum ar putea relațiile personale să vindece rănile provocate de crimă, dezamăgire și război? Situația era atât de complicată, încât aproape că numai un miracol ar fi putut astupa prăpastia ce se adâncea tot mai mult între cele două țări. Femke avea un plan care ar fi putut să îndeplinească țelul acesta, dar era extrem de periculos și nu exista nicio garanție că va funcționa.

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, Danar, în unele privințe ai dreptate. Dacă Surabar și Malo erau prieteni buni, atunci da, înțeleg că lucrurile ar fi stat altfel. Totuși, nu sunt șanse ca asta să devină realitate dacă nu îndrept răul pe care Shalidar l-a făcut în ultimele săptămâni. Shalidar trebuie demascat și asta n-o să fie ușor.

— Ei bine, nu am priceperea ta, dar dacă pot să te ajut cu ceva...

— E o ofertă generoasă, dar nu cred că e bine să te pun într-un astfel de pericol sau să te implic în activitățile mai puțin... — Femke tuși și păru ușor stânjenită — mai puțin *legale* pe care trebuie să le întreprindem pentru a pune în aplicare planul meu. Ar fi mai bine să nu știi ce am de gând. Dacă

nu ai aflat nimic, atunci nu poți fi acuzat că n-ai reușit să mă împiedici, încheie ea cu un zâmbet, încercând să se scuze.

De data aceasta era rândul lui Danar să râdă.

— Draga mea Femke, chicoti. Te cheamă Femke, nu? Sau e și ăsta un nume inventat?

Femke dădu din cap zâmbind și confirmă:

— Femke e numele meu adevărat.

— Ei bine, dragă Femke, ar trebui să știi din vizitele tale la curte că toată viața am intrat în belele, încă de pe la vârsta de șase ani. Mi s-a dus vorba că am încălcat mai multe rânduieli decât orice alt lord de la curte. Crezi că mă faci să renunț pentru că va trebui să încalc câteva reguli ici-colo? Sunt deja implicat până peste cap. Am ajutat să te scoatem din închisoarea regală, nu-i așa? Mă îndoiesc că autoritățile locale vor fi îngăduitoare dacă vor afla.

— Cred că nu, încuviință Femke fără tragere de inimă. Dar dacă vrei să te implici și mai mult, atunci trebuie să fii de acord să faci ce ți se spune. N-ai voie să improvizezi, ai înțeles? Dacă o să calci pe alături chiar și o singură dată, o să-l pun pe Reynik să te lege și să te ducă undeva într-o groapă până când vom fi pregătiți să ne întoarcem în Shandar. Dacă vrei să fii de ajutor, du-te și adu ceva de mâncare. Ce am mâncat eu în ultimele două săptămâni a fost suficient de hrănitor, dar n-aș putea spune că a fost și gustos. Orice are gust ar fi apreciat acum.

Danar se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

— Da, doamna mea. Mai doriți și altceva, doamna mea? Un vin ușor? Un borcan cu ulei parfumat pentru salonul domniei voastre? întrebă el, cu ochii plini de amuzament.

— „Doamna mea" ar dori să vadă spatele lordului Danar cum iese imediat pe ușă ca să-mi aducă ceva de mâncare, mormăi Femke cu o furie prefăcută. Acum!

Danar râse din nou, dar făcu după cum i se ceruse. Femke răsuflă ușurată când închise ușa după el. Se gândi că nu-i va fi ușor să rămână concentrată în următoarele zile.

Spre ușurarea ei, primul care se întoarse cam după o jumătate de oră fu Reynik, ținând sub braț o legătură voluminoasă. După zâmbetul de pe fața tânărului soldat, Femke înțelese că scurta sa ieșire la cumpărături fusese fructuoasă.

— N-ai stat mult. Să înțeleg că n-ai avut probleme? întrebă Femke, uitându-se plină de speranță la pachet.

— Nimic deosebit, răspunse Reynik degajat. Cel mai greu de obținut a fost foarfeca. Din nu știu ce motive, nimeni nu avea vreuna de care să vrea să se despartă. Dar nu vă faceți griji, până la urmă am găsit.

Reynik puse legătura pe pat, iar Femke o desfăcu în câteva secunde. Nu întrebă de unde luase foarfeca, dar spera că fusese discret. Tunici, pantaloni strâmți, cizme, o curea, mănuși, bandaje, machiaj — toate lucrurile pe care Femke le ceruse erau întinse pe pat. Ridică tunicile simple și le potrivi pe rând în fața corpului, încuviințând mulțumită că Reynik putuse aprecia modelul și măsura.

— Perfect! spuse, apoi îi mulțumi lui Reynik pentru eforturile sale. Dar știu că nu te joci, adăugă. Mie mi-ar fi luat ore întregi să aleg toate astea.

— De-asta o să găsiți mereu bărbați în taverne devreme, râse Reynik. Tatăl meu m-a învățat să nu pierd vremea prea mult prin piețe, căutând târgul cel mai profitabil. Te duci, cumperi și, după aia, direct la cârciumă. Cheltuim mai mult cu o senna sau două, dar ia uitați-vă cât timp de băut câștigăm!

Femke începu și ea să râdă, căci știa că el nu obișnuia să bea. Se dădea mare, așa cum învățase de la militarii din legiune.

— Spune-mi, Reynik, te pricepi și să tunzi la fel de repede?

— Bineînțeles, dacă vreți să arătați ca un bărbat, zise el pufnind.

— Cam asta ar fi ideea, răspunse Femke. De ce crezi că am vrut tunici și pantaloni, iar nu rochii?

— Păi, am văzut o mulțime de femei aici în Thrandor îmbrăcate în tunici și pantaloni strâmți, comentă Reynik gânditor. Credeam că pur și simplu vreți să vă schimbați stilul. Deci bandajele sunt...

— Ca să-mi turtesc pieptul, da, completă Femke rânjind. Nu c-ar avea nevoie prea tare să fie turtit.

— Mă bucur ca domnia voastră ați spus asta și nu altcineva, râse Reynik. Da, o să vă tai părul. Cred c-o să fiți un tânăr destul de arătos. Fără îndoială că domnișoarele vă vor cădea imediat în brațe.

Femke îi aruncă ironic o privire amenințătoare, iar el râse și mai tare. Cât de diferit se simțea față de acum câteva ore, se gândi Femke, oftând ușor, mulțumită. Stând în celula ei întunecată din palat, întrebându-se când avea să înceapă procesul, iar acum râdea și glumea într-o cameră de han. Viața fusese plină de surprize în ultima vreme. Și doar câteva fuseseră plăcute. Dar când trăiai genul de viață pe care o ducea ea, răsturnările dure de situație erau ceva obișnuit.

— Spune-mi, Reynik, ai reușit să afli ceva despre activitățile lui Shalidar? Se pare c-ai fost ocupat, observă ea, arătând către buza lui.

Reynik își duse mâna involuntar la față. Încuviință din cap, apoi îi făcu semn să se așeze pe un scaun în fața micii oglinzi de toaletă, ca să poată începe să o tundă.

— Mă tem că n-am aflat nimic. Nu l-am văzut deloc pe Shalidar, deși am întâlnit vreo câțiva dintre oamenii lui. Nu sunt chiar prietenoși.

— Ai făcut bine c-ai plecat, observă Femke. Mersi c-ai încercat. Dar Shalidar te-a văzut?

— Ei bine, cineva a făcut-o. Totuși, n-am idee dacă a fost Shalidar. Credeam c-am acționat discret. Se pare că mai am multe de învățat despre cum să spionezi pe cineva.

Reynik se ținu de cuvânt și nu-i luă mult timp s-o tundă. Tocmai făcea ultimele retușuri ca s-o aranjeze la spate, când se întoarse Danar.

Lordul se opri dintr-odată, cu un picior înăuntru și unul afară, căci văzu ce se întâmplase cu părul lui Femke. Ar fi puțin spus că arăta șocat. Ea se întoarse și se abținu cu greu să nu râdă de expresia lui, aflată undeva între stupoare și groază deplină în fața schimbării pe care Reynik o crease numai cu o foarfecă.

— Ia te uită! exclamă el când își veni în fire. Ești mereu plină de surprize, nu-i așa? Nu te-aș fi recunoscut dacă n-aș fi știut că mă aștepți aici.

— Cam asta ar fi ideea, răspunse Femke zâmbind. N-o să mai port rochie de bal o vreme — decât dacă o să am o perucă la îndemână, desigur —, dar nici rolul meu nu e unul strălucitor de data asta.

— Văd și eu, spuse Danar, uitându-se cu regret la cosițele ei împrăștiate pe jos, în jurul scaunului. Uite, am adus mâncare pentru toată lumea. Haideți la masă.

Danar cumpărase multă mâncare, iar Femke se puse imediat pe înfulecat. Cei doi bărbați mâncau și ei cu poftă, dar nu erau atât de preocupați ca Femke să devoreze tot ce le pică în mână. După ce ea își potoli foamea inițială și ajunse să mănânce mai încet, într-un ritm mai aproape de cel normal, Danar rupse tăcerea care se instalase.

— Deci, Femke, ai de gând să ne împărtășești planul tău? Sunt curios să aflu ce vrei să faci acum, dar mai întâi aș dori

să știu și ce s-a întâmplat. Împăratul ne-a spus că ai fost acuzată de crimă și, de asemenea, că ești fugară și te afli undeva în Mantor. Cum de ai fost prinsă și, mai ales, cum de ți s-a întins capcana asta?

Femke inspiră adânc și apoi, printre înghițituri, începu să depene povestea vizitei ei dezastruoase în capitala thrandoriană. Și nu dură puțin, căci avea o mulțime de relatat. Reynik încuviință din cap încruntat, atingându-și încă o dată fața învinețită când Femke spuse că-și dăduse seama că Shalidar avea o întreagă rețea de oameni aici, în Mantor.

— Și atunci ați apărut voi, domnilor, așa că jocul începe din nou.

— Joc? zise Danar, nevenindu-i să creadă. Așa vezi tu toate astea, ca un joc?

— Păi, e un punct de vedere ca oricare altul, răspunse Femke. Sunt sigură că tatălui tău i-ar plăcea să crezi că politica imperiului e o chestiune de viață și de moarte și nu trebuie luată în glumă, dar mă îndoiesc că tu susții ideea asta. În ce fel e situația noastră diferită? În final, important e doar să obții rezultatele pe care le dorești. Nu contează dacă vezi totul ca pe un joc care trebuie luat în serios sau ca pe un incident diplomatic ostil, cu potențiale implicații fatale. Sunt o profesionistă și fac ceea ce trebuie pentru ca dorința împăratului să fie împlinită.

— Și care anume crezi tu că este dorința împăratului? întrebă Danar precaut. I-am spus împăratului că voi încerca să-l conving pe regele Thrandorului că nu tu i-ai ucis pe baronul Anton și pe contele Dreban. De asemenea, i-am promis că vom sosi în Mantor fără să ne ascundem. Până acum, n-am îndeplinit niciunul dintre aceste lucruri. Ar fi bine să știm că facem *ceva* conform cu ce dorește împăratul.

— Ah, oftă Femke, tresărind ușor în timp ce se gândea la asta. Păi atunci o să vrei să te gândești de două ori înainte să fii de acord cu ce am de gând să propun.

Danar mormăi și se luă cu mâinile de cap, mimând disperarea. Reynik râse.

— Hai, spune-mi ce-i mai rău. La ce te gândești? întrebă Danar cu o voce resemnată.

— Păi, înainte să vă dezvălui, trebuie să știu câți bani ai adus cu tine.

— Bani? întrebă Danar, cu adevărat surprins. Mai mulți decât sunt necesari pentru a trăi confortabil o vreme, cred. De ce întrebi?

— Ai avea suficienți ca să angajezi un asasin? adăugă Femke, știind care urma să fie răspunsul.

— Să angajez un asasin? Cu siguranță nu! Sau, cel puțin, mă îndoiesc. Bănuiesc că nu sunt ieftini. Ce pui la cale, Femke? zise Danar, clătinând din cap.

— În cazul acesta, vom avea nevoie de mult mai mulți bani, spuse Femke, ignorând întrebarea lui Danar.

— Și bineînțeles că știți exact de unde o să-i luăm, sugeră Reynik rânjind.

— Evident, răspunse Femke. De la trezoreria regală, de unde altundeva?

— Maiestatea Voastră Imperială, a sosit un alt mesager din Thrandor. Spune că aduce vești grave, pe care trebuie să le primiți imediat.

— Încă unul? Ai face bine să-l chemi înăuntru chiar acum. Să vedem ce dezastru s-a mai întâmplat de data asta, porunci Surabar cu un oftat în care se simțeau extenuarea și stresul.

— Imediat, Maiestate.

Servitorul făcu o plecăciune foarte scurtă și ieși repede, iar Surabar îl privi cu un oarecare amuzament obosit. Stătea liniștit la biroul său și se uită lung la cel mai recent teanc de rapoarte, fără să încerce să le citească. Avea o mulțime de informații de filtrat în fiecare zi, dar învăța treptat ce rapoarte trebuiau citite cu atenție și care puteau fi doar răsfoite. Veștile primite de la granița cu Thrandorul nu vorbeau despre nimic neobișnuit. Dacă regele Malo se gândea la acțiuni militare, atunci nu făcuse încă nicio mișcare semnificativă.

Se auzi din nou o bătaie în ușă, iar Surabar îi strigă persoanei care ciocănise că poate intra. Era din nou același servitor, ușor îmbujorat, dar stăpânindu-se bine, și care, cu o voce fermă, îl prezentă pe mesagerul regelui Malo.

— Fii binevenit, spuse Surabar călduros. Te rog, intră. Înțeleg că aduci vești urgente de la regele Malo. Aș fi bucuros să le aud. Ultimele noastre știri primite de la regele Thrandorului au fost grave. Sper ca noutățile tale să fie mai fericite.

Mesagerul părea stânjenit și ridică ușor din umeri, fără să-și dea seama, apoi răspunse:

— Ei bine, Maiestatea Voastră Imperială, regele Malo voia să vă informeze că ambasadoarea Femke a fost găsită și reținută. De asemenea, au ieșit la iveală noi dovezi că ea ar fi vinovată de moartea baronului Anton și de cea a contelui Dreban. Există martori care o numesc asasină, ceea ce a pus serioase semne de întrebare asupra viitoarelor relații dintre Thrandor și Shandar. Ambasadoarea Femke a cerut un susținător din partea imperiului, care să-i reprezinte interesele la proces, iar acesta se va ține la curtea regală din Mantor. Regele dorește să răspundeți cât se poate de repede. Insistă să înceapă procesul și să vadă că se face dreptate.

Surabar era cu adevărat șocat de vești. Din câte o știa pe Femke, era perspicace, isteață și se descurca excelent când venea vorba să se facă nevăzută, așa că ar fi pariat jumătate din trezorerie că nu avea să fie prinsă de către thrandorieni. Situația din Mantor era, într-adevăr, cumplită.

— Un reprezentant? A menționat regele ce fel de reprezentant? întrebă el.

— Nu, Maiestate. Regele Malo a spus că ambasadoarea Femke a cerut ca un reprezentant să fie prezent la proces, pentru a vedea probele și a susține o pledoarie. Regele nu a specificat vreun rang sau vreo profesie.

Împăratul Surabar se ridică încet în picioare și își duse absent mâna dreaptă la bărbie. Preț de o clipă, păru pierdut în gânduri, apoi se uită fix la mesager, cu o privire pătrunzătoare.

— Prea bine, spuse hotărât. Ambasadoarea Femke își va avea reprezentantul. Nu plănuisem încă să merg în vizită în Thrandor, dar rezultatul acestui proces este atât de important pentru viitorul țărilor noastre, încât cred că ar fi cel mai bine să vin personal și să mă asigur că interesele ei sunt bine reprezentate.

Mesagerul înghiți în sec și păli.

— Bănuiesc că nu veți veni singur, Maiestate, zise el răgușit, căci îi pieri și vocea atunci când dori să-și exprime îngrijorarea.

— Nu, n-ar fi inteligent să fac asta, răspunse el gânditor. Dar nici n-o să vin în fruntea unei mici armate. Nu vreau să alarmez pe nimeni. Crezi că un detașament între douăzeci și treizeci de soldați ar pune probleme?

— Cred că ar fi în regulă, Maiestate. Nu-mi imaginez că un contingent atât de mic ar putea cauza o mare consternare.

Îi voi duce regelui cât voi putea de repede vestea vizitei iminente a Măriei Voastre.

— Mulțumesc. Ia-ți un răgaz și odihnește-te, servește niște răcoritoare înainte să pornești din nou la drum. Nu voi putea pleca mai devreme de mâine. Voi avea nevoie de ceva vreme pentru a-mi pune lucrurile în ordine aici, iar grupul meu va călători mai încet decât un mesager călare. Du-te și dormi. Meriți.

Mesagerul făcu o plecăciune adâncă și se întoarse să iasă. Servitorul, care rămăsese înăuntru cât durase scurta întrevedere, îi deschise ușa. Făcu și el o plecăciune și se pregăti să părăsească încăperea, dar Surabar îl chemă înainte s-o facă.

— După ce-l conduci pe mesagerul regelui Malo în camera sa, ai putea să trimiți, te rog, să fie chemat lordul Kempten? Am nevoie să vorbesc cu el urgent.

Servitorul făcu din nou o reverență, ieși și trase ușa după el. Surabar se uită abătut către ușă și se întrebă dacă era bine cum proceda. Abia dacă avusese prilejul de a-și prelua rolul de împărat. Domnia lui avusese parte de opoziții evidente, manifestate prin atacul din ziua încoronării. Încă nu avea dovezi în legătură cu ce nobili erau implicați, dar îi era destul de clar care erau jucătorii-cheie. Oare să se grăbească să plece în această misiune în Mantor? Ar putea foarte ușor să trimită pe altcineva. Femke era doar un ambasador de formă. La fel ca soldații sau spionii, ambasadorii nu erau de neînlocuit. Într-adevăr, nu era bine să pierzi ambasadori — mai ales în situații ca cea de față —, dar nu era treaba împăratului să se intereseze personal de astfel de lucruri.

— E bine că domnia mea e considerată a fi doar un inconvenient temporar, își spuse cu voce tare Surabar. Ia să vedem din ce aluat e făcut bătrânul Kempten. Cine știe, poate se va dovedi un succesor potrivit la mantie. Cel puțin,

dacă îl las în locul meu cât sunt plecat, n-o să-mi mai fac griji că vreunul dintre lorzii conservatori va încerca să preia controlul.

Nu existau niciodată garanții în politica la nivel înalt și în disputarea puterii. Surabar știa asta la fel de bine ca toată lumea, dar generalul simțea că se puteau întâmpla lucruri mult mai neplăcute decât să-l lase pe Kempten regent în absența lui. Doar trecerea timpului îi va dovedi dacă avusese dreptate.

— Trezoreria regală? Ai înnebunit de tot, explodă Danar.

— Sssst! Vrei să te audă toată lumea? Păstrează-ți calmul, știu eu ce fac, răspunse Femke, calmă și împăciuitoare.

Danar își coborî vocea și începu să șoptească aspru, dar ajunse să vorbească iar tare.

— N-ai destule pe cap cu două acuzații de crimă? Acum vrei să adaugi pe listă și tâlhărie și complicitate la omor. Pentru numele lui Shand, de ce ai vrea să angajezi un asasin? Aici au fost deja uciși destui și, dacă vrei să pui să fie omorât Shalidar, atunci îți irosești timpul și banii. Asasinii nu acceptă să lucreze unii împotriva celorlalți. Doar știi asta!

Femke ridică o sprânceană și-i aruncă lui Danar o privire care spunea multe.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, *lord* Danar, și lasă-mă să-ți explic până la capăt. O să-ți fie totul clar. N-o să golim trezoreria regală, ci doar o să împrumutăm un pic. Vreo două mii de coroane thrandoriene de aur ar trebui să fie o tentație îndeajuns de mare pentru ca Shalidar să accepte contractul. Asasinii profesioniști ca el au propriul cod de onoare, cunoscut drept Crezul Asasinilor, pe care jură să-l respecte atunci când consimt să fie membri ai societății lor secrete. Odată ce va accepta plata, va fi obligat de acest Crez să ducă la bun

sfârșit crima sau să moară încercând. Numai că noi vom fi pregătiți pentru această tentativă și ne vom asigura că e suficient de publică încât Shalidar să fie demascat. Dacă reușește să lovească fără să fie văzut, am un plan de rezervă care îl va duce oricum către o capcană. Atunci, cu ajutorul regelui și al gărzilor regale, ar trebui să putem recupera aurul pe care l-am plătit și va fi mult mai ușor să demonstrăm că Shalidar i-a ucis pe Anton și Dreban.

Reynik și Danar căzuseră pe gânduri și nu spuseră nimic o vreme. Niciunul dintre ei nu se bucura prea tare.

— Ar putea să meargă, spuse Reynik rar, urmărind firul logicii lui Femke. Totuși, e teribil de riscant, mai ales pentru cel care va fi ținta lui Shalidar. Bănuiesc că v-ați gândit la cineva.

— Păi, da, m-am gândit, răspunse Femke, îmbujorându-se de stânjeneală. Înainte să apăreți voi doi, aveam de gând să mă propun pe mine țintă. Ar fi fost probleme evidente în cazul ăsta, dar acum avem un nou ambasador din Shandar.

Reynik și Femke își întoarseră amândoi privirile către Danar.

— De ce am senzația că n-o să-mi placă deloc ce-o să aud? spuse el oftând.

— Ai zis că ai venit să mă ajuți, rosti Femke, zâmbind ușor.

— Nu m-am gândit că voi fi chiar o țintă care o să fie ciuruită de săgeți pentru amuzamentul tău, Femke, șuieră furios Danar.

— Ei bine, dacă plănuim cu atenție operațiunea, n-ar trebui să se ajungă la asta.

Femke mai spuse în gând, numai pentru ea, că n-o să lase să se întâmple asta, pentru că deja nutrea pentru el sentimente pe care nu voia să le recunoască. Ceea ce făcea era dezgustător. Îl folosea. Îl folosea în cel mai cumplit mod, pentru

că știa că acum el va face aproape orice ca să-i câștige inima. Era cea mai urâtă formă de abuz, dar nu vedea alte variante. Se justifica spunându-și că era spre binele imperiului.

— Să terminăm cu întâia fază a planului și apoi o să-l discutăm încă o dată, spuse hotărâtă, controlându-și gândurile. Prima problemă ar fi să jefuim trezoreria regală.

— Surabar n-o să fie de acord cu asta, începu Danar, încă furios.

— Danar! Încetează! Sugerez să mă asculți cu atenție. Tot ceea ce vom face de acum încolo e riscant, așa că hai să încercăm să nu greșim prostește. Stai să auzi tot planul. După aceea, dacă ai idei mai bune, o să te ascult. Dacă nu vrei să mă ajuți, du-te acasă. O să găsesc o altă cale de a rezolva problema. Cred că e just să spun că trebuie să fim cu ochii în patru în următoarele zile. Țineți minte că Shalidar nu e prost. Deși crede că sunt bine pusă la adăpost în temnița regală, n-o să lase garda jos. Trebuie ca la fiecare pas să fim mai deștepți decât el, să avem un plan mai bun și să gândim în avans, altfel n-o să funcționeze. Trebuie să reușim pe deplin. Dacă dăm greș... păi, hai să nu dăm greș. Nu vreau să trăiesc cu genul acesta de eșec pe conștiință.

CAPITOLUL 11

— Ați auzit veștile? întrebă Reynik entuziasmat.

— Da, tot orașul vorbește. Surabar vine aici. Am auzit că va sosi peste patru sau cinci zile, răspunse Femke. Nu mai avem prea mult timp.

— Nu, dar o să-mi fie mai ușor diseară cu ce-am de făcut. E motivul perfect pentru o demonstrație în fața palatului. Ar trebui să reușesc să atrag majoritatea gardienilor către poarta din față și să-i țin acolo un timp, după cum aveți nevoie. Am găsit deja un localnic destul de furios, care o să fie un lider numai bun. N-o să-mi ia mult să-l întărât. Apoi o să mă retrag în fundal și o să privesc artificiile. După ce mă asigur că diversiunea vă va da suficient timp ca să intrați și să ieșiți, o să mă duc la ieșirea servitorilor și o să aștept în apropiere, în caz că veți avea nevoie de ajutor pe ultima sută de metri.

— Sună foarte bine.

— Cum v-ați descurcat cu celelalte lucruri de care avem nevoie?

— N-au fost probleme, zâmbi Femke, mulțumită de reușita ei. Danar și cu mine vom fi complet echipați până după-amiază. Uniformele sunt gata, iar armurierul a spus că pot lua armele după prânz. Vom fi pregătiți să plecăm

imediat după aceea, așa că nu-ți face probleme dacă diversiunea ta izbucnește un pic mai devreme. Până atunci ar trebui să fim suficient de adaptabili încât să putem pune planul în aplicare în orice moment.

— Cum a rămas cu elementele mai exotice? întrebă Reynik, curios să vadă cât de bine se descurcase Femke.

— Am rezolvat și cu astea, răspunse ea zâmbind. Alchimistul știa exact ce vreau și mi-a dat din toate fără să pună întrebări, în ciuda cantităților pe care le-am cerut. E bine să descoperi că mai sunt negustori care nu pun întrebări aiurea la cerințele ciudate.

— Totuși, n-aș fi surprins dacă ar raporta cuiva, spuse Reynik serios.

— Nu contează. Shalidar probabil că nu stă cu ochii pe alchimiști, de ce ar face asta? Iar dacă regele va fi informat, ei bine, nu va conta prea mult pentru plan, așa că hai să nu ne îngrijorăm pentru ce nu putem îndrepta.

— Unde e lordul Danar? Nu l-am văzut în dimineața asta.

— L-am trimis din nou după mâncare, zise Femke zâmbind larg. Se bucură când poate fi util și se pricepe să găsească mâncăruri gustoase.

— Credeam că prin stomac trece calea spre inima unui *bărbat*, glumi Reynik.

— Cum în momentul ăsta sunt bărbat, s-ar putea să fie pe drumul cel bun, răspunse pompos Femke, cu o voce exagerat de groasă, dar nu reuși să rămână serioasă mai mult de câteva secunde și începură amândoi să râdă.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Femke mulțumea în gând pentru tânărul vorbăreț care îi furnizase atâtea informații câta vreme fusese prizonieră în temnița regală. Nu fusese dificil să intercepteze o cerere de materiale adresată intendentului regal și s-o modifice ușor, astfel încât aceasta să mai

includă două uniforme. Dacă știai cum se procedează, jumătate din lupta pentru obținerea de materiale prin înșelăciune era deja câștigată. După discuțiile sale lungi cu gardianul, Femke avea senzația că înțelesese bine sistemul militar thrandorian. Printr-o simplă notă la baza cererii, aranjase ca uniformele să fie ridicate direct de la croitor. Intendentul avea să observe costul suplimentar abia după câteva zile, și asta dacă îl băga de seamă.

Danar ridică cele două uniforme. Fiecare dintre ele era împachetată într-un rucsac de mărime medie. Fuseseră luate de la magazinul croitorului, dar ghetele, curelele și diverse alte accesorii fuseseră toate adunate și puse în rucsacuri. Singurele piese ale uniformei care nu erau incluse erau armele. Acestea trebuiau luate separat de la fierar, iar cea care se duse după ele fu Femke.

Fierarul îi aruncă o privire pătrunzătoare atunci când ea îi dezvălui de ce venise.

— Deci o să faci parte din garda regală, așa-i? întrebă el, măsurând de sus până jos silueta băiețească, îmbrăcată în tunică și pantaloni.

— Da, să trăiți, răspunse Femke, dând din cap cu entuziasm.

— Să fiu cinstit, sunt surprins că ai trecut testul de forță cu brațele alea ale tale. N-ai deloc mușchi pe oase, băiete.

— Sunt mai puternic decât par, domnule, zise Femke senină, aparent netulburată de brațele și picioarele fierarului, puternice ca niște trunchiuri de copaci.

— Probabil că așa e. Am înțeles că mai iei pentru cineva?

— Da, să trăiți.

— Păi, noroc la antrenamente, fiule. Dacă ai un pic de minte, ar trebui să mănânci mai bine și să mai pui niște carne

pe brațele alea. Într-o luptă, n-o să fii niciodată luat în serios cu bicepși ca ăia.

Femke îi mulțumi fierarului pentru sfaturi și-i promise că va încerca să le urmeze. Apoi, cu săbiile și cuțitele sub braț, ieși de la fierar și se îndreptă grăbită către locul de întâlnire stabilit.

Se arătă încântată să vadă rucsacurile pe care le adusese Danar. Cum acestea făceau parte din uniformă, faptul că un membru al gărzii regale purta unul în interiorul palatului n-avea să ridice suspiciuni. Va fi modul ideal de a transporta prada, împreună cu niscaiva dintre obiectele cumpărate din magazinul alchimistului.

— Se pare că avem totul pregătit, zise Femke când se apropie de Danar, în locul de întâlnire.

— Se pare că da.

— În regulă. Să mergem înapoi la „Brațele brutarului" și să ne schimbăm. Trebuie să ajungem imediat la palat, în caz că Reynik s-a mișcat mai repede decât era stabilit. Agitarea mulțimii nu e o știință exactă. N-am vrea să scăpăm ocazia.

„Brațele brutarului" era un alt han mediocru, care oferea camere acceptabile, deși foarte simple, la prețuri mici. Femke alesese hanul pentru că avea și o ieșire în spate. Ușa era ținută încuiată, dar proprietarul se învoise să le ofere fiecăruia câte o cheie pe durata ședерii lor acolo. Aranjamentul nu era foarte sigur, căci hoții puteau abuza de această ușă. Dar cei doi aveau puține lucruri care să merite furate și pe cele pe care le prețuiau le luau cu ei mereu, așa că lui Femke nu-i păsa prea mult.

Ușa din spate a hanului dădea într-o alee liniștită. Aceasta ducea către una dintre străduțele laterale, care la rândul ei dădea într-una din străzile principale, ce străbătea nivelurile orașului Mantor. Danar și Femke preferară să se strecoare

înăuntru pe ușa din spate, să se schimbe și să iasă din nou înainte ca cineva să bage de seamă că sunt acolo.

Danar își ducea rucsacul, în care Femke așezase cu grijă câteva sticluțe înfășurate în pânză, ce conțineau diferite prafuri colorate. Într-o parte a rucsacului, multe straturi de cârpă moale despărțeau șase fiole cu pudră albastră de același număr de fiole cu pudră verde.

— Astea pentru ce sunt? întrebă Danar, văzând cât se străduiește Femke să protejeze fiolele.

— Să spunem doar că, dacă ajungem să le folosim, înseamnă că lucrurile nu merg conform planului, răspunse Femke pe un ton în care se putea citi și: „Asta-i tot, nu mă întreba mai multe".

— Mă gândeam să întreb, în caz că voi avea nevoie să le folosesc, mormăi Danar nemulțumit.

— N-o s-o faci, spuse ferm Femke. Dacă, în vreun moment de nebunie, mă hotărăsc să te las să folosești fiolele, poți fi sigur că-ți voi da instrucțiuni precise. Încearcă să uiți de ele și nu le atinge decât dacă-ți spun eu. E clar?

— Perfect, bombăni Danar.

— Uite, ia asta, adăugă ea, întinzându-i un bandaj ciudat din pânză. Era lat de vreo șapte centimetri și tivit sus și jos cu un material care se întindea. Dacă scot flacoanele, trage-ți pânza peste față și poart-o ca o mască peste gură și nas. Și ține-o undeva la îndemână.

— Grozav, spuse Danar amărât, pipăind ciudatul material și întrebându-se din ce naiba o fi făcut. Îmi zici și mie încă o dată de ce merg cu tine?

— Pentru că te-ai oferit. Pentru că n-ai vrut să fii lăsat pe dinafară. Pentru că ești încăpățânat și nu vrei să accepți că m-aș descurca perfect și singură, răspunse Femke, numărând motivele pe degete. Și pentru că în felul ăsta nu trebuie să car

eu prada prin tot orașul, până aici, adăugă zâmbind larg, ca să mai îndulcească duritatea comentariilor anterioare. N-avea rost să-l ia cu ea dacă urma să fie morocănos tot drumul. Dar a trebuit să recunoască în gând că unul dintre motivele principale pentru care făcuse asta era că-i plăcea să-i vadă zâmbetul strengăresc de copil.

„Pentru numele lui Shand, e drăguț", își zise Femke, inima bătându-i mai tare la gândul că acest lord tânăr și frumos încerca din răsputeri să-i intre în grații. Era uimită că era în continuare dispus să-și murdărească numele de dragul ei, deși se îmbrăca în bărbat și-l trata de parcă i-ar fi stat în cale. „Dacă mișcarea asta ne iese bine, o să fiu un pic mai blândă cu el", își promise ea.

Și-au ocupat pozițiile aproape de poarta principală a palatului regal la o oră mai înaintată a după-amiezii decât intenționase Femke. Acolo au așteptat, încercând să nu atragă atenția asupra lor, până când au auzit zgomotele unei mulțimi furioase, care se apropia rapid.

— Se pare că Reynik e pe drum, comentă Danar zâmbind.

— Era și timpul. Cel puțin, aduce mulți prieteni cu el. Hai, să mergem, spuse Femke, ușurată că se pune din nou în mișcare.

Într-o misiune ca asta, partea cea mai grea era așteptarea. Odată ce evenimentele începeau să se succeadă și adrenalina să se scurgă în sânge, Femke era în elementul ei. Iar astăzi lucrurile nu stăteau altfel.

Ocoliră împreună zidul palatului până la poarta servitorilor, unde intrară fără să li se pună întrebări. Femke nu-și făcuse niciodată griji că uniforma o va da de gol, căci știa că înfățișarea ei este convingătoare. Singurul element al deghizării care

o îngrijora era mersul. Deși observase cu atenție și exersase mult, Femke nu stăpânise niciodată arta de a merge ca un bărbat. Mișcările aveau ceva atât de străin, încât nu le putea imita într-un mod autentic.

Atât Danar, cât și Reynik o asiguraseră că ei simțeau că aproximarea ei era suficient de bună, dar Femke nu accepta decât perfecțiunea. Era enervată la gândul că era ceva ce nu putea stăpâni pe deplin.

Tânăra știa exact unde aveau să meargă, așa că îl conduse fără ezitare pe Danar de la poartă către cea mai apropiată ușă a clădirii principale a palatului. Servitorii și curtenii deopotrivă trecură pe lângă ei prin labirintul de coridoare, întâmpinându-i doar cu gestul obișnuit de a înclina politicos din cap, așa că înaintară repede și fără probleme spre inima palatului.

După cum spusese tânărul gardian, pe culoarul care ducea la salonul principal al curții, nu departe de intrare, se afla o ușă simplă. Femke se opri în fața acesteia și-l privi pe Danar în ochi.

— Ține minte, nu spui nimic. Lasă-mă pe mine să vorbesc, zise hotărâtă.

— Cum vreți, domnule, răspunse Danar cu un zâmbet ironic și făcându-i cu ochiul.

Femke oftă încet și speră că nu va face și nu va zice nimic stupid. Totul mergea bine, dar următoarele secunde aveau să fie cruciale. Femke inspiră adânc, deschise ușa și trecură amândoi pe partea cealaltă, prin holul mic, închizând-o după ei. Holul era luminat de patru torțe, fixate pe pereți în niște suporturi, iar dinspre acestea venea o lumină pâlpâitoare.

Cei doi gardieni de la capătul îndepărtat al holului îi văzură imediat și-și duseră mâinile instinctiv către săbii, dar, observând uniformele, renunțară să mai scoată armele și își luară o poziție mai relaxată. Femke și Danar se îndreptară cu

încredere de-a lungul holului către cei doi gardieni, până când aceştia le porunciră să se oprească şi să raporteze în ce scop se aflau acolo.

— Ne-a trimis unul dintre căpitani, răspunse Femke. Îmi pare rău, dar nu ştiu cum îl cheamă. Noi nu ne-am început instruirea de mult, dar căpitanul ne-a dat ordin să vă înlocuim. Vrea să vă duceţi la poarta principală. Se pare că are loc o răzmeriţă acolo, un protest legat de venirea împăratului Shandarului. Căpitanul s-a exprimat destul de plastic: „Mişcaţi-vă curul la uşa trezoreriei şi trimiteţi-i pe dobitocii ăia doi pe care îi găsiţi acolo la poarta principală. Chiar şi voi ar trebui să fiţi în stare să staţi în faţa unei uşi încuiate fără să arătaţi ca un morman de rah..."

— Căpitanul Mikkals, răspunseră în acelaşi timp cei doi gardieni, rânjind unul la altul, crezând că îl recunoscuseră. Alte instrucţiuni?

— Nu, n-a spus decât să vă duceţi la poarta principală şi să daţi o mână de ajutor, zise Femke ridicând din umeri. Dacă aţi putea să mergeţi repede, v-am fi recunoscători, fiindcă... fiindcă n-am ştiut prea bine unde se află trezoreria şi ne-a luat ceva timp până să vă găsim. Şi ştiţi cum e căpitanul, o să ne jupoaie de vii la următoarea instrucţie dacă o să creadă c-am fost delăsători.

— Oricum o să vă facă zile fripte, răspunse unul dintre gardieni, încă zâmbind cu toată gura. Aşa e Mikkals, sunt convins că e un sadic. Haide, Wils, am face bine să mergem acolo şi să vedem ce se întâmplă.

— Nu ştiu, n-ar trebui să se ducă unul dintre noi să confirme ordinul? E foarte neobişnuit să fii înlocuit din schimb la jumătatea turei, răspunse Wils nesigur.

— Câte răscoale ai mai văzut până acum la porţile palatului? întrebă nerăbdător primul gardian, care voia în mod

evident să intre în acțiune. Niciuna! Și nici eu. Haide. Avem ocazia să facem ceva interesant și tu te îngrijorezi că abandonezi cea mai plictisitoare dintre îndatoriri.

— Păi, mă gândesc doar că...

— Te gândești prea mult. Hai, să mergem.

Cei doi gardieni o luară din loc, de-a lungul holului.

— Hei, ce-i cu rucsacul ăla? întrebă Wils bănuitor când Danar trecu pe lângă el.

Tânărul deschise gura ca să răspundă, dar Femke se băgă în față repede.

— Eram în drum spre terenul de instrucție când ne-a oprit căpitanul. Colegul meu, Sodan, și-a stricat atât de tare echipamentul la ultimul antrenament, încât a trebuit să mergem să-i luăm un set de schimb înainte de următoarea inspecție.

— Și așa s-a dus și solda, nu? spuse celălalt gardian, pe un ton în care se citea un amestec de simpatie și amuzament.

Danar încuviință posomorât.

— Ai avut ghinion, Sodan. Dar privește partea bună, peste numai două luni o să începi să primești mai mult de doi arginți pe săptămână. Cei doi gardieni râseră și se îndepărtară, străbătând coridorul. Vom încerca să nu stăm mult. Distracție plăcută, strigară în urma lor, apoi dispărură pe ușă.

Aceasta se închise în urma lor, iar Femke rămase nemișcată două sau trei secunde, apoi se întoarse și se uită cu un ochi de expert la una dintre cele două încuietori, cea situată mai jos pe ușa solidă de metal din spatele lor.

— Hai c-a ieșit bine, zise Danar, în timp ce Femke scoase un șperaclu din buzunar și îl introduse cu atenție în încuietoare.

— Hmm, făcu Femke, deja absorbită de munca ei.

— Pot să te ajut cu ceva?

— De fapt, da, răspunse ea absentă, manevrând unealta de metal în mecanismul încuietorii. Ai putea să scoți fiolele din rucsac, să faci loc pentru aur. Fii atent cum umbli cu ele. Ai grijă să rămână împachetate în cârpe și cele două feluri să fie în continuare separate unul de altul. A, și pune-le într-un loc unde să nu calci pe ele. Când termini, poți să supraveghezi ușa din capătul holului, să nu intre cineva. Cred că nu trebuie să-ți spun ce-o să se întâmple dacă vine cineva și mă vede că încerc să deschid aceste încuietori. Acum, taci din gură și lasă-mă să mă concentrez.

Danar făcu după cum i se spuse, mânuind flacoanele de sticlă cu deosebită atenție atunci când le scoase din rucsac. Le puse separat, de fiecare parte a coridorului, bine înfășurate în cârpe. Apoi se așeză de pază un pic mai încolo pe hol, spre ieșire, și își ciuli urechile să audă dacă vine cineva. Știa că sunt puține șanse să audă ceva dacă persoanele care s-ar apropia n-ar vorbi, căci covoarele moi care acopereau podelele coridorului principal estompau chiar și zgomotele ghetelor cu vârfuri metalice.

Trecură secunde, trecură minute, iar Danar începu să se uite agitat peste umăr la Femke. Fata încă își concentra toată atenția pe încuietoarea de jos.

— Ce se întâmplă? șopti el aspru. Credeam că te pricepi la chestiile astea.

— Ce să se întâmple? Nu se întâmplă nimic. Mă holbez la cea mai bună încuietoare pe care am văzut-o în ultimii ani, asta e tot, răspunse Femke. În afară de magie, regele n-ar fi putut găsi un sistem de siguranță mai potrivit pentru ușa asta.

— Magie! Asta ar fi ceva. Ești sigură că trezoreria nu este protejată printr-o formă de magie? întrebă Danar îngrijorat.

Femke se opri o clipă și se uită la el peste umăr. Pe fața ei se citea clar un dispreț exasperat.

— Nu fi prost, Danar. Suntem în Thrandor, mai ții minte? Magia a fost interzisă aici acum două sute de ani. Regele e ultima persoană din Thrandor care ar folosi-o ca mijloc de protecție. Asta ar submina legile prin care a fost condus regatul timp de secole. Ai și tu puțină încredere, dă-mi un pic de spațiu și...

Femke se întoarse către încuietoare și răsuci șperaclul. Se auzi un „poc" îmbucurător, încuietoarea se deschise, iar tânăra privi încrezută în spatele ei, către Danar.

— ...răbdarea îți va fi răsplătită, încheie ea. Una am rezolvat-o, mai am una.

— Uite, Femke, nu vreau să te presez, dar suntem destul de vulnerabili aici. Putem fi prinși asupra faptului în orice moment, zise Danar.

— Da, da, știu, răspunse ea absentă. Din fericire, cel care a instalat sistemul de închidere a folosit încuietori aproape identice și sus, și jos. Oricât ar fi de bune, dacă știi să le deschizi — se auzi încă un „poc" —, cad ca muștele, zise, cu un murmur de mulțumire în voce, din care se vedea cât e de încântată.

— Bine lucrat! o felicită Danar. Haide, să luăm ce ne trebuie și s-o ștergem de aici!

— Da, hai, zise Femke zâmbind larg și deschise ușa, făcându-i lui semn să intre primul.

Danar veni către ușă, înșfăcă o torță nouă dintr-un mănunchi care se afla pe un raft de lângă ușă și o aprinse de la una dintre făcliile care ardeau. Ținând-o în față, Danar intră prin ușa deschisă a trezoreriei. Nu apucă să facă decât un pas sau doi, că se opri uluit și rămase locului. Dintre toate lucrurile pe care se aștepta să le găsească acolo, la acesta nu se gândise deloc.

— Aici nu-i nimic! exclamă el plin de uimire. Toată treaba cu trezoreria e o păcăleală!

— Așa pare, nu? răspunse Femke, intrând calmă pe ușă, în spatele lui. Vrei să te dai un pic mai încolo, ca să încap și eu? Mersi.

Femke trase ușa ușor în spatele lor, iar aceasta se închise perfect, cu un zgomot înfundat. Femke începu să pipăie tocul ușii, în mod evident căutând ceva.

— Ce faci? întrebă Danar, o urmă de panică începând să se simtă în vocea lui. Trebuie să plecăm de aici! Ai înnebunit?

— Nu, Danar, pur și simplu termin treaba pentru care am venit. A, uite-l!

Dintr-odată, un hârâit ușor se auzi dinspre zidul opus al încăperii goale, iar acesta se roti la nouăzeci de grade, lăsând să se vadă dincolo de el o a doua încăpere. Aceasta era plină cu bogății de toate felurile. Erau acolo mormane de lingouri de aur și argint, saci cu monede de aur și pietre prețioase, dar și opere de artă, seturi de obiecte rare de ceramică, rochii frumoase așezate pe manechine speciale și multe altele. Îți tăiau răsuflarea.

— Deștept, nu? spuse zâmbind Femke. Trebuie să închizi ușa de afară și să apeși butonul ascuns pentru ca ușa adevăratei trezorerii să se deschidă. Ce hoț ar intra într-o cameră goală care nu duce nicăieri și apoi închide ușa după el? Din câte cred eu, niciunul.

— Dar de unde ai știut ce să faci?

— Să spunem c-am avut puțin ajutor „dinăuntru", chicoti Femke. Haide, nu sta acolo și nu te uita așa. Acum mai puțin de un minut tu erai cel care mă bătea la cap să mă grăbesc. Adu rucsacul și hai să luăm chestiile pentru care am venit. Nu strânge nimic din ce nu ne trebuie. Vreo două mii de

monede de aur sunt de ajuns. Şi, dacă ştim de unde să le luăm, probabil că nici nu vor observa că lipsesc.

Era o afirmaţie curajoasă, dar Femke îşi dădu seama imediat că era şi greşită. Două mii de coroane de aur erau o mulţime de monede. Nu vor reuşi nicicum să ascundă faptul că lipsesc. De cum înţeleseră că n-are rost să încerce să mascheze furtul, începură pur şi simplu să ia monedele cu mâna şi să le pună în geantă, până când Femke estimă că aveau destul.

— OK, asta ar trebui să fie de ajuns. Să plecăm de aici cât încă mai putem ieşi uşor, porunci Femke.

De data asta, Danar nu-i mai puse la îndoială ordinul. Îşi aruncă pe umeri rucsacul, care acum era greu, şi se repezi să iasă în camera goală. Femke găsi din nou butonul secret şi închise uşa ascunsă, apoi o deschise pe cea de metal, care dădea în hol.

Spre uşurarea ei, pe coridor nu se găseau decât cârpele în care fuseseră înfăşurate micile flacoane de sticlă. Femke închise uşa de metal şi se opri o clipă, roasă de nehotărâre. Mândria personală o făcea să-şi dorească să încuie uşa la loc. Preţ de o secundă, orgoliul şi simţul practic se luptară înăuntrul ei. Dar simţul practic ieşi învingător. N-aveau timp de joacă, aşa că-şi ignoră dorinţa de a lăsa curat în urmă şi se concentră pe ieşirea în siguranţă din palat.

— Danar, stai nemişcat până pun fiolele în rucsac, porunci ea. Nu le las în urmă.

Danar puse repede torţa pe care o avea în mână într-un suport gol din perete şi apoi rămase cât putu de nemişcat, abia îndrăznind să respire, în timp ce Femke aduna flacoanele din locul în care el le depozitase cu puţin timp înainte.

Femke aşeză înapoi în rucsac mai întâi sticluţele albastre, apoi pe cele verzi, având grijă să pună multe cârpe peste

monede și un strat gros între cele două tipuri de fiole. Însă nu le așează pe toate înăuntru, ci păstră câte unul din fiecare culoare în câte o mână.

— O poliță de asigurare, spuse, ridicând ușor din umeri, căci Danar observase ce făcuse. Am lăsat rucsacul nelegat la gură, așa că ai grijă să nu cazi. Asta s-ar putea să nu fie prea plăcut. Hai, e timpul să mergem.

Ajunseră repede la capătul holului. Femke își lipi urechea de ușă, să vadă dacă se aude ceva din afară. Nu se distingea nimic, așa că o deschise cu grijă, doar un pic, și se uită cu atenție. Din câte putea observa, coridorul era gol. Strânse din dinți, deschise ușa mai mult și verifică și cealaltă direcție. Din nou, era liber.

— Se pare că diversiunea lui Reynik funcționează bine, murmură ea încet către Danar, apoi păși afară, pe coridor.

Abia ce ieși și Danar pe ușă, când un grup de soldați din garda regală apăru de pe un coridor lateral, la oarecare distanță de partea din față a palatului. Femke își dădu seama dintr-o privire că doi dintre ei erau cei pe care îi înlocuiseră ea și Danar.

— Ei sunt, domnule căpitan! Hei, tu! Stai pe loc! strigă unul dintre gardieni.

— Era prea frumos ca să fie adevărat, mormăi Femke printre dinții încleștați. Ai masca la îndemână, cum ți-am spus? Pune-ți-o! O să ne murdărim un pic. Nu te uita la mine, du-te în partea aia. Acum!

Danar bâjbâi în buzunar după mască și o porni pe coridor. Femke nu așteptă să vadă dacă făcea ce-i spusese. În schimb, inspiră adânc de vreo două ori și se îndreptă dinadins către soldații care se apropiau acum în fugă, cu armele scoase. Tânăra își ținu respirația, ridică mâinile deasupra capului și aruncă cele două flacoane pe podea, în calea soldaților care veneau. Azvârlite cu o așa putere, fiolele de sticlă se sparseră

imediat, în ciuda covorului gros. Prafurile colorate se amestecară.

Femke întoarse capul și scoase propria mască din buzunarul în care o îndesase. Se auzi un fâsâit scurt, urmat de un șuierat puternic, apoi coridorul se umplu imediat de nori groși de fum albastru, cu miros înțepător. Femke se întoarse și o luă la goană pe coridor, după Danar, punându-și masca în timp ce alerga. Se lovi de pereți de două ori, căci fugea înainte cu ochii închiși, dar în curând ieși din nor. Dădu de aer curat și văzu că Danar nu era cu mult în fața ei. În spate, cuprinși de norul de fum gros care se extindea, bărbații vomitau și, auzindu-i, tânăra își dădu seama că din direcția aceea n-o să-i urmărească nimeni o vreme.

— Danar! strigă ea prin mască. Danar, oprește-te. Vreau să mai iau două flacoane.

— Pentru numele lui Shand, Femke! Pe tot ce e sfânt, ce e chestia aia?

— Crede-mă, nu vrei să știi, răspunse ea. Le-am făcut-o. Haide, trebuie să păstrăm distanța față de nor. Dă-ți jos masca, dar ține-o în mână. Fii pregătit să ți-o pui din nou, dacă-ți zic eu. În caz că mai întâlnim pe cineva pe drum, ar fi bine să-i păcălim. Nu vreau să folosesc mai multe flacoane decât trebuie.

Femke își scoase masca. Se uită repede în urmă, la masa învolburată de fum care încă se întindea de-a lungul coridorului, și o luă la fugă prin palat în direcția ieșirii servitorilor. Pe drum întâlniră doi slujitori, pe care Femke îi avertiză să nu se ducă spre zona centrală a palatului.

— Cred că cineva a încercat să-l asasineze pe rege cu un gaz otrăvitor, spuse ea dintr-o răsuflare. Avertizați-i pe toți ceilalți să fie atenți la intruși. Noi mergem să păzim ieșirea servitorilor.

Danar venea pur și simplu în urma lui Femke, urmărind-o cu un respect crescând cum îi manipula pe oameni cu indicații și afirmații curajoase. Servitori, curteni și alți membri ai gărzilor regale îi urmau poruncile, pur și simplu pentru că nu puteau rezista directivelor ei hotărâte și autoritare. Cu minciunile curajoase ale lui Femke, reușiră să treacă prin palat cu ușurință, până când ajunseră să vadă poarta servitorilor.

Femke observă mulțimea de gardieni la poartă și își dădu seama imediat că sunt în belea. Cineva se gândise bine: cu insurecția de la poarta mare, puteau apărea neplăceri și la cea secundară. În consecință, un echipaj întreg venise să-i sprijine pe gardienii obișnuiți.

Femke estimă inițial că ar fi în jur de douăzeci. Mai rău, printre ei se afla și un sergent. Acesta mîji ochii suspicios în momentul în care îi văzu pe ei doi alergând către el. Femke nu încetini, ci continuă să-l conducă pe Danar către poartă, până când aproape că ajunseră lângă grupul principal de gardieni.

Când se aflau cam la zece pași de gardienii din față, Femke pur și simplu strigă cât putu de tare „MASCĂ!" și aruncă cele două flacoane pe care le avea în mâini la picioarele soldaților. După zgomotul sticlei făcute țăndări, urmară același fâsâit și șuierat pe care Danar le auzise și mai devreme pe coridor. De data aceasta însă, nu reacționă suficient de repede. Înainte să aibă șansa de a-și pune masca, se trezi înconjurat de fumul albastru și gros.

Danar nu inhalase mult din gazul toxic, dar chiar și o cantitate mică era de ajuns să-l doboare imediat. Îl apucară grețurile și, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, tânărul lord se aplecă și începu să vomite neputincios. Orice gând de a-și pune masca se risipi imediat, căci gazul îi intră în trup și-i dădu peste cap toate funcțiile corpului. Danar se luptă în

van să recâștige cât de cât controlul asupra stomacului său, căci în plămâni îi pătrundea tot mai mult fum.

Femke își dădu seama că el nu se mai afla în urma ei abia după câteva clipe. După ce aruncase fiolele pe jos, își ținuse respirația preț de o secundă sau două, cât îi luă să-și fixeze masca. Apoi, pe măsură ce norul creștea rapid, Femke intră în gardieni și-i împrăștie ca un cărucior scăpat de sub control care lovește o tarabă cu fructe. Combinația dintre efectul paralizant al fumului și coatele, umerii, picioarele și pumnii fulgerători ai lui Femke pe care li-i trăgea gardienilor se dovedi devastatoare. Toți soldații din garda regală de acolo deveniră neajutorați în doar câteva secunde.

De data aceasta, prafurile se amestecaseră în aer liber și nu într-un spațiu închis, ca pe holul palatului, așa că norul se împrăștia repede, ridicându-se în aerul serii într-o dâră ondulată. Așa că în momentul în care Femke își dădu seama că Danar nu mai venea după ea, se întoarse și-l văzu prin fumul albastru și subțiat, ghemuit și căzut pradă efectului dăunător al fumului.

— La naiba, înjură ea în masca de cârpă.

Nu avea nicio secundă de pierdut. În orice clipă puteau sosi alți gardieni. Era evident că n-ar mai fi putut scăpa atât de ușor, căci Danar nici nu reușea să stea drept, darămite să fugă. Trebuia doar să-l ajute să ajungă la poartă și apoi să spere că-l poate târî mai departe, înainte să apară și alți gardieni.

Femke fugi înapoi și îl apucă de unul dintre brațe, trecându-și-l după gât. Apoi, cu o putere venită din disperare și dintr-un val de adrenalină, îl duse pe tânărul lord către poarta servitorilor și apoi ieși cu el în stradă. Reynik apăru dintr-odată parcă de nicăieri și își ocupă locul de cealaltă parte a lui Danar. Împreună, reușiră să-l îndepărteze de palat și se făcură nevăzuți în întunericul care se lăsa.

În depărtare, Femke auzea cum se strigau lozinci și vocile furioase se amestecau și presupuse că era vorba despre demonstrația din fața palatului. Imediat ce putu, își trase masca de pe față cu mâna liberă și o aruncă deoparte.

— Pot să presupun că ați luat ce ne trebuie? mormăi Reynik, în timp ce-l trăgeau pe Danar pe o stradă laterală liniștită.

— Poți să presupui cât vrei, răspunse Femke cu vocea plină de bucuria reușitei. Suntem pregătiți pentru faza următoare.

CAPITOLUL 12

Împăratul nici nu plecă bine din Shandrim, că lordul Kempten începu să aibă parte de neplăceri din partea lorzilor conservatori mai influenți. Prima delegație sosi pentru o întrevedere încă dinainte ca întâia zi să se sfârșească. În fruntea grupului de cinci nobili se afla lordul Veryan, care intră cel dintâi pe ușă și lăsă să se vadă clar că era purtătorul lor de cuvânt.

— Kempten, bătrâne, cum de te-a lăsat Surabar pe *tine* la cârmă? Credeam că ești împotriva ascensiunii sale la mantie.

— Chiar eram, Veryan. De fapt, încă nu m-a convins pe deplin, deși respectul meu pentru general e în creștere. Ce vrei să spui? răspunse Kempten, deranjat dintr-odată până în măduva oaselor de tonul arogant al colegului său.

— Suntem aici pentru a organiza preluarea Shandarului. Surabar e plecat și puterea, transferată ție, așa că nu mai are control asupra legiunilor. Va fi suficient de ușor să instalăm un împărat adevărat înainte ca pretendentul să se întoarcă din Thrandor.

— Trădarea, Veryan, e trădare. Dacă vrei să fii spânzurat pentru asta, n-ai decât, dar eu n-o să accept ceva atât de absurd, în timp ce *împăratul* Surabar e plecat. M-a numit regent în absența sa. Intenționez să am grijă ca imperiul să-l aștepte până când se întoarce.

— Serios, Kempten? Împăratul Surabar, zici? Haide, spune-ne. Cum a reușit să te cumpere? Te-a câștigat cu oferta de a fi mâna lui dreaptă la putere? Promisiunea de a te face regent a fost de ajuns să-ți câștige sufletul? Sau ai fost dintotdeauna în secret un revoluționar care dorea să înmâneze puterea oamenilor de rând?

Kempten se uită la Veryan cu dispreț. Privi chipurile celorlalți lorzi și recunoscu la fiecare dintre ei aceeași mentalitate limitată. N-avea rost să încerce să negocieze cu ei. Erau la fel de doritori să se schimbe pe cât ar fi fost un negustor bogat gata să-și deschidă portofelul în fața unui cerșetor. Discuțiile n-aveau să-l ducă niciunde. Trebuia să le arate repede ușa, înainte ca ei să treacă la acțiuni pe care toată lumea urma să le regrete.

— Împăratul Surabar nu m-a mituit, Veryan. Nimeni n-a fost mai surprins decât mine atunci când m-a făcut regent. Nu știu de ce m-a ales. Știu că este la curent cu tentativa *mea* de trădare față de el, dar nu-mi voi păta și mai mult numele de nobil căpătat la naștere prin încălcarea încrederii pe care mi-a arătat-o. Mi-a onorat familia. El *este* împăratul. El m-a făcut *pe mine* regent. Așa stau lucrurile. Acum, domnilor, dacă nu mai aveți și alte treburi, vă sugerez să plecați.

Un semn din cap către soldații care rămăseseră în încăpere fu de ajuns. Aceștia se apropiară și-și puseră mâinile pe mânerele săbiilor. Gestul era mai dramatic decât voise Kempten, dar se dovedi eficient.

Preț de o clipă, lordul Veryan și însoțitorii săi nu se mișcară. Pur și simplu se uitau la lordul Kempten purtând pe chip un amestec de furie, neîncredere și dezgust. Apoi, după un moment care păru lung cât o veșnicie, Veryan se întoarse și-i conduse pe ceilalți afară din biroul împăratului.

— Pentru numele lui Shand! rosti Kempten după ce se închise ușa în urma lor. Dacă Surabar trebuie să facă față unor atitudini ca asta în fiecare zi, nu-i de mirare că nu e interesat să păstreze mantia. Eu cu siguranță n-aș fi.

— Psst! Domniță ambasador, sunteți trează?

Ennas stătea întins pe patul îngust, cu spatele la ușă, învelit cu singura pătură pe care o avea, așa cum făcea de fiecare dată când auzea gardienii schimbând tura. Cel care venea deschidea mereu mica ferestruică a ușii, ca să verifice prizonierul. Făcea parte din procedura de preluare a postului.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să discute cu gardienii. Știa că nu va reuși niciodată să imite vocea lui Femke într-un mod convingător, așa că hotărâse că tot ce putea face era să rămână nemișcat și să pretindă că doarme.

— Domniță? întrebă din nou vocea insistentă, un pic mai tare de data asta. Domniță, n-o să ghiciți ce s-a întâmplat ieri.

Ennas mormăi ca pentru sine. Femke probabil că intrase în vorbă cu unul dintre gardieni, se gândi el cu tristețe, sperând că lipsa unui răspuns din partea lui să-l descurajeze pe gardian. În mod normal, interacțiunea cu un gardian era imposibilă, fiindcă autoritățile închisorii interziceau fără excepție dialogurile dintre paznici și deținuți. Totuși, se părea că Femke reușise să stabilească o relație cu acest membru al gărzii regale, așa ca avea să-i fie greu să păstreze tăcerea la nesfârșit fără să trezească suspiciunile soldatului. Ținând cont de vocea lui, era tânăr și neexperimentat și era entuziasmat în legătură cu ceva, ceea ce însemna că nu avea să renunțe ușor.

— Domniță ambasador? întrebă din nou gardianul, mult mai tare de data aceasta, confirmând parcă presupunerea spionului. Domniță, n-o să vă vină să credeți ce s-a întâmplat ieri.

Ennas știu că nu mai putea prelungi tăcerea, așa că scoase un geamăt, de parcă s-ar fi mișcat cu greu. Fu de ajuns.

— Hei, domniță, a fost uimitor. Puteți să credeți că niște hoți au trecut de paza palatului...

„Nu c-ar fi prea greu", se gândi Ennas, încrezut.

— ...și au reușit să jefuiască trezoreria regală? Ce părere aveți de asta? Gardianul se opri un moment, pentru a primi un răspuns, dar, cum nu veni niciunul, continuă nestingherit. Nu numai că au reușit să treacă de gărzile și de încuietorile de la ușa exterioară, dar au știut cumva și de ușa secretă din interior. Sergentul crede că a fost cineva dinăuntru; atât căpitanii, cât și subofițerii au chestionat la sânge pe oricine ar fi putut avea o legătură și ar fi putut fi implicat. M-au interogat chiar și pe mine! Vă vine să credeți? Eu n-am furat nimic în viața mea, dar mi-au pus întrebări timp de o oră întreagă. Bineînțeles că n-am spus nimănui, doar domniei voastre. N-ar fi fost relevant pentru investigație să le zic despre discuțiile noastre. În plus, v-ar fi supus la un regim mai drastic și asta n-ar fi corect.

Ennas rânji în liniște. „Femke, obraznico!" se gândi, buzele schițându-i un zâmbet. „Mă întreb de ce ai vrea să jefuiești trezoreria. Îmi doresc să fi avut timp să vorbim înainte ca Reynik și Danar să te scoată de aici. Ar fi fost mult mai ușor dacă aș fi știut la ce scenarii prostești te-ai gândit cât ai stat prizonieră."

Întrebarea cea mare era dacă ar trebui să se folosească de relația lui Femke cu gardianul pentru a pune la cale o evadare, ceea ce era posibil, dar riscant, sau ar trebui să stea tăcut și să ascundă dispariția lui Femke pentru cât mai mult timp. Era o decizie grea, dar până la urmă hotărî să păstreze tăcerea. Nu știa ce puneau la cale Femke, Danar și Reynik, dar anonimatul îi ajuta tot timpul pe spioni în munca lor. Dacă toată

lumea era convinsă că Femke era ținută în temnița regală, atunci, după cum se întâmplase și cu tânărul gardian, aveau să presupună că nu este implicată în evenimentele petrecute afară. Era alibiul perfect, așa că Ennas preferă să continue prefăcătoria.

— Dormiți sau nu?

— Mmm, răsuflă Ennas, încercând să imite cât putea de bine tonul lui Femke.

Urmă un moment de tăcere, apoi Ennas își ținu respirația, așteptând să vadă dacă soldatul îl demascase.

— Ei bine, dacă nu puteți fi deranjată să-mi răspundeți, atunci nu vă mai deranjez nici eu cu alte știri, adăugă tânărul cu o voce morocănoasă. Dacă nu vă simțiți bine, spuneți. Medicii regali vă vor îngriji cu siguranță dacă sunteți bolnavă. Împăratul Shandarului e în drum spre Mantor, așa că mă îndoiesc că regele ar vrea să muriți în temnița sa înainte să aveți șansa unui proces. Dacă doriți, spuneți-mi numai și o să chem pe cineva să coboare și să vă trateze.

Ennas își ținu gura. Era disperat să întrebe când urma să ajungă Surabar, dar spera că soldatul îi va dezvălui din proprie inițiativă. Din nefericire, nu se întâmplă așa. Tânărul, în mod evident, se săturase. Plăcuța care acoperea mica fereastră se închise cu un zgomot hotărât. Ennas aflase o mulțime de lucruri. Putea încerca să ghicească ce puneau la cale ceilalți. Nu părea să aibă vreun sens ceea ce făceau, dar era mulțumit că primise informații despre lumea exterioară.

„Grăbește-te și lămurește odată lucrurile", se rugă Ennas. „Să ne ajute Shand ca soldații să fie păcăliți destulă vreme. Nu cred că mai ai mult, Femke."

Danar încă mai avea grețuri când intrară călare pe porțile orașului Mantor și o luară în sus, spre palat. Răul pe care îl

simțea în stomac era un efect al gazului toxic pe care îl inhalase cu o zi în urmă. Totuși, era suficient de realist cât să accepte că, în mare parte, era din cauza emoțiilor.

Ce s-ar întâmpla dacă regele sau altcineva din palat o va recunoaște pe Femke ca fiind ambasadoarea sau pe amândoi ca fiind cei care prădaseră trezoreria regală cu o seară înainte? Descoperiseră thrandorienii că persoana care se afla în temnița regală nu era ambasadoarea? Își dăduse seama Shalidar ce puneau la cale? Dacă da, ce surprize neplăcute pregătise pentru ei? Danar se gândea la o mulțime de lucruri supărătoare care i-ar fi putut aștepta la palat.

Într-adevăr, erau amândoi în deghizări diferite de personajele interpretate înainte și Danar era nevoit să admită că arătau altfel. Era în continuu uimit de modul în care câteva modificări simple în zonele esențiale le puteau schimba radical înfățișarea. Această revelație îl făcu să se întrebe dacă avea să-i recunoască pe unii dintre spionii în misiune la palatul imperial din Shandrim, atunci când va ajunge acasă. Se hotărî în gând că ar trebui să fie mai atent la astfel de lucruri, după întoarcerea în Shandar.

Femke arăta foarte diferit, dar nu făcuse prea multe ca să-și schimbe înfățișarea. Își vopsise părul, care era deja tuns scurt, ca al unui bărbat, apoi îl dăduse cu o substanță ca un gel, ca să stea lins pe spate. Acestea, împreună cu bandajul care îi făcea pieptul plat ca al unui băiat, modificaseră simțitor aspectul tinerei. Haine diferite, sprâncene mai închise la culoare, un pigment aplicat pe piele care să-i mai întunece tenul și Femke nu mai era de recunoscut ca persoana pe care Danar o întâlnise prima dată ca fiind lady Alyssa, cea frumoasă și mândră.

„Ce fac eu aici?" se întrebă în gând. „Știu atât de puține despre femeia asta și totuși sunt captivat de ea și dispus să-mi

risc viața ca să obțin îngăduința ei." Se uită la Femke deghizată în noul ei rol, acela de tânăr servitor al său, și dădu ușor din cap. „În momentul ăsta, Femke arată mai degrabă ca un tânăr bărbat decât ca o femeie frumoasă, totuși mă simt atras de ea. Ce ar zice Sharyll și ceilalți apropo de asta? Cum ar mai râde! Sharyll ar crede că mi-am pierdut complet mințile", se gândi Danar morocănos. În sinea sa, începea să se întrebe dacă nu cumva chiar și le pierduse.

Se știa dintotdeauna că Danar era pretențios când venea vorba de înfățișarea și calitățile fizice ale prietenelor sale. Numai cele mai frumoase erau luate în considerare, iar el făcuse ravagii printre reprezentantele sexului frumos de la curtea shandeză, frângând inima multor domnițe cu atitudinea sa „iubește-le și părăsește-le", dar asta nu le împiedica să se îndrăgostească de el. Așa că acum era extrem de enervant că o tânără se jucase cu sentimentele sale în loc să-i cadă la picioare.

Împăratul urma să sosească în Mantor peste numai trei sau patru zile. În ciuda faptului că acceptase planurile lui Femke, Danar nu putea scăpa de senzația că împăratul nu va fi de acord cu metoda spioanei sale de a aduna dovezi împotriva lui Shalidar. Într-un fel, se îndoia că jefuirea trezoreriei regale din Thrandor pentru a aduna bani ca să-l momească pe asasin va fi unul dintre cele mai însemnate momente de mândrie în istoria shandeză a relațiilor internaționale. Totuși, nu se putea abține. Era prea implicat acum ca să mai dea înapoi. Fusese de acord să devină momeala care să-l scoată pe Shalidar din ascunzătoare și fusese prins în urzeala complicată de înșelătorii pe care o țesea Femke, deși știa că urma să se afle într-un pericol extrem.

Gândul că Shalidar va plănui să-l ucidă îi dădu fiori pe șira spinării, dar îi îndepărtă imediat, amintindu-și cum Femke avusese grijă de el cu o seară în urmă. Îi șterse fruntea cu o

cârpă rece, iar asta făcuse ca greața istovitoare și riscul unui atac cu pumnalul să merite efortul. Avusese ocazia să se uite adânc în ochii ei și să pună la lucru fiecare picătură de farmec. Chiar și bolnav fiind, Danar știa ce putere avea asupra femeilor. Din fericire, atitudinea lui Femke față de el se înmuiase considerabil pe parcursul serii.

Femke alese chiar momentul acela pentru a se uita la el. Îi oferi un zâmbet cald, care îi făcu inima s-o ia din loc. Dintr-odată, uită de senzația de greață. Iar pericolul pe care îl prezenta Shalidar sau acela că ar fi putut fi recunoscut ca participant la tâlhărirea trezoreriei parcă nu mai era atât de mare.

— Ce-ți mai face stomacul? întrebă Femke încet, în timp ce urcau spre palat.

— Mult mai bine, mersi, dar tot un pic sensibil, răspunse sincer Danar. Când crezi că va aranja Reynik următoarea fază? O să fie în regulă? Dacă Shalidar o să-l recunoască?

— O să fie bine. Banii vorbesc. Shalidar va crede probabil că a făcut o greșeală când le-a ordonat oamenilor săi să-l atace. La urma urmei, nu e neobișnuit ca o persoană care plănuiește o crimă să-și ia măsuri de precauție. Reynik ar fi putut foarte bine să-și facă o impresie despre Shalidar înainte să-i propună contractul. Mă aștept să ne contacteze mai târziu, în după-amiaza asta, zise Femke, uitându-se instinctiv în jur, ca să se asigure că nu-i aude nimeni, înainte de a răspunde. N-am stabilit o oră anume, dar mă gândesc că va aștepta să se împrăștie vestea sosirii noastre înainte să-i dea drumul. Contractul ar trebui să fie încheiat în seara asta. Reynik e conștient că suntem presați de timp; știe că trebuie să rezolvăm repede. Partea bună e că Shalidar va fi forțat să acționeze imediat. Reynik va stabili ca data limită pentru contract să fie sosirea împăratului. Shalidar este foarte experimentat, dar, cu atât de puțin timp la dispoziție, nu va

putea să organizeze nimic elaborat. Va încerca o lovitură simplă, iar noi vom fi pregătiți. Trebuie să-l prindem de prima dată. Mi-ar plăcea să scap de statutul de fugară înainte să sosească Surabar.

— E de înțeles. Surabar îmi lasă impresia că nu-i tolerează cu plăcere pe proști. Pe drept sau nu, mă îndoiesc că împăratul va fi impresionat de vreunul dintre noi dacă nu facem progrese în relația cu regele thrandorian înainte să vină el.

— Așa e! Știi ce trebuie să-i spui regelui când ajungem acolo?

— Da, răspunse Danar zâmbind larg. Îți faci prea multe griji. Nu te neliniști, n-o să te dezamăgesc.

— Sunt sigură că nu asta intenționezi, dar vreau să mă asigur c-o să-ți amintești, asta-i tot. N-am supraviețuit ca spioană în toți anii aceștia fără să fiu meticuloasă când mă pregătesc să joc un rol.

Danar zâmbi la cuvintele ei.

— „În toți anii aceștia"? Nu poți să ai mai mult de douăzeci! spuse râzând. Vorbești de parcă ai fi o bunicuță care îi ține nepoțelului ei o lecție despre cum să se poarte frumos.

— Cu tine, nu simt c-aș fi prea departe de situația asta, răspunse Femke, mimând furia. Haide, Danar, ascultă ce-ți spun și mănâncă tot din farfurie, adăugă ea cu o voce subțire și convingătoare de bătrânică nemulțumită.

Danar se uită surprins în jurul lui.

Femke râse de expresia de pe chipul lui și ridică din sprânceană către el.

— Să știi că nu contează numai cum te îmbraci. Trebuie să-ți potrivești și vocea cu personajul. Hai, să urcăm dealul ăsta și să-i oferim regelui imaginea unui nobil shandez, așa cum îl vezi tu. Ar trebui să fie interesant să vedem cum faci față încercării de a intra în rol.

— Vaai, obraznico! Dacă n-ai grijă cum vorbești, cum ajung la palat, primul lucru pe care o să-l fac o să fie să pun ca servitorului meu să i se dea o bătaie bună înainte să primească o cameră. Ar fi o pedeapsă potrivită pentru impertinență. De fapt, cred c-o să cer nuiaua, ca să i-o pot administra chiar eu. A, și apă cu porția pe timpul ședерii.

— N-ai îndrăzni, zise Femke cu un rânjet încrezător, care păli atunci când se uită la el, căci părea cumplit de serios.

— Pune-mă la încercare, zise Danar ferm, cu chipul neîndurător și un ton sigur pe el. Membrii nobilimii nu le permit oamenilor de rând să le ridiculizeze și să le submineze drepturile din naștere. Iar vinovații au parte de pedepse adecvate. S-ar cădea să-ți dau o ciomăgeală bună, ca să te ajut să-ți aduci aminte care ți-e locul. Mai ales că te-ai dat drept nobilă de nenumărate ori. De fapt, cred că bătaia ar trebui să fie deosebit de severă, în conformitate cu totala ta lipsă de respect față de statutul oamenilor de care-ți bați joc în mod repetat.

Femke deveni dintr-odată nesigură, căci încerca să-și dea seama dacă Danar se prostea sau chiar avea de gând să-i administreze o bătaie.

— Vezi, pot să joc și eu rolul ăsta la fel de bine ca orice pui de lord răsfățat, spuse el, pe chip revenindu-i imediat zâmbetul strengăresc obișnuit.

— Unu la zero pentru tine, zise Femke cu un zâmbet trist. Sunt de acord că știi bine rolul ăsta. Dar nu te lăsa purtat de val, totuși. Încearcă să-ți amintești că rolul tău are un scop. Aici nu e vorba de distracție. Situația asta e foarte periculoasă. Avem nevoie să-l punem la pământ pe Shalidar, și asta repede. Dacă nu reușim, atunci nu numai regele Malo ne va sufla în ceafă, ci și împăratul Surabar. Asta, bineînțeles, în cazul în care Shalidar nu pune primul mâna pe noi.

— Vai, ce optimistă suntem azi! răspunse Danar plin de sarcasm. E planul tău, mai știi? Mă bazez pe tine să mă ții în viață, așa că nu mă dezamăgi, bine?

— O să-mi dau silința, domnia voastră, răspunse Femke, dându-și bretonul la o parte și plecându-și ușor capul într-un gest ironic.

— Ai grijă, Femke, sau s-ar putea să mă gândesc mai bine la bătaia aia.

Chicotiră amândoi preț de câteva clipe. Apoi cineva apăru de după colțul unei străzi laterale un pic mai în fața lor și o luă în sus pe deal, pe același drum care ducea la palat. Se opriră din râs imediat și își continuară în liniște drumul către palatul regal.

Când ajunseră la porțile palatului, Danar se prezentă ca fiind lord de la curtea shandeză și, în același timp, ambasador al împăratului Shandarului și ceru o audiență la regele Thrandorului. Urmă un dialog rapid și în șoaptă între cei doi gardieni, apoi unul dintre ei alergă cât putu de repede să-l aducă pe căpitan. Se pregăti o escortă care să-i însoțească în palat. De data aceasta însă, erau de trei ori mai mulți gardieni care însoțeau vizitatorii palatului decât în momentul în care Femke sosise cu grupul ei inițial. Cu toate tulburările recente, gărzile regale nu voiau să-și asume riscuri inutile.

Personalul palatului le oferi din nou musafirilor ocazia să se împrospăteze înainte de a se întâlni cu regele, dar, spre deosebire de prima vizită oficială a lui Femke în calitate de ambasador, Danar refuză oferta.

— Am fost însărcinat de către împărat să mă întâlnesc cu regele Malo cât se poate de repede și asta intenționez să fac, spuse el ceremonios. Vă rog să-l înștiințați pe Maiestatea Sa că solicit o audiență imediat ce poate fi disponibil, pentru a discuta recentele evenimente tragice și nefericite care au avut

loc aici, în Mantor. Sunt la dispoziția Măriei Sale oricând ar fi cazul și sunt gata să renunț la toaletă pentru a-mi putea îndeplini îndatoririle.

Krider se plecă adânc după discursul lui Danar, apoi se năpusti să-l informeze de îndată pe rege de sosirea vizitatorilor și de intențiile lor. Când se întoarse, Krider păru jenat să întrebe dacă lordul Danar și servitorul său s-ar supăra să fie supuși unei percheziții înainte să intre în aceeași încăpere cu regele.

— Deloc, deloc, îl asigură Danar politicos, ridicându-și brațele deasupra capului și întorcându-se către cel mai apropiat gardian, pentru a-i permite acestuia să înceapă să-l controleze. Căutați. Ne-am lăsat armele la poarta principală, așa că nu avem nimic de ascuns. Servitorul meu n-o să intre cu mine la rege. Dacă se poate, aș vrea să fie condus în camera mea, să-mi despacheteze bagajele și să aranjeze ca baia să fie gata când o să-mi termin întrevederea cu regele. Ar fi în regulă așa? Dacă trebuie să-l controlați și pe el, poftiți. Pentru mine oricum nu contează.

— Nu, nu! răspunse Krider imediat. Ordinul era să-i percheziționăm pe cei care vor merge să-l vadă pe rege. Dacă servitorul se va duce în cameră, atunci n-ar trebui să mă îndoiesc de cuvântul domniei voastre, domnul meu. Mulțumesc pentru cooperare. E cât se poate de regretabil și extrem de stânjenitor, dar... ei bine, sunt sigur că înțelegeți motivele.

— Absolut. Nu-ți face probleme, zise Danar, scoțându-și la iveală farmecul pe care îl avea în general rezervat pentru domnițe. După ce s-a întâmplat în ultima lună, sunt mulțumit că regele primește să mă vadă.

„Nu întinde coarda, Danar", îi porunci Femke în gând. „L-ai adus pe Krider unde ai vrut. Nu te lăsa dus de val, că strici tot."

Dar, spre surprinderea lui Femke, farmecele lui Danar îl câştigară pe Krider la fel de eficient ca pe atâtea membre ale curţii shandeze. Bătrânul simţea că nu poate face îndeajuns pentru el. Se scuza la fiecare pas pentru orice insultă care se putea imagina şi pe care ar fi putut-o primi din partea gărzilor regale sau a personalului în timpul procesului de sosire.

Înainte să-şi dea seama, Femke se trezi condusă prin aripa de vest fără să fi fost percheziţionată, spre uşurarea ei. Nu se temea că soldaţii ar putea găsi arme asupra ei, căci nu avea niciuna, dar se îngrijora că vor simţi marginile bandajelor din jurul pieptului şi vor începe s-o ia la întrebări. Dacă s-ar fi descoperit că nu era tânărul care pretindea că este, atunci n-ar mai fi durat mult până când adevărata ei identitate ar fi fost scoasă la iveală.

Spre amuzamentul ei, personalul palatului o conduse către o cameră aflată exact lângă cea în care locuise cu câteva săptămâni înainte. Uşa de la vechea ei încăpere avea câteva sigilii de ceară de-a lungul liniei unde se îmbina în toc, pentru ca nimeni să nu poată intra fără ca soldaţii să fie alertaţi că se pătrunsese cu forţa. Femke ştia cum să dezlipească sigiliile de ceară, dar n-avea nicio intenţie de a-şi folosi acele aptitudini. Cheia întregii poveşti era să-i dezvăluie regelui adevărata identitate a lui Shalidar. Dacă nu reuşeau să facă asta, atunci ar fi fost imposibil să-şi demonstreze nevinovăţia.

Odată ajunsă în camera lui Danar, Femke îi luă genţile, i le duse în dormitor şi începu să-i despacheteze hainele. Zâmbi când văzu ce lucruri împachetase, căci erau atât de tipice pentru lordul shandez. Cămăşi frumoase din mătase cu volane pe piept, gulere dichisite şi mâneci plisate fuseseră croite special pentru a-i pune în evidenţă talia îngustă şi pieptul larg. De asemenea, avea jachete care îi accentuau umerii şi pantaloni strâmţi care arătau de parcă l-ar fi tăiat în

jumătate. Femke chicoti numai când se uită printre ele. Îi era greu să creadă că cineva ar putea călători pe distanțe mari fără urmă de lucru practic în bagaj. Totuși, acestea erau gențile lordului Danar și se gândi că Ennas probabil fusese nevoit să-i împrumute haine mai comode în timpul călătoriei, ca să nu râdă lumea de ei pe drum.

Când Femke termină de aranjat veșmintele în dulapuri, ieși cu gențile în ușă, unde rugă ca unul dintre servitorii din palat să vină s-o ajute. Pe coridor, în apropierea camerei, se aflau doi membri ai personalului domestic. Bărbatul și femeia erau pregătiți pentru o astfel de solicitare.

— Scuzați-mă, ar fi posibil ca gențile lordului Danar să fie curățate și lustruite? întrebă ea politicos. Dacă nu, mă descurc bucuros și singur, nu-mi trebuie decât materialele de curățat potrivite. Am folosit ultimele noastre provizii ieri și n-am avut timp să ne oprim în oraș să luăm altele.

— Nu-ți bate capul, băiete, răspunse amabilă supraveghetoarea. Dă-mi-le mie și o să-i pun pe băieții de la grajduri să le curețe, de-o să arate ca noi. E bine să le dăm de făcut ceva folositor, în afară de adunatul bălegarului și lustruitul hățurilor care n-au nevoie să fie lustruite.

— Mulțumesc, sunteți amabilă, răspunse Femke recunoscătoare. Stăpânul meu m-a rugat de asemenea să-i pregătesc o baie. Ați putea să-mi arătați de unde să iau apa fierbinte? Va trebui să fac mai multe drumuri ca să umplu cada, așa că aș vrea să încep.

Cei doi angajați ai personalului domestic își zâmbiră, afișând rânjete încrezute și superioare.

— A, nu trebuie să-ți faci griji c-o să cari găleți cu apă în palatul ăsta, băiete, spuse bărbatul, pe un ton care-i oglindea rânjetul încrezut. Apa fierbinte poate fi pompată direct în cadă printr-un sistem special de țevi. Uite, dă-mi voie să-ți arăt.

Femke știa deja despre țevile de apă fierbinte, dar era important să creeze o imagine a personajului său, mai ales pentru cei care o vor vedea cel mai mult. Odată stabilit că nu era decât un tânăr servitor care nu știa nimic și asculta orbește de ordine, angajații palatului nu vor vedea altceva.

— Sistem de țevi? N-am auzit niciodată de așa ceva! exclamă Femke, făcând ochii mari de uimire prefăcută. Mărturisesc că nu eram nerăbdător să umplu cada aceea imensă. Aș fi mers încolo și-ncoace cât e noaptea de lungă!

Bărbatul și femeia râseră sincer, iar femeia o bătu pe Femke ușor pe braț.

— Nu-ți face probleme, o asigură ea. Colegul meu, Regis, o să-ți arate cum funcționează și o să-l uimești pe stăpânul tău când o să-l conduci către cea mai mare și mai fierbinte cadă pe care a văzut-o de ani de zile.

Femke chicoti apreciativ, având grijă să păstreze tonul gros al vocii și să nu-i scape vreun sunet în registrul ei normal.

— Ar fi grozav! se entuziasmă ea. E întotdeauna bine să fiu cu un pas înaintea bătrânului.

— Aș vrea să închei un contract, spuse Reynik încet, uitându-se în jur ca să se asigure că nu-l aude nimeni. Un contract *final*, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu sunt sigur că înțeleg, domnule, răspunse valetul, privindu-l cu o figură lipsită de expresie. Stăpânul mi-a cerut să mă asigur că nu va fi deranjat în după-amiaza aceasta. Se ocupă de majoritatea tranzacțiilor în timpul dimineții. Ați vrea să vă programez o întâlnire cu el? Ar trebui să reușesc să vă găsesc un loc în agendă la începutul săptămânii viitoare.

Reynik îi aruncă valetului o privire nimicitoare.

— Spune-i stăpânului tău că e cineva la ușă care dorește să plătească două mii de coroane thrandoriene de aur pentru

un contract *final*. Am auzit că s-a ocupat de genul de treabă care mă interesează pe mine, dar, dacă informațiile mele sunt eronate, atunci mă duc în altă parte.

— Mă ocup eu de asta, mulțumesc, Hanri.

Shalidar apăru printr-o ușă laterală în holul din spatele valetului și-i făcu semn bătrânului îmbrăcat în haine imaculate să se dea la o parte. Lui Reynik îi stătu inima în loc. Era *el*! Shalidar era asasinul care îl omorâse pe unchiul său. Nu încăpea urmă de îndoială. Chipul acesta îi rămăsese întipărit în minte. Îl străbătu un acces de furie, care amenința să pună stăpânire pe el. Dorința arzătoare de răzbunare creștea în interiorul său, dar învinse în lupta lăuntrică, astfel încât înfățișarea exterioară îi rămase calmă. Îl privi liniștit în ochi pe asasin, în timp ce Shalidar îl analiza de sus până jos, de parcă ar fi căutat ceva.

Reynik începu să se frământe. Știa? Îl recunoscuse Shalidar? I se putea citi furia?

— Cred că mai bine ai intra să stăm de vorbă, spuse în cele din urmă, dându-se la o parte și făcându-i semn lui Reynik să intre. Totuși, înainte de asta, ar trebui să te avertizez.

— Da? întrebă Reynik, cu vocea calmă, dar cu mintea neliniștită.

— Dacă detectez și cel mai mic semn că nu spui adevărul, nu voi ezita să te ucid.

— Presupun că informațiile mele despre a doua meserie a domniei voastre sunt corecte. Deci chiar vă ocupați de contracte *finale*?

— Vino înăuntru! porunci Shalidar pe un ton care nu tolera neascultarea.

Reynik se conformă. După ce ușa se închise în spatele său, simți în gât un nod de frică. Dar acesta nu era un loc în care trebuia să-ți fie teamă. Își împinse nemilos senzația către

adâncul inimii. Shalidar nu trebuia să suspecteze că ceva nu era în regulă.

— Du-te în salon, spuse Shalidar, din nou pe un ton poruncitor. E a doua uşă pe stânga. Hanri, fii bun şi adu-ne nişte vin cam în două minute.

Valetul făcu o plecăciune şi dispăru cu pas vioi pe coridorul de la intrare. Reynik intră în salon, după cum i se spusese, se îndreptă spre centrul camerei şi privi în jur cu ceea ce spera a fi o curiozitate lejeră. Încăperea era plină de lucruri care prezentau interes. Pe fiecare perete se aflau rafturi pline de cărţi, împreună cu tablouri încântătoare de mare valoare, toate înrămate şi aşezate cu măiestrie. Două dintre ele erau reprezentări superbe ale unor dragoni, iar Reynik descoperi îndată că aceasta era o temă prezentă peste tot în cameră. Mai era un ornament în formă de dragon, cu detalii rafinate, aşezat cu gust într-o firidă care părea să fi fost făcută special. În mijlocul camerei se afla o măsuţă decorativă care avea dragoni sculptaţi pe picioare, iar faţa de masă avea o broderie cu motive cu dragoni. De asemenea, la loc de cinste, pe şemineu, era aşezat un frumos bol de argint. Reynik se minună de măiestria meşterului argintar care îl lucrase, căci pe marginea exterioară era reprezentat un cerc de dragoni şi balauri care se urmăreau unii pe alţii.

Nu se făcuse deloc economie în camera aceea, observă Reynik, estimând rapid în minte valoarea unor produse. Dacă şi în celelalte camere se aflau obiecte la fel de scumpe, atunci casa valora o avere.

— Deci, ce treabă ai cu mine şi de ce m-ai abordat în felul ăsta? întrebă Shalidar abrupt, mijind uşor ochii în timp ce aştepta cu atenţie răspunsul lui Reynik.

— Stăpânul meu doreşte să-i faceţi un serviciu de anihilare. Mi-a dat instrucţiuni să intru în contact cu domnia

voastră și să aflu dacă informația sa despre cealaltă îndeletnicire pe care o aveți în Shandar este corectă. Dacă da, atunci e dispus să plătească două mii de coroane de aur pentru serviciile domniei voastre.

Shalidar se uită gânditor la Reynik preț de o secundă sau două și-și mijì și mai tare ochii.

— Presupunând că mă ocup de ceea ce crezi tu că mă ocup, două mii de monede de aur e o sumă *foarte* mare. Mai exact pe cine dorim să anihilăm aici? Dacă e din casa regală, poți să pleci chiar acum. Nu mă implic în nimic care ar putea să-mi aducă acuzații de trădare.

— Nu, nu, nimic de genul acesta, spuse Reynik. Stăpânul meu are motive să vrea să scape de noul ambasador shandez care a sosit în Mantor în după-amiaza aceasta. Mi s-a zis că numele lui este lordul Danar de la curtea imperială a Shandarului. Vă spune ceva numele?

— Îmi este cunoscut, admise Shalidar, relaxându-se ușor, dar rămânând totuși foarte atent. Pot să întreb care este motivul anihilării?

— Stăpânul meu nu mi-a încredințat această informație.

Shalidar se uită adânc în ochii săi preț de câteva clipe. Reynik îl privi și el la rândul lui cu ceea ce spera a fi un grad potrivit de calm. Dar, pe măsură ce treceau secundele, Reynik simțea cum înfățișarea sa imperturbabilă era erodată de privirea lui Shalidar. Dorința de a pleca devenea tot mai puternică. În cele din urmă, Shalidar vorbi din nou.

— De ce îmi supravegheai casa acum două zile? Oamenii mei au confirmat că tu erai, așa că n-are rost să negi. Mi-au dat de înțeles că te-au bătut îndeajuns încât să nu te mai văd vreodată. Se pare că nu mi-au zis tot adevărul.

Reynik zâmbi ușor, deși simțea în măruntaie înțepături de panică.

— Supravegheam casa fiindcă aşteptam semne că sunteţi mai mult decât un negustor. Oamenii domniei voastre nu mi-au oferit niciun motiv pentru purtarea lor neprietenoasă, aşa că am presupus că sunt nişte bătăuşi obişnuiţi. Îmi pare rău dacă nu au mai fost chiar în stare bună după aceea, dar nu s-au obosit să se prezinte.

— N-ai motive să-ţi ceri scuze. Dacă cei patru nu te-au putut doborî, atunci nu-şi merită banii pe care îi primesc de la mine. De mâine, îşi vor căuta alte slujbe. Shalidar se opri pentru o clipă, căzând din nou pe gânduri. Prea bine, accept contractul, dar în termenii următori. Vă costă două mii cinci sute de monede de aur. O mie cinci sute le voi primi în avans, celelalte o mie, la confirmarea faptului că treaba a fost rezolvată. Nu vor mai fi alte negocieri. Stăpânul tău ori acceptă, ori se duce în altă parte.

Reynik se înclină în chip de răspuns.

— Stăpânul meu a anticipat că veţi ridica preţul, domnule. Termenii domniei voastre sunt acceptaţi. Vă voi aduce aurul într-o oră, dar mai e ceva.

— Ce anume?

— Treaba trebuie făcută repede. Se spune că împăratul shandez va veni aici în câteva zile. Stăpânul meu vrea să scape de ambasador înainte de sosirea împăratului, spuse Reynik.

— Asta nu va fi o problemă.

Shalidar întinse mâna pentru a confirma înţelegerea. Când Reynik i-o prinse, aşa cum se face când se încheie un târg, mâneca ucigaşului se ridică un pic şi lăsă să i se vadă la încheietură o brăţară de argint care avea ca model principal un dragon. Se pare că Shalidar nutrea un soi de fascinaţie pentru aceste creaturi mitice.

— Deci când va fi dus la bun sfârșit angajamentul? întrebă el, fiind atent ca ochii să nu-i rămână prea mult timp ațintiți asupra brățării.

— Înainte de termenul stăpânului tău. Asta e tot ce trebuie să știi. A, Hanri, vinul. Mulțumesc. Acum, hai să închinăm un pahar.

— Cu plăcere, răspunse Reynik. Pentru ce să bem?

Shalidar turnă două pahare de vin roșu și-i întinse unul lui Reynik.

— Pentru ca afacerile noastre să se încheie repede și cu succes, propuse Shalidar, ridicând ușor paharul.

Reynik îl ridică și el pe al lui și luă o înghițitură. „Beau și eu pentru asta", se gândi în sinea lui.

CAPITOLUL 13

— Mulțumesc foarte mult... Nu, nimic altceva, mersi. O să-mi trimit servitorul dacă o să mai am nevoie de ceva.

Danar închise ușa oftând și se rezemă ușor de ea înainte de a se întoarce să vadă camera.

— Domnul meu e gata pentru baie acum? întrebă degajată Femke de pe o canapea mare.

Stătea cu picioarele în sus și bea un pahar cu apă.

— Simte-te ca acasă, nu te sinchisi de mine, spuse Danar sarcastic. O baie ar fi minunată. Dar presupun că n-ai vrea să începi să-mi aduci apa. Adică, n-aș dori să te distrag de la celelalte îndatoriri sau ceva de genul ăsta.

— E ca și făcut, domnul meu, răspunse Femke cu o voce plină de slugărnicie. Dacă domnul meu ar vrea să arunce o privire în sala de baie, o să găsească acolo ce-i poftește inima.

— Mă îndoiesc, răspunse Danar cu un zâmbet obosit. Doar dacă ești suficient de isteață încât să fii în două locuri deodată.

— Foarte amuzant, Danar, deși, de fapt, dacă stai să te gândești, chiar sunt! Sunt aici, cu tine, și totuși sunt și în temnița regelui, răspunse ea. Camera de baie e într-acolo. Cred că temperatura apei va fi pe gustul tău.

— Bănuiesc că n-am nicio șansă să mă freci pe spate, nu? întrebă Danar gânditor.

— Cam câte șanse ai ca lady Alyssa să intre chiar acum de pe holul ăla, răspunse Femke degajată. Ai acolo tot ce-ți trebuie. Uite, ia ceva de băut cu tine. Putem vorbi despre discuția pe care ai avut-o cu regele după ce te speli și te schimbi. Ți-am pregătit un rând de haine.

— Mersi, spuse Danar. N-o să stau mult.

— Stai cât vrei. Nu-i nicio grabă. Mă îndoiesc că-l vom vedea pe Shalidar în seara asta, dar am asigurat ferestrele pentru orice eventualitate. Când o să fii gata de culcare, o să fac la fel și cu ușa. Dacă vine Shalidar, o să fim avertizați.

— O să *fim*? Deci ai de gând să stai aici în seara asta?

— Să nu-ți vină vreo idee, Danar. Aici e vorba de ceva serios.

— Și eu sunt serios, mormăi el în timp ce se îndrepta către baie. Dar tu crezi că mă joc cu tine.

Nu după mult timp, Danar ieși din baie îmbrăcat cu o cămașă de mătase și pantalonii pe care Femke îi lăsase în camera de baie pentru el. În ochi i se citea energia împrospătată, iar obrajii cu gropițe străluceau de curățenie. Părul său negru era încă umed, dar era pieptănat frumos pe spate, iar o buclă de pe frunte îi accentua trăsăturile strengărești. Femke îl măsură din cap până în picioare, cu o obiectivitate rece.

— Te simți mai bine? întrebă ea.

— Mult mai bine, mulțumesc.

— Bun. Acum hai să-mi spui ce-a avut de zis regele.

Danar se îndreptă către Femke, dar la jumătatea drumului se răzgândi și alese un fotoliu de cealaltă parte a măsuței joase pentru tocană aflată în mijlocul camerei. Se lăsă în fotoliu cu un oftat ușor, apoi se întinse după carafa de apă rece de pe masă și-și turnă într-un pahar de cristal.

— Regele e nemulțumit..., începu el, luând o gură de apă.

— Nu mai spune, mormăi Femke.

— Poate mă lași să termin. Regele e nemulțumit pentru că are dubii dacă ambasadoarea Femke i-a ucis pe baronul Anton și pe contele Dreban, spuse ferm Danar, cu o privire mai sumbră decât îl văzuse Femke până atunci.

În această deghizare mai elaborată, putea să-și imagineze că Danar era un lord eficient. După toate gesturile sale impulsive și romantismul copilăresc, asta era o adevărată surpriză.

— Serios? Astea da știri, răspunse Femke.

— Da... și nu, spuse el gânditor. E evident că regele Malo gândește profund. E clar că a revizuit faptele și a tras propriile concluzii despre cele două crime, dar nu s-a arătat dispus să-mi împărtășească și mie teoriile sale despre cine i-a ucis pe Anton și Dreban. A menționat că arătai foarte convingătoare în uniforma de servitoare atunci când te-au prins și te-au trimis la închisoare și a comentat că nu se pune nimeni cu tine. Nu cred că te consideră total nevinovată. Mi-a spus că noul său consilier pe probleme de magie l-a atenționat să fie atent în negocierile cu tine, pentru că te consideră deosebit de inteligentă. De aceea, regele Malo nu poate să înțeleagă de ce i-ai omorî și pe Anton și pe Dreban cu arme care erau evident ale tale. Dar asta nu înseamnă că a exclus de tot această posibilitate.

— Bună logică, zise Femke.

— Bună și pentru tine, când va veni vremea procesului, încuviință Danar. Felul în care a vorbit despre tine m-a făcut inițial să cred că aproape te consideră nevinovată. Totuși, e posibil s-o fi spus de dragul diplomației. Regele a insistat că n-ar trebui să mă simt nepoftit din cauza „evenimentelor nefericite" care au avut loc în timpul scurtei tale șederi. Mi-a sugerat să rămân aici, în aripa de vest, și să ies doar dacă am

o întâlnire stabilită dinainte cu el, pentru a reduce șansele de complicații repetate. Am spus că mă voi supune dorințelor sale cât timp mă aflu în palat, dar n-aș vrea să stau închis toată ziua. Regele a fost politicos. Mi-a propus să fac plimbări pe domeniile palatului, acolo unde soldații mă pot urmări. Pe mine sau pe noi, dacă ai vrea să mă însoțești. A spus că e pentru propria noastră siguranță. A mai zis și că revolta din fața porții de acum câteva zile e un semn clar că populația de rând din oraș e înclinată spre violență în perioada asta.

— Pfui! făcu Femke furioasă. Deci suntem ca șoarecii într-o cursă. Ce alte restricții ne-a mai impus?

— Nu trebuie să părăsim aripa de vest și n-avem voie s-o vizităm pe ambasadoarea Femke, răspunse Danar, fără ca în voce sau pe chip să i se citească vreo urmă de amuzament față de ciudățenia acestei afirmații.

Femke încuviință din cap și un mic zâmbet îi apăru pe buze.

— Așa e cel mai bine. Dacă am încerca, am fi considerați nedemni de încredere.

— Și eu m-am gândit la același lucru, spuse Danar. Discreditarea noastră ar fi un dezastru diplomatic atât de mare, încât până și împăratului Surabar i-ar fi greu să-l rezolve. Avem noroc că ni s-a anulat posibilitatea unei vizite la închisoare.

— Practic, ești limitat la spațiul de cazare. Eu o să pot să mă mișc un pic mai liber prin palat, căci pot să mă „rătăcesc" oricând în timp ce fac comisioane pentru tine. N-am avut niciodată simțul orientării. Indiferent cât de mult îmi dau silința, se pare că ajung mereu în locuri în care n-ar trebui să fiu, zise Femke zâmbind larg. La urma urmei, lucrurile s-au aranjat bine. S-a micșorat numărul de căi de acces prin care Shalidar își poate încerca lovitura. Ne va fi mult mai ușor să

fim atenți la el și să te protejăm dacă ești limitat la un spațiu de mișcare atât de restrâns.

Femke căzu pe gânduri o secundă sau două, apoi îi zâmbi lui Danar.

— Lucrurile încep să se întoarcă în favoarea noastră. Să sperăm că-i putem da regelui dovada finală că sunt nevinovată înainte să ajungă împăratul, bine?

— Pare în regulă.

— OK, o să asigur ușa acum — doar dacă nu mai dorești altceva de afară.

— Ceva de mâncare mi-ar prinde bine la un moment dat, răspunse el, frecându-se ușor pe burtă pentru a fi mai clar ce cere. Cât timp o să-ți ia să dezactivezi chestia aia pe care o s-o instalezi?

— Câteva secunde, îl asigură Femke. Dacă cineva bate la ușă, nu vor fi probleme. Alarma va fi montată pentru a ne semnaliza când intră cineva care n-a ciocănit. Problema care rămâne este că Shalidar va veni înarmat până în dinți, iar noi n-avem nici măcar o singură armă la noi. O să încerc să rezolv în seara asta, dacă pot. Dacă se dovedește imposibil, o să găsesc ceva cu care să improvizăm.

Femke se sculă în picioare și se îndreptă spre ușă. Danar se ridică și el și se apropie de ea după doar câțiva pași. Înainte ca Femke să-și dea seama ce se întâmplă, Danar o cuprinse cu mâna pe după talie și o trase aproape de el. La început, sărutul fu unilateral, dar, după câteva clipe, Femke se trezi că-l sărută și ea cu o pasiune de care nu știa că este în stare. În cele din urmă, se despărțiră, iar Danar oftă adânc, a satisfacție.

— Mulțumesc, îi spuse el la ureche, continuând s-o țină strâns.

— Pentru ce? întrebă Femke. Pentru sărut, pentru baie sau pentru că încerc să te țin în viață?

— Pentru tot, șopti el. Pentru că ești femeia cea mai grozavă, cea mai îndrăzneață, cea mai devastator de atrăgătoare, cea mai surprinzătoare și cea mai deosebită pe care am cunoscut-o vreodată și da, și pentru sărut. L-am așteptat multă vreme.

— Nu prea sunt vrednică de „devastator de atrăgătoare" în momentul ăsta și, dacă da, atunci sunt un pic îngrijorată pentru tine. Nu ți s-a părut ciudat să mă săruți când arăt așa? întrebă Femke, retrăgându-se ușor și zâmbind larg în timp ce-și etala înfățișarea băiețească.

— Păi, să fiu cinstit, da, un pic, recunoscu Danar cu un zâmbet în colțul gurii. Dar n-a contat prea mult, pentru că știu ce se ascunde sub această deghizare. Am o reputație că flirtez cu femei atrăgătoare, Femke, dar când mă uit la tine acum, văd frumusețea care *ești* tu. Poți fi la fel de atrăgătoare ca orice altă femeie, dacă dorești, dar ești mult mai mult decât o simplă fată frumoasă. Ești deosebită, n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine până acum.

— Nu pot să nu mă întreb câte alte fete drăguțe au auzit astfel de discursuri care sună sincer, observă ea sceptică. Reputația ta e pestriță, lord Danar. Nu uita că eu nu sunt o lady de la curte. Sunt un om de rând. Nu sunt vreo nesăbuită cu capul în nori care te consideră șansa ei de a obține un titlu nobiliar prin căsătorie. Nu sunt mândră de trecutul meu, dar sunt realistă când vine vorba de viitor. Te rog, încearcă să fii și tu realist în legătură cu al tău. Nu-i o idee prea bună.

— Nu mă interesează dacă este o idee bună sau nu. N-am străbătut Shandarul în lung și-n lat și n-am venit atâta drum până aici, în Mantor, dintr-un capriciu. Am simțit că dacă nu fac asta, n-aș mai avea ocazia să ajung să te cunosc. Și ăsta a fost primul lucru pe care mi l-am dorit de când te-am văzut prima oară. În mod surprinzător, a fost singura dată când am

investit atâta energie în împlinirea unei dorințe. Și ce-am făcut n-a avut niciodată logică.

Femke se trase ușor din brațele lui și se dădu cu un pas înapoi, nefiind sigură dacă să se simtă flatată sau speriată de intensitatea spuselor sale. Știa că e o idee proastă să meargă mai departe acum cu relația asta. Ar distrage-o de la scopul ei, ceea ce s-ar putea dovedi dezastruos.

Pentru o fracțiune de secundă, Femke își dori să-și poată uita responsabilitățile și să fugă împreună cu el înapoi în Shandar. Dar simțul realității îi spunea că orice fel de relație ar fi putut avea cu Danar era sortită eșecului. Lordul Tremarle n-ar accepta niciodată ca singurul său fiu să se însoare cu o fată din popor. Ar vedea asta ca pe o diluare a sângelui nobil. Cel mai bun lucru la care putea spera Femke era un răgaz romantic. Ceea ce nu se putea întâmpla acum, câtă vreme era o fugară. Situația asta trebuia rezolvată înainte să se poată întoarce la viața ei de spioană. Și după aceea ce-o să urmeze? Să renunțe la profesia ei nu era o opțiune. Îi plăcea prea mult viața asta pentru a o schimba pe o iubire menită sfârșitului. Întreaga situație era cât se poate de confuză.

— În regulă, Danar, să ne imaginăm pentru o clipă că aș accepta sinceritatea ta și aș fi interesată de posibilitatea unei relații cu tine. Tot n-aș putea să fac asta acum, începu Femke, încercând cu disperare să nu lase emoțiile să i se simtă în voce.

— De ce nu? întrebă Danar, afișând o privire de cățeluș trist care își acuză în liniște stăpânul că e crud și nemilos pentru că nu-i răspunde cu același devotament dezinteresat.

— Shalidar pune la cale un mod de a te ucide. Lăsând deoparte sentimentele, trebuie să te țin în viață. Și așa mă distragi prea tare, nu vreau să complicăm lucrurile. Nu. Ai așteptat atât de mult, acum va trebui să mai aștepți un pic. Te rog, Danar, nu mă mai atinge până nu se termină toate astea. Te implor.

Danar o privi cu ochii triști și încuviință din cap. Pe Femke o cuprinseră sentimente de vină și frustrare și aproape că se lăsă copleșită de ele. Tentația de a renunța la simțul rațiunii era imensă, dar reuși să-și țină inima în frâu. Izbuti să-și recâștige un pic stăpânirea de sine și se apucă să instaleze alarma. I-ar fi de ajutor să aibă ocupație, chiar și numai pentru scurt timp. Mare parte din zilele următoare vor fi petrecute în așteptare, iar Femke simți că tentația va deveni insuportabilă. O s-o tachineze cu fiecare ocazie, o să se joace cu mintea ei până când va fi atât de neatentă de parcă ar fi cedat și s-ar fi aruncat în brațele tânărului lord.

— Of, Shand! mormăi ea încet. De ce eu?

După ce gardienii schimbară tura, Ennas își dădu seama că va da de belea. Era din nou rândul tânărului soldat și părea hotărât ca de data aceasta să n-o mai lase pe Femke să-l ignore. Ennas păstră tăcerea după ce tânărul bătu la ușă și îl strigă prin ferestruică.

— Sunteți bolnavă, nu-i așa, domniță ambasador? Probabil că asta e, spuse el în cele din urmă. Spuneți-mi ceva, domniță. Dacă sunteți bolnavă, ar trebui să vă consulte medicii. Sunt sigur că regele nu vrea să muriți aici. Și chiar dacă el vrea, *eu* n-o să las să se întâmple asta.

„Nu intra, te rog, nu intra!", se rugă Ennas încet, sperând din suflet că tânărul gardian îl va lăsa în pace.

— Gata, vin înăuntru, decretă soldatul. Nu încercați nimic prostesc, nu vreau să fiu nevoit să vă rănesc.

„Of, sărman nesăbuit", se gândi Ennas cu tristețe. „Te rog, nu. Doar fă-ți meseria. Păzește ușa. Nu încerca să faci pe eroul."

După zgomotul metalic al sabiei trase din teacă, urmă acela produs de cheia răsucită în încuietoare. Ennas se încordă. Știa

ce trebuia să facă: să scape. Elementul surpriză avea să fie crucial, dar gardianul intră în celulă cu atenție, ceea ce-i îngreuna situația.

Din nefericire pentru soldat, ocupantul patului de care se apropia nu era nici bolnav și nici o femeie ambasador. Prizonierul era un spion experimentat, în cea mai bună condiție fizică, și nu se temea să ucidă.

— Domniță? spuse gardianul ezitant, în timp ce se apropia de pat.

Avea sabia pregătită, dar nu o ținea întinsă în față în mod agresiv.

Ennas îl lăsă să se apropie cât de mult îndrăznea. Se gândi că ochii tânărului nu sunt obișnuiți cu întunericul și acesta nu-și va da seama ce greșeală făcuse decât când va fi prea târziu. Și Ennas nu se înșelase. Gardianul veni aproape de el, iar Ennas întinse mâna cu viteza unui șarpe care atacă, înhățându-l de încheietura brațului cu care ținea sabia.

— Dar nu sunteți...

Tânărul nu apucă să-și termine exclamația, căci Ennas îl apucă de gât cu mâna cealaltă, încleștând degetele. Spionul își schimbă poziția cu un gest aproape natural și îl doborî pe gardian, care ateriză pe jumătate pe pat. Fără să se oprească, îi tăie tânărului beregata cu propria lui sabie, înainte ca acesta să-și dea seama ce se întâmplă. În momentul acela, Ennas își dori să-l fi lăsat numai inconștient, dar știa cât de greu era să faci asta. Unii picau ca muștele doar cu o lovitură bună în cap, în timp ce alții refuzau să leșine indiferent de câte ori îi loveai. Viața aceasta era o pierdere teribilă, dar nu-și putea permite să riște o luptă.

Ennas se uită cu tristețe în ochii plini de panică ai tânărului și un sentiment profund de vină puse stăpânire pe el. Privi

cum teroarea făcea treptat loc resemnării și, în cele din urmă, păcii.

— Îmi pare foarte rău, spuse el încet, în timp ce din ochii gardianului se scurgea viața. Foarte, foarte rău.

Chiar fusese necesar să-l ucidă? Ar fi trebuit măcar să încerce să-l lase inconștient și să-l încuie în celulă? Rememorând întâmplarea, Ennas nu putea îndepărta senzația că omorârea gardianului îi pătase pentru totdeauna sufletul.

În afară de problemele morale, înjunghierea gardianului făcuse o mizerie teribilă, iar Ennas trebuia să ia o hotărâre dificilă. Tânărul era slab. Decise că ar putea intra în uniforma lui, dar l-ar strânge tare. De asemenea, era plină de sânge — o deghizare nu chiar eficientă. Dacă folosea uniforma, atunci nu putea ieși din palat fără să inventeze și o poveste bună care s-o însoțească. O rană vizibilă pe corpul său ar explica sângele, dar în felul acesta va fi și mai dificil de explicat de ce dorea să iasă din palat. Ceilalți gardieni vor vrea să-l conducă direct către infirmerie. Știa că trebuie să rezolve dilema repede. Ennas nu plănuise să evadeze. Intenția sa fusese de a rămâne în celulă nedepistat cât de mult posibil. Dacă ar scăpa, gărzile regale vor începe din nou s-o caute pe Femke. Mai rău, ar fi acuzată acum de o a treia crimă.

Crimă. Ecoul cuvântului îi sună în minte. „Sunt un criminal." Era un gând care nu crezuse că-i va trece vreodată prin minte. Îi distrăgea atenția și nu-și putea permite asta. Trebuia să-l lase deoparte și să se concentreze. Va avea timp de remușcări mai târziu.

„Ce opțiuni am?", își zise, întorcându-și atenția asupra problemei imediate. „Ar trebui să am timp să mă gândesc bine. Gardienii au schimbat tura doar cu puține minute în urmă, deci probabil că următoarea persoană va coborî în temniță abia după câteva ore." Mai exista posibilitatea,

destul de redusă, ca unul dintre căpitani să facă o vizită. Mai fuseseră câteva astfel de vizite înainte și Ennas nu voia să rişte. Dacă va fi prins înainte să părăsească zona temniței, thrandorienii vor fi neîndurători cu el. Soldații din gărzile regale nu erau proști. Dacă ar fi descoperit aici, nu le-ar lua mult timp să-și dea seama ce s-a întâmplat. Pe de altă parte, dacă ar reuși să iasă din temniță și să intre în palat înainte de a fi prins, scenariul ar deveni mai ambiguu.

„Aș putea să fug îmbrăcat așa cum sunt — nu e o variantă bună. Aș putea încerca să fur mai multe haine de undeva din palat și apoi să ies — posibil. Aș putea să mă ascund undeva o vreme și să aștept să apară și alte alternative — periculos. Cu cât mai repede ies pe stradă, cu atât mai repede pot să dispar în întuneric."

Deși era neplăcut, Ennas îl dezbrăcă pe gardian de uniformă și se echipă cu ea. Pantalonii îi veneau destul de bine, dar tunica era mult prea mică la umeri. Era strâmtă și stătea întinsă. Din fericire, curelele aveau multe găuri, ceea ce-i permise să capete un aspect rezonabil. Ghetele erau foarte strâmte, dar Ennas strânse din dinți și-și forță picioarele în ele. I-ar fi greu să alerge, dar, cu puțin noroc, ar trebui să poată ieși din palat doar mergând la pas.

După ce îmbrăcă toate piesele uniformei și își puse sabia în teaca de la șold, Ennas îl așeză pe tânărul gardian pe patul îngust și îl acoperi cu pătura, astfel încât să pară că doarme. Apoi ieși din celulă și încuie ușa în urma lui. Se gândi un pic, după care aruncă cheile înăuntru, prin ferestruica din ușă. Cu puțin noroc, prima persoană care va coborî aici va crede mai degrabă că lipsește soldatul, și nu prizonierul. Și atunci va pierde timp căutând pe cine nu trebuie. Dacă ar fi suspectat că ceva era în neregulă, o altă scurtă întârziere ar fi fost provocată de faptul că nu avea cheile pentru a deschide celula.

Ennas își dădu seama că habar n-avea cât era ceasul, dacă era zi sau noapte. Dar nu conta, trebuia să scape acum, cât avea ocazia.

Se strecură către ușa din capătul de sus al scărilor și aruncă o privire pe coridor. Era o liniște deplină. Dat fiind că totul era nemișcat și mai multe torțe erau aprinse, era o oră târzie din noapte, se gândi el, mulțumit de norocul de până acum. Nu toate făcliile ardeau, așa încât coridorul era un loc obscur, cufundat în umbre mișcătoare. „Exact genul de loc în care un spion s-ar simți ca acasă", se gândi el ironic. Ușor, ca o pisică la pândă, păși pe coridor și începu să caute o cale de ieșire din palat.

Ennas își dădu seama că era extrem de riscant să meargă la întâmplare, dar când fusese condus către temnița regală, deghizat în preot al lui Ishell, intrase în palat pe poarta principală și fusese adus pe o cale întortocheată. Nu putea să-și aducă aminte drumul și nici nu va încerca să-i dea de capăt, căci n-avea intenția de a ieși din palat pe poarta mare. Trebuia să existe un drum mai puțin expus: o intrare a servitorilor sau un loc potrivit pentru escaladarea zidului. Primul lucru de rezolvat era să iasă din clădirea principală.

La capătul coridorului, Ennas o luă la dreapta, căci în direcția aceea erau mai puține torțe aprinse. Totul era pustiu și Ennas se mișcă pe ascuns și fără probleme de-a lungul holului, deși ghetele îi striveau fiecare părticică a picioarelor. Nu se vedea nicio cale evidentă către ieșire. Când ajunse la capătul holului, intersecția în formă de T îi oferi coridoare bine luminate în ambele direcții.

— La naiba! bombăni el. Ei bine, presupun că ceream prea mult dacă voiam să mă îndrept fără să fiu văzut către cea mai apropiată ieșire și apoi să dispar. Hai s-o încerc și p-asta.

De data asta, Ennas o luă la stânga, încercând să se îndepărteze de zona din jurul temniței. Cu cât ajungea mai departe, cu atât era mai puțin probabil ca oamenii să-l asocieze cu închisoarea, dacă va fi descoperit ca intrus. Știa că soldații vor fi atenți la orice detaliu ciudat după prădarea trezoreriei. Spera doar să nu se îndrepte într-acolo fără să-și dea seama.

Coridorul acesta se dovedi repede a fi una dinte arterele principale pe care se circula în palat. După numai douăzeci de pași, Ennas văzu înaintea lui că se aflau câteva holuri de fiecare parte. Adrenalina începu să-i zvâcnească în corp când zări doi bărbați în livrea, membri ai personalului de serviciu din palat, traversând coridorul la o anumită distanță în fața lui. Nu se uitară în direcția lui și ușurarea îi fu copleșitoare, dar nu dură mult.

— Hei, tu de colo! Ce faci aici la ora asta?

Ennas sări involuntar și inima începu să-i bată puternic în piept. Se opri din mers în momentul în care auzi amenințarea venind din spatele lui și înjură în gând această reacție automată. Oprindu-se, nu mai putea ignora apelul și nici să-și vadă lejer de drum. Variantele erau acum ori s-o ia la fugă, ori să se întoarcă și să-l înfrunte pe cel care-l strigase. Niciuna dintre cele două nu-i oferea o scăpare ușoară.

Alese să se răsucească și să facă față situației. Doi gardieni se îndreptau către el pe coridor și amândoi erau înarmați. Ennas înjură în gând. Ar fi putut să doboare unul dintre ei, dar nu voia să se lupte cu amândoi. Uniforma pe care o purta îl strângea foarte tare. Va trebui să-i păcălească, se hotărî.

— Mă duc la infirmerie să mă trateze, zise el, bolborosind intenționat cuvintele de parcă ar fi avut probleme în articularea sunetelor.

— La infirmerie? Dar asta nu e pe aici și nu mergi în direcția în care trebuie. Nu te recunosc. Cine ești?

— Jared. Soldatul Jared din garda regală. Dar tu cine ești? răspunse Ennas, uitându-se la soldați, apoi mutându-și privirea și clătinându-se ușor.

— Hei, Pakka, are sânge pe tunică. Pe dinții lui Tarmin, e mult și tipul nu pare că se ține prea bine pe picioare. Crezi că e rănit grav?

Soldații se opriră la o oarecare distanță de Ennas și se uitară la el cu vădită suspiciune.

— Asta nu e problema noastră. Nu-l recunosc, răspunse Pakka sec și nepăsător. Se află într-o zonă în care n-ar trebui să fie singur. Ordinele căpitanului sunt clare. Trebuie să reținem orice persoană care se poartă ciudat. Să i-l ducem căpitanului și să decidă el dacă are nevoie de medici.

— De ce nu trecem pe la postul de gardă? E în drum. Putem să trimitem pe cineva de acolo după un medic, în timp ce noi ne ducem cu Jared la căpitan. Se pare că a pierdut deja mult sânge. N-ar da bine dacă ar muri și noi n-am făcut niciun efort ca să-l ajutăm.

— Pare logic. Dacă trebuie, bine.

Tactica lui Ennas dăduse greș. Soldații se îndreptară către el. Trebuia să acționeze repede dacă voia să nu fie trimis din nou într-o celulă. Nu voia să mai rănească pe nimeni, dar nu vedea altă cale. Elementul surpriză avea să-i dea un avantaj temporar. Unul mic, dar ar trebui să fie de ajuns. În ciuda hainelor care îl strângeau, hotărî că cea mai bună soluție era să-i atace direct pe cei doi soldați. Își jucă rolul de ostaș rănit și înaintă șchiopătând către ei. Ghetele, care îl strângeau, îl ajutară să se prefacă.

Gardienii rămaseră precauți în timp ce se apropia de ei, dar nu suficient de atenți. Îi permiseră să se apropie mult prea mult înainte să-i poruncească să se oprească. Atunci când

Pakka îi spuse în cele din urmă să stea pe loc, se afla la câțiva pași de distanța de la care îi putea lovi.

Mai merse împiedicat un pic, cu chipul lipsit de expresie și ochii privind în gol, de parcă ar fi fost pe punctul de a se prăbuși în orice clipă. Apoi, în ultimul moment, țâșni în acțiune. Dintr-o mișcare rapidă, Ennas îi trase unuia dintre ei un pumn în stomac, apoi se răsuci și-l lovi pe celălalt cu piciorul în față. Amândoi căzură la pământ. Primul începu să horcăie în timp ce se prăbușea, incapabil să vorbească, iar al doilea căzu pe podea răsucindu-se într-un mod spectaculos. Spionul ar fi putut să-i ucidă după aceste lovituri, dar nu voia să mai aibă și alte vieți pe conștiință în acea seară. În schimb, se întoarse și o luă la fugă.

Se dăduse startul cursei. Bărbații din spatele său aveau să se lanseze în urmărirea lui în câteva minute. Ennas trebuia să iasă din palat repede. Alergă după un colț, astfel încât cei doi soldați să nu-l vadă direct, apoi luă la rând fiecare ușă și le încercă, sperând să găsească una deschisă. Vreo câteva erau încuiate, dar în cele din urmă Ennas găsi una care se deschise și se strecură înăuntru, închizând-o ușor în urma lui.

Camera în care intrase era întunecată și pentru o clipă nu putu să vadă nimic. Ochii începură să se acomodeze treptat cu întunericul și desluși contururile unor perdele pe peretele opus. Nu avea suficientă lumină încât să vadă în ce fel de cameră se afla, dar putea zări unde sunt draperiile și era de ajuns pentru moment. În spatele perdelelor ar trebui să fie ferestre, iar o fereastră era la fel de bună ca o ușă.

Dincolo de ușă, Ennas putea auzi zgomotul mai multor pași care alergau pe coridor. Se apropiau repede, grăbindu-l să se miște prin bezna din cameră fără ca ochii să i se fi adaptat cum trebuie. Lumina slabă care pătrundea prin crăpăturile perdelelor trase nu era de ajuns pentru ca Ennas să distingă o

cale liberă către fereastră. Nici nu se mișcă bine, că se și lovi cu gamba de ceva tare. Ciocnirea nu făcu zgomot, iar el își mușcă limba ca să nu strige de durere în urma impactului.

Auzi cum pașii se apropie de ușă. Își ținu respirația, pregătindu-se să sară către fereastră. Se hotărî ca în clipa în care ei se vor năpusti pe ușă, să se arunce prin perdele. Cu puțin noroc, avea să treacă direct prin sticlă. Nu voia să se gândească la cum ar fi să se lovească de ramă. Totuși, pașii nu se opriră. Trecură mai departe și sunetul lor se estompă la fel de repede cum apăru.

Ennas se apucă să bâjbâie și își dădu seama că obiectul de care se împiedicase era o măsuță joasă. Intrase într-un salon. Trebuia să fie atent să nu dea peste scaune sau măsuțe mai mici pe care se aflau vase ornamentale. Saloanele din palate erau întotdeauna pline de astfel de obiecte. Pericolul imediat al urmăririi trecuse, dar Ennas era hotărât să nu atragă atenția asupra sa dărâmând ceva fără să-și dea seama. Liniștea era prietena sa. Dacă menținerea acestei prietenii costa timp, atunci acesta era un preț mic de plătit.

Orbecăind și cuprins de durere, se mișcă spre fereastră. Nu se mai lovi de alte obiecte. Când trase perdeaua, zări și locul către care avea să se îndrepte. Zidul exterior al palatului era cam la patruzeci și cinci de metri distanță.

— Grozav! zise el.

Răsuci încuietorile de pe ambele părți ale ferestrei și o deschise încet, rugându-se din suflet ca balamalele să fi fost unse bine. Fereastra se deschise fără zgomot. În câteva secunde se ridică pe pervaz, ieși pe geam și-și dădu drumul jos, pe pământ. După aceea, se întoarse și se asigură că perdelele sunt trase bine. Nu era prea ușor să facă asta din afară, dar reuși să le aranjeze astfel încât să fie mulțumit. După ce termină, împinse și fereastra. N-o putea închide, pentru că

încuietorile se aflau pe interior, dar vântul nici nu adia, deci probabil că fereastra n-avea să se miște prea mult. Își ascunse punctul de ieșire cât putu de bine.

Zidul nu părea să fie departe, dar luna era strălucitoare, scăldând totul într-o lumină argintie. Între locul în care se afla și zid era un teren deschis, fără nicio umbră în care să-și ascundă mișcările. Ennas se uită pe cer după nori. Chiar și o ușoară diminuare a luminii lunii ar fi fost de ajutor. Dar nu erau nori deloc. Vremea n-avea să fie de partea lui în seara asta. Se uită repede de-a lungul zidului clădirii, să caute căi mai puțin expuse până pe partea cealaltă. Nu se vedea niciuna. Nu avea altă variantă decât să fugă. Inspiră adânc de câteva ori, își adună forțele, strânse din dinți și o luă la goană cât putu de repede înspre perete.

Spre surprinderea lui, spionul nu apucă să facă nici zece pași, că auzi un strigăt de sus, din partea dreaptă, care îi porunci să se oprească. Îl ignoră, concentrându-și în schimb atenția pe zidul din fața sa. Un val de adrenalină îi dădu putere să accelereze. Urmară și mai multe strigate, apoi lătratul unor câini, dar Ennas nu auzi nimic. Nu conta decât să ajungă la zid și să se urce pe el.

Șuieratul unei săgeți de arbaletă care trecu razant pe lângă el accentuă gravitatea situației, dar îl făcu să-și piardă concentrarea pentru o clipă. Se împiedică și căzu pe peluză. Aterizarea fu neplăcută. Ennas alunecă și se rostogoli, apoi reuși să sară din nou în picioare pentru a parcurge bucata de drum care-i rămăsese până la zid.

La început nu putu găsi un prim punct de care să se sprijine. Răsufla tot mai greu în timp ce pipăia cu disperare suprafața zidului, pentru a găsi un loc în care să poată începe cățăratul. Găsi un punct de sprijin convenabil de care se apucă și-și trase tot corpul în sus, la mică distanță deasupra solului.

Picioarele îi bâjbâiră o clipă pe zid, apoi dădu de o crestătură mică pe care să și le odihnească. Se înălță din nou, căutând cu degetele un alt punct de sprijin. Dura prea mult. Gardienii se apropiau. Deodată se auzi un zgomot înfundat și durerea îi explodă în spate. Ennas căzu și se izbi de pământ, care păruse că se ridică pentru a grăbi impactul. Sângele îi năvăli în urechi și vomită, dar se gândi să se ridice. Cu un efort hotărât, se strădui cu disperare să stea în picioare, dar toată puterea i se scursese din corp și îi veni dintr-odată să tușească, pentru că gura i se umpluse de sânge.

Își dădu seama ce se întâmplă și mintea i se întunecă. Fusese nimerit în spate de o săgeată de arbaletă. Era pe moarte. Se auzeau zgomote estompate de pași, voci și lătrat de câini, dar toate îi pâlpâiau la ureche pe măsură ce era cuprins de o oboseală tulbure.

Ennas se relaxă. Se terminase totul. Nu mai putea face nimic acum.

„Dacă vreodată dreptatea a putut direcționa o săgeată...", se gândi el în vreme ce mintea îi aluneca ușor în somnul lung al morții. „Aș vrea să nu-l fi ucis pe gardian."

Când primul soldat din garda regală ajunse la el, Ennas, cuprins de un acces de tuse, își dădu ultima suflare.

CAPITOLUL 14

— Bună, Izzie, ce faci aici? întrebă lordul Kempten, surprins s-o vadă pe soția sa intrând neanunțată în biroul împăratului.

Lady Kempten îl privi cu o expresie de dezaprobare blândă.

— Știi cât e ceasul, dragă? răspunse ea, uitându-se în jur la biroul întunecat și spartan, vădit neimpresionată de mediul de lucru al soțului ei.

— Ceasul? Nu. Ar trebui să știu?

— E din nou aproape dimineață. Muncești prea mult, dragă. Hai în pat.

— E greu să-i țin locul, Izzie. Surabar e un bărbat diabolic de inteligent, să știi. Cred că nobilii ar face mai bine să învețe de la el decât să comploteze împotriva lui. Ia uită-te la asta.

Lady Kempten îi zâmbi indulgent și ocoli biroul pentru a veni lângă el.

— Mai stai două minute, dragă. După aceea vii în pat, chiar dacă ar fi să te târăsc eu.

Kempten zâmbi și încuviință din cap. Erau mormane de pergamente așezate în teancuri ordonate pe tot biroul. Cele mai multe erau scrise de aceeași mână îngrijită. Lady Kempten îl cuprinse cu brațul pe soțul său și privi peste umărul lui la pergamentul pe care îl avea în față.

— Uite, omul ăsta se gândește la toate. E în funcție doar de câteva săptămâni și deja a evaluat mai multe elemente ale vieții în Shandar și în Shandrim decât m-am gândit eu vreodată. Acesta e un raport al situației armatei și trupelor locale — un subiect evident aproape de inima lui, dar uită-te la asta. Aici e un raport despre educație și un altul despre starea trezoreriei și detalii despre procesul de colectare a taxelor. Aici e unul despre starea drumurilor, irigații, sistemul sanitar și lista e mai lungă. Cumva, a confruntat rapoartele preliminare privind o mulțime de subiecte — le-a confruntat, le-a evaluat și și-a schițat primele păreri. Are planuri pentru îmbunătățirea fiecărui aspect al vieții în Shandar.

— Păi, asta e bine, nu?

— Bine? E uimitor! Shandarul n-a mai avut un împărat pe care să-l intereseze sincer poporul de mai multă vreme decât pot eu să-mi imaginez. Problema e că nobilimea nu va fi niciodată de acord cu asta. O să-l răstoarne indiferent de ce are de gând. Pentru ei tot ce contează este ca unul de-ai lor să poarte mantia. Partea cea mai rea este că, până nu demult, și eu eram la fel, recunoscu el. Mi-aș fi dat viața să-l împiedic să ajungă la putere. Acum mi-aș da-o ca să-l țin acolo.

Lady Kempten zâmbi când îl auzi vorbind atât de pasionat.

— Se pare că prioritățile tale s-au schimbat în bine, spuse ea, bătându-l ușor pe umăr. Numai un om curajos ar recunoaște c-a greșit, mai ales când ține cu pasiune la convingerea lui inițială.

— Da, dar nu este de ajuns să-mi modific *eu* prioritățile, Izzie. Cumva trebuie să le schimbe mentalitatea și celorlalți nobili. Surabar ar putea fi cel mai bun împărat din istoria Shandarului, dar, dacă nu-i oprește cineva, lorzii conservatori vor scăpa de el înainte să aibă șansa de a-și dovedi capacitățile.

— Trebuie să vorbești cu ei. Convoacă-i, dragă, și spune-le ce mi-ai spus și mie. Pasiunea ta va câștiga adepți. Adună-i pe aceștia în jurul tău și Surabar va avea parte de susținerea de care are nevoie. Ești un om bun și te bucuri de respectul multora. Vei reuși dacă-ți pui asta în minte. Știu că vei reuși. Dar n-o să convingi pe nimeni dacă arăți ca un strigoi. Acum hai în pat.

Femke tresări din somn când auzi bătaia în ușă. Afară era lumină, dar părea că e încă devreme. În aer se simțea nemișcarea primelor ore ale dimineții, care vorbea despre o lume somnoroasă fără poftă de a se trezi.

Dându-se jos de pe canapea, Femke își întinse tunica boțită și își trecu degetele prin părul scurt. „Slavă cerului pentru tunsorile bărbătești", se gândi ea, zâmbindu-și fugar în oglinda de pe perete, unde își verifică înfățișarea.

Ciocănitul se auzi din nou, ceva mai puternic și mai insistent de data asta. Femke se duse la ușă și desfăcu firul clopoțelului pe care îl legase deasupra colțului de sus. Își luă o expresie de servitute tăcută și crăpă ușa numai un pic, pentru a zări doi soldați din garda regală, unul cu pumnul în aer, gata să bată din nou.

— Bună dimineața, domnilor, cu ce vă pot ajuta? întrebă Femke politicos, plecând capul către soldatul de lângă ea.

— Lordul s-a trezit deja? întrebă acesta cu voce joasă.

— Nu încă, domnule. E devreme, lordul Danar a avut o zi încărcată ieri.

— Sunt sigur, dar regele dorește să-l vadă imediat, zise cinstit soldatul. Te rog să-i spui Lordului să vină cât de repede.

— Desigur, domnule. V-ar deranja să așteptați aici până când lordul Danar se îmbracă? Sunt convins că n-o să-i ia

mult, răspunse blând Femke. Nu voia să riște ca soldații să observe măsurile de siguranță pe care le instalase în apartament. Dacă ar fi simțit că lordul shandez nu are încredere în paza palatului, nu l-ar fi plăcut prea mult.

— Deloc, dar, te rog, grăbește-te. Regelui nu-i place să aștepte.

Femke încuviință din cap și închise ușa. Nu mai putea de curiozitate. Ce era atât de important încât regele se trezise atât de devreme și voia să-l vadă pe Danar? Descoperiseră singuri profesia lui Shalidar? Avusese loc o altă crimă? Dacă Shalidar îi întinsese acum o capcană și lui Danar? Elimină imediat posibilitatea asta. Tiparul ar fi fost prea evident. Shalidar era mai subtil de atât. Un ambasador acuzat de o crimă serioasă era puțin probabil, dar doi ar fi fost pur și simplu de necrezut. În plus, regele nu era neghiob. Ar fi înțeles un complot atât de evident, iar Shalidar n-ar face ca lucrurile să fie atât de ușoare. Asta era ceva nou și Femke spera că era de bine. Până acum, numai vești proaste se țineseră de ea în Mantor. Cu siguranță era timpul să i se schimbe norocul.

Traversă sufrageria, dădu de perete ușa de la dormitorul lui Danar și se duse către pat. Îl apucă pe Danar de umăr, îl scuturâ cu putere, apoi trase draperiile.

— Hai, somnorilă, trezește-te! Regele vrea să stea de vorbă cu tine și nu poate să aștepte toată ziua, spuse ea tare, zâmbind la mormăitul lui Danar, care își apără ochii cu mâna împotriva soarelui puternic de dimineață.

— Ce vrea? întrebă el, în timp ce căsca prelung. Nu poate să aștepte până mai târziu?

— Nu, nu poate să aștepte până mai târziu. Când regele îți cere să sari, nu întrebi „De ce?", întrebi „Cât de sus?". Acum, dă-te jos din pat și fă-te prezentabil. Ai la dispoziție

două minute, după care o să le spun soldaților de afară că pot să intre și să tragă de tine indiferent în ce stare te prezinți.

— N-ai face asta! zise el, fără să dea semne că ar vrea să coboare din pat.

— Pune-mă la încercare, răspunse Femke mândră și ieși din dormitor. Timpul zboară, domnul meu, nu pierdeți vremea, strigă peste umăr, atât pentru el, cât și pentru soldații care, cu siguranță, ascultau la ușă.

Lordul Danar nu credea că Femke își va pune în practică amenințarea, dar se îndoia îndeajuns încât să se îmbrace repede. N-ar fi vrut ca soldații din garda regală să vadă că nu face tot ce-i stă în putință pentru a se conforma dorințelor regelui. Era aici pe post de ambasador, așa că va face pe ambasadorul.

Alese o cămașă de mătase din dulap și o trase peste cap în doi timpi și trei mișcări. Pentru o secundă, se delectă cu atingerea mătăsii pe piele, apoi își căută lenjeria de corp și pantaloni curați și se încălță. Intră repede în camera de baie, unde dădu drumul la apă deasupra căzii prin mecanismul ingenios. Se stropi pe față și pe păr până și-l udă de-a binelea. Se șterse repede cu un prosop, apoi își trecu peria prin păr de câteva ori, după care se uită în oglindă.

— Elegant ca întotdeauna, drăcușorule! mormăi cu un zâmbet larg, apoi ieși în sufragerie, unde Femke îl aștepta nerăbdătoare. „Cu siguranță arăt mai civilizat și mai pregătit să întâlnesc un rege decât tine", se gândi el, dar apoi își dădu seama că așa și trebuia să fie. El era lordul și ambasadorul. Femke era băiatul servitor. Contrastul era potrivit.

— Gata? întrebă Femke.

— Da, sunt pregătit. Ai idee de ce sunt convocat? întrebă Danar curios.

— Nu, deloc. Fiți ferm pe poziții în dimineața asta, domnul meu. Sunt multe lucruri care ne-ar putea face rău aici, și nu numai fizic, răspunse ea pe un ton normal. Apoi își coborî vocea, ca să n-o audă cei de afară. Regele e un om ager la minte, sunt sigură c-ai remarcat. Vezi ce vrea, dar fii atent. Gândește-te înainte să vorbești și, mai presus de toate, fii cu ochii în patru după Shalidar. Eu o să te protejez, dar trebuie să fii precaut în orice clipă.

— Prea bine. Să mergem.

Femke deschise ușa. Ca un adevărat servitor, făcu un semn ca lordul Danar să iasă primul. Cei doi soldați luară poziție de drepți și schițară câte o plecăciune.

— Vă rog să ne urmați, domnul meu, îi ceru politicos unul dintre ei.

Se răsuci pe călcâie și porni pe coridor, să le arate drumul. Celălalt mergea alături de el.

Danar făcu după cum i se spuse, păstrând o distanță de câțiva pași, ca să poată vedea în față. Femke venea după el, răsucindu-și încontinuu capul, de parcă s-ar fi uitat uimită la tablourile și decorul coridoarelor, când de fapt era atentă la cea mai mică amenințare.

Palatul nu era o clădire mare, ci mai degrabă un complex de clădiri legate între ele prin coridoare din piatră, ceea ce dădea impresia unei construcții uriașe. Se mărise treptat de-a lungul secolelor. Diferiți regi adăugaseră secțiuni noi, teoretic pentru a spori măreția locului, dar în realitate pentru a-și lăsa amprenta personală. Thrandorul fusese o țară pașnică pe parcursul istoriei, așa că, fără pornirea națională de a se extinde și a cuceri pe care o simțeau alte popoare, regii n-aveau prea mare lucru de făcut, decât să mențină taxele scăzute pentru ca populația să fie mulțumită și să construiască edificii pe care generațiile viitoare aveau să le asocieze cu domnia lor.

Femke mai văzuse o parte din palat și din domeniile aferente în timpul scurtei sale vizite dinainte de uciderea baronului Anton, dar cei doi gardieni îi conduseră repede într-o zonă pe care n-o explorase. Senzația de necunoscut îi dublă agitația. Încercă pe cât posibil să se miște calm și netulburat, deși ochii îi fugeau în toate părțile, incapabili să stea locului.

În cele din urmă, cei doi soldați ajunseră în fața unei uși, iar unul dintre ei bătu puternic de două ori.

— Intră, porunci o voce.

În momentul în care pătrunse în încăpere, neliniștea lui Femke deveni și mai puternică. Era o morgă. Și asta nu însemna decât un singur lucru: încă o moarte.

Regele era acolo, iar pe chipul sever i se citea un amestec de tristețe și mânie. O pânză acoperea un cadavru întins pe o masă lungă în spatele lui. În încăpere se simțea un miros ciudat, dar Femke nu vru să se gândească la lucrurile care îl provocaseră.

Soldații îl salutară pe rege. Danar și Femke făcură o plecăciune.

— Mulțumesc, zise regele Malo, semnalându-le soldaților să plece și lordului Danar să vină mai aproape. Îmi pare rău să vă chem atât de devreme. Am simțit că trebuie să las confortul deoparte și să încerc să dau de capăt acestei chestiuni cât de repede pot.

— Ce s-a întâmplat, Maiestate? întrebă Danar curios. A avut loc o altă crimă? Dacă da, ce legătură am eu? Sunt implicat în vreun fel?

— Da, a avut loc o altă crimă, dar motivul ei a fost mult mai clar decât pentru celelalte. În momentul de față, nu sunteți direct implicat. Totuși, dat fiind c-ați sosit ieri, sincronizarea evenimentelor e mai degrabă nefericită. Ambasadoarea Femke a evadat astă-noapte.

— A evadat? întrebă Danar pe nerăsuflate. Vocea lui șocată îi sună foarte convingător lui Femke. Era impresionată, căci nu crezuse că Danar va juca bine. Deci Femke e acuzată acum de o altă crimă? Cine e victima acum?

— Nu sunt dovezi că ambasadoarea Femke a ucis pe cineva de data asta, răspunse regele atent. De fapt, e greu de crezut că s-a întâmplat așa. Persoana ucisă este un tânăr gardian care era de pază în fața celulei sale aseară, dar nu neapărat Femke l-a ucis. Ambasadoarea a avut ajutor din afară. Credem că acest bărbat a ajutat-o, spuse el, trăgând cearșaful care acoperea cadavrul de pe masă. Îl cunoașteți?

— Vai! Îl știu, răspunse Danar trist, în timp ce își mișcă ochii, iar Femke îi aruncă o privire pătrunzătoare. Numele lui este Ennas și lucra în palatul din Shandar. L-am văzut acolo, deși nu sunt sigur care era rolul lui în palat.

Femke era de două ori uluită. Trupul unui bărbat care își dăduse viața pentru libertatea ei era și așa un șoc foarte mare, dar când îl auzi pe Danar mărturisind că-l cunoaște, îi îngheță sângele în vine. Ce era în mintea lui? Își pierduse de tot simțul realității când îl văzuse pe colegul ei, Ennas, zăcând fără suflare? Fusese cuprins de durerea morții sale?

— Știați că e aici, în Mantor? întrebă regele încet, continuând să urmărească atent chipul lui Danar.

— Nu, nu știam. Nu-mi amintesc să fi făcut parte din grupul ambasadoarei Femke. Dacă sunt bine informat, a luat cu ea doi servitori și doi soldați. Sunt sigur că Ennas nu era unul dintre ei, răspunse Danar gânditor.

Femke era impresionată. Când Danar recunoscuse la început că-l știe pe Ennas, crezuse că avea să-i dea de gol, dar el de fapt mințea cu iscusință. Amesteca doza perfectă de adevăr cu invențiile sale, pentru a face povestea credibilă.

Îl subestimase, își dădu ea seama, mintea fiindu-i încă în stare de șoc după ce-l văzuse pe Ennas pe masă.

— Dar tu, tinere? Îl știi pe acest Ennas? o întrebă regele politicos pe Femke.

— Nu știu, Maiestate. Figura lui îmi pare cunoscută. Dar în palatul imperial lucrează atât de mulți oameni, încât e greu să fiu sigur. Încă n-am avut ocazia să-i cunosc pe toți. Nu lucrez acolo de mult.

Regele își miji iar ochii în timp ce o privea pe Femke răspunzând. Inima fetei începu să bată mai tare, căci crezu că văzuse dincolo de deghizarea ei. O scânteiere care aproape ar fi putut însemna recunoașterea i se citi în ochi, dar momentul de luciditate trecu și regele dădu din cap, acceptându-i răspunsul.

— Înțeleg. Și în acest palat lucrurile stau cam la fel. Ai nevoie de ani întregi ca să-i cunoști pe toți cei din personal, nu mai vorbesc de cei care vin și pleacă. Eu încă nu-i știu pe toți după nume și fac eforturi mari să-i învăț. Nu-ți face probleme. Ambasadoarea nu va putea să fugă pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu, va înfrunta acuzațiile care i se aduc. O să discut mai multe despre asta cu împăratul vostru, atunci când va sosi. În timpul acesta, vă sugerez să rămâneți amândoi, pe cât posibil, în camerele voastre, în caz că se mai întâmplă ceva nefericit.

— Desigur, Maiestate, cum doriți. Dacă se poate, aș vrea să mai discutăm înainte ca Maiestatea Sa Imperială să sosească, dar înțeleg dacă, din pricina evenimentelor, nu este posibil, spuse Danar politicos.

— Mulțumesc, lord Danar. Se întâmplă multe lucruri aici pe care nu le înțeleg. O să vă chem mai târziu. Mulțumesc că ați venit atât de repede. Vă rog să plecați acum. Trebuie să mă gândesc la această întorsătură a lucrurilor, căci sunt

multe care nu se potrivesc după cum ar trebui. Încerc să înțeleg ce a vrut ambasadoarea Femke să obțină prin acțiunile ei, dar nimic nu se leagă. O plimbare în grădină ar trebui să mă ajute să gândesc mai limpede.

Danar și Femke făcură o reverență și ieșiră din încăpere. Cei doi soldați așteptau afară și luară imediat poziție de drepți în momentul în care se deschise ușa.

— Doriți să vă conducem înapoi în apartament? îl întrebă unul dintre ei pe Danar.

— Nu, nu e nevoie, mulțumesc, răspunse el cu un zâmbet prietenos. Cred că am reținut drumul și pot oricând să întreb pe cineva dacă nu sunt sigur. Regele spunea că va merge afară pentru o plimbare. Date fiind evenimentele tulburi din ultimele săptămâni, aș putea să vă sugerez că ar fi mai bine să-l însoțiți pe el? În ultima vreme, palatul s-a dovedit a fi un loc periculos. Nu mi-ar plăcea să mă gândesc că Maiestatea Sa e singur în grădină în momentul ăsta. Și așa relația dintre țările noastre a fost serios afectată, să nu riscăm o catastrofă totală, bine?

Cei doi soldați se uitară unul la altul, apoi la lordul Danar. Încuviințară și făcură o plecăciune.

— Vom proceda după cum propuneți, domnul meu, spuse unul dintre cei doi. Mulțumim.

Danar dădu din cap către ei, apoi o luă la pas pe coridor, cu Femke venind, și de data aceasta, la mică distanță în urma lui. Lordul nu se întoarse să vadă dacă ea era acolo și nici nu vorbi deloc cu ea. Pur și simplu se îndrepta în liniște către reședința oaspeților, pe același drum pe care veniseră.

Femke îi înțelese tăcerea, căci și ea era adânc pierdută în gânduri. O parte din mintea ei îl plângea pe Ennas, în timp ce cealaltă încerca să-și imagineze succesiunea de evenimente care l-ar fi determinat să-l ucidă pe paznic și să încerce să

evadeze. În cap nu avea decât imaginea lui Ennas pe masa de la morgă. Din nefericire, această neatenție la ce se întâmpla în jur nu putea veni într-un moment mai nepotrivit.

Simți cea mai neînsemnată dintre mișcări, dar fu de ajuns ca să-i întrerupă reveria și să semnaleze pericolul în mintea ei. Fără să se gândească, se aruncă înainte și îl împinse pe Danar către stânga. Un pumnal trecu razant pe lângă Femke, direct pe traiectoria pe care mergea Danar. Cineva ieșise de după un colț din față și lansase lama cu o precizie mortală. Femke aterizâ greoi. Trase concluzia că acel „cineva" trebuia să fie Shalidar. Spioana se ridică din nou în picioare într-o clipită.

— Întoarce-te în apartament, îi porunci ea lui Danar, care se lovise de perete și căzuse pe podea. Nu deschide ușa decât în prezența gărzilor regale. Ajung și eu acolo cât pot de repede.

Spunând acestea, o luă la fugă pe coridor și dădu colțul, pe urmele asasinului. Ce avea de gând să facă atunci când îl va ajunge din urmă, Femke nu era sigură. Shalidar avea cu siguranță mai multe arme, iar ea nu poseda niciuna, dar voia cu disperare să-l prindă. Acum era o chestiune de principiu. Mușcase momeala. Restul ținea numai de ea.

După ce luă colțul, Femke văzu pentru o fracțiune de secundă o siluetă care dispăru în fugă pe un alt coridor lateral, puțin mai în față și la dreapta. Accelerâ cât putu de tare și se ținu pe urmele ei. După ce ajunse pe coridorul lateral, o pierdu din nou din vedere, căci silueta coti iarăși în micul labirint de holuri din acea parte a palatului.

„La naiba, se mișcă repede!", se gândi ea, ducându-se glonț către următoarea intersecție, unde se opri și ciuli urechile. Covorul gros estompa sunetul pașilor asasinului, dar nu îl reducea de tot. Femke auzi îndeajuns cât să-și dea seama că o cotise din nou la dreapta. „Merge în cerc", realiză ea cuprinsă

de panică. „Dacă Shalidar ajunge la Danar înainte ca acesta să se fi mișcat, vulpea bătrână va avea parte de o a doua șansă."

Gândul că Shalidar ar putea răzbi până la Danar înainte ca ea să-l prindă din urmă îi dădu și mai multă forță, așa că aproape zbură pe coridor în urmărirea lui. Când ajunse la următoarea intersecție, asasinul o luase la dreapta din nou și-l văzu iar pentru o clipă, dispărând în față, într-o curbă a coridorului.

Femke trecu prin locul unde îl lăsase pe Danar în urmă cu un minut și descoperi mulțumită că nu se mai afla acolo. „Dacă avem noroc, asasinul n-o s-o ia pe același drum ca Danar", se gândi ea. Femke nu văzu pumnalul asasinului nicăieri pe coridor, deci probabil că fusese luat ori de Shalidar, ori de Danar.

„Numai de-ar fi Danar", se ruga ea în timp ce alerga pe coridor cât o țineau picioarele, cu dinții încleștați, într-o hotărâre teribilă.

Dintr-odată, ajunse la o intersecție în care se întâlneau patru culoare și se opri brusc. Spre uimirea ei, nu era nici urmă de asasin nicăieri, deși vedea destul de departe în toate direcțiile. Nimeni nu putea alerga atât de repede.

Încercând din răsputeri să-și controleze gâfâitul, Femke își ciuli urechile pentru a auzi pașii asasinului. La început, crezu că pulsul care îi bubuia în urechi îi masca fuga, dar, pe măsură ce-și calma respirația, își dădu seama că n-are ce să mai audă. Shalidar dispăruse.

— Să te ia naiba, Shalidar! strigă ea frustrată, lovind cu pumnul unei mâini în palma celeilalte, într-un gest de enervare extremă. Să ajungi în iad!

Probabil că asasinul se strecurase pe una dintre numeroasele uși aflate de-a lungul coridoarelor, dar Femke n-avea cum să știe dacă trecuse de ascunzătoarea lui sau dacă aceasta se afla mai încolo. Își dădu seama că, deși nu-l prinsese pe

asasin, nu dăduse nici peste lordul Danar. Asta era bine, însemna că nici Shalidar n-avusese cum să-l vadă, dar și derutant, căci se așteptase ca Danar să se întoarcă în camera lui pe acest drum. Danar dispăruse și el.

„Pentru numele lui Shand, ce se întâmplă?", se întrebă ea. Ce ar trebui să facă mai departe? Să caute în camerele din apropiere ar fi periculos, căci Shalidar ar putea avea capcane pregătite pentru ea. Acum, logic era să se întoarcă în apartamentul lui Danar.

Ca să fie sinceră, Femke nici nu se așteptase să-l prindă pe Shalidar. Îi dăduse ocazia să-l atace pe Danar fără ca lordul să fi fost înconjurat de soldați, iar asta fusese partea cea mai riscantă a planului. Era într-un fel mulțumită că Danar nu fusese rănit. Shalidar n-o să mai aibă o ocazie atât de bună. Faza următoare a planului era să se ducă la rege și să aranjeze ca ambasadorul shandez să fie înconjurat de cel mai puternic cordon de securitate posibil. Cu puținul timp care îi mai rămăsese lui Shalidar să-și ducă la bun sfârșit contractul, Femke era sigură că va încerca ceva riscant, mai degrabă decât să piardă atâta aur. Și atunci ei vor pune mâna pe el. Prin demascarea lui Shalidar în fața regelui, era sigură că-și va curăța numele și va putea readuce puțină încredere în negocierile de pace pe care le începuse. Dacă nu-i ieșea asta, mai avea un plan de rezervă care era la fel de convingător.

Exista totuși un detaliu care o deranja. Avea senzația că, în secundele în care-și zărise inamicul, îi scăpase ceva esențial. Nu putea defini ce anume, iar acum nu era momentul să se lase distrasă. Spioana știa că era vulnerabilă, expusă la intersecția coridoarelor. Trebuia să se îndepărteze de locul acela, ceea ce o obligă să ia o decizie.

Nehotărâtă între a-și relua căutarea pe drumul pe care venise și a se întoarce în apartament, Femke alese a doua

variantă, ca să vadă dacă Danar sosise acolo pe o altă cale. Dacă Danar era acolo, atunci ar fi putut să treacă imediat la următoarea fază a planului. Dacă nu, atunci Femke trebuia să-l caute, sperând că Shalidar nu pusese din nou mâna pe el.

Danar nu era sigur dacă ar fi trebuit să se simtă ofensat de faptul că Femke îl trata ca pe un băiețel care avea nevoie de protecție. Într-adevăr, îi salvase viața atunci când îl împinsese din calea pumnalului, dar ego-ul său nu se arătă prea încântat când îl trimise în camera lui, în timp ce ea o luă la fugă, neînarmată, pe urmele asasinului.

Înainte ca el să se ridice în picioare, Femke dispăruse deja după colț. Într-un gest de iritare, își scutură tunica și pantalonii. Însă înainte de a termina, o mână îi astupă dintr-odată gura și simți marginea rece a unui cuțit lipindu-i-se de gât.

— Hai pe aici, lord Danar. Vreau să discutăm un pic înainte să te ucid, îi șopti în urechea dreaptă vocea șuierătoare a lui Shalidar.

Danar era împietrit, dar n-avea încotro. Dacă nu coopera, va fi mort în câteva secunde. Dacă s-ar fi dus cu asasinul, ar fi fost o mică șansă ca Shalidar să facă o greșeală. Cum reușise să ajungă în câteva clipe din fața în spatele lui? Era vreun magician care putea dispărea dintr-un loc și apărea în altul? Dacă nu, atunci după cine alerga Femke?

Shalidar îl trase pe Danar pe ușa unui depozit care se găsea la câțiva pași mai încolo, pe coridor. Asasinul închise ușor ușa în spatele lor și apoi rămase nemișcat, de parcă ar fi așteptat ceva. Nu după mult timp, Danar auzi cum cineva trece în fugă prin fața ușii. După câteva secunde, o altă persoană alerga pe coridor.

— Așa, șopti bucuros Shalidar. N-ar trebui să mai fim deranjați pentru o vreme. Dacă încerci să strigi, n-o să apuci.

Acest cuțit este *foarte* ascuțit și o să-ți secționeze traheea într-o clipă dacă nu faci exact ce-ți spun. Înțelegi?

Danar încuviință cu o foarte ușoară mișcare a capului.

— Bun, zise Shalidar, luându-i mâna de la gură, dar cuțitul de la gâtul tânărului lord nici nu se clinti. Acum, că ne înțelegem, ai putea începe prin a completa niște spații libere. Ce-mi pregătește Femke?

— Femke? De unde să știu? Eu doar ce-am venit...

— Nu face pe inocentul cu mine, Danar, îl întrerupse Shalidar, mârâind furios. Știu că ai scos-o din închisoare. Știu că acum câteva clipe ea era pe coridor. Ce speră să obțină dacă mă pune să te omor?

— Să mă omori? Ce vrei să spui? Femke mă place. De ce ar vrea să mă omoare? îngăimă Danar, hotărât să-l ducă de nas pe Shalidar.

— Dacă te aștepți să cred că nu ești implicat în asta, domnule *ambasador* Danar, spuse el, accentuând ironic titlul de parcă ar fi fost mizerabil, atunci probabil că mă crezi cel mai mare prost din Shandar. Nu sunt prost, Danar. Nu te ajută cu nimic să te prefaci. Femke ori crede că e suficient de bună încât să mă prindă, ori are vreun motiv să vrea să scape de tine. Partea tristă în ceea ce te privește e că în ambele cazuri tu ajungi să mori. Vezi tu, Femke n-o să fie niciodată suficient de bună să pună mâna pe mine, iar dacă te vrea mort, e dispusă să plătească bine.

— Eu... eu...

— Văd că n-o să scot mare lucru de la tine, nu? Adică în afară de cele o mie cinci sute de monede de aur pe care le-am primit deja. Să fii sigur că o să cheltuiesc cu folos banii de pe urma ta, Danar. Dar capul tău nu merită prețul ăsta. Ești jalnic. Probabil că-ți dai seama și tu că Femke e spioană până în măduva oaselor. Te-am urmărit. Ți-am văzut privirea din

ochi. Probabil că știi că nu-ți împărtășește iubirea și asta n-o să se întâmple niciodată. Femke s-a folosit de tine din momentul în care ai ajuns în Mantor. S-a folosit de tine așa cum se folosește de toată lumea, ca de un mijloc pentru scopurile ei, un pion într-un mare joc de-a șoarecele și pisica. Ei bine, Danar, aici atât tu, cât și Femke sunteți șoareci, iar eu sunt pisica. Și mă tem că prădătorul trebuie să-și ucidă prada.

— Stai! Nu! Îți spun tot! se oferi disperat Danar. Nu trebuie să mă ucizi, Shalidar.

— A, deci știi în sfârșit cum mă cheamă. Bun! Ce pune la cale obraznica de data asta?

Danar inspiră adânc și încercă exasperat să se gândească la o poveste plauzibilă. Cuțitul care îl apăsa pe gât începu să-l preseze ceva mai tare, sporindu-i starea de disconfort. Lăsă deoparte orice intenție de a minți, apoi își pierdu complet calmul. Bâlbâindu-se panicat, îi spuse despre planul de bază. Acum era oricum irelevant, se gândi. Primul plan nu funcționase. Totul depinsese de Femke, dacă ar fi reușit să-l împiedice pe Shalidar să pună mâna pe el din prima încercare. Dar asasinul fusese cu un pas înaintea lor.

Shalidar ascultă liniștit până când Danar termină de povestit cum plănuiseră să-i ceară regelui să organizeze în următoarele zile o pază atât de solidă în jurul lui, încât ar fi fost imposibil ca Shalidar să se apropie fără să fie recunoscut. Soldaților li s-ar fi poruncit atunci să-l oprească și să-l caute de arme cu orice ocazie. Când împăratul avea să sosească, Femke urma să se folosească de influența de care se bucura pe lângă el pentru ca Shalidar să fie demascat. Astfel, Femke își relua postul de ambasador și-și recăpăta buna reputație.

— Ți-ar conveni și ție ca Femke să fie o ambasadoare respectabilă, observă în treacăt Shalidar. O relație cu o ambasadoare ar fi mai puțin rușinoasă pentru numele familiei, nu?

Dar sunt sigur că membrii mai tradiționaliști ai clanului n-ar privi atât de favorabil flirturile tale cu o spioană. Ar fi fost atât de bine. Din nefericire, n-am apreciat niciodată îndrăgostiții și, de fapt, nici dragostea. Nu sunt genul romantic.

Shalidar se opri și Danar își închise ochii strâns, așteptându-se să simtă în fiecare clipă cum cuțitul îi secționează gâtul. Asasinul căpătase ceea ce voia. Danar nu se putea gândi la vreo cale de scăpare din situația asta. Moartea părea inevitabilă.

S-ar fi putut oferi să-i dezvăluie și planul de rezervă al lui Femke, dar n-ar fi câștigat mare lucru. Dacă i-ar fi spus și restul, ar mai fi obținut câteva secunde, dar Shalidar părea deja mulțumit cu informațiile pe care le primise. Danar știa mai multe. Mult mai multe. Și faptul că le ținea numai pentru el era o mică sursă interioară de triumf.

Încercă să nu se gândească la ce ar simți dacă lama i-ar secționa traheea, dar mintea îi era plină de imaginile unei morți lente și sângeroase. Apoi, spre surprinderea sa totală, Shalidar îi dădu o rază de speranță.

— Femke a fost o pacoste încă de când am întâlnit-o prima dată. Spune-i că, dacă vrea să mai trăiască, trebuie să se predea în fața regelui și să-și asume responsabilitatea pentru moartea baronului Anton și cea a contelui Dreban. Dacă face asta, nu mă voi amesteca în deciziile curții regale și nici n-o s-o mai deranjez dacă evadează din nou din închisoare. În plus, trebuie să promită că nu se mai amestecă în treburile mele de acum încolo. Dacă descopăr c-a făcut asta, atunci o s-o vânez până la capătul pământului și o s-o omor. E clar?

— Absolut, Shalidar. O să-i transmit mesajul tău imediat.

— Da, așa o să faci, pentru că, dacă nu, o să mori înainte să mai ai a doua șansă, scrâșni asasinul și apoi înfipse ceva ascuțit în piciorul lui Danar. Lordul tresări și simți cum lama cuțitului apăsat pe gât îi tăie ușor pielea. Un firișor de sânge

începu să i se scurgă pe gât, iar el se întrebă ce naiba făcea asasinul.

Shalidar îl împinse către ușă, dar n-o deschise imediat. Tânărul simți o zvâcnire în picior, acolo unde fusese înțepat, și dintr-odată îl cuprinse o stare de rău.

— Dacă vrei să trăiești, atunci ai face bine să ajungi repede la Femke. Spune-i că te-am binecuvântat cu o rană plină de nepthis. E o otravă rară, dar știu că Femke a mai folosit-o. Dacă ai noroc, o să-ți dea antidotul. Nu pierde vremea, Danar. Nepthisul își face efectul repede. Succes și nu uita de mesajul meu.

Spunând asta, Shalidar deschise ușa, luă cuțitul de la gâtul lui Danar și-l împinse cu putere în spate, trimițându-l afară, pe coridor. Ușa se trânti înapoia lui. Înainte să-și poată redobândi echilibrul, auzi cum o cheie se răsucește în broască.

Cuprins de furie și profund insultat, tânărul lord se întoarse și începu să bată în ușă cu pumnul încleștat. Era un gest inutil, fiindcă era în continuare neînarmat, dar Danar se simți mai bine după acest mic act de sfidare.

Lordul nu știa cum acționează otrăvurile, așa că nu făcu niciun efort ca să-și domolească furia clocotitoare și porni în fugă spre camerele de oaspeți. Nu știa decât că trebuia să ajungă cât mai repede la Femke, pentru ca ea să-i dea antidotul. Nu gândea bine, căci, mânios fiind și fugind în loc să se calmeze și să meargă la pas, Danar începu să împrăștie rapid toxina mortală în tot corpul.

CAPITOLUL 15

Regele Malo se plimba prin grădinile palatului, iar în minte îi zumzăiau diverse teorii. Era cuprins de furie de câte ori se gândea la uciderea prietenului său drag, Anton, dar acum era preocupat să rezolve misterele recente. Malo nu mai avusese parte niciodată de atâtea intrigi la palat.

Când era copil, regelui îi plăcea să rezolve jocuri de perspicacitate. Profesorii săi se minunau de puterea sa de judecată și de îndârjirea de a duce o problemă până la capăt. Era o calitate care îi fusese de folos în timpul domniei, dar din labirintul complicat de acum părea imposibil de ieșit.

Thrandorul se bucurase de mai bine de patruzeci de ani de pace cu vecinii. Regele Malo avusese de înfruntat multe probleme diplomatice, dar niciuna nu ajunsese până în punctul în care să fie nevoie de arme, asta până la invazia din anul precedent a nomazilor terachiți din ținuturile pustii de la sud de graniță. „De atunci, lumea a luat-o razna", se gândi Malo cu tristețe. Se vărsase sânge din plin, magicieni apăruseră de nicăieri pentru a se duela în fața porților orașului și acum, după ani de viață previzibilă la curtea din palatul regal, apare deodată un val de crime, hoție și înșelăciune.

„De ce?", se întrebă el în gând. „De ce acum și de ce aici? Ce avea de câștigat ambasadoarea Femke dacă îi omora pe

Anton și Dreban? Dar oare ea îi ucisese? Care era legătura dintre cei doi bărbați și ambasadoare?"

Malo nu știa ca Anton și Dreban să fi avut afaceri comune. Se părea că lui Anton nu-i plăcea deloc de conte și-i blocase tentativele de a dobândi influență la curtea regală. Dreban avea o reputație îndoielnică. Malo era conștient de caracterul necinstit al contelui, deși nu văzuse niciodată dovezi ale vreunor activități ilegale sau legate de trădare. Dacă Dreban uneltea pentru a pune mâna pe putere, atunci secretul său rămăsese intact.

Din câte știa regele, ambasadoarea Femke și baronul Anton se întâlniseră o singură dată, când Femke adusese la curte darurile de la împăratul Surabar. Contele Dreban nu fusese prezent în momentul acela. Regele știa că Femke și Dreban nu se mai întâlniseră înainte ca el să fie omorât, deși era posibil să se fi văzut în timpul sesiunii deschise a curții la care participase și ea.

Acum, ambasadoarea evadase din temnița palatului, ispravă pe care regele o crezuse imposibilă. Tipul ăsta, Ennas, pe care lordul Danar îl identificase ca făcând parte din curtea shandeză, avusese vreun rol în jefuirea trezoreriei regale și în evadarea lui Femke? Când ajunsese în Mantor? De ce luaseră tâlharii atât de puțin? Ar fi putut cu ușurință să ducă mai mult. Erau mii de întrebări la care lui Malo i-ar fi plăcut să găsească răspunsuri înainte de sosirea împăratului shandez, dar regele nu prea avea șanse să descopere adevărul dacă nu-l ajuta inspirația sau dacă Femke nu era găsită.

Lui Malo îi părea rău că n-o vizitase cât fusese reținută. Irosise ocazia de a o chestiona mai amănunțit pe ambasadoare în legătură cu crimele, gândindu-se că ar trebui să aștepte până la proces, ca să evite să influențeze rezultatul. Acum se confrunta cu un dezastru de nedescris: împăratul Shandarului

avea să ajungă în două zile; Malo încă nu știa care fusese motivația crimelor; ambasadoarea Femke era din nou liberă prin oraș; gardienii omorâseră un shandez pe terenurile palatului pentru că nu se oprise la ordinul lor; și peste toate astea, Malo provocase nemulțumirea negustorilor thrandorieni, care se plângeau că porunca sa de a înceta comerțul cu imperiul shandez le distrugea afacerile. Thrandorul începea să-și revină la normal după cele două bătălii recente. Malo nu voia să mai provoace și alte conflicte, mai ales nu cu un vecin atât de puternic. Viața nu fusese niciodată simplă, dar Malo începea să se întrebe dacă nu cumva era prea bătrân ca să se ocupe de genul acesta de situații.

„Oare vizita împăratului shandez o să clarifice lucrurile sau o să le tulbure și mai mult?", se întreba el trist.

Noul ambasador, lordul Danar, era un tânăr destul de binevoitor, dar Malo simțise că în dimineața aceea nu spusese întregul adevăr. Tânărul vorbise politicos și recunoscuse că-l știa pe intrusul ucis, ceea ce fusese o mărturisire la care Malo nu se așteptase. Dar, cu toată ținuta lui calmă și chipul aparent onest, ambasadorul ascundea ceva. De asemenea, regele era sigur că servitorul ambasadorului știa mai multe decât recunoscuse. „Dacă era forțat, băiatul ar fi putut fi o bună sursă de informații", se gândi Malo. Trucul ar fi să-l separe de ambasador suficient de mult timp încât să-l poată chestiona îndeaproape. Asta s-ar putea să nu fie ușor, dar era o variantă care merita să fie luată în calcul.

„Da", se decise el. „Băiatul ar putea fi cheia care să dezlege întregul mister. Dacă le spun gardienilor să-l oprească data viitoare când va fi trimis după vreun comision, o să le cer să-l aducă la mine. Fără scutul pe care l-ar impune prezența stăpânului său, băiatul ar putea să spună mai multe."

Regele zâmbi abătut. N-avea de gând să-l rănească pe flăcău, dar se va folosi de intimidare dacă va fi cazul. Unui servitor pus în fața întrebărilor directe ale unui rege îi va fi greu să nu dea răspunsuri. Malo nu era un om prefăcut din fire, dar situațiile ciudate cereau soluții radicale.

Femke ajunse la camerele de oaspeți din aripa de vest. Îl strigă pe Danar, dar nu primi niciun răspuns. Nu era surprinsă. Primul impuls fu acela de a o lua înapoi pe unde venise, în speranța de a-l zări, dar se gândi mai bine și decise că n-ar fi prea înțelept. Danar ar putea să se întoarcă la apartament pe câteva trasee diferite. Nu. Femke venise în apartament ca să-l întâlnească și aici avea să rămână.

Din instinct, aruncă o privire către alarmele pe care le instalase la ferestre și-și dădu seama imediat că se umblase la cel puțin una dintre ele. Ridică imediat garda. Era posibil ca persoana care deranjase mecanismul de alarmă să se afle încă acolo.

Când intră în apartament, i se ridică părul pe ceafă. Se purta natural, dar simțurile îi erau încordate pentru a localiza intrusul. Totul era tăcut. Nu erau multe locuri în care cineva putea să se ascundă eficient. Își puse mintea la contribuție. „Dacă aș intra aici cu forța, unde m-aș ascunde?" se întrebă ea.

„În dormitor", își zise. Dacă ar intra cineva în dormitor, i-ar lua cel mai probabil prin surprindere. Acolo are cele mai multe șanse să găsească intrusul.

Decât să dezvăluie informații prin mișcările sale, Femke hotărî mai degrabă să dea buzna direct și să vadă ce e în dormitor. Își anunțase deja prezența când îl strigase pe Danar, atunci când intrase prima dată în sufragerie, deci nu mai avea nimic de câștigat dacă încerca să fie silențioasă. În schimb,

înarmându-se cu o lampă de metal ce-i era la îndemână, Femke dădu ușa de perete când intră, ca să se asigure că nu stătea cineva după ea. Ușa se balansă liberă. Nu era nimeni.

Femke se ghemui și verifică sub patul uriaș, așezat pe mijloc. Nici acolo nu era nimeni. Era evident că nimeni nu se ascundea după draperii, iar ușile dulapului erau închise perfect, ceea ce era greu de făcut din interior, dar Femke se apropie cu atenție de șifonierul înalt din lemn.

Puse mâna pe mâner și trase repede ușile dulapului, sărind în același timp înapoi. În afară de haine, în dulap nu mai era nimic. Camera era în regulă. Femke răsuflă ușurată și reveni în sufragerie.

Când intră din nou în încăpere și se întoarse să verifice baia, Femke simți o mișcare în spatele său. Nu avu nicio ezitare. Fără niciun avertisment, Femke se răsuci pe piciorul stâng, iar pe dreptul îl ridică, pregătită să lovească. Intrusul, rapid ca un fulger, îi opri lovitura cu mâna, dar înainte să se concentreze pe figura omului, ea își continuă atacul, răsucindu-și corpul și izbindu-l pe bărbat sub bărbie cu piciorul stâng. Acesta se dădu înapoi clătinându-se.

— Au! De ajuns! se auzi o voce familiară.

În timp ce se răsucea, Femke aruncă lampa deoparte și-și depărtă brațele, aterizând agilă în picioare. Mâinile se așezară automat într-o poziție defensivă. În fața ei se afla Reynik, cu o figură ovină, ținându-se cu o mână de bărbie și ridicând-o pe cealaltă, făcându-i semn să se oprească.

— Reynik! șuieră Femke furioasă. Ce crezi că faci aici? Trebuia să fii cu ochii pe Shalidar.

— Am încercat. L-am urmărit de când am plecat de acasă, dar Shalidar e un client alunecos. Îl pusese pe unul dintre oamenii lui să-l supravegheze. Mă bucur că m-ai avertizat că s-ar putea întâmpla asta, altfel aș fi fost prins. M-a plimbat bine de

tot prin partea de sus a orașului, înainte să ajungă la palat. Locul ăsta afurisit e ca un labirint. Credeam că mă descurc destul de bine după cercetările din săptămânile trecute, dar l-am pierdut. M-am gândit că cel mai bine e să vin aici să te previn.

— Ai cam întârziat, mârâi Femke, căci furia nu-i dispăruse chiar de tot din voce. Și-a lansat atacul acum mai puțin de zece minute.

— Danar? întrebă Reynik, dintr-odată îngrijorat.

— Nu știu, oftă Femke, dând din cap. Am reușit să-l împing din calea cuțitului lui Shalidar. Apoi i-am spus să vină aici și eu m-am dus după Shalidar. Nu l-am ajuns din urmă, iar Danar a dispărut. Nu știu ce s-a întâmplat, dar mă tem de tot ce e mai rău.

— O! Pe Shand! exclamă Reynik pe un ton îngrozit.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat, Reynik?

— Înainte să-l pierd din vedere, Shalidar s-a întâlnit cu cineva aici, în palat. Nu știu cine era, pentru că n-am putut să văd persoana cu care vorbea. Îmi pare rău, Femke. Eu sunt soldat, nu spion. Shalidar îi dădea indicații. Nu pot fi sută la sută sigur, dar presupunerea mea este că Shalidar nu lucrează singur aici, în palat.

Femke simți că i se face rău. O mulțime de detalii se legau, completând ultimele căsuțe goale ale unui careu. Imaginea care ieșea la iveală nu era una plăcută. Dacă asociatul lui Shalidar de aici, din palat, nu era doar unul dintre servitorii săi? Dacă acest asociat era și el tot un asasin? Atunci o mulțime de lucruri ar fi mai ușor de explicat. Când Femke o luase la fugă după persoana care aruncase cuțitul către Danar, simțise că ceva e în neregulă cu urmărirea. Întrucât presupusese că Shalidar fusese cel care aruncase cuțitul, îi fusese imposibil să scape de senzația asta. Acum era perfect logic. Cel care aruncase lama nu fusese Shalidar. Ceea ce însemna că...

— Pe dinții lui Shand! pufni Femke, întorcându-se și pornind în fugă spre ușă.

— Ce e? întrebă Reynik, urmând-o automat. Ce s-a întâmplat?

— Atacatorul de mai devreme n-a fost Shalidar. Danar e în pericol mai mare decât mi-am imaginat.

Femke trase cu putere de ușă și alergă pe coridor, unde se opri dintr-odată. Reynik veni după ea și rămase pe moment derutat de expresia de pe chipul ei. Oscila între plăcere, teroare, teamă și nesiguranță. Îi urmări privirea de-a lungul coridorului până îl văzu pe lordul Danar, clătinându-se pe culoar ca și când ar fi fost beat.

Femke păru împietrită, dar Reynik se repezi să-l ajute pe tânărul nobil, care se prăbuși în brațele lui cu un geamăt de durere. Reynik se dezechilibră, căci Danar își pierduse controlul membrelor și devenise total neputincios, lăsându-l pe tânărul soldat să-i poarte întreaga greutate.

— Repede, ajută-mă să-l ducem în cameră. Probabil că e rănit. Ia-l de brațul celălalt și o să-l cărăm împreună! Ești gata? îi porunci Reynik lui Femke.

Tonul său hotărât și indicațiile precise erau exact ceea ce-i trebuia lui Femke pentru a se lansa din nou în acțiune. Îl ridicară pe Danar între ei, îl duseră în sufragerie și-l așezară pe canapea.

— Unde sunt servitorii când ai nevoie de ei? bombăni Femke furioasă. Se așeză în genunchi lângă tânărul lord și începu să-l îngrijească.

— Avem noroc că *nu* sunt aici, răspunse Reynik. Prezența mea ar fi greu de explicat. Hai să nu-i amestecăm în asta, bine? Nu vreau să avem și mai multe necazuri.

— Adu-mi o cârpă, te rog. Trebuie să-i curăț sângele, ca să vedem cu ce avem de-a face, răspunse Femke, ignorându-l.

Danar avea mult sânge în jurul gâtului, dar de îndată ce Femke șterse sângele de la suprafață, văzu că tăietura de la gât era superficială. Se gândi că trebuie să mai fie ceva.

— Danar? Mă auzi? Sunt eu, Femke. Ești în siguranță acum. Ai reușit să te întorci în apartamentul pentru oaspeți. Ce s-a întâmplat? Ce nu e în regulă?

Femke turuia întrebări, dar reuși să nu lase panica să i se simtă în voce. Danar răspundea încet. Ochii, care îi erau încă larg deschiși, se opriră asupra ei o clipă, iar el zâmbi când o recunoscu.

— Femke. Slavă lui Shand, bolborosi el, cu vocea slăbită și neclară. Shalidar... otravă... nepthis... trebuie antidot...

— Nepthis! exclamă Femke îngrozită. Când? Cât de mult?

— Nu știu, îngăimă el, clipind greoi. Am alergat cât am putut de repede...

— La naiba, Danar! Chiar nu știi nimic? strigă Femke îndurerată. Dacă alergi, forțezi corpul să pompeze sângele mai repede, așa că otrava se împrăștie rapid. Reynik, trebuie să aducem antidotul repede. Nepthis e o otravă mortală. Danar nu mai are mult.

— Dar de unde o să luăm un antidot pentru nepthis? întrebă Reynik cu disperare în voce. Nu știu dacă pot să merg la infirmerie să întreb. În plus, nici n-am mai auzit de asta până acum. E posibil să găsim antidotul la infirmeria palatului? Dacă da, aș putea încerca să-l fur, dar eu nu sunt hoț. Sigur m-ar prinde.

— Am eu antidotul, zise Femke curajoasă. E în geanta mea cea mică.

— Păi, nu sta degeaba. Zi-mi unde e geanta și o aduc.

— E cu celelalte lucruri care îi aparțineau ambasadoarei Femke, pe care le-am lăsat la tavernă.

Reynik se uită îngrozit la Femke.

— Dar asta e în orașul de jos. N-o să pot să mă duc și să mă întorc la timp.

— E singura șansă pe care o are, Reynik. Ori asta, ori stăm aici și ne uităm la el cum moare.

Chipul lui Femke părea chinuit de o suferință interioară pe care Reynik nici nu și-o putea imagina. Vina din ochii ei ajunse până la inima sa. Încuviință din cap și strânse din dinți hotărât.

— O să mă duc până acolo și înapoi cu cea mai mare viteză, promise el.

— Reynik.

— Da?

— Fii atent. Gardienii au tras aseară în Ennas. E mort, îi spuse Femke sec, încercând să-și stăpânească emoțiile.

Reynik nu răspunse, dar Femke știa că veștile îl loviseră din plin. Toate mergeau prost și se părea că ei nu puteau face mare lucru. Reynik îl privi pe lordul Danar și-i observă respirația slăbită și chipul palid. Era tânăr și corpul îi era puternic, dar Reynik văzu că nepthisul se instalase deja în organismul său. Soldatul nu cunoștea această otravă, dar nici nu trebuia. Fața lui Femke îi spusese tot ce trebuia să afle. Știa că speranțele sunt slabe. Nu voia s-o lase să înfrunte singură inevitabilul, dar n-avea încotro.

O îmbrățișă scurt și strâns.

— Fii tare, spuse el simplu.

— Și tu grăbește-te, îi răspunse ea recunoscătoare.

Reynik se duse la ușă, se uită afară în stânga și-n dreapta, apoi dispăru în fugă. Danar gemea de durere. Fața îi era transpirată toată și atât de palidă, încât era aproape verde.

— Ușurel, Danar, îi șopti ea, mângâindu-i ușor fruntea. O să fie în regulă. Uite, ia o gură de apă. O să te ajute.

— O să mor, nu? întrebă Danar cu vocea aproape stinsă.

— Nu, n-o să mori. Reynik s-a dus după antidot. O să fii bine, răspunse ea, turnând un pahar cu apă din carafa de pe masă.

Cuvintele ei erau curajoase, dar îi lipsea convingerea din voce. Danar își dădu seama imediat.

— Bine, spuse, iar buzele îi schițară un zâmbet ironic. Pentru că nu mi-ar plăcea să fi venit până aici numai ca să mor înainte să te cuceresc.

Femke îi ridică ușor capul și-i ținu paharul la gură, ca să poată bea. Ochii îi erau plini de lacrimi, deși încerca să și le stăpânească.

— Asta e imposibil, zise ea, înecându-se din cauza emoțiilor. Tu ești lordul Danar, diavolesc de frumos și irezistibil pentru femei. M-ai cucerit deja de ceva vreme, Danar. Pur și simplu am fost prea încăpățânată și prea preocupată de prinderea lui Shalidar ca să recunosc.

După ce spuse aceste cuvinte, deși le rostise numai ca să-l facă să se simtă mai bine, Femke își dădu seama că erau adevărate. Danar îi câștigase inima. Romantismul nu avusese niciodată loc în viața ei; totuși, avea în față un bărbat care o vrăjise. Fusese foarte hotărât s-o câștige, într-un fel pe care nu-l cunoscuse și nu-l așteptase de la nimeni. Realiza acum că era un bărbat pe care ar fi putut ajunge să-l iubească, iar el murea în fața ochilor ei. Viața ei dificilă nu fusese niciodată atât de crudă.

— O spui doar așa, dar îți mulțumesc, răspunse Danar, pe chip ivindu-i-se un zâmbet dureros.

— Nu, Danar, n-o spun doar așa. Vorbesc serios, suspină Femke, nemaiputându-și stăpâni lacrimile, care începură să-i șiroiască pe obraji. Puse paharul cu apă înapoi pe masă, apoi se aplecă deasupra lui și-l sărută tandru. Sărutul dură mai

multe clipe. Când buzele li se despărțiră în cele din urmă, Femke își așeză cu grijă capul pe pieptul lui, incapabilă să-l mai privească.

— Diavolesc de frumos și irezistibil, ei? Îmi place cum sună, dar cred c-ai uitat de fermecător, isteț, elegant..., glumi el, abia rostind cuvintele.

Femke nu putu să răspundă. Își simțea gâtul umflat și i se făcuse greață. Lacrimile nu mai conteneau, iar ea pur și simplu își ținea obrazul lipit de pieptul lui și asculta, sperând cu disperare că va mai rezista suficient cât să primească antidotul.

— Femke, uite, zise Danar dintr-odată, cu vocea un pic mai puternică și tonul schimbat de la jovial la serios. Shalidar mi-a zis să-ți transmit un mesaj și nu e unul care o să-ți placă.

— Ce-a spus? întrebă în cele din urmă Femke, fără să se miște.

— Mi-a zis să-ți transmit să te duci la rege. Vrea să-ți asumi responsabilitatea pentru morțile lui Anton și Dreban. Dacă accepți și nu te mai amesteci în treburile lui de acum încolo, promite să nu intervină în decizia curții.

— Altceva? întrebă ea încet.

— A spus c-o să te vâneze până la capătul lumii și o să te ucidă dacă nu faci după cum îți cere.

— O, atunci e în regulă.

— Femke! protestă Danar. Vorbește serios. O să te omoare, iar eu...

— Șșt! Gata, Danar, liniștește-te. Stai nemișcat. Știu că vorbește serios. N-am vrut să te agiți. Sarcasmul e un prost obicei de-al meu în ultima vreme. O să ne ocupăm de Shalidar după ce îți revii. Acum străduiește-te să rămâi calm, în felul ăsta împiedici otrava să-și facă efectul. Trebuie să reziști până când se întoarce Reynik.

— Nu i-am zis, Femke.

— Ce nu i-ai zis, iubitule? întrebă ea încet.

— Despre plan... tot planul. Nu-şi dă seama...

— Şşt! Asta e minunat. Lasă planul deocamdată. Trebuie să rămâi calm. Te rog să mă asculţi. Nu vreau să te pierd.

Femke simţi cum muşchii lui Danar se relaxează uşor pe canapea. Respiraţia i se reduse la un ritm slab şi regulat. Lacrimile ei secaseră treptat, căci se concentra pe mişcarea pieptului său şi începu să se roage la orice zeitate care ar fi putut-o auzi ca Reynik să ia antidotul şi să se întoarcă repede. Religia nu jucase niciodată vreun rol în viaţa lui Femke, căci o considerase dintotdeauna un sprijin pentru cei slabi, dar în momentul acesta era atât de disperată, încât era dispusă să încerce orice în speranţa unui miracol.

Timpul se târa cu letargia înspăimântătoare a unui marş mortuar. Minutele se scurgeau cu greu, de parcă n-ar fi vrut să treacă în istorie. Mintea lui Femke hoinărea în această nemişcare. Căldura pieptului lui Danar pe faţa ei o făcea să se gândească la lucruri mai fericite — liniştea şi pacea unei căsuţe simple la ţară, fără griji legate de spionaj, misiuni periculoase sau asasini.

După un timp, încercă să-şi imagineze unde ar fi putut să fie Reynik. „Oare a alergat pe străzi până la tavernă?" se întrebă. „Sau a încercat să găsească un cal? Cunoştinţele lui din garda regală thrandoriană i-ar da un armăsar? Nu. De ce ar face-o? Reynik nu ar pierde vremea cu aşa ceva. E tânăr şi în formă. Pregătirea lui militară probabil că l-a determinat s-o ia pe jos, cu cea mai mare viteză."

Gândurile se transformară din nou în diverse întrebări. „Dacă n-a putut găsi geanta? Nu e prea mare. O s-o ia cu totul sau o să scotocească în ea după antidot? În geantă erau mai multe flacoane. Dacă ia unul greşit?"

Chinul psihic al lui Femke mai dură o vreme. Singura ei ușurare era că respirația lui Danar era în continuare regulată și liniștită. Nu vru să se miște de teamă să nu-l deranjeze și se gândi că probabil a adormit, de era atât de liniștit. Dintr-odată, respirația i se acceleră din nou și îl cuprinse un nou val de panică.

— Femke? strigă el, cu vocea plină de teamă.

— E în regulă, Danar. Sunt încă aici. Ce s-a întâmplat? Ce nu e bine? îl întrebă ea, mângâindu-l.

— Nu pot să văd nimic. Sunt orb. S-a întunecat totul, strigă el panicat.

Lui Femke îi dădură lacrimile din nou. Era începutul sfârșitului. Dacă otrava se împrăștiase într-atât încât să-l lase pe Danar fără vedere, nu mai era mult. Reynik trebuia să ajungă cât de curând, altfel antidotul nu va avea timp să acționeze pentru a-l putea salva.

— Nu-ți face probleme, Reynik nu mai întârzie mult. Totul o să fie în regulă. Liniștește-te. Încearcă să stai calm.

Femke se ridică și își luă capul de pe pieptul lui. Deși era extrem de dureros să-l privească, începu să-l mângâie pe față și pe păr, pentru ca el să simtă că ea era acolo. Părea atât de derutat acum, ca un băiețel pierdut într-o lume ciudată.

— Te iubesc, se tângui el. Chiar dacă nu te văd, tot te iubesc.

— Șșt, sunt aici. Și eu te iubesc.

Vocea lui Femke sună spart când rosti cuvintele. Corpul lui Danar fu cuprins de spasme și de tremur. Ea nu mai putea să facă nimic, doar să-l mângâie și să aștepte sfârșitul și, din fericire, nu mai avu mult de așteptat. La un moment dat, Danar începu să tremure puternic, apoi rămase nemișcat și fără suflu. Nu mai era în viață.

Plângând încet, Femke îi închise ochii și mai continuă o vreme să-l mângâie pe păr. Când Reynik se întoarse un pic

mai târziu, o găsi încă îngenuncheată pe podea, lângă Danar, cu capul pe pieptul lui înmuiat în lacrimi. Soldatul nu era înclinat către reacții emoționale puternice, dar când îi văzu, se străduí din răsputeri să-și țină lacrimile în frâu. N-avea să uite niciodată această scenă. Se simți neputincios. Nu putu decât să-și pună mâna pe umărul lui Femke, în semn de consolare, și să o strângă ușor.

Femke își așeză și ea mâna peste a lui și i-o strânse la rândul ei.

— Asta e numai din vina mea, spuse ea încet. N-ar fi trebuit niciodată să-l aleg pe el țintă. Aroganța m-a făcut să cred că sunt suficient de bună încât să-l țin în viață, în ciuda lipsei sale de pregătire.

— Să găsești vinovatul și să-ți asumi responsabilitatea acum nu ajută pe nimeni, Femke. Shalidar e unul dintre cei mai buni asasini. În mod sigur este, dacă a lucrat în palatul imperial în felul în care a făcut-o. Nu poți să ai niciodată garanții când te încurci cu ucigași ca el. Ai făcut tot ce ai putut pentru Danar și sunt sigur că nu te-a învinovățit pentru asta. A putut să aleagă. N-a fost silit să stea în prima linie. Știa ce face.

— Da, dar o făcea ca să mă impresioneze pe mine. N-ar fi trebuit. Nu era antrenat ca spion sau ucigaș. Era un romantic afurisit și prost.

— Romantic da, dar prost? Nu, nu cred că Danar era prost. Era curajos și tenace, dar nu nesăbuit. Era un om bun, Femke. Nu-ți altera amintirile despre el cu astfel de gânduri. Nu e corect.

După câteva momente, Femke se îndreptă și se ridică în picioare. Spre surprinderea lui Reynik, deși pe obraji mai avea urme de lacrimi și fața îi era răvășită de durere, lacrimi

noi nu mai curgeau. În schimb, în ochi i se citea un foc care ar fi înspăimântat pe oricine l-ar fi văzut.

— Shalidar a ucis pentru ultima dată, spuse ea simplu.

Reynik încuviință din cap. N-avea rost s-o contrazică sau să încerce s-o determine să se răzgândească. Tot ce putea spera era că va reuși s-o împiedice să facă ceva pripit.

— La ce te gândești? O să continuăm cu planul inițial? întrebă el. N-avem motive să abandonăm, să știi.

— De fapt, va trebui să ne schimbăm modul de a gândi, răspunse Femke. Planul va trebui rectificat, dar modificările vor fi minore. Principiile de bază pot rămâne aceleași.

— Ce s-a schimbat?

— Nu „ce", ci „cine", răspunse Femke cu o voce îndârjită. Shalidar nu e ucigașul nostru.

— Cum? Dar Danar...

— A fost omorât de Shalidar, da, îl întrerupse Femke. Însă nu Shalidar i-a ucis pe Anton și Dreban.

— Dar toate indiciile duceau către el. Dacă nu Shalidar, atunci cine a fost?

Femke îi spuse, iar Reynik făcu ochii mari, șocat.

— Ești sigură? întrebă sceptic. Împăratul poate sosi în orice clipă în cursul următoarelor două zile. Dacă te înșeli sau dacă planul dă greș, atunci n-o să mai ai nicio cale de ieșire.

— N-aș putea fi mai sigură. Și e un singur mod de a afla...

— Dar pentru asta e nevoie și ca regele Malo să fie dispus să coopereze și ca ucigașul să cadă în capcană. Sunt încă o mulțime de variabile și o mulțime de lucruri care se pot întâmpla anapoda, Femke. Cum o să ne descurcăm cu toate? Bănuiesc că suntem încă pe urmele lui Shalidar?

— O, da! Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să-l țintuiesc de peretele sălii de judecată. Numai să încerce cineva să mă oprească...

— Hai să mai repetăm o dată planul, sugeră Reynik. Nu vreau să fiu lipsit de respect față de Danar, dar trebuie să-l analizăm cu atenție înainte ca moartea lui să devină publică. Regele ar putea dori să mai vorbească din nou cu el în orice moment. Trebuie să fim pregătiți.

— Știu, oftă Femke tristă. Atunci s-o luăm de la început.

După plimbarea în grădina palatului, regele Malo se întoarse în biroul său și-l chemă imediat pe Krider. Când bătrânul sosi, regele îi spuse ca la prima ocazie să-l cheme la el pe servitorul lordului Danar.

— Dacă poți, încearcă să-l aduci fără ca lordul să știe. Sunt sigur că ambasadorul shandez nu va fi mulțumit să descopere că i-am interogat servitorul fără să mă sfătuiesc cu el, dar asta e problema mea. Cred că băiatul deține cheia acestor mistere. Am nevoie să stau un timp cu el fără să fiu deranjat, să văd dacă bănuiala mea este corectă.

— Prea bine, Maiestate. O să mă ocup de asta, răspunse Krider. Mai aveți nevoie de altceva, Maiestate?

— Nu, mulțumesc, Krider. Mă bazez pe discreția ta în această chestiune. Te rog să le spui angajaților palatului că, dacă a văzut cineva ceva ciudat în ultimele săptămâni, vreau să aflu detalii. Uciderea lui Anton și a lui Dreban, împreună cu celelalte evenimente bizare, trebuie să fie legată de vreun scop comun. Împăratul Shandarului va sosi din moment în moment. Trebuie să pun cap la cap toate astea, ori relațiile viitoare dintre Thrandor și Shandar ar putea fi afectate ireparabil.

— Înțeleg, Maiestate. Lăsați totul în seama mea.

Bătrânul făcu o plecăciune rigidă, apoi se retrase. Malo zâmbi încântat după ce ușa se închise în urma șefului personalului din palat. Krider începuse să lucreze acolo cu mult

înainte ca Malo să urce pe tron. Krider, împreună cu Veldan, majordomul-șef, se îngrijiseră de ușoara conducere a palatului timp de zeci de ani. Malo se gândi că cei doi bătrâni simt probabil încordarea ultimelor săptămâni aproape la fel de acut ca el, dar, ceea ce era de apreciat, în înfățișarea lor nu se observa nicio urmă de stres. Erau la fel de credincioși și de încredere ca întotdeauna.

Malo nu voia să se gândească la cum va arăta palatul atunci când ei vor ieși la pensie, dar presupunea că n-o vor face niciodată. Între cei doi existase întotdeauna o competiție în legătură cu cât de multe pot îndeplini pentru familia regală. Malo era de părere că niciunul nu avea să se retragă înaintea celuilalt, așa că probabil vor continua să muncească până vor cădea din picioare.

Indiferent cât de eficient l-ar fi știut pe Krider, Malo fu luat prin surprindere când peste numai douăzeci de minute se auzi o bătaie în ușă, iar tânărul servitor shandez intră în încăpere. Spre surprinderea și mai mare a lui Malo, băiatul nu păru deloc neliniștit atunci când rămase singur în prezența regelui. Ori tânărul petrecuse mult timp în jurul capetelor încoronate, ori avea ceva deosebit, care nu se vedea cu ochiul liber.

Regele analiză chipul băiatului preț de o clipă înainte de a vorbi. Avea ceva neobișnuit. Din nefericire, așa cum se întâmplase cu multe lucruri în ultima vreme, puterea de discernământ a regelui era slăbită, așa că nu reuși să-și dea seama ce anume.

— Bine ai venit, tinere, spuse el, străduindu-se ca tonul să-i fie cât se poate de călduros. Te rog, ia loc. Îmi pare rău că te aduc aici de unul singur în felul acesta, dar trebuie să-ți pun câteva întrebări importante.

— Înțeleg, Maiestate, răspunse Femke, făcând o reverență și apoi așezându-se pe unul dintre scaunele confortabile ce se aflau într-o margine a încăperii. S-au săvârșit o mulțime de fapte întunecoase în palatul Maiestății Voastre în ultimele săptămâni și sunt sigur că vreți să știți cine le-a făcut și de ce.

— Exact! Nici eu n-aș fi putut să fiu mai concis. Ești un tânăr perspicace. Iartă-mă, dar Krider a uitat să te prezinte, iar eu nu știu cum te numești.

Femke se uită la rege și zâmbi.

— De fapt, Maiestate, îmi știți numele mai bine decât credeți. Eu ar trebui să-mi cer iertare în fața Măriei Voastre, nu invers.

Malo își miji ochii și cercetă suspicios chipul tânărului. Avu nevoie de o clipă, dar apoi parcă i se luă un văl de pe ochi și i se tăie respirația când își dădu seama care era adevărata identitate a servitorului.

— Ambasadoarea Femke! Dar e imposibil!

CAPITOLUL 16

Lordul Kempten privi curtea imperială, plină ochi, inspiră adânc și începu să vorbească.

— Lorzi și lady din Shandrim, în calitate de regent, simt că este de datoria mea să vă prezint un raport despre primele activități ale noului nostru împărat și despre alte chestiuni care vor influența serios viitorul imperiului. Acest raport îi va șoca și-i va îngrozi pe unii dintre domniile voastre astăzi, dar ceea ce am descoperit nu poate rămâne necunoscut...

Câțiva dintre lorzii mai în vârstă începură să zâmbească arogant, iar Veryan, cel mai tare dintre toți. Kempten cedase presiunii. O condamnare publică a noului împărat în curtea imperială era exact ceea ce le trebuia pentru a stârni revoluția pe care Veryan o simțea inevitabilă. Dacă lorzii se uneau împotriva lui Surabar, pretendentul va fi forțat să renunțe la mantie. Astfel, casele nobile vor prelua controlul Shandarului și totul va reveni la normal.

„Și încă foarte curând", se gândi Veryan. „Surabar nici n-ar fi trebuit să aibă șansa de a pune mâna pe mantie. Dacă n-ar fi fost prezente legiunile, ceilalți lorzi ar fi dat dovadă de mai mult curaj și l-ar fi gonit pe general din palat în ziua în care Vallaine fusese demascat. Lui Kempten i-a luat destul de mult să-și dea seama față de cine e loial."

După două minute, zâmbetul lui Veryan pieri. Pe porțile curții intrară soldați care îl arestară, laolaltă cu alți patru lorzi rebeli, reținându-i sub acuzația de trădare până la întoarcerea regelui. Veryan nu ieși în liniște. Începu să strige că este abuzat și să-l amenințe pe Kempten tot drumul până la ușă, dar lordul Kempten își menținu ținuta mândră pe estradă și nu cedă la niciuna dintre amenințări. Acum, că își exprimase primul punct de vedere, deveni mai relaxat. Membrii curții nu se arătaseră tulburați de arestări, așa că era încrezător că vor sta să asculte ce avea de spus.

Dintr-un balcon aflat la înălțime pe unul dintre pereții sălii imense, lady Kempten îl privea mândră pe soțul ei, care începu să vorbească.

— Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vă spun ce am învățat de la împăratul Surabar...

— Mantorul, Maiestatea Voastră. E ceva, nu?

Surabar privi de-a lungul văii către orașul de pe colină și nu putu să nu fie impresionat. Cel care alesese amplasamentul avusese un bun simț estetic. Capitala etajată, cu zidurile sale galben-aurii ce străluceau în lumina soarelui, era o privelițe plăcută, deși proiectantul luase în calcul în mod evident și calitățile defensive ale locului. Timp de secole, Mantorul rezistase neatins de asalt. Informațiile pe care le primise în urma conflictelor recente dezvăluiseră că acele ziduri sclipitoare ar fi rezistat unui atac din partea forțelor copleșitoare ale nomazilor terachiți. Privind de-a lungul văii, împăratului nu i se păru greu de crezut.

În calitate de general, Surabar putea aprecia la justa valoare calitățile defensive ale unui astfel de oraș așezat în vârf de deal. Capitala Shandarului, Shandrimul, nu se bucura de un asemenea avantaj. Cu doar câteva luni în urmă, Surabar

se gândise în detaliu ce gen de forță ar reuși să facă ravagii în orașul său natal. Era un interesant exercițiu de planificare militară și de strategie, iar Surabar dăduse dovadă dintotdeauna de un interes puternic pentru astfel de lucruri. Concluziile la care ajunsese erau deprimante. Dacă ar fi avut de ales orașul pe care să-l apere, ar fi preferat fără ezitare Mantorul în locul Shandrimului.

De asemenea, circulau o grămadă de zvonuri și speculații despre armata shandeză care invadase Thrandorul. Și această forță fusese trimisă cu scopul de a cuceri Mantorul, dar se spunea că legiunile nici nu se apropiaseră de capitala thrandoriană. Din câte auzise Surabar de la soldații shandezi, era vorba de o înșelăciune pusă la cale de un vrăjitor. Se spunea că fuseseră îndrumați să atace un oraș numit Kortag, aflat la multe leghe spre sud. Surabar spera ca Femke să descopere adevărata soartă a acelei armate, dar dacă nu era absolvită de învinuirile pentru crimele de la palat, va fi nevoit să apeleze la alte surse. Spera că avea să descopere adevărul în curând.

— E o priveliște impresionantă, încuviință Surabar. Haide, să mergem să-l întâlnim pe conducătorul acestui ținut și să vedem dacă pot să stabilesc din nou o relație de bună vecinătate cu el.

Nu le luă mult timp să coboare în vale și apoi să urce din nou până la porțile Mantorului. Surabar călări în liniște tot drumul, asimilând detaliile, uitându-se în toate părțile și gândindu-se iar și iar la cum ar organiza o campanie împotriva unui loc ca acesta. Observă de asemenea efortul uriaș care se investea în reconstruirea unei așezări imense la baza văii. Multe clădiri fuseseră distruse de foc, probabil incendiate de nomazii terachiți în timpul asaltului din anul precedent.

O bună parte din așezare fusese deja reconstruită în lunile care trecuseră, dar Surabar se întreba de ce nu-și dădeau

silința să facă noile clădiri mai solide decât cele vechi. Regele Thrandorului cu siguranță nu mai aștepta ca alte armate să se năpustească la ușa lui în viitorul apropiat, deși ar fi fost bine să privească în viitor și să ridice niște case mai puțin vulnerabile pentru generațiile următoare.

„Dar cine sunt eu ca să iau în râs înțelepciunea regelui Thrandorului?", își zise Surabar cu amărăciune, în timp ce se gândea la cele observate. „Eu am fost împărat ceva mai mult de o lună și iată-mă punând la îndoială acțiunile cuiva care este regele acestei țări de zeci de ani. Pe de altă parte, am fost comandantul unei legiuni tot atâta vreme cât a cârmuit Malo aici. Nu știu multe despre diplomație sau despre bunăstarea unei națiuni, dar mă pricep la apărare și la chestiuni militare în general. Dacă aș fi regele acestei țări, nu aș ceda în fața presiunii publice în legătură cu acest subiect. Reconstruind aici, irosește resurse de dragul sentimentelor."

Când grupul lui Surabar se apropie, uriașele porți ale orașului se deschiseră și un număr considerabil de soldați thrandorieni călare ieși să-i întâmpine. Cavaleria thrandoriană sosi cu o viteză impresionantă și în mai puțin de un minut se alinie în formație defensivă în fața porților. Împăratul Surabar își ridică brațul, iar grupul său de douăzeci și patru de călăreți se opri, menținându-și dinadins formația de coloană în care călăriseră, pentru a evita confruntări inutile.

Un singur călăreț, purtând uniforma negru cu argintiu a gărzii regale thrandoriene, înaintă pentru a întâmpina coloana. Calul soldatului păși mândru înainte și se opri la câțiva metri în fața împăratului. Bărbatul purta pe umăr tresele de căpitan. Surabar zâmbi, căci observă expresia precaută a căpitanului.

— Maiestatea Sa, regele Thrandorului, îl salută pe Surabar, împăratul Shandarului. Maiestatea Voastră Imperială,

sunteți binevenit, împreună cu soldații, să urcați către palat, dar din cauza evenimentelor recente, regele insistă să fiți escortați prin oraș. În Mantor a apărut o oarecare ostilitate rasială. Regele Malo nu dorește ca relația dintre popoarele noastre să se înrăutățească din lipsa unor măsuri simple de precauție împotriva posibilelor surse de tulburare.

— Regele vostru este foarte înțelept, răspunse Surabar. Vom fi onorați de escorta domniei voastre, căpitane. Puteți să ne conduceți.

Căpitanul se plecă în șa, apoi se întoarse și deschise drumul către oraș. Surabar făcu semn grupului shandez să-l urmeze. Încă o dată, cavaleria thrandoriană reacționă cu precizie și disciplină în fața coloanei care se apropia, formând mai întâi un prim rând de gardă și așezându-se apoi de-a lungul și în spatele vizitatorilor, dând dovadă de bună organizare.

„Dacă luptă pe cât de bine se organizează în formație, atunci nu e de mirare că legiunile au avut un inamic puternic", se gândi Surabar în timp ce trecea pe sub bolta porții și pășea în Mantor. „Marile întrebări rămase fără răspuns sunt ce fel de primire ne așteaptă la palat și ce s-a întâmplat cu Femke, Danar și ceilalți."

Intrând în oraș, împăratul nu putea să alunge senzația că e ca un iepure care pătrunde în vizuina unei vulpi.

Reynik, Kalheen, Phagen și Sidis sosiră la curtea regală sub escortă și li se oferiră locuri în rândul din față. Gardienii care îi însoțeau își ocupară pozițiile în apropiere. Nu era clar dacă îi păzeau pentru că-i considerau ostili sau îi protejau. Oricum, forța personală de pază a regelui era cât se poate de vigilentă. Reynik era încordat. O mulțime de lucruri ar fi putut să nu meargă bine. Planul pe care îl pusese la cale Femke era extrem de riscant, dar nu avuseseră prea multe opțiuni.

Curtea regală era o sală mare, dreptunghiulară, cu locuri în amfiteatru, care fuseseră așezate în forma a trei sferturi de oval. Tronul regelui era lipit de peretele opus intrării principale, astfel încât cei așezați îl puteau vedea, căci rândurile se curbau la colțurile încăperii. În felul acesta, sala părea rotundă, în contrast cu dispunerea reală a pereților. Amfiteatrul era construit astfel încât rândul cel mai de sus să se afle la două treimi din înălțimea zidurilor, iar câte șase ferestre pe fiecare parte permiteau ca lumina naturală să suplimenteze cele trei candelabre uriașe care atârnau de grinda centrală a acoperișului.

Tronul regelui fusese tras într-o parte astăzi și un al doilea tron, la fel de măreț, chiar dacă un pic mai coborât, fusese înălțat la dreapta regelui Malo. Aceasta era o privelițte pe care Thrandorul n-o mai văzuse de când se știa.

Pe măsură ce oamenii intrau și se așezau la locurile lor, Reynik le privea cu atenție chipurile. Sala se umpluse pe jumătate deja dinainte să sosească el, așa că Shalidar putea fi oriunde. În același timp, analiză amplasamentul soldaților și diferitele căi de scăpare din curtea regală. Erau mai multe potențiale puncte de ieșire decât i-ar fi plăcut. Nu putea să le acopere pe toate, mai ales că soldații care îl escortaseră probabil că aveau să-l întârzie dacă încerca să se miște. Totuși, poziționarea soldaților era într-un fel reconfortantă.

Reynik și Femke verificaseră deja ferestrele de pe ambele părți ale sălii. De pe cele de pe partea dreaptă se putea sări direct pe pământ, deși distanța era de vreo șase metri sau mai mult. Însă ferestrele din dreapta se deschideau deasupra unor acoperișuri mai joase ale palatului și puteau fi o posibilă cale de scăpare pentru oricine ar fi încercat să părăsească sala în grabă.

Reynik era mulțumit să vadă câțiva soldați din garda regală așezați lângă ferestrele de pe partea dreaptă, dar nu era prea încrezător în abilitățile lor. Din nefericire, din cauza vremii

neobișnuit de calde, era nevoie ca toate ferestrele de sus să stea larg deschise. Știa de ce era în stare Shalidar și cunoștea nivelul de pregătire al gardianului obișnuit. Aflat sub presiune, asasinul i-ar fi secerat ca o coasă într-o zi de recoltă. Era mai bine cu gardieni decât fără, dar Reynik ar fi plătit scump să aibă câțiva legionari imperiali sau spioni în poziții strategice. „Dacă Ennas ar fi reușit să scape", se gândi el cu tristețe. Dacă ar fi avut încă un aliat capabil, diferența ar fi fost uriașă.

Când Shalidar intră, se uită degajat la Reynik și la însoțitorii săi. La început, Reynik crezu că asasinul îl privea anume pe el, dar apoi dădu impresia că se uita la altcineva. Privind în jur, Reynik observă cu interes recunoașterea de pe chipul lui Kalheen, căci servitorul schimbă rapid o privire cu asasinul. Shalidar întoarse capul repede. Asasinul își alese un loc într-unul din rândurile de sus, în partea dreaptă a sălii. Fidel naturii sale, păstra la îndemână o cale de evadare eficientă.

Reynik simțise de la început că posibilitatea de evadare pe fereastră era punctul cel mai slab al planului lor. Dar Femke insistase că ușa principală va fi ieșirea preferată de Shalidar. Sistemul de holuri de afară era ca un labirint, ceea ce avea să-i deruteze pe urmăritori. Femke simțise că el va prefera mai degrabă varianta aceasta decât cea a spațiului deschis de pe acoperișuri. Reynik îi respectă părerea, căci ea era expertă în astfel de lucruri și planul îi aparținea. Totuși, asasinul dovedise încă o dată că nu era ușor să-i anticipezi mișcările. Temerile lui Reynik se adeveriseră.

Acum nu se mai putea face nimic. După cum se și vedea din toată sala, Reynik era păzit. N-avea să se miște până în momentul critic.

Femke probabil că va fi legată în lanțuri, așa că va cădea în sarcina lui să se asigure că Shalidar nu părăsea curtea atunci

când avea să înceapă totul. „Nu-i prea ușor de făcut de aici", conchise el hotărât.

În curând, curtea regală se umplu ochi, iar temperatura din încăpere crescu. Lumea făcuse tot posibilul să obțină locuri la procesul de astăzi. De-a lungul rândurilor de scaune zumzăiau voci nerăbdătoare, care făceau speculații. Evenimentele de astăzi aveau să rămână în analele istoriei. Nu mai erau alte mărturii în care cârmuitorii Thrandorului și Shandarului să fi ținut împreună ședințe la curte. Iar faptul că asta se întâmpla astăzi pentru audierea cazului împotriva ambasadoarei Shandarului îi făcea pe spectatori cu atât mai curioși în legătură cu evenimentul.

Shandar era țara mai mare și mai puternică. Teoretic, Surabar, conducătorul imperiului shandez, era astfel potrivit pentru poziția de judecător. Însă se părea că împăratul Surabar renunțase de bunăvoie la această opțiune și, conform părerii generale, aceasta se dovedi a fi o mișcare politică sănătoasă. Erau în Mantor, capitala Thrandorului. Victimele erau doi nobili thrandorieni. De aceea, pentru thrandorienii prezenți era corect ca astăzi să se desfășoare un proces thrandorian. Toată lumea căzu de acord că, dincolo de gestul mărinimos al împăratului Surabar, ar fi minunat să vadă cum se descurcă regele Malo cu aspectele delicate ale situației.

Discuțiile din jurul lui Reynik se puteau auzi ușor. El își ținea îndârjit ochii fixați asupra lui Shalidar, dar își ciuli urechile cu interes, să asculte ce se vorbea în jur.

— Malo o să se plece în fața lui Surabar. Aș paria și ultimii mei sennuți de cupru, spuse o voce din spatele lui.

— Nu prea poate s-o condamne pe ambasadoare la pedeapsa cu moartea când împăratul shandez stă la câțiva metri de el, nu-i așa? întrebă un altul.

— O, eu n-aș fi așa de sigur, își dădu cu părerea un al treilea. Malo e tăcut, dar poate fi foarte hotărât, dacă își pune ceva în minte. Dacă stabilește pedeapsa cu moartea, Surabar nu poate face mare lucru, în afară de a declara război.

— Și cine a zis că n-ar face asta? întrebă prima voce.

— N-o să mai fim în pericol de război prea curând, la cum le-am distrus legiunile la Kortag.

— Noi le-am distrus, Merris? Nu știam c-ai fost și tu acolo!

— Păi, n-am fost acolo, dar...

Conversațiile continuară. Toată lumea avea impresia că știe ce urma să se întâmple azi, dar puțini dintre ei dețineau informații reale. Speculau din plin. Singura chestiune asupra căreia erau de acord cu toții era că, în afară de bătălia împotriva nomazilor, procesul era cel mai interesant lucru care se întâmplase în Mantor de ani de zile.

Reynik simți cum pe frunte încep să i se scurgă broboane de sudoare. Temperatura din sală creștea, dar transpirația lui era provocată în egală măsură atât de căldură, cât și de concentrarea puternică. Toate locurile erau acum ocupate. Shalidar nu-și schimbase poziția în ultimul moment, iar Reynik se dădea de ceasul morții cum să ajungă repede la o distanță de la care să poată pune mâna pe el.

Dintr-odată, un rând dublu de trompetiști intră în sală și se așeză chiar în fața lui Reynik. Cu precizia unei unități militare de elită, formară un rând, își ridicară trompetele și începură să sufle în ele, ceea ce pe moment spori zgomotul vocilor din sală, pentru ca mai apoi acestea să înceteze de tot. Toată lumea se ridică în picioare și îi primi în liniște pe rege și împărat.

Regele Malo și împăratul Surabar pășiră înăuntru unul lângă celălalt. Din nou trompetiștii se mișcară cu o precizie

admirabilă și se așezară într-o formație de onoare. Cei doi conducători păşiră printre ei cu pas maiestuos. Pe măsură ce treceau de fiecare pereche de trompetişti, aceştia se întorceau elegant la nouăzeci de grade și ieşeau pe uşă.

Împăratul Surabar se urcă pe podium și se așeză pe tronul său, aranjându-și între timp mantia grea. Reynik nu putu să nu se întrebe cum de reușea să o poarte pe o căldură atât de copleşitoare, dar știa că fostul general nu și-ar neglija niciodată o îndatorire.

Regele Malo ajunse la tronul său o clipă mai târziu și se întoarse către curtea regală. Se așeză și apoi, după o forfotă care dură câteva secunde, toată lumea își ocupă locul. Odată ce ultima persoană se așeză, peste întreaga sală se așternu o tăcere adâncă. Regele Malo se uită preț de câteva secunde la marea de chipuri care așteptau nerăbdătoare să înceapă să vorbească, apoi inspiră adânc.

— Lorzi și lady de la curtea regală, este un privilegiu pentru mine să-l invit astăzi în sala mea de judecată pe Maiestatea Sa Imperială, Surabar, împărat al Shandarului. Consider că este o onoare să stea aici, alături de mine, în Mantor. Mă aștept ca membrii curții mele să le ofere atât împăratului Surabar, cât și oamenilor săi tot respectul cuvenit pe perioada şederii lor aici, în Mantor. Împăratul nu se afla încă la cârma imperiului în momentul recentei invazii a granițelor thrandoriene de către legiuni și niciunul dintre oamenii Măriei Sale aflați aici nu a fost implicat în evenimentele din jurul acelui episod nefericit. Așa că haideți să ne folosim de ocazia pe care ne-o oferă această vizită pentru a-l primi pe nou-învestitul împărat și pentru a încerca să îndreptăm relația dintre popoarele noastre.

Regele făcu o pauză, pentru ca vorbele sale să fie bine înțelese. Fusese o introducere previzibilă, dar acum venea partea dificilă.

— Împăratul Surabar și cu mine am fost deja de acord asupra multor chestiuni în scurta întrevedere pe care am avut-o în cursul zilei de astăzi. Suntem amândoi întristați că a fost nevoie de violența a două crime brutale pentru ca întâlnirea de astăzi să aibă loc. Descoperirea unei a treia crime, acum două zile, de data aceasta a noului ambasador shandez, lordul Danar, ne-a făcut pe mine și pe împăratul Surabar să ne dorim să-l vedem pe criminal adus în fața justiției. În procesul de astăzi, curtea va audia dovezile existente împotriva primului ambasador shandez, lady Femke, iar atunci când audierea se va încheia, voi pronunța un verdict bazat pe acele dovezi. Dintr-odată, vocea regelui Malo deveni mai puternică și mai hotărâtă. Vreau să vă fie clar că, așa cum i-am spus deja și împăratului Surabar, astăzi *se va face* dreptate.

Câteva urale spontane se auziră din diverse părți ale sălii, împreună cu aplauze slabe. Totuși, cei mai mulți erau surprinși sau chiar șocați; curtea nu se așteptase ca regele Malo să-și exprime sentimentele atât de hotărât în prezența împăratului. Malo își ridică mâna dreaptă pentru a face liniște și toate vocile se potoliră.

— Să nu se spună că în sala mea de judecată nu se ține un proces corect. Vom analiza toate probele, atât din partea acuzării, reprezentată de lordul Brenden, cât și din partea apărării, reprezentată de comandantul Sateris din legiunea de elită shandeză, care l-a însoțit până aici pe împărat special pentru acest scop. Aduceți-o înăuntru pe acuzată.

La această poruncă, ușile principale se deschiseră din nou larg și intrară patru soldați din garda regală, iar între ei se afla Femke, cu o figură deznădăjduită, târându-și picioarele. Mulți dintre cei prezenți fură surprinși de înfățișarea ei. Era îmbrăcată în haine potrivite pentru o femeie ambasador, dar avea părul la fel de scurt ca al soldaților din jurul său. Era

legată la mâini și la picioare. Ținea capul plecat și umerii lăsați. Se mai vedea în ea doar foarte puțin din focul acela despre care circulau atâtea zvonuri. Și cu siguranță nu arăta ca un ucigaș periculos.

Gardienii o aduseră în față, cam la cinci pași de tronul regelui Malo. Acolo se opriră și rămaseră pe poziții.

— Mulțumesc. Puteți să-i scoateți cătușele prizonierei. Nu cred că ambasadoarea Femke reprezintă o amenințare cu atâția soldați de față.

Femke își ridică privirea către rege preț de o clipă, iar în ochii ei se citea mulțumirea pentru o favoare neașteptată. Soldații nu părură deloc impresionați de poruncă, dar se conformară fără tragere de inimă. Îi scoaseră cătușele de la mâini și de la picioare, iar tânăra își frecă ușor încheieturile. Pielea i se înroșise acolo unde o rosese metalul, iar Reynik observă câțiva oameni din public masându-și și ei încheieturile din compasiune, fără să-și dea seama.

— Bun, așa e mai bine. Acum, cred că putem începe, spuse Malo. Domniță ambasador Femke, ați fost adusă în fața curții regale din Thrandor pentru a răspunde acuzației că l-ați ucis mai întâi pe baronul Anton, și apoi pe contele Dreban. Cum pledați?

Urmă o pauză. Reynik urmări atent expresia de pe chipul lui Shalidar, în vreme ce acesta aștepta să audă răspunsul.

— Nevinovată de niciuna dintre crime, Maiestate, spuse Femke tare și clar.

Figura lui Shalidar fu străbătută de o fulgerare de mânie și dezamăgire. Deși stătea la o distanță considerabilă, Reynik îi observă sentimentele destul de bine. Totuși, după ce trecu valul inițial de mânie, asasinul își ridică ușor sprâncenele, în semn de resemnare și curiozitate. Apoi momentul trecu.

Shalidar își concentră din nou atenția pe ce se întâmpla în mijlocul sălii.

— Prea bine. Curtea va nota că ambasadoarea Femke respinge acuzațiile care i se aduc. Lord Brenden, vă puteți începe discursul de deschidere a procesului din partea acuzării.

Regele se așeză la loc pe tronul său și încercă să lase deoparte orice fel de idei preconcepute. Dincolo de înțelegerea pe care o făcuse cu Femke în legătură cu procesul de astăzi, era hotărât să fie atent la prezentarea dovezilor, căci viața tinerei depindea de modul în care avea să interpreteze el informațiile pe care urma să le primească. Dacă ar fi avut vreodată nevoie de puterea de a judeca clar, atunci acum era momentul. O mulțime de întrebări fără răspuns continuau să-l sâcâie. Când Femke se oferise să fie judecată pentru aceste crime, îl asigurase că toate întrebările lui își vor primi răspunsul astăzi. Spera ca ea să fi avut dreptate.

Lordul Brenden se ridică în picioare și se apropie de podium. Se plecă mai întâi în fața lui Malo, apoi a lui Surabar, iar după aceea desfăcu un mănunchi de pergamente și se întoarse să citească spre sală.

Brenden fusese bine ales. Avea o voce clară și puternică, plină de pasiune. Reuși să redea cu însuflețire, pe un ton variat și cu intonație, evenimentele detaliate din ultimele săptămâni, în care baronul Anton și contele Dreban își pierduseră viața. Lordul Brenden era un povestitor înnăscut. Avea un talent rar, care îi permitea ca prin ceea ce spunea să-i poarte pe ascultători cu gândul oriunde și în orice moment ar fi dorit. Se pricepea atât de bine, încât până și Reynik se trezi că și-o imaginează pe Femke strecurându-se pe coridoarele palatului regal ca să-l ucidă pe Baron.

Toată lumea își închipuia cum ea se luptase cu Anton, apoi îi înfipsese cuțitul adânc în inimă, în timp ce baronul, cu

ultima răsuflare, îi smulsese broșa din rochie fără ca ea să-și dea seama. Apoi urmă o descriere a evadării sale din palat, în care dăduse dovadă de calități pe care niciun ambasador adevărat nu le-ar avea, căci se deplasase pe pervazuri înguste, făcuse un salt periculos într-un copac și escaladase zidul neted al palatului. Lordul Brenden se opri o clipă și mătură sala cu privirea, parcă pentru a-și confirma că povestea sa hipnotizantă ajunsese la toată lumea.

— Apoi, spuse el, făcând din nou o pauză pentru a spori tensiunea, ambasadoarea s-a folosit de aptitudinile sale de asasin pentru a scăpa de un număr uriaș de soldați din garda regală, care fuseseră trimiși să cerceteze tot orașul în căutarea ei. La început s-a crezut că pur și simplu se ascundea. Dar n-a fost așa. În schimb, și-a folosit talentul de ucigașă pentru a mai face încă o victimă. Ambasadoarea Femke l-a omorât pe contele Dreban în propria casă în după-amiaza aceleiași zile, arătând atâta dispreț pentru abilitatea noastră de a investiga, încât a comis crima cu un cuțit identic cu cel cu care îl ucisese pe baronul Anton. Cuțitul nu a fost găsit la fața locului, dar medicii pot jura că rănile mortale prezentate de Anton și de Dreban au fost provocate de arme de *exact* aceeași mărime și formă.

Reynik aproape că trebui să se ciupească de braț la sfârșitul discursului de deschidere al lordului Brenden ca să se asigure că nu visa urât.

Apoi veni rândul comandantului Sateris să țină discursul de deschidere din partea apărării. Contrastul dintre cei doi avocați era extrem de puternic. În vreme ce Brenden vorbea melodios și hipnotic, Sateris era clar, însuflețit și la obiect. Era întruchiparea preciziei militare, cu afirmațiile sale scurte și tăioase și răspunsul concis și calculat la acuzațiile dramatice lansate de partea adversă. Vorbi cu autoritate, dar fără

pasiune. Sublinie că mare parte din cele spuse de procuror erau speculații și reconstituiri bazate pe foarte puține dovezi materiale și n-ar rezista la o cercetare mai amănunțită. Promise să ridice întrebări în mințile celor care crezură abordarea fantezistă a acuzării și să demonstreze că de fapt ambasadoarea Femke era fără îndoială victima nevinovată a cuiva hotărât să-i însceneze totul.

După încheierea discursurilor de deschidere, începu partea serioasă, cea în care se prezintă probe și sunt aduși martori. Lordul Brenden porni cu mai multe întrebări succinte pentru Femke, legate de împrejurările în care se petrecuseră fiecare dintre cele două crime.

— Lady Femke, ați putea să spuneți curții unde erați în noaptea în care a fost ucis baronul Anton?

— Da, răspunse Femke blând. Eram aici, în palat. Eram în patul meu, dormeam.

— Aici, în palat, dormeați în patul domniei voastre, repetă Brenden mult mai tare, ca să se asigure că cei din spatele sălii puteau auzi. Și unde erați când a fost ucis contele Dreban?

— Eram încuiată în pivnița lui.

— Încuiată în pivnița contelui Dreban?

— Da.

— Prea bine. Dar acum două zile, când a murit lordul Danar? Unde vă aflați atunci? întrebă lordul Brenden pe un ton care dădea impresia că știa deja răspunsul.

— Eram aici, în palat, deghizată în servitor, recunoscu Femke, stârnindu-le unor spectatori exclamații de uimire. Puțini știau că Femke evadase din temnița regală și încă și mai puțini aflaseră că fusese găsită din nou în palat.

— Deci erați aici în palat în noaptea morții baronului Anton, fără niciun alibi. Susțineți că erați încuiată în pivnița contelui Dreban în momentul morții sale, probabil singură,

deci din nou fără alibi. De asemenea, s-a întâmplat să fiți în palat în momentul morții lordului Danar. Ar fi deplasat să presupun că nici de data aceasta n-ați avut alibi?

Femke nu răspunse cu voce tare, ci doar dădu din cap că nu.

— Sunt niște coincidențe nefericite, lady Femke. V-ați aflat la locurile a trei crime, fără alibi pentru niciuna dintre ele. Nu sunteți de părere că e cam greu de crezut?

Femke ridică din umeri și se strădui să pară dezinteresată.

— Se pare că nu. Ei bine, lady Femke, ați putea să identificați, vă rog, acest cuțit?

Lordul Brenden se aplecă și scoase dintr-un sac de pânză aflat la picioarele sale unul dintre seturile ei de cuțite: lame despre care ea știa că fuseseră folosite pentru cele două crime.

— Da, domnul meu, este al meu.

— Curtea să consemneze că lady Femke a identificat arma cu care a fost ucis baronul Anton ca fiind a ei, spuse tare Brenden, jubilând că ea recunoscuse. Era un element incriminator. Lady Femke, vă surprinde că un cuțit de dimensiuni identice cu ale acestuia a fost folosit pentru a-l ucide pe contele Dreban?

— Deloc, lord Brenden. Am văzut lama. Era a mea, de asemenea.

— Ați văzut lama? Era a domniei voastre?

De data aceasta, vocea lui Brenden sună neîncrezătoare când auzi mărturisirea. Preț de o clipă, pe chip îi încolți un zâmbet mulțumit, căci își dădu seama că dovezile devin mai puternice.

— Da, domnul meu, confirmă Femke. Arma n-a fost găsită pentru că am văzut-o eu și am luat-o. Mi-am dat seama cât de incriminator ar fi dacă cineva ar găsi un alt cuțit de-al meu înfipt într-un nobil mort. Mi s-a părut logic să-l iau.

Lordul Brenden inspiră adânc, apoi făcu o pauză, pentru ca lumea să aibă timp să se gândească la ceea ce spusese Femke.

— Dacă l-ați luat ca să ascundeți proba, atunci de ce recunoașteți acum? Nimeni n-ar fi putut să dovedească cu certitudine că rana lui Dreban a fost provocată exact de unul dintre cuțitele domniei voastre.

Femke îl privi pe lordul Brenden în ochi când răspunse la întrebare.

— Recunosc pentru că acest detaliu nu va influența aproape deloc rezultatul procesului, domnul meu. Aceste crime mi-au fost înscenate. Sunt conștientă câte dovezi există împotriva mea. O grămadă. Într-adevăr, dovezile sunt atât de multe, încât probabil că sunt cel mai incompetent ucigaș din istorie, dacă am lăsat în urmă atâtea probe. Îmi este clar că dacă nu pot dovedi că cineva mi-a întins o cursă, atunci sunt ca și moartă. Vedeți, lord Brenden, nu sunt o criminală idioată și neîndemânatică. N-am venit în Thrandor ca să ucid și nici n-am făcut așa ceva. Totuși, cineva dorește ca domnia voastră și restul celor prezenți astăzi aici să credeți că așa stau lucrurile, prin urmare puteți continua să vă prezentați dovezile. Sunt sigură că vor fi extrem de incriminatoare.

Comandantul Sateris zâmbi amar la răspunsul lui Femke. Ea știa ce abordare va alege el pentru apărare și-și alesese momentul perfect pentru a introduce criteriile de care se va folosi pentru a răspunde acuzării. Dată fiind elocvența ei, puțini din cei aflați în sală o vedeau altfel decât ca pe o tânără extrem de isteață.

Lordul Brenden continuă să-și prezinte dovezile, arătând broșa găsită în mâna baronului Anton. Din nou, Femke spuse clar că era a ei. Apoi urmară martori care fuseseră implicați în urmărirea ei atunci când fugise din palat, iar ultimul dintre aceștia era unul la care Femke nu se așteptase.

— Acuzarea îl cheamă pe Kalheen, servitor al ambasadoarei Femke, anunță Brenden.

Judecând după expresia de pe chipul său, nici Kalheen nu se așteptase să fie chemat. Se ridică și fu escortat către partea din față a sălii, apoi își ocupă poziția în fața tronului.

— Kalheen, ai văzut-o pe ambasadoare în dimineața de după uciderea baronului Anton?

— Da, domnul meu.

— Și atunci când ai văzut-o, arăta ambasadoarea în vreun fel diferit față de cum o știi?

— Păi, nu, domnul meu, dar...

— Dar? Dar ce, Kalheen? întrebă Brenden la obiect.

Kalheen se uită mai întâi la Femke, apoi în sus, către împăratul Surabar.

— Îmi pare rău, Maiestate, spuse emoționat. Aici nu pot să mint.

— Despre ce să minți, Kalheen? Ți-a cerut cineva să minți? întrebă Brenden, atacând cuvântul ca o pisică ce se repede asupra prăzii.

În sală se stârni rumoare și toată lumea se înclină curioasă în față, ca să audă răspunsul lui Kalheen.

— Nu, domnul meu, nu mi-a cerut nimeni să mint în legătură cu nimic. Numai că... ei bine... ambasadoarea Femke nu e o ambasadoare normală, domnul meu. Nu sunt sigur, dar cu cât m-am gândit mai mult la asta după ce s-au petrecut crimele, cu atât sunt mai nedumerit cu ce se ocupă de fapt. Am lucrat multă vreme în palatul imperial și am observat-o acolo și înainte, domnul meu, dar nu este întotdeauna îmbrăcată ca o ambasadoare.

Sala fu străbătută de un val de exclamații. Reynik se uită la Shalidar. Asasinul nu făcea niciun efort pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Atunci, Kalheen, în opinia ta, care este cealaltă ocupație a lui Femke? Spioană... sau asasină?

— Obiecție, Maiestate, întrerupse Sateris. Avocatul acuzării influențează martorul.

— Se respinge. Vreau să aud răspunsul, comandante, zise hotărât regele Malo.

Kalheen se uită la împărat de parcă și-ar fi cerut scuze, apoi adăugă:

— Oricare dintre cele două e posibilă, domnul meu.

Lordul Brenden îl lăsă pe Kalheen să plece, iar el continuă, plin de satisfacție. Informațiile aduse de servitor parcă ar fi rupt o barieră. Brenden avea acum mână liberă să completeze acuzațiile cu suspiciuni legate de caracterul lui Femke și ridică întrebări despre natura adevăratului ei scop aici, în Mantor. Formulă și întrebarea retorică „De ce ar fugi o persoană nevinovată?", la care răspunse că el este încredințat că n-ar face asta.

Mai erau și altele, și lordul o ținu tot așa o vreme. Reynik era uimit că împăratul Surabar părea atât de calm. Nu știa despre planul lui Femke, iar avocatul îl acuzase clar că o trimisese special ca să provoace dezastrul diplomatic. Poate că avea s-o lase să cadă și apoi să nege că ar fi știut de misiunea ei aici. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci mantia îl schimbase mult pe general. Acel Surabar despre care Reynik auzise de la tatăl și unchiul lui nu și-ar fi sacrificat niciodată în felul acesta un om de-ai săi.

Când comandantul Sateris avu, în sfârșit, șansa să ia cuvântul, vorbi clar și succint. În prima fază, îl chemă ca martor pe Phagen.

— Phagen, dacă ar trebui să-l descrii pe Kalheen, ai spune că este o persoană cinstită? întrebă Sateris.

— Da, răspunse Phagen încet.

— Mai tare, te rog, să te poată auzi toată lumea.

— Da. Kalheen este cinstit.

Reynik scrâșni din dinți și la întrebare, și la răspuns. „Ce are de gând Sateris cu asta?", se întrebă el.

— Deci n-ai spune că are o înclinație spre a inventa lucruri.

— Nu.

— Interesant, remarcă Sateris. Informațiile mele despre Kalheen mă fac să cred că-i place să spună povești aproape la fel de mult ca lordului Brenden, aici de față.

Din public se auziră chicoteli. Brenden păru enervat, dar nu zise nimic.

— Lui Kalheen îi place să spună povești, dar nu minte, completă Phagen, înroșindu-se de jenă.

— Deci nu exagerează niciodată? Nu deformează niciodată adevărul pentru a-și îmbunătăți poveștile?

Sateris arunca întrebările ca pe niște săgeți de arbaletă.

— Păi, da, își înfrumusețează poveștile, dar...

— Cred c-am prins ideea. Mulțumesc, Phagen. Ești liber.

Lui Reynik îi venea să aplaude. Și după expresia de pe chipul împăratului Surabar, putea ghici că și Măriei Sale.

În doar câteva propoziții, distrusese credibilitatea lui Kalheen ca martor. Și pentru a face asta, Sateris nu mizase pe sentimente. Se folosise pur și simplu de logică. O prezentă pe Femke ca fiind o tânără inteligentă și foarte capabilă, care urcase repede către postul de ambasador prin calitățile, personalitatea și caracterul ei de încredere. Aduse în discuție lipsa motivației pentru crime și susținu că mulți oameni se aflau în palat în momentele în care atât baronul Anton, cât și lordul Danar fuseseră uciși. Prezența lui lady Femke nu însemna că folosise cuțitul pentru a-l ucide pe Anton, nici otrava pentru a-l omorî pe Danar. Spuse că faptul că Femke apărea în

locurile tuturor crimelor întărea de fapt teoria conspirației. În cele din urmă, menționă relația de prietenie dintre Femke și Danar și îi puse întrebări amănunțite în legătură cu aceasta.

Femke răspunse cât putu de sincer. Vorbi despre el lăsând să-i curgă lacrimile, deși nu oferi informații despre implicarea lui în evadarea ei din închisoare și nici despre jefuirea trezoreriei. Câțiva din sală mormăiau că joacă teatru, dar alții se lăsară impresionați de aparenta sinceritate a răspunsurilor ei și de suferința vizibilă provocată de moartea colegului său ambasador.

Când comandantul Sateris se retrase să se așeze la locul său, regele îl întrebă dacă mai are și alți martori pe care ar vrea să-i cheme. Comandantul începu să dea din cap că nu, dar Femke îl opri și zise cu voce tare:

— Da, Maiestate. Apărarea îl cheamă pe alchimistul Pennold.

CAPITOLUL 17

Lordul Brenden se încruntă şi-i aruncă o privire dezaprobatoare comandantului Sateris pentru că adusese în ultima secundă un martor neaşteptat al apărării. Dacă Sateris ştia ceva despre acest anunţ al lui Femke, atunci se pricepea foarte bine să n-o arate. În momentul acesta, avocatul apărării părea la fel de nedumerit ca şi cel al acuzării şi o sfredelea cu privirea pe Femke.

— Maiestate, ştiu că este neobişnuit ca acuzatul să cheme un martor, dar vă implor să fiţi indulgent, adăugă ea, sperând că regele îşi va respecta partea lui din înţelegerea secretă pe care o aveau. Şi aşa făcu.

— Prea bine, Femke, o să vină şi martorul tău. Aduceţi-l pe alchimistul Pennold.

Uşile se deschiseră şi îşi făcu apariţia un bătrân îmbrăcat ciudat, cu părul argintiu şi ciufulit şi care se clătina pe picioare. Părul îi era răvăşit şi-i stătea în sus şi, deşi era proaspăt bărbierit, chipul său părea murdar şi neîngrijit. Hainele lui, în culori contrastante, erau pline de pete şi urme de arsuri. Pennold ori nu se gândise să se îmbrace elegant pentru vizita la palat, ori nu avea haine prezentabile. În orice caz, când îl văzu pe bătrân, Femke simţi că inspiră o gură de aer proaspăt. Intrarea lui aduse un zâmbet afectuos pe chipul ei. El înaintă

încet, în mod evident impresionat de locul în care se afla și trăgând după sine un sac de pânză care avea ceva greu înăuntru.

— Meștere Pennold, ai adus piatra, după cum te-am rugat? îl întrebă Femke pe bătrân în timp ce acesta se apropia.

— Ce? A, piatra! Da, da, desigur, dragă, răspunse el absent. Altfel ce rost ar mai fi avut să vin, nu?

— Minunat! Acum, meștere Pennold, ai putea să așezi piatra acolo, în mijlocul sălii, te rog? Mulțumesc foarte mult. Maiestate, mă tem că înainte de a lua decizia finală privind vinovăția mea în cele trei cazuri de crimă, aș vrea să vă cer să fie analizată și o altă nelegiuire.

Sala se umplu de murmur. Ce mai avea de gând să mărturisească? O altă crimă? Regele își ridică mâna dreaptă și se făcu liniște.

— Spune, Femke. Despre ce nelegiuire este vorba și tu ce rol ai jucat în săvârșirea ei? Sunt sigur că nu numai eu aștept cu interes răspunsul tău.

Când intrase în sală, Femke îl văzuse pe Reynik și înțelesese semnalul său privind locul pe care îl ocupase Shalidar. Reynik își dusese mâna dreaptă pe umărul drept, transmițându-i că asasinul se afla sus, în partea dreaptă a sălii de judecată, adică în ultimul loc în care Femke ar fi vrut ca el să fie. Stătea la distanță mare față de locul în care Pennold avea să amplaseze piatra. Deși alchimistul o asigurase că proprietățile pietrei se vor manifesta perfect în orice punct al unei săli atât de mari, ea avea emoții. Dacă nu funcționa, atunci urma să se facă de râs în fața întregii curți regale thrandoriene și a propriului ei împărat. Dacă strategia ei dădea greș, avea să fie condamnată pentru trei crime. Comandantul Sateris se descurcase de minune cu prezentarea apărării ei, dar se lupta cu morile de vânt, căci dovezile împotriva sa erau copleșitoare. Dacă ar fi fost în locul regelui Malo, Femke știa care ar fi fost verdictul ei.

— Maiestate, nu sunt sigură că membrii curții regale știu de jaful petrecut la trezorerie, dar hoții am fost eu și lordul Danar.

Din sală se auziră câteva exclamații și imediat se stârni un murmur de mânie.

— Am ținut secret incidentul pentru ca oamenii de la pază să poată avea șansa să facă cercetări, răspunse regele, cu o voce aspră și nemulțumită. Totuși, de vreme ce investigația nu mai pare necesară, aș fi foarte interesat să aflu de ce ați ales să-mi faceți deserviciul de a-mi fura aurul.

— Ei bine, Maiestate, n-aș vrea să credeți că v-am furat banii pentru că voiam un câștig personal. Din nefericire, pentru a-mi demonstra nevinovăția, aveam nevoie de o mulțime de bani. Mult mai mulți decât eu sau orice altă persoană obișnuită ar fi putut avea la dispoziție. Cum în majoritatea trezoreriilor regale se află mult aur și cum trebuia să-mi demonstrez nevinovăția în fața Maiestății Voastre, m-am gândit că n-ar fi irațional să împrumut ceva pentru o vreme.

Majoritatea spectatorilor rămase fără cuvinte în fața impertinenței lui Femke, dar câțiva — inclusiv lordul Brenden, care dintr-odată își duse mâna la gură și începu să tușească pentru a-și ascunde un zâmbet — văzură partea amuzantă a poveștii. Până acum, raționamentul lui Femke avea un soi de logică încâlcită, dar, prin modul în care îl prezenta, nu aducea nimic bun cazului său.

— Și pentru ce motiv vă doreați atâta aur, domniță ambasador? Majoritatea alibiurilor bune se pot cumpăra cu mult mai puțin.

Femke zâmbi și dădu din cap, aprobând riposta regelui.

— Într-adevăr, Maiestate, dar nu aveam nevoie de bani pentru un alibi, dimpotrivă. Aveam nevoie de bani ca să angajez cel mai bun asasin pe care îl știu. Serviciile sale n-au

fost niciodată ieftine, dar voiam suficienți cât să pot să-l momesc să accepte cu contract cu termen de îndeplinire foarte scurt. Știam încă de la începutul acestei perioade triste că acest asasin se află în spatele crimelor. Mi-o spusese chiar el în noaptea de după uciderea contelui Dreban. Confesiunea aceea nu ar avea susținere în această sală de judecată, pentru că n-au fost martori și ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului său. Alibiurile pentru momentele celor două crime erau perfecte, thrandorieni de vază fiind dispuși să confirme unde se afla la orele aproximative ale crimelor. De asemenea, a susținut că a fost plătit pentru ambele omoruri. Nu mi-am dat seama cum a reușit să facă asta decât când a fost prea târziu. M-am gândit să vă demonstrez că este un criminal prinzându-l asupra faptului împlinit. Așa că Danar și cu mine am pus la cale ceea ce am crezut că va fi capcana perfectă.

— Maiestate..., protestă lordul Brenden, încercând să oprească desfășurarea poveștii lui Femke, căci observase privirile celor din sală. Toți erau pe deplin atenți și oamenii începeau să se implice în povestea ei, ceea ce era periculos pentru cazul lui. Știa mai bine decât oricine puterea unei povești bine spuse.

— Liniște, Brenden, ai avut și tu ocazia. Las-o să vorbească. Vă rog, lady Femke, continuați. Din moment ce lordul Danar e mort, bănuiesc că ceva n-a mers bine.

— Ce n-a mers bine, Maiestate, a fost că eu nu m-am târguit pentru doi asasini la preț de unul. Am presupus greșit de la început că adversarul meu era personal răspunzător de morțile baronului și a contelui. El era răspunzător, într-adevăr, dar nu el folosise cuțitul în cele două ocazii. El *comandase* crimele. Socoteala mea greșită l-a costat viața pe Danar. Eram sigură că pot să-l protejez de un asasin, de cel pe care îl știam,

dar nu mi-a trecut prin minte că ucigașul pe care-l căutam avea să lucreze în tandem cu încă unul.

— Deci n-ați reușit să-l protejați pe Danar de acești ucigași, el a fost omorât de către ei și domnia voastră n-ați putut să-i prindeți? întrebă regele Malo.

— Nu chiar, Maiestate. Scopul meu era să prind un ucigaș în fața faptului împlinit și chiar asta am făcut. De fapt, am prins doi.

— Îmi pare rău, lady Femke. Povestea domniei voastre este foarte interesantă, dar nicio parte din ea nu poate fi susținută prin dovezi. De ce v-ar crede cineva?

— Ei bine, Maiestate, încă n-ați văzut dovezile *adevărate*. O să vă arăt o legătură între cei doi criminali care nu poate fi negată. În timp ce alibiurile unuia sunt perfecte, celălalt n-a putut să fie atât de atent. Pot să demonstrez în fața curții că al doilea bărbat a fost poziționat perfect atât pentru a-l ucide pe baronul Anton, cât și ca să-mi însceneze mie crima. Uciderea contelui Dreban e mai dificil de demonstrat, dar după ce voi stabili primele două legături, cred că restul poveștii se va lega repede. Aș vrea, Maiestate, să-i rugați pe toți cei din sală să-și ridice mâinile la înălțimea umărului, cu palmele în față, și veți vedea la ce mă refer.

În sală, lumea începu să murmure și să se foiască, iar mulți se uitară instinctiv la palmele lor. Reynik îl observă pe Kalheen, extrem de palid și cu palmele transpirate. Verifică repede să vadă dacă Shalidar se află încă la locul său și se pregăti să acționeze în momentul în care i se va cere. Avea să se întâmple în curând și nu voia s-o dezamăgească pe Femke. Dacă Kalheen făcea vreo mișcare, nu va înainta mai mult de câțiva pași.

Regele Malo nu găsi vreun motiv pentru care să respingă cererea lui Femke, așa că ceru curții să se conformeze. Reynik

zâmbi, căci observase expresia arogantă de pe fața lui Shalidar. „Dar n-o să dureze mult", se gândi el cu un zâmbet încordat.

Când toată lumea își ridică palmele, regele se uită nedumerit în sală.

— Nu văd ce rost au toate astea, lady Femke. Ce importanță au pentru povestea domniei voastre?

— Este simplu de explicat, Maiestate. Șansele de a prinde un asasin cu un cuțit însângerat în mână, ca să zic așa, erau foarte slabe. Chiar dacă aș fi știut că sunt doi, mi-ar fi fost imposibil să-i prind pe amândoi. Dar nici nu am intenționat vreodată asta. Cheia către dovada mea erau banii, Maiestate. Aurul era răspunsul. Alchimistul Pennold va confirma că mi-a vândut o substanță specială cu care am acoperit toate monedele. Piatra din centrul sălii emite un soi de raze invizibile pe care nu pretind că le înțeleg, dar, în bătaia lor directă, substanța acționează. Toți cei care au pus mâna pe aurul Maiestății Voastre vor fi afectați, căci substanța pătează mâinile cu un strat aproape imposibil de îndepărtat. Priviți acum, Maiestate, și-i veți vedea pe cei doi criminali — sunt cei cu palmele roșii.

— Uite, mâinile lui sunt roșii și strălucesc, strigă cineva. Opriți-l!

Shalidar se pregătea deja să fugă. Stătea în penultimul rând al sălii etajate și, de cum își dădu seama că mâinile încep să-l dea de gol, se ridică în picioare și sări peste cei din spatele său, pentru a ajunge la ferestre. Reynik era gata să pună mâna pe Kalheen, așa că rată mișcarea inițială a lui Shalidar. Spre surprinderea sa, nu mâinile lui Kalheen începură să strălucească, ci ale lui Phagen. Femke îi spusese că suspectează că unul dintre cei trei însoțitori ai lor era al doilea ucigaș, dar nu putuse să spună care anume. Reynik era sigur că acesta se va dovedi a fi Kalheen.

Phagen o luă la fugă la o secundă sau două după Shalidar și se mișcă incredibil de repede. Reynik sări în picioare ca

să-l urmărească, dar fusese luat pe nepregătite, iar Phagen reuși să-i doboare pe cei doi gardieni care îi escortaseră pe cei patru shandezi în sală înainte ca Reynik să aibă ocazia să reacționeze. Phagen avea slabe șanse să scape. Erau mulți soldați între el și ușă, dar Reynik nu-i lăsă pe ei să facă treaba.

Se aruncă înainte și-l prinse pe bărbatul cel slab din spate, plonjând spectaculos către picioarele asasinului. Deși se izbi tare de podea, Phagen se răsuci imediat și începu să-i care lovituri lui Reynik una după alta. Reynik reacționă bine, blocând pumnii asasinului cu reflexe iuți ca fulgerul. Lupta nu dură decât un moment, căci cei patru gardieni care o aduseseră pe Femke înăuntru se năpustiră asupra lui Phagen după numai câteva secunde, ținîndu-l la podea. Odată doborât și în dezavantaj, nu mai avu șanse să se ridice din nou, iar gardienii îl legară și-l ținură drastic sub control.

Kalheen era șocat să-l vadă pe Phagen fugind. Își imagina ce va spune mama lui atunci când îi va povesti că, fără să știe, împărțise aceeași cameră cu un ucigaș. Cusătoreasa micuță și îndesată, cu ochii fulgerători și mereu încăpățânată, îl dojenea întotdeauna că nu e atent la detalii. Părea că nu-i scapă niciodată nimic. Dar el a știut dintotdeauna că Rikala era o femeie extraordinară.

Cu Phagen la pământ, Femke se uită în partea dreapta sus a sălii și chiar atunci îl văzu pe Shalidar omorând unul dintre cei doi soldați care păzeau ferestrele. Pe când dădea ultima lovitură, la încheietura dreaptă sclipi o reflexie argintie. Mai avea puțin și scăpa. Nu era nicio cale ușoară de acces către el prin marea de oameni panicați de pe băncuțe. Femke se uită la Reynik, care abia se punea pe picioare. Niciunul dintre ei n-avea cum să-l împiedice pe asasin să evadeze. Privind prin sală în căutarea a ceva care să-i blocheze ieșirea lui Shalidar, Femke observă frânghia care susținea uriașa structură a candelabrului central.

Sfoara groasă era legată de o piesă metalică aflată pe peretele de lângă ușa principală, apoi fixată de un scripete de pe tavan, în partea dreaptă a încăperii, și de încă un scripete în mijlocul tavanului. Structura imensă de metal părea extrem de grea. Femke își dădu seama imediat ce trebuia să facă și o luă la goană spre peretele din dreapta ușii principale.

— Reynik, sfoara! Taie sfoara! strigă ea în timp ce fugea.

Reynik înțelese imediat care era planul ei și alergă câțiva pași până la cel mai apropiat gardian. Înainte ca acesta să-și dea seama ce se întâmplă, Reynik îi apucă mânerul cuțitului și-l trase din teacă.

— Hei! strigă gardianul. Ce crezi că faci?

— Îți împrumut cuțitul o clipă, răspunse Reynik, îndreptându-se deja spre piesa metalică prin care sfoara era legată de perete.

Femke își luă avânt de la o distanță considerabilă și se prinse cu degetele de funie. Fusese o săritură dificilă, dar degetele apucară bine frânghia și se ținu de ea cu putere, în vreme ce picioarele, în balans, se loviră de perete. În ciuda izbiturii, Femke rămase agățată de sfoară și începu să urce pe panta abruptă pe care o descria aceasta, apucând-o când cu o mână, când cu cealaltă.

Reynik alergă de-a lungul sălii, ignorând zarva din jurul lui. După numai câteva secunde, începu să taie sfoara cu lama pe care doar ce pusese mâna, iar Femke simțea cum se rupe fiecare fir pe măsură ce el tăia cu elan.

— Aproape am terminat! o anunță el. Femke se opri din cățărat și se concentră să se țină bine. Când ultimele fire plesniră, structura metalică uriașă a candelabrului începu să cadă, iar frânghia fu trasă în sus cu atâta putere, încât ar fi putut să-i smulgă fetei brațele din încheieturi. Corpul ușor al lui Femke aproape că nu încetini deloc căderea candelabrului. Acesta

acceleră rapid până se prăbuși pe podea, în timp ce ea străbătea spațiul de deasupra curtenilor uluiți și se ridică spre tavan.

În ultimul moment posibil, dădu drumul sforii. Din inerție, mai pluti câțiva metri pe deasupra ultimelor rânduri de locuri, dar nu ateriză tocmai plăcut. Se izbi puternic de perete și aproape că i se tăie răsuflarea. Shalidar deja se făcea nevăzut printr-una dintre ferestre, așa că nu era timp de pierdut. Cu o disciplină de care puțini dau dovadă, Femke se forță să respire normal și-și antrenă corpul zguduit într-o urmărire.

Curtea fremăta în fața acestei întorsături spectaculoase a lucrurilor, dar fata ignoră agitația. Cel mai important era să-l oprească pe Shalidar. Urcă agilă pe fereastră, după el, apoi murmură de mai multe ori:

— Nu trebuie să scape. Nu trebuie să scape.

Shalidar însă nu era prost. Fusese asasin de prea multă vreme ca să nu aibă planificată o cale de evadare. Indiferent cât de furios era pe Femke, ucigașul se putea stăpâni îndeajuns încât să nu se lase derutat de mânie. Își concentră toată energia pe evadare și își ținu sub control furia cu un profesionalism sălbatic.

O luă la fugă pe acoperișul ușor înclinat, îndreptându-se spre colțul cel mai jos. Dar de data asta norocul nu îi mai surâse, căci o patrulă a gărzilor regale care se afla lângă palat îl zări apropiindu-se, iar unul dintre soldați strigă tare:

— Hei! Tu de pe acoperiș! Oprește-te unde ești. Dacă te miști, o să tragem.

Shalidar se întoarse și urcă din nou panta ușoară, stând cât mai aplecat și mergând în zigzag, pentru ca arcașii să nu-l poată nimeri. Fuga sa încurcată și smucită avu efect, căci soldații traseră câteva săgeți cu arbaletele, dar niciuna nu-l atinse.

Atunci Shalidar o văzu pe Femke, care venea înspre el din direcția sălii. Nu era locul potrivit ca să o înfrunte. Arcașii ar

putea avea noroc, iar el nu voia să-i dea lui Femke satisfacția de a-l vedea prins sau ucis. Nu. Existau opțiuni mai bune. Avu timp de gândire doar o fracțiune de secundă și alese să urce și mai mult. Shalidar nu știa cum se simțea Femke la înălțime, dar dacă o conducea pe acoperișuri către suprafețe mai înalte, măcar ar scăpa de arcași. Apoi, cu un singur brânci, ar putea să se descotorosească de ea pentru totdeauna.

Femke văzu că Shalidar o observase apropiindu-se și făcu un efort de două ori mai mare ca să reducă distanța dintre ei, dar imediat se trezi că în jurul ei vâjâiau săgeți de arbaletă. Din instinct, își schimbă ritmul pașilor pentru a-i deruta pe soldați, lăsându-se în jos și alergând și ea în zigzag. Patrula striga acum și la ea să se oprească, dar tânăra era la fel de puțin doritoare să se oprească precum Shalidar. Spioana nu intenționa să le permită gărzilor regale s-o împiedice să-l răzbune pe Danar. Moartea lui era proaspătă în inima ei. Shalidar dăduse dovadă de un spirit de-a dreptul diabolic cu metoda pe care o alesese pentru a-l ucide pe tânărul lord shandez, fără să mai vorbim de modul neîndurător în care aranjase uciderea baronului Anton și apoi pe cea a contelui Dreban. Nu trebuia să scape. Femke nu avea să permită asta. Nu voia ca el să moară, pentru că moartea ar fi fost o soluție prea rapidă. Voia să sufere pentru faptele lui. Trebuia să fie prins, iar ea dorea cu disperare să fie cea care pune mâna pe el.

Shalidar urcă pe acoperișul alăturat și alergă spre vârf pe panta ușoară. Femke îl urmări. Asasinul sărea neînfricat peste golurile dintre acoperișuri. Femke nu ezită să-l urmeze. Cățăratul, fuga și săriturile făcură urmărirea spectaculoasă, dar aceasta fu scurtă, căci Shalidar, cu Femke după el, se trezi la un moment dat pe acoperișul sălii mari de la intrarea în palat. La marginea acestuia, care dădea spre porțile principale, se opri și se întoarse. Nu mai avea unde să fugă.

Femke se opri și ea, alunecând ușor, la mică distanță în fața lui și-l privi mijind ochii. Nu era limpede dacă Shalidar avea vreo armă ascunsă, dar Femke nu voia să riște. Se știa că asasinul era la fel de periculos cu mâinile goale pe cât era și înarmat.

— E capătul drumului, Shalidar. Nu mai ai unde să fugi. Acceptă, predă-te, spuse Femke gâfâind, bucuroasă să vadă că și Shalidar respira la fel de greu ca ea.

— Nu fi proastă, Femke. Drumul n-are niciodată capăt. Cei mai mulți pur și simplu nu văd suficient de bine încât să-i interpreteze cotiturile, răspunse disprețuitor Shalidar, în ochi citindu-i-se intențiile ucigașe.

Tânăra înțelese că Shalidar n-avea de gând să se lase prins fără o luptă, iar asta îi convenea.

Femke înaintă ușor pe vârfuri, apropiindu-se cu mâinile ridicate, gata să lupte. Sperase să fie și Reynik lângă ea când avea să-l înfrunte pe asasin. Tânărul soldat se descurca de minune în luptele corp la corp și fără el ar putea fi la fel de moartă ca în cazul în care regele ar fi poruncit să fie spânzurată pentru crimă. Dar acum era alegerea ei. Dacă Shalidar o ucidea, avea să moară căutând dreptate și răzbunare.

Femke îi dădea târcoale cu atenție. Când Shalidar va ataca, o va face cu toată forța și viteza de care era în stare. El nu cunoștea alt mod de a lupta. Femke era gata. Era iute, agilă și clocotea de mânie. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de pregătită să lupte.

— În sfârșit, avem ocazia să dansăm, spuse Femke, potolindu-și respirația și fiind atentă la centrul de echilibru al lui Shalidar. Ne așteptam la asta de ceva vreme. Ai avut un avantaj asupra mea de când am intrat în Mantor. A fost o lovitură de maestru să-l introduci pe Phagen în grupul meu. Mi-am dat seama abia după multă vreme că unul dintre ei trebuie să fie implicat. Și chiar și atunci, n-a fost primul pe lista mea de

suspecți. Bineînțeles că acum e limpede: adus în ultimul moment să participe la misiune din cauza unei îmbolnăviri subite, cu felul lui tăcut de a fi și abilitatea de a se face nevăzut în fundal. E perfect pentru a fi asasin, dar de ce nu l-ai pus să mă omoare? De ce înscenarea elaborată de aici? Ai spus că voiai să pornești un război pentru ca afacerile să meargă mai bine, dar nu sună adevărat.

În timp ce vorbea, Femke studia mișcările ușoare ale lui Shalidar, căutând o slăbiciune, orice lucru cât de mic care ar fi putut să-i dea un avantaj.

— Partea cu motivația e simplă, șuieră Shalidar. Am vrut să plătești pentru intervenția ta din Shandrim. Totul mergea bine. Vallaine era enervant, într-adevăr. Nu era una dintre cele mai hotărâte persoane pentru care aș fi putut lucra, dar fusesem de acord cu asta și urma să mă ocup să-l înlocuiesc cu un succesor suficient de maleabil, când ai apărut tu în scenă. Aș fi putut să te omor în orice moment, dar n-ar fi fost destul de bine. N-am vrut să te ucid, am vrut să te distrug. Am vrut să-ți răpesc tot ce ai mai drag. Muncisem din greu în ultimul an pentru planul de pensie, iar tu l-ai stricat. Acum ai reușit să-mi amenințe și afacerea legală. Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să pun să te omoare. Dar asta se poate aranja destul de ușor.

Shalidar țâșni înainte și întinse pumnul cu putere pentru a o izbi pe Femke în abdomen. Tânăra îi bloca lovitura și-i devie pumnul. Sări și se răsuci în aer, lovindu-l cu piciorul în obraz, făcându-l să se clatine. Femke continuă cu o serie de pumni și alte lovituri, dar el reuși să le pareze pe toate cu niște reflexe incredibile. Dintr-odată, Shalidar schimbă tactica. Îi seceră din senin picioarele, iar ea se rostogoli în jos pe acoperiș, către margine.

Femke se dădu de-a dura de câteva ori înainte să-și poată controla inerția și să se oprească. Îl văzu pe Shalidar

apropiindu-se pentru lovitura mortală. Fără ezitare și cu o viteză care îl luă pe Shalidar complet prin surprindere, ea reuși să-i folosească tactica împotriva lui. Când acesta veni mai aproape, îl apucă de picioare, i le răsuci și trase de ele, iar el ateriză greoi și gemu. Folosindu-se la maxim de agilitatea și flexibilitatea ei, Femke se răsuci din nou, prinse cu picioarele gâtul lui Shalidar și începu să strângă tare.

Mulți s-ar fi panicat în situația asta, dar nu și Shalidar. Nu încercă să se elibereze, ci pur și simplu îi căută punctele sensibile din spatele genunchilor și apăsă cu degetele groase, cu o forță care o făcu să țipe și să se îndepărteze rostogolindu-se de durere.

Femke se dădu de-a dura, apoi se ghemui la câțiva pași de marginea acoperișului și se masă ușor în spatele genunchilor pentru a mai atenua durerea. Shalidar, la rândul său, se frecă scurt pe gât și se ridică în picioare. Pe chip i se citea o expresie de furie rece.

Față de Femke, Shalidar era mai puternic, mai solid și apuca mai bine. Era discutabil cine era mai iute. Singurul avantaj pe care ea l-ar fi putut avea asupra lui consta în agilitatea ei flexibilă, dar, după cum descoperise deja, un avantaj mic nu era de ajuns pentru a compensa punctele în care era mai slabă. Dacă nu reușea să-l surprindă cumva, Shalidar avea s-o omoare.

Asasinul era convins acum că era un luptător mai bun decât ea și începu să profite de avantajul său. Se apropie. Urmă un alt val rapid de pumni și lovituri cu piciorul, iar Femke se văzu nevoită să se retragă, încercând să îndepărteze lupta de marginea acoperișului înalt.

Un bărbat care trecea prin fața porții principale a palatului îi văzu pe cei doi luptându-se pe acoperișul sălii mari și îi atenționă pe gardienii de la poartă. Aceștia îl chemară pe căpitanul gărzilor, care trimise câțiva soldați să-l anunțe pe

rege. Soldații le dădură de veste tuturor celor pe care îi întâlniră în cale și în scurt timp în fața palatului se adună un mic grup de angajați, care veniră să vadă spectacolul.

Femke reuși să evite unul dintre pumnii lui Shalidar. Îi trase un cot în stomac, cât putu de tare, dar nu mai avu noroc să-i reușească și a doua lovitură, căci asasinul se răsuci și o lovi cu piciorul în lateral, încât tânăra zbură cât colo. Se ridică din nou, dar durerea îi inundă tot pieptul, tuși și simți imediat gust de sânge în gură. Shalidar îi rupsese cel puțin o coastă.

Femke privi în sus și-l văzu apropiindu-se din nou, cu o expresie ușor arogantă. Știa ce efecte avusese ultima lovitură și, după cum o privea, era gata să încheie lupta. Căutând cu disperare după ceva ce-ar putea s-o ajute, Femke își dădu seama prea târziu că Shalidar ajunsese chiar lângă ea. O atacă din nou cu o serie de pumni incredibil de rapizi și de puternici, iar blocajele ei deveniră din ce în ce mai ineficiente. Shalidar îi mai aplică niște lovituri și Femke căzu în genunchi.

— E timpul să mori, anunță rece, fără nicio urmă de sentiment în vocea șuierătoare.

Femke se așteptase să mimeze triumful sau încântarea, dar nu exista nimic din toate astea. Fața îi era umflată acolo unde primise câțiva pumni și îi sângera în mai multe locuri. Și Shalidar avea pe el urme de sânge, dar părea în formă. Femke știa că n-are nicio șansă să-l doboare. Pur și simplu era prea bun și prea puternic.

Fata nu prevăzu lovitura finală și nu reuși să-i facă față. Chipul pur și simplu îi plesni și-i explodă de durere. Apoi se rostogoli pe acoperiș, până la margine. Toate simțurile de coordonare o părăsiră pentru o clipă și, pe măsură ce corpul îi aluneca, nu reuși să învingă inerția. Creierul îi era inundat de semnale ale durerii trimise de fiecare parte a corpului și o voce interioară îi spunea să-și dea drumul peste margine și să

pună capăt agoniei. Însă atunci când trupul i se apropie de margine, Femke își aminti de ultima oră a lui Danar. El nu se dăduse bătut. Avusese încredere în ea, iar ea îl dezamăgise. Acum avea ocazia să-și răscumpere greșeala. Știu în clipa aceea că nu putea să renunțe.

Își desfăcu brațele și reuși în ultima secundă să se oprească din rostogolit, dar era deja prea târziu. Corpul continuă să-i alunece, cu fața în jos, până peste marginea acoperișului. Printr-o manevră disperată, Femke se apucă de una dintre barele orizontale de care atârnau însemnele regale și rămase agățată de ea cu mâna dreaptă. Se legănă periculos, atârnată la mare înălțime deasupra scărilor uriașe de piatră, care urcau până în fața palatului. Durerea care i se răspândea în piept era insuportabilă, dar își adună și ultimul strop de voință ca să reziste. Cu un efort suprem, reuși să se apuce de suport și cu mâna stângă, ceea ce îmbunătăți situația.

— N-ai murit încă? scrâșni vocea lui Shalidar de deasupra ei. Femke privi în sus și-i văzu ochii neîndurători, căci se pregătea să ridice piciorul, s-o calce pe degete și s-o trimită pe lumea cealaltă.

— Adio și n-am cuvinte, adăugă el sec.

— Oprește-te, Shalidar! Dacă o faci, ești mort și tu.

Strigătul lui Reynik îl făcu pe Shalidar să se întoarcă pentru a estima noua amenințare. Un soldat tânăr alerga spre el pe acoperiș cu un cuțit în mână și, din felul în care îl ținea, asasinul își dădu seama că știa și cum să-l folosească. Nu stătu pe gânduri. Își dădea seama când să se lupte și când să fugă. Fără ezitare, se întoarse și o luă la goană pe marginea acoperișului, îndepărtându-se de Reynik.

Vocea soldatului sună divin pentru Femke, iar ea își dădu seama că, dacă el se grăbea, poate că ar fi reușit să reziste suficient încât s-o ajute. Degetele îi alunecau pe lemnul neted

al barei, dar, cu un efort suprem, reuși să se țină cu toată puterea pe care o mai avea.

— Reynik! spuse ea răgușită, căci vocea îi era slăbită din cauza durerii din piept.

Reynik tocmai voia să se îndrepte în direcția în care o luase asasinul când auzi strigătul epuizat al tinerei. Nu stătu pe gânduri. Deși voia cu disperare să-l urmărească pe Shalidar, știu imediat că n-o putea face cu prețul vieții lui Femke.

— Repede, bolborosi ea, căci degetele îi alunecaseră și mai tare.

Văzând mâinile lui Femke prinse de bară și degetele care-i alunecau, Reynik știu că nu are timp pentru o manevră de salvare controlată, așa că, fără să-i pese de propria siguranță, lăsă cuțitul deoparte și se aruncă înainte, către marginea acoperișului. Aterizâ puternic pe burtă și alunecă spre margine cu capul înainte, cu o inerție periculoasă. Pentru o clipă, crezu că nu se orientase bine și că aveau să se prăbușească amândoi, dar când capul și umerii îi ieșiră în afara acoperișului, reuși să se apuce de bară pentru a opri alunecarea. Brațul stâng absorbi inerția, în timp ce cu mâna dreaptă o prinse pe Femke de încheietură chiar când degetele ei cedaseră de tot. Greutatea neașteptată care atârna acum de brațul drept aproape că i-l smulse din umăr. Gemu de durere, dar o ținu pe fată cu o voință de fier.

Privind în jos la treptele de piatră, Reynik înțelese că nimeni nu putea supraviețui unei căderi de la înălțimea asta. Nu putea spune nimic. Corpul îi era întins la maxim, dar văzând-o pe Femke, știu că nici nu avea nevoie de cuvinte, căci ea leșinase.

Centimetru cu centimetru, se târî înapoi pe acoperiș, iar Femke atârna de brațul său drept, lipită de zid. Apoi făcu un efort uriaș și se strădui să se așeze într-o poziție din care s-o

poată trage pe acoperiș fără să-și piardă echilibrul. Când o aburcă peste margine, îi zgârie corpul, dar n-avu încotro. Era în viață, asta era de ajuns.

Reynik nu trebuia să privească în jur pentru a se convinge că Shalidar dispăruse de mult. Se terminase. Putea doar să mai spere că soldații din garda regală îl prinseseră pe asasin, dar știa că își dorea prea multe. Stând pe acoperiș, cu Femke întinsă lângă el, se simți epuizat.

Dintr-odată, fata începu să tușească, revenindu-și parțial în simțiri. Un spasm cumplit de durere îi chinuia partea laterală a corpului și simți din nou în gură gustul de sânge. „Ar fi păcat să mor acum", se gândi ea, căci avu senzația că alunecă din nou în abis. „Mi-ar plăcea să-i spun împăratului adevărata poveste."

— Nu-ți face probleme, Femke, îl auzi pe Reynik șoptindu-i ușor la ureche. O să fii bine. Stai nemișcată. O să-i chemăm pe medici aici imediat. Mai rezistă un pic, m-auzi? Nu poți să mă lași acum. Cum o să-i explic asta împăratului de unul singur? Eu sunt doar un soldat, fir-ar să fie! Tu ești cea care are toate răspunsurile.

Femke se însufleți când îl auzi.

— Normal, eu sunt femeie, zise ea răgușită.

Reynik râse.

— Chiar așa, Femke. Haide, străduiește-te să rămâi în viață. Imperiul are nevoie de tine. Eu am nevoie de tine.

— Shalidar? șopti ea.

— A dispărut, spuse el încet.

— La naiba! rosti ea.

Reynik văzu cum capul lui Femke cade ușor într-o parte și-și dădu seama că-și pierduse din nou cunoștința, dar respirația îi era regulată și, la rănile pe care le avea, era mai bine

așa. Cel puțin, dacă era inconștientă nu mai simțea durerea. Îi susținu capul ușor la piept și o legănă cu grijă.

Sentimente de vină și de bucurie puseră stăpânire pe el. Vină, căci o flăcăruie secretă de mulțumire se aprinse în inima lui pentru că Femke era acum liberă de orice legătură romantică. Se simțise atras de ea din momentul în care plecaseră din Shadrim, dar la început crezuse că e mult mai în vârstă decât el și că e de neatins din cauza diferenței de rang. Acum știa că nu e decât cu doi ani mai mare, ceea ce nu era o prăpastie de netrecut, și că era spioană, și nu ambasadoare.

Aceste adevăruri nu ieșiseră la suprafață decât după sosirea lordului Danar, așa că-și ținu sentimentele îngropate adânc, din respect pentru lord, care păruse un pretendent mult mai potrivit. Reynik nu se pricepuse niciodată să-și arate sentimentele, dar poate că acum ar avea ocazia să-i spună ce simțea față de ea.

Din spate auzi zgomote de pași care se apropiau și zâmbi. Veneau soldații din garda regală. Aveau s-o ducă pe Femke la infirmerie și era sigur că tânăra va fi bine. Dezastrul diplomatic urma să fie lămurit. Se terminase totul, cel puțin pentru o vreme.

Rămase totuși cu o teamă. Shalidar. Reynik știa că azi și-l făcuse dușman pe asasin, iar acesta nu era genul care să uite și să ierte.

— Ei bine, Shalidar, mormăi Reynik, nici eu nu sunt.

Într-o lume dominată de magie și de crimă, împăratul îi încredințează lui Femke o misiune primejdioasă. Sarcina pare limpede, dar tânăra spioană ajunge să fie repede atrasă într-o cursă complicată.

Izolată într-o țară ostilă, vânată de autorități și de un vechi dușman care-și dorește să se răzbune, Femke are nevoie de toată inteligența și de toate calitățile ei pentru a supraviețui. Numai Reynik, un soldat abia ieșit din școala militară, pare dispus s-o ajute. Dar, fără să-i cunoască adevărata misiune, Reynik descoperă repede că loialitatea e o treabă periculoasă.

Cover illustration by Geoff Taylor
Cover title design by www.blacksheep-uk.com

CORIN *Teens*
www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-285-5